

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

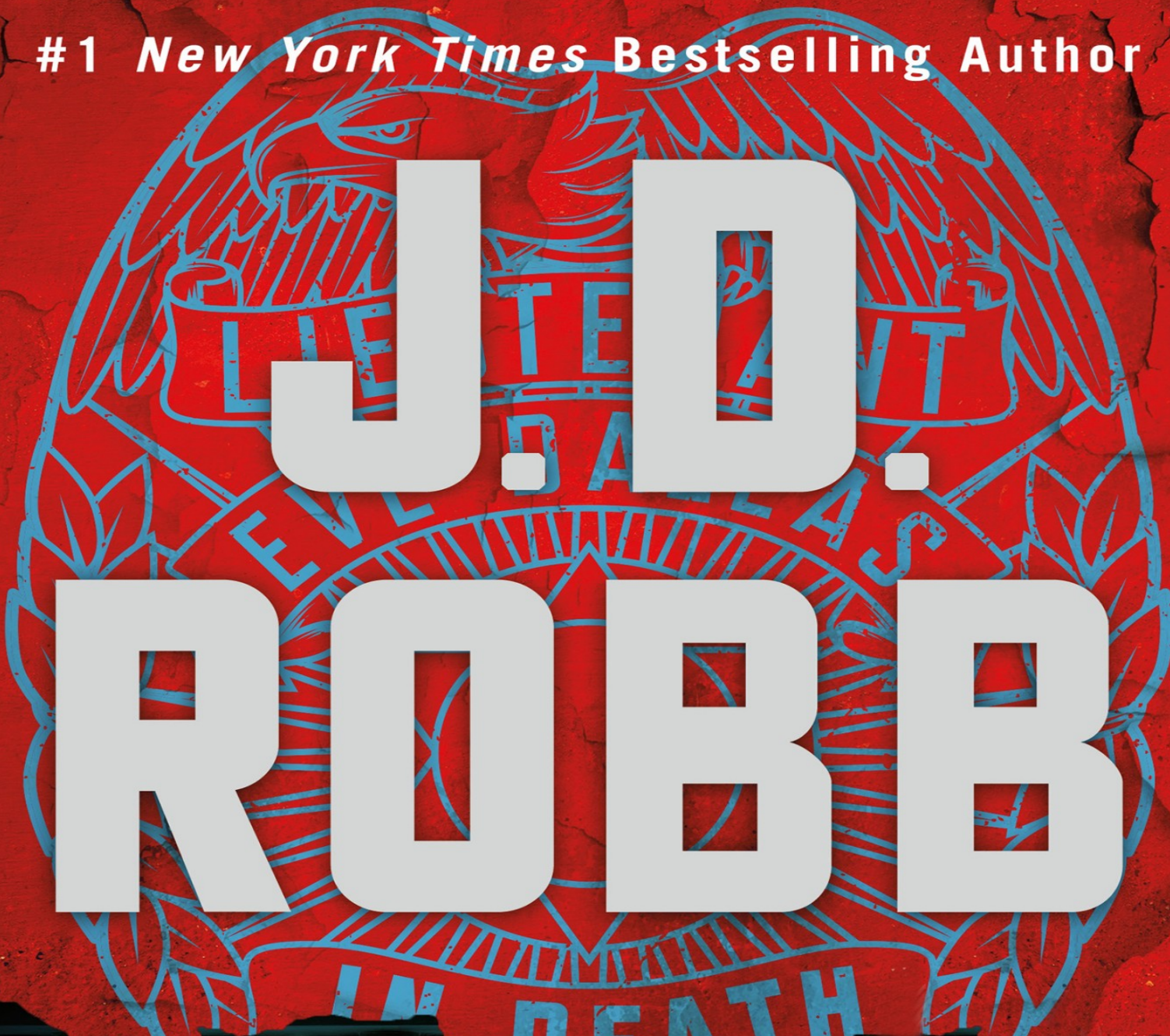
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

J.D. ROBB

PAYBACK IN DEATH

GERİ ÖDEME İÇİNDE DsATH

J. D. İčoËË

ST. MARTIN'S PRESS

Okumaya Başlayın

İçindekiler Yazar

Hakkında Telif Hakkı

Sayfası

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinden ulaşabilirsiniz.**

İntikam üzerinde çalışan bir
adam kendi yaralarını yeşil
tutar.

-Francis Bacon

Sevgi kötülükten zevk almaz
ama gerçeğe sevinir.

-1 Korintliler 13:6

Birinci Bölüm

Birisi ya güneşi kaçırmış ya da fidyeyi boş verip onu öldürmeye karar vermişti.

Kaçırılmadan ya da ölmeden önce iki muhteşem hafta boyunca, Yunanistan'daki villanın altındaki denizin safir üzerindeki elmaslar gibi parlaması için ısı ve ışık püskürtmüştü. Stresin her zerresini pişirmiş ve uyku, seks, şarap, güneşlenme ve daha fazla seks için cömert bir oda bırakmıştı.

Ona göre 2061'de bir yaz dilimini geçirmek için bundan daha iyi bir yol olamazdı.

Cinayet polisi Teğmen Eve Dallas günlerdir cinayet ve kargaşa hakkında düşünmemişti. Bu bile tek başına tatil demekti. Güneşte kavrulmuş altın taştan bir villa, deniz ve tepe manzarası, her pencereden zeytinlikler ve üzüm bağları ekleyin, sevdiği adamla tembel, özel zaman geçirin ve her şeye sahipsiniz.

Üçüncü yıldönümlerini kutlamak için mükemmel bir yoldu.

Bazen bu onu hâlâ şaşırtıyordu. Polis ve suçlu (eski), sefaletten kurtulmak için itmiş, yumruklamış ve tekmelemiş iki kayıp ruh, bir şekilde birbirlerini nasıl bulmuşlardı. Birlikte iyi ve güçlü bir hayat kurmayı nasıl başarmışlardı.

Değişen, dönüşen, evrilen ne olursa olsun, bu sabit kaldı. Birlikte inşa ettiler.

Şimdi, iki haftalık gülünç bir düşkünlükten sonra -Roarke bunu hiç de gülünç bulmazdı- üst üste yığılmış bulutlar ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında İrlanda'ya varmışlardı.

Belki de İrlandalılar güneş katiliydi.

Yine de tarlalar yayıldıkça, tepeler yükseldikçe, taş duvarlar ıslakta parladıkça yeşil burada çok canlı bir şekilde parlıyordu. Gittikleri ince yol kıvrılıyor, kan kırmızısı fuşyaların damladığı çitler canlı duvarlar gibi etraflarını sarıyordu.

Kendini kontrol etti. Belki biraz stresliydi ama bunun tek nedeni İrlandalıların güneş katili olduklarından şüphelenilmesinin yanı sıra yılan gibi kıvrılan, dar yollarda ters yönden gitmeyi tercih etmeleri ve Roarke'ın düz yolda ilerliyormuş gibi araba kullanmasıydı.

O kadar mutluydu ki, mutluluğu onun da içine işliyordu. Böylesine neşeli bir ruh halini paylaşmanın bir Evlilik Kuralı olduğunu düşünmüyordu ama bu bir avantaj olarak duruyordu.

Bir süre onu inceledi; koyunlar, inekler, bazen atlar ve diğer çeşitli dört ayaklı hayvanların sergilendiği çitlerin arasından daha hoş bir manzaraydı bu.

O yüze sahipti. O vahşi İrlanda mavisii gözler, o mükemmel yontulmuş ağız ve onu çerçeveleyen siyah ipek saçlar.

O dudaklar kıvrıldı, o gözler gülümsedi -sadece onun için- ona baktığında.

"Çok uzak değil."

"Hatırlıyorum."

Clare'deki ailesinin çiftliğini en son ziyaret ettiklerinde -kâbus gibi geçen çocukluğu boyunca varlığından bile haberdar olmadığı bir aile ya da bir hırsız, bir kaçakçı, bir imparatorluk kurmuş (oldukça) meşru bir iş adamı olarak çok başarılı kariyeri- bir kiralık katilin peşine düşmüşlerdi.

Roarke'ın çocukluğundaki hırçın çocuk Lorcan Cobbe, Roarke'ın ölmesini isteyen hırçın bir adama dönüşmüştü.

Masalar döndü, diye düşündü. Ve şimdi Cobbe gezegen dışı beton bir kafeste oturuyordu ve kısır hayatının geri kalanında da oturacaktı.

"İleride bulutlarda bir kırılma var."

Kurşuni gökyüzüne baktı. Gözlerini kısarsa belki biraz daha az gri bir parça görebilirdi.

"Buna mola mı diyorsun?"

"Seviyorum, evet." Elini onunkinin üzerine koymak için uzandığında sesine yeşil gibi İrlanda da karıştı. "Böyle gelmemiz, ailemizle vakit geçirmemiz onlar için çok şey ifade ediyor. Senin de buna istekli olman benim için çok şey ifade ediyor."

"Gittiğim için mutluyum. Onlardan hoşlanıyorum, tüm bu çılgın kalabalıktan. Ve bir grup polisle birlikte olmadığımız zamanlarda burada biraz zaman geçirmek güzel."

"Öyle. Yine de, her şeye rağmen tatmin edici bir ziyaretti." "Çünkü geride durdum ve Cobbe'un kışını tekmelemenize izin verdim."

"İzin ver" deyince tekrar gülümsedi. "Polisim beni anlıyor ve yine de seviyor. Ve işte şimdi, bakın, parlak bir nokta var."

Adamın mola dediği şeyin şimdi mavinin ipuçlarını gösterdiğini inkâr edemezdi.

"Parlak güçlü bir kelime."

Döndü, tekrar döndü ve orada bir zamanlar ona ihtiyacı olduğu için lanet olası ineklerle birlikte bir jet helikopterle indiği tarlayı gördü. Roarke'un annesinin ikizi Sinead Brody Lannigan'la ilk kez orada tanışmıştı.

Taş grisi ev, ahırlar ve ek binalar, gelişen bahçeler.

Roarke arabaya doğru dönerken ön kapı pat diye açıldı. Sean, Sinead'ın çilli yüzlü torunu, dışarı koştu.

"Sonunda buradasın! Uzun zamandır bekliyorduk, değil mi? Nan ve annem de hoş bir ziyafet hazırladılar. Bir lokma bile yememe izin vermedikleri için açlıktan ölmek üzereyim."

Sırılsıklam yağmurun altında, sarı saçlı ve parlak gözlü bir şekilde duruyordu. "Çantaları taşımaya yardım edeyim."

"İşte iyi bir delikanlı. Nasıl gidiyor Sean?"

"İyi ve güzel. O zaman silahını takıyor musun?" diye sordu Eve. "Görebilir miyim?"

"Hayır ve hayır."

"Pekâlâ." Roarke'ın kendisine uzattığı çantayı omuzladı. "Belki daha sonra. Son gelişinden beri en ufak bir sorun bile yaşamadık. Ama belki şimdi birazımız olur."

"Şu çantayı içeri getir," diye seslendi Sinead, kızıl saçları şık bir kuyruk halinde, elleri dar kalçalarında, kapı aralığından. "Ve kuzenlerinin başının etini yemeyi bırak. Hoş geldiniz, ikiniz de hoş geldiniz. Yüzlerinizi özlemiştik. Hayır, hayır, çantalarla uğraşmayın."

Roarke'ı kucakladı, bir süre öyle kaldı, sonra aynı şeyi yapması için Eve'e döndü. "Onları içeri ve odanıza götürmek için yeterince adamımız var."

İçerisi renk ve hareket doluydu, sesler selamlaşmak için yükseliyordu, daha fazla kucaklaşma vardı. Eve, Brody çiftliğinde beş dakika içinde birkaç yılda -ya da daha fazla-sarıldığından daha fazla sarıldığını düşündü.

Birisi ona bir bardak şarap uzattı.

Taze pişmiş ekmek ve kızarmış tavuk kokan çiftlik evinin mutfağındaki tezgahlar yiyeceklerle doluydu.

Tavuk o sabah kümeste gıdaklıyor olabilirdi ama Eve bunu düşünmeyecekti.

Birisi ona açlıktan ölmek üzere olan üç kişiye yetecek kadar yemekle dolu bir tabak uzattı. Bir çift köpek koşuşturdu, sonra birkaç çocuk.

Sinead onu kenara çekti.

"Önceden gönderdiğin hediyeği sakladım. İsteddiğin zaman bana haber ver yeter."

"Sanırım tüm bunlardan sonra."

"O zaman odana çıkarız?"

"Hayır. Burada olmalı. Herkes burada. En azından ben öyle düşünüyorum."

"Her annenin oğlu ve kızı. Bunun için özel bir an isteyip istemediğinizi bilmiyordum."

"Hayır, bu... aile. Bu bir aile meselesi."

Yeşil gözleri yumuşacık olan Sinead onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Senin için minnettarım Eve. Eğer söylemediysem, senin için minnettar olduğumu bil."

Şimdi sana bir yer bulalım da yemeğini ye. Orada yer aç Liam, bizim Eve'in bacakları seninkilerden daha uzun."

Böylece o, dalgalı kahverengi saçları ve viski rengi gözleriyle uzun bacaklı polis, New York trafik sıkışıklığına rakip olabilecek gürültü ve karmaşanın ortasında oturdu.

Aile nedir bilmiyordu, sadece istismar ve şiddet görmüştü ve kariyerini ölümleri savunmak üzerine kurmuştu. Artık bir ailesi vardı - New York'ta çoğu zaman kendisine rağmen kurduğu bir aile.

Ve aile burada, bir İrlanda çiftlik evinde.

Kargaşada Roarke'la göz göze geldi. Adam kadehini hızlıca ona doğru kaldırdığında, o da aynısını yaptı.

Ona yıldönümü hediyesini nasıl vereceğini planlamamıştı, bu fikri ortaya attığından beri bunu başarabileceğinden tam olarak emin değildi.

Ama bunu ona Yunanistan'da, tek başına vermeyi düşündüğünde, bu doğru bir yol gibi görünmemişti.

Ziyafetten sonra, aile oturma odasına, yemek odasına ve mutfaka yayılmışken, bir köpek horlarken ve bir bebek emzirirken, Roarke'un büyük büyükannesi bir şeyler örerken, doğru yol gibi görünüyordu.

"Şimdi emin misin?" Salona, bir dolaba girdiklerinde Sinead sordu. "Görmedim ya da -büyük bir bedel ödeyerek ekleyeyim- bir göz atma isteğine boyun eğmedim ama fikrini biliyorum ve gözyaşları olacak. Sanırım bazıları benim gözyaşlarım olacak."

"Sanırım bu şekilde onun için daha anlamlı olacak." Öyle umuyordu.

Kahverengi ambalajlı hediyeği Roarke ve amcasının koyunlarla ilgili bir konuşma yaptığı yere taşıdı.

"Birkaç gün gecikti - unuttuğumu sanıyorsan diye söylüyorum."

Uzun, geniş paketi ona uzattığında onu şaşırttığını biliyordu -nadir görülen bir şeydi bu.

"Şunu yırtıp açar mısın?" Sean talep etti. "Nan bize ne olduğuna dair en ufak bir ipucu bile vermedi."

"O zaman en iyisi öğrenelim."

Roarke kâğıtları ve sabitleyicileri çıkarırken daha fazla aile içeri doluştu.

Ve içeride ailesini buldu.

Resmin arka planında çiftlik evi, tepeler ve tarlalar vardı. Ve herkes bir arada duruyordu; genç, yaşlı, kundaktaki bebekler, Eve ve Roarke'ın ortasındaki çılgın kalabalık.

Sinead, Roarke'un sağ omzunun arkasında duruyordu. Roarke'un uzun zaman önce kaybettiği annesi ise solunda.

"Hepimiz buradayız. Bu Siobhan teyzem mi, Nan?"

"Evet, öyle. Evet, bu bizim Siobhan'ımız. Ah, çok güzel. Muhteşem." Dönerek yüzünü kocasının omzuna yasladı. "Ve işte gidiyorum, Robbie."

"Bu ... Eve." Roarke ona baktı, kalbi o vahşi mavi gözlerindeydi. "Söyleyecek sözüm yok." Onun eline uzandı. "İçine Summerset'i koymuşsun."

"Şey." Bunun üzerine omuz silktili. "Yancy boyadı."

"İmzayı görüyorum. Benim için daha değerli olamazdı. Bunu nasıl başardınız?"

"Sinead fotoğrafları gönderdi ve Yancy bunu anladı."

"Ver şunu delikanlı." Robbie ondan aldı. "Ve ayağa kalkıp karını öp."

"Seveceğim. Seni seviyorum, mantığın ötesinde."

Onu öptüğünde, aile alkışladı. Sonra da hediyeğe daha yakından bakmak için etrafta toplandılar.

Genç ve yaşlı İrlandalıları gecenin ilerleyen saatlerine kadar eğlendi. Müzik - yani şarkı söylemek, dans etmek - bolca bira, şarap, viski ve daha fazla yiyecek. Gökyüzünü kaplayan mavi parçadan sonra, eğlence düşkünüleri ay ve yıldız ışığı altında eğlenmeye devam etmek için dışarıya döküldü.

Eve oturmak için bir an bulduğunda -umarım kimse onu başka bir dansa çekmeyecek kadar uzakta olur- Sean bisküvi dedikleri kurabiyelerden bir tabakla yanına yerleşti.

"Kızların kaçırılıp o korkunç okul binasına kapatılması olayını sevmiştim. Şimdi, oraya nasıl kapatıldıklarını sevmedim," diye niteledi, "ama onları tekrar nasıl dışarı çıkardığınızı sevdim."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ah, internetten," dedi kolayca ve bir kurabiye ısırdı. "Tulla'da bile bu konuda konuşuluyordu. Kendi babamın, Eve'in o zavallı kızları korkunç bir kaderden kurtardığı için ne kadar gurur duyduğunu ve onlara zarar verenlerin hak ettikleri cezayı bulduklarını söylediğini duydum."

"Bu konuda biraz yardım aldım."

"Şimdi, tabii ki. Polisin patronu sizsiniz ve son geldiğinizde onlarla tanışmak güzel değil miydi? Peki, kötü olanları bulduğunuzda, herhangi birini bayılttınız mı?"

Ne olacak ki, diye düşündü ve tabaktan bir kurabiye aldı. "Aslına bakarsanız."

"Harika, hak ettikleri gibi ve daha fazlası. Peki hiç şansınız oldu mu-" Havaya bir yumruk attı. "Ve iyi bir tane olsun."

"Evet, iyi bir kaç tane buldum."

"Eminim Roarke da öyledir, çünkü onun bir iblis gibi dövuştüğünü söylerler."

"Kendini koruyor."

"İlkbaharda buraya gelen kişi nineme ve elinden geldiğince hepimize zarar vermek istiyordu." O parlak gözler sadece anlamakla kalmayıp saygı duyduğu sert bir öfkeyle karardı. "Roarke'a zarar vereceği gibi Nan'a da zarar vermeye geldi."

"Ninenize ya da herhangi birinize asla dokunmayacak."

"İşin doğrusu da bu, çünkü onu hapse attınız. Sanırım çiftliği sevsem bile çiftçi olmayacağım. Düşündüğümde, insanları hapse atacağımı düşünüyorum - kötü olanları tabii ki."

"Bundan daha fazlası var, evlat."

"Elbette ve dahası da var. İnsanları nasıl koruyacağınızı bilmeniz ve yemin etmeniz için eğitim almanız gerekiyor. Bu yüzden senin davalarını okumayı seviyorum. Sen, Roarke ve klonlarla ilgili videoyu da izledim."

O yeşil Brody gözleriyle ailesine baktı.

"Tulla sakın bir yer ama yine de insanların korunmaya ihtiyacı var, öyle değil mi? Geçen yıl ölen kızı gördüm ve zamanında koruma almamıştı. Burada da bir şeyler olabilir. Bu yüzden sanırım çiftçiliği seven bir polis olacağım."

"Her şeye sahip olmak için iyi bir yol."

Sanki her şey hallolmuş gibi başıyla hızlıca onayladı. "Benim düşüncem de bu yönde."

Düşündüğünde, polis olmaya karar verdiğinde onun yaşındaydı, hatta daha da gençti. Sebepler farklıydı ve bunun için Tanrı'ya şükür, ama amaç aynıydı.

"Belki Şükran Günü için New York'a geldiğinizde Central'a uğrayabilirsiniz."

Yüzü aydınlanmadı. Tüm varlığı aydınlandı. "Ciddi misin?"

"Bu, aktif bir vakam olup olmadığına bağlı..."

"Hiç sorun çıkarmayacağım. Kaptan Feeney buradayken onunla konuştum ve belki EDD'yi de görebilirim? Videoda her şey çok büyük görünüyordu."

Çok fazla şarap, çok fazla rahatlama, diye düşündü ve kendini köşeye sıkıştırdı. "Bunu çözmeye çalışacağız."

"Babama söylemek zorundayım!"

O gittiğinde, Roarke onun yerini aldı.

"Peki bütün bunlar neydi? Noel'ini erken getirmişsin gibi görünüyordu."

"Şükran Günü için geldiklerinde bir şekilde onu Merkez'e getirmeyi teklif ettim."

Roarke gülüp yanağından öptüğünde başını salladı.

"O kaygan. İşin aslına bakarsan hepsi kaygan." Şarabını eline aldı, yine ne olacak ki diye düşündü ve bir yudum daha aldı. "Bana kendimi hatırlattı, yüküm olmadan. Her neyse." Bu kez omuz silkti. "Davalarımı internetten takip ediyor."

"Ah, tabii ki. Sen onun için bir kahramansın."

"Eğer polis olmak istiyorsa, polis ile kahraman arasındaki farkı öğrenmesi gerekecek."

"Oturduğum yerden bakınca ikisi de aynı şey." Onun elini tuttu. "Resim, Eve."

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Bunu başardım."

"Beni çözdün. Böyle bir şeyi nasıl düşünebildin?"

"Halihazırda sahip değilse, bunun nedeninin henüz icat edilmemiş olması olduğunu düşünen bir adam için ne elde edeceğinizi kendinize sormalısınız. O zaman nasıl icat edeceğini bulur ve yine de sahip olur. Kişisel olmalı. Yani kronolojik olarak Summerset seni buldu, biz birbirimizi bulduk, sen de hepsini buldun."

Başını onun omzuna doğru eğdi. "Bana Merkez'de hediyelediğinde, boğa güreşi için sihirli yelekler? Beni çözdün. Birbirimizi anlıyoruz. Birbirimiz için neyin önemli olduğunu anlıyoruz."

"Daha sonra birbirinizi süzmek için vaktiniz olacak." Robbie, Eve'i duvardan indirmek için adımlarını hızlandırdı. "Yeğenimle bir dans daha edeceğim."

Eve üçüncü kez ne olacaksa olsun dedi ve dans etti.

Tek başına ve inci gibi bir güneş ışığı altında uyandı. Yatağın yanındaki sehpanın üzerinde bir not küpü duruyordu. Etkinleştirildiğinde, Roarke'ın sesi dışarı akıyordu.

Görünüşe göre tarlaya gidiyorum. Kalkıp hazır olduğunuzda mutfakta kahve ve kahvaltı olacak.

İşin içinde kahve varsa, kalkabilir ve hazırlanabilirdi.

Duş, evdeki çoklu jetlere ve buhara ya da Yunanistan'daki villanın lüksüne yaklaşıyordu ama iş görüyordu.

Pantolonunu, gömleğini giydi ve zihni hâlâ bulanıkken otomatik olarak silah kayışına uzandı. Onu çantasına kilitlediğini hatırlaması bir saniyesini aldı.

Sessizliğin içinde yürüdü - arada sırada böğüren inekleri ya da miyavlayan koyunları saymazsanız (ki kesinlikle saydı).

Gıcırdayan merdivenlerden mutfığa doğru. Hava şimdiden zafer gibi kokuyordu; kahvenin mutlu bir üst notası vardı.

"Sana da günaydın Eve. Kıpırdadığınızı duydum, bu yüzden kahve taze ve sizin için hazır."

"Teşekkürler." Eve bir fincan alırken, Sinead kendi gömleğinin ve pantolonunun üzerine bir önlük geçirmiş, kızıl altın rengi saçlarını toplamış, ocakta bir tava ısıtıyordu.

"Roarke'ın kendi harmanı, o yüzden endişelenme. Bana kahvenin sana ilk hediyesi olduğunu söyledi."

"Evet. Savunmamı aşmak için sinsi bir yol."

"Kurnaz bir adam Roarke. Ve şimdi, kahvaltıda tam bir İrlandalı ile başa çıkabilir misin?"

"Dün gecedan sonra bir hafta boyunca iyi olduğumu düşündüm. Ama belki."

"Ben de dans ettim. Neden biraz sodalı ekmekle başlamıyorsun - kuş üzümü dolu ve daha bu sabah pişirildi."

"Kokladığım şey buydu. Geçen sene burada olduğumuz zamandan hatırlıyorum."

Şimdi koroya kızarmış et kokusu da katıldı.

Eve mutfak masasına oturdu. Biri yemek pişirirken orada öylece oturmak tuhaf görünüyordu. Sinead için AutoChef yok. Ama doğru olan bu gibi görünüyordu.

"Roarke sahada mı?"

"Evet, onu sürükleyip götürmediler mi ve erken kalktığı için kendi hatası. Bir Brody özelliği."

"Öyle mi? Neredeyse her gün şafaktan önce uyanıyor. 'Bağlantı toplantıları, dünyanın öbür ucundaki biriyle sanal toplantılar."

"Öyle, evet. Sanırım içimizdeki çiftçi."

"Roarke'un içindeki çiftçiyi görmek zor."

Sinead omzunun üzerinden bir gülümseme gönderdi. "Ama çift sürüyor, ekiyor, biçiyor ve hasat ediyor."

"Öyle de denebilir." Eve biraz daha kahve içti. "Evet, öyle de denebilir."

"Ve sen, tarlaları ve onları işleyenleri koruyor ve yırtıcı hayvanları uzak tutuyorsun. İyi bir eşleşme yaptınız."

Kısa süre içinde Eve'in önüne bir tabak koydu.

"Kapımı ilk çaldığı zamanki yüzü hala gözümün önünde. Gözlerindeki keder, kız kardeşimin gözleri. Elbette Siobhan'ınkiler de benimkiler kadar yeşildi ama gözlerindeki bakış, gözlerinin şekli. Kız kardeşimin çocuğu. Ve seni yakın alana inerken gördüğünde yüzündeki ifadenin çok değiştiğini görüyorum. Ve sana baktığında, onun asla bulamadığı aşkı bulduğunu biliyordum."

Bir bulaşık havlusunu kenara koydu. "Aklımdaki şeyler hakkında seninle konuşabilir miyim acaba?"

"Elbette. Bir sorun mu var?"

"Şimdi değil, daha önce. Siz yemek yerken ben çay alıp oturacağım."

Sinead bu konuda acele etmedi ve Eve gerginlik hissettiğini fark etti.

"Elbette, beni rahatsız eden şeyi söylemek için sadece ikimizin olduğu iyi bir zaman olduğunu düşündüm." Oturdu, iç çekti. "Onun için savaşmadık, anlıyor musun, Roarke'umuz için. Sadece bir bebek ve o piç Patrick Roarke. Kız kardeşimin çocuğu ve biz onun için savaşmadık."

Eve, sinirlerine iyi geldiğini düşündüğü için yemek yedi. "Ben öyle duymadım. Patrick Roarke neredeyse

Kardeşine ne olduğunu öğrenmek için Dublin'e gittiğinde."

"O yaptı, Tanrım, o yaptı ve eğer herhangi birimiz geri dönersek hepimizi yerin dibine sokacağı konusunda uyardı. O zamanlarda, o zor zamanlarda, Patrick Roarke'ın hem elinde hem de arka cebinde polisler ve daha fazlası vardı. Yine de bebeği biliyorduk ve gitmesine izin verdik. Siobhan'ın oğlunun gitmesine izin verdik. Ve zaman geçtikçe, Roarke'ın kendisinin de bizi ve annesini bildiğini düşündük. Ve zaman geçtikçe, Patrick Roarke'un öldüğünü - olaydan bir süre sonra- duyduk. Kız kardeşimin çocuğundan çok da küçük olmayan çocuklarımı düşündüm."

Sinead çayına bakarken Eve, "Bildiğini sanıyordun," dedi. "Ve eğer temas kurmak isteseydi, Patrick Roarke onu durduramayacağı için annesinin ailesine ulaşırdı. Belki de o babasının çocuğudur ve benim de korumam gereken bir çocuğum var."

Gözyaşları doldu ama Sinead başını salladığında onları dökmedi. Daha fazlasını söylemek için kendini toparlarken biraz çay yudumladı.

"Ve zaman geçtikçe bu bir tür teselli haline geldi. Roarke'ı duyardınız - servet kazanan genç adam - gölgelerde yapılan işleri duyardınız - bunların söylentilerini. New York'taki hayatı. Bir tür imparatorluk, değil mi?"

"Ve gerçekten 'gibi' değil."

"Kendimi merak etmeye bıraktığımda, onun nasıl bir adam olduğunu merak ederdim. Babası gibi mi? Acımasız, katil, kalpsiz? Süslü bir yerde, kolunda güzel bir kadınla çekilmiş bir fotoğrafını görebilirdim. Şöyle düşünürdüm: Siobhan nerede, kız kardeşim bu adamın neresinde? Onu onun içinde bulamazdım. Onu onun içinde göremiyordum, bu yüzden geri dönmek, bırakıp gitmek daha kolaydı."

Tekrar iç çekti. "Sonra seninle çekilmiş bir fotoğrafını gördüm, ciddi gözleri olan bir kadın polis. Diğerleri kadar göz alıcı değildi ama benim için daha akılda kalıcıydı. Ve seninle birlikte dururken ona baktığımda şöyle düşündüm: Ah, peki şimdi, oh

Evet, işte orada, kız kardeşimden bir parça var. Siobhan'ı ortaya çıkaran bu kadın kim?"

"O hep oradaydı, Sinead."

O gözyaşları Brody yeşilinin üzerinde parıltıyordu. "Bunu artık biliyorum. Sanırım ona kapıyı açtığım anda anlamıştım. Ama-"

"Ona kapıyı sen açtın," diye araya girdi Eve. "Onu içeri aldınız. Ona bir aile verdin. Bu durumda pişmanlık duymak sadece yararsız değil, aynı zamanda yanlış."

"Gitmesine izin verdik."

"Sana ihtiyacı olduğunda onu yanına aldın," diye düzeltti Eve, "ve varlığından haberdar olmadığı bir kapıyı açtın. Senin yüzüne kapattığını sandığı bir kapıyı. Dublin'de Patrick Roarke denen şerefsizle geçirdiği yıllar ve sonrasında yaşadıkları onu bu hale getirdi. Kim olduğunu. Yaptığın ya da yapmadığın şeylerden pişman mısın? Onun kendini yarattığı kişi için pişmansın."

Gözyaşlarını kırıştıran Sinead arkasına yaslandı. "Çok İrlandalısin."

"Öyle mi?" Eve omuz silkerek kahvaltısını bitirdi. "Sadece bana mantıklı geliyor."

"Onu çok seviyorsun."

"O karmaşık, sinir bozucu, kibirli, büyüleyici, cömert bir adam. Beni kızdırdığında bile onu çok seviyorum. Ki bu oldukça sık oluyor. Ve yine de. Yıldönümümüz için bana ne verdi biliyor musun?"

Şimdi Sinead gülümsedi ve gözünden akan bir damla yaş sildi. "Bana anlatacağını ya da göstereceğini umuyordum. Göz kamaştırıcı derecede muhteşem olduğunu hayal ediyorum."

"Bana göre öyle. İnce Kalkan denen şeyi araştırdı, geliştirdi ve üretiyor. Palto, ceket, yelek, üniforma içine astar olarak giyilebilen hafif, esnek bir vücut zırhı. Tüm takımına verdi. Bir sonraki turu NYPSD'ye verecek."

Bir an için Sinead hiçbir şey söylemedi. "Seni çok seviyor."

"Evet, buna ne dersin? Nedenini asla bulamayacağım, bu yüzden kabullenmeyi öğrendim. Keşkeleri, keşkeleri asla çözemezsin Sinead, bu yüzden pişmanlıklar işe yaramaz. Ve onun olduğu adama saygısızlık ediyorlar. O Siobhan'ın oğlu."

"Kalbimden bir yük kaldırdınız. Bu saf gerçek." "Güzel, çünkü oraya ait değildi."

"Bunu söylediğinizi duymak bir fark yaratıyor. Onu bize emanet ettiniz."

Bir süre sonra Sinead'ın gözleri büyüdü. Bir parmağını havada gezdirirken s ı r ı t t ı . "Ah. Anlıyorum. Bizi araştırmışsın."

"Ben bir polisim," dedi Eve basitçe. "Ve dikkat et, çünkü Sean o yöne doğru gidiyor."

"Öyle görünüyor. Sen... bizi araştırdın mı?"

"Sizi kontrol ettiğime inansanız iyi olur. Her birinizi. Ve sizden bir sürü var." Eve tabağını kenara itti. "Siz olağanüstü bir ailesiniz."

"Şimdi daha olağanüstü. Tekrar söyleyeceğim." Uzanarak Eve'in ellerinden birini kavradı. "Sana ve senin için minnettarım Eve."

"Roarke dışarıda bir tarlada, muhtemelen beş bin dolarlık çizmeleriyle inek bokuna basıyor."

"Aman Tanrım, o kadar da değerli değildir herhalde."

"Muhafazakâr bir tahmin." Ayağa kalkarak bir fincan kahve daha içti. "Ve bu fikir gerçekten günümü aydınlatıyor. O yüzden tekrar teşekkürler."

"Dışarı çıkıp biraz çiçek kesmeyi düşünüyorum. Buradaki konuşmamız sayesinde kendimi hafif ve mutlu hissediyorum. Benimle yürür müsün?"

"İneklerin yanına mı gidiyorsun?"

"Ah, aramızda iyi bir mesafe bırakacağız." "O zaman ben varım."

Belki de İrlanda kırsalında, vahşi İrlanda'dan çok da uzak olmayan bir çiftlikte geçirdiği birkaç günden bu kadar keyif alması onu şaşırtmıştır.

Sahil. Ama asıl zevki insanlar veriyordu. Çok sayıda köpek ve kedi normal, hatta kabul edilebilir buluyordu.

Evin bir taş atımı yakınında inekler ve koyunlar mı? Pek sayılmaz. Ama horozun ısrarlı sesiyle uyumayı öğrendi ve diğer hayvanlarla arasına mesafe koydu.

Öte yandan Roarke hemen işe koyulmuş, o beş bin dolarlık botlarla tarlaları arşınıyordu - bir daha asla eskisi gibi olamayacaklardı - ve tuhaf görünümlü makinelere biniyordu.

Bir ineği sağarken aşırıya kaçıp kaçmadığını ciddi ciddi merak etti.

Asıl işi makineler yapıyordu ama yine de yakından ve kişisel olarak görmemiz gerekiyordu. Ve bu işin eski usulde nasıl yapıldığını görmek istediği için amcası ona izin verdi.

Bu yüzden süt sağım odasının kapısında, oldukça geride durmuş, muhtemelen bilinen evrendeki en zengin adamın üç ayaklı bir taburede oturup bir demet saman yiyen bir ineğin kocaman arka ucunda oturmasını izliyordu.

Saçları iş modunda arkadan bağlıyken, o zeki ve zarif ellerini bir inek memesini çekştirmek için kullandı. Kocaman bir inek memesi, uygar bir dünyada yeri olmadığına kesinlikle inandığı türden bir meme.

İçinden bir kovaya süt fışkırdığında, bir ürpertiye tutmak zorunda kaldı. Buna karşılık Roarke sırttı ve devam etti.

"O zaman sen de dener misin, Eve? Bizim Gertie bir kuzu kadar naziktir."

"Kesinlikle olmaz. Hayır. Asla." Ayrıca, kuzuların çıkarabileceği sesleri duymuştu ve onları nazik bulmuyordu.

Roarke ona, "Bu tatmin edici," dedi.

"Evet, eminim. Hangi erkek bu kadar büyük bir memeyi eline almak istemez ki?"

Robbie kahkahalarla kükrediğinde geri çekildi. "İkinizi baş başa bırakayım."

Ve üç haftalık tatil sona erdiğinde, her şeyi ve daha fazlasını yaptıklarını düşündü. Güneşin ıslattığı sessizlikten

Yunanistan'dan yeşile bürünmüş İrlanda'nın sessizliğine.
Ve inekler bir yana, her saniyesinden zevk almıştı.

İkinci Bölüm

New York'a varmak gürültü, nemden sıırıslıklam olmuş bir sıcaklık, hırçın, huysuz bir trafik ve insanlarla dolup taşan kaldırımlar demektir.

Mükemmel bir eve hoş geldin. Eve buranın her kirli ya da parlak, her kaba ya da misafirperver, her üst sınıf ya da alt sınıf santimetrekaresini seviyordu.

"Her şey çok iyiydi," dedi. "Her şey olabildiğince iyiydi. Bu da öyle."

"Ev her zaman en iyisidir."

Roarke trafikte dur kalk yaparak, inek sağır gibi rahatlıkla ilerliyordu. Bavullarını önden göndermişlerdi, bu yüzden bir süre daha sadece ikisi vardı.

"Ve Pazar günü evde olmak, ikimizin de yarına kadar işe geri dönmek zorunda olmadığı anlamına geliyor. Ben pizza, bolca şarap, sonra patlamış mısır, video ve bolca seks diyorum."

"Şimdi biliyor musun?"

"Tatili son dakikaya kadar uzatmak lazım." "Bu söylediklerinin hepsine katılıyorum."

Kapıdan geçtiler ve Roarke'ın inşa ettiği evin kulelerine, geniş çimenlik alana, ağaçların yaz yeşiline, canlı çiçeklere ve çalılara baktı.

"Evet, ev en iyisi."

İçeri girdiklerinde, Summerset'i her zamanki cenaze siyahı giysileri içinde beklerken bulmanın yine de en iyisi olduğunu düşündü.

Fuaye. Galahad onun yanına oturdu, ama onları selamlamak için yanlarına gitmek yerine, onlara sert bir bakış attı.

Eve ç ö m e l d i . "H a d i , beni özlediğini biliyorsun."

Kasıtlı olarak başka tarafa baktı, sonra geri döndü, sonra da sanki bir iyilik yapıyormuş g i b i y a n ı n d a n g e ç i p g i t t i .

Ama kız ona ilk uzun darbeyi indirdiğinde mırıldandı, sonra tombul vücudunu kızın dizlerine sürttü.

"Evinize hoş geldiniz," dedi Summerset. "İkiniz de sanki uzakta geçirdiğiniz zaman size iyi gelmiş gibi görünüyorsunuz."

"Öyle oldu. Burada her şey yolunda mı?"

"Evet, öyle. Umarım ailenizin hepsi iyidir." "İyiler ve size en iyi dileklerini gönderiyorlar."

"Benim için işaretlediğiniz çantalar açıldı, diğerleri de üst katta. Teğmenin sana hediyesi hariç." Summerset ana salona doğru işaret etti. "İsteddiğiniz gibi."

Eve'in elini tutan Roarke salona doğru yürüdü.

Resim şöminenin üzerinde önemli bir yere asılmıştı.

Şaşırان Eve ona döndü. Onun bunu ofisine, belki de kütüphaneye asmasını bekliyordu. "Buraya mı? Bundan emin misin?"

"Kişisel ama özel değil. Bu bir aile meselesi, yani eminim, evet."

"Bu çok değerli bir hediye. Buna dahil olduğum için onur duyuyorum," diye ekledi Summerset.

Eve sadece omuz silkti. "Sen onun gerçek babasısın, yani..." Kediye kucağına aldı. "Gördün mü? Seni de dışarıda bırakmadık."

Boyalı Galahad, Eve ve Roarke'un arasına oturmuş, tombul ama ağırbaşlı görünüyordu.

"Ben yukarı çıkıp eşyalarımı yerleştireceğim." Ama bir an daha oyalandı. "Orası iyi görünüyor."

Kediye yere bıraktı, o da koşarak merdivenleri onun yanında çıktı. Kadın yatak odasına girer girmez yatağa doğru bir hamle yaptı, sıçradı ve yayıldı.

Belli ki her şey affedilmişti.

Onun yanına oturdu ve karnını okşadı. "Ben de seni özledim. Muhtemelen Yunanistan'daki villayı seçerdin - lüks senin hızın. Ama çiftliğe gitmezdin, inan bana. Başlamak için çok fazla rekabet var - köpekler ve kediler kaynıyor. Koca kışlı inekler ve garip gözlü koyunlar senin için çok fazla. Sen bir şehirlisin, dostum. Birini tanımak için biri gerekir."

"Hepimiz öyleyiz," diye katıldı Roarke. "Ailenin her gün yaptığı şeyi yapmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Çok kısa bir süre için bu işe el atmak benim için biraz eğlenceliydi ama bir çiftçinin hayatı? Zor bir hayat. Ve sevdikleri bir hayat."

Oturduğunda, Galahad ilgisini başka yöne kaydırды.

Bavullarını boşalttılar ve zımnı bir anlaşmayla ikisi de ofislerinden dışarı çıkmadılar ve güneş batarken verandada pizza yediler.

"Belki patlamış mısır ve videoyu çizeriz." Arkasına yaslandı, biraz daha şarap yudumladı. "Saat dokuz bile değil ama hiç öyle hissetmiyorum."

"İşte dünya kendi eksenini üzerinde güneşin etrafında tekrar hareket ediyor."

"Evet, bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalısın. Doğrudan sekse geçebiliriz."

"Buna nasıl karşı çıkabilirim ki?"

"Bunun senin oyunu alacağını düşündüm." Gözlerini kapadı, yüzünü geceye doğru kaldırdı. "Yarına yetişmem gereken bir sürü şey olacak. Senin de öyle."

"Ödediğimiz bedel."

"Buna değdi. Kediye ve New York pizzasını özledim ama buna değdi. İlk buluşmanız ne zaman?"

Ona gülümsedi. "Hala uyuyor olacaksın."

"Düşündüm. O zaman gidip şu tatili bitirelim."

İçeri girdiler, sonra da kedinin çoktan yatağa uzanmış olduğu yatak odasına gittiler.

"Bazı şeyler değişmez," diye yorumladı.

Birbirlerine döndüklerinde, şifonyerinin üzerindeki iletişim cihazı sinyal verdi.

"Hayır, lanet olsun ki yok."

"Ne oluyor lan? Sekiz yüze kadar yoklamada yokum."

Onu kaptı. "Dallas."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve. Webster'dan resmi yardım talebi, Teğmen Donald.

Sahipsiz ölüm, 14 Leonard Caddesi, 321 numaralı daire. Birincil olarak cevap verecek misiniz?

"Saçmalık. Olumlu. Şimdi cevap veriyorum. Dallas tamam."

Roarke'a baktı. "Neden bilmiyorum ama önemli olmasaydı sormazdı."

"Anlaşıldı. Arabayı ben kullanacağım ve seninle gelip gelmeyeceğimi merak etme çünkü bir keresinde sana asılmaya çalışmıştı, hem de evimizde. Hepsi bu kadar. Bunu tatilimizi sonlandırmak için alternatif bir yol olarak düşüneceğiz."

"Tamam." Sabah için şifonyerin üzerine koyduğu silahını kuşandı. "IAB'nin sahipsiz bir ölümden ne işi var?"

"Sanırım öğreneceğiz."

Rozetini, linkini ve diğer cep malzemelerini aldı. "Siz arabayı sürerken ben de orada kimin yaşadığına -ve muhtemelen öldüğüne- bakacağım."

Kediyi yatağın üzerinde bıraktılar ve Roarke'ın garajdan evin önüne çektiği arabaya gittiler. Kadın PPC'sini çıkarıp aramaya başlarken, Roarke da arabayla evin kapısına doğru hızla ilerledi.

"Kahretsin. Lanet olsun. O birim Martin ve Elizabeth Greenleaf'in elinde. Yüzbaşı Martin Greenleaf, IAB'den emekli oldu. Onu biraz tanıyorum ya da tanıyor olabilirim. Webster'ın gurusu ya da akıl hocası, baba figürü. Aralarının iyi olduğunu biliyorum. Greenleaf ve karısıyla sıkı fıkıydı."

"Sizi istedi çünkü dediğiniz gibi bu önemli. Sanırım bunu resmiyete dökmek için sizi etiketlemedi?"

"Evet, evet. Hâlâ biraz esnetiyor. Doğal nedenler ya da kaza gibi görünüyorsa gerdirmezdi. Ya da belki gererdi," diye düşündü. "Çünkü çok sıkıldılar ve o da tepki verdi."

"Sen halledersin."

"Evet." Ona tekrar baktı. "Evine hoş geldin."

"O zaman burası bizim evimiz ve hayatımız, öyle değil mi? Yaptığımız şey bu, kim olduğumuz bu. Ben olsam değiştirmezdim. Siz değiştirir miydiniz?"

"Hayır." Bu kısmı kolay geldi. "Ama hemen cinayete geri dönmeyi beklemiyordum. Cinayet olduğunu düşünmese beni istemezdi, özellikle de bu şekilde. Ve ben de onun ne düşündüğünden ya da ne hissettiğinden etkilenerек bu işe giremem."

"Bunu bilirdi, değil mi?"

"Yapmalı. Kahretsin, kahretsin, Yüzbaşı Greenleaf, ya da karısı. Ya da dairelerindeki başka biri. Ama başka biri olma ihtimali yok."

"Çünkü mü?"

"Greenleaf hakkında bildiklerim kitaba dayanıyor ve kitap kutsaldır. Sapma yok. Ve ben bunu silmeliyim, boş bırakmalıyım. Böyle olmak zorunda."

"Webster gezegen dışında çok zaman geçiriyor." "Bilemiyorum."

"Hadi oradan. O zamanı Olympus Resort'ta ve Darcia Angelo ile geçiriyor. Olympus aslında sizin ve o da oradaki en iyi polisiniz. Biliyorsun."

"İşini iyi yapıyor. Boş zamanları kendisine ait. Ve evet, yeterince sık ziyaret ediyor. Aralarında bir bağ kurmuşlar, biz de bunu gördük."

"Oldukça hızlı bir bağlantı."

Eğlenerek ona bir bakış attı. "Ve biz yapmadık mı?"

Bir omzunu kaldırdı. "Olabilir. Evet, tamam. Dinle, senin Peabody olmana ihtiyacım olacak," dedi ortağına atıfta bulunarak. "İhtiyacım olduğunda bana yardım etmen ya da

Webster yolumdan çekil. İkinci kısmı yüzüne yumruk atmadan yapabilir misin?"

"Onun yüzüne ya da başka bir yerine yumruk atmayalı biraz zaman oldu," dedi Roarke kolayca. "Bir anlamaya vardık."

"Harika." Leonard'a döndüğünde bir rahatlama dalgası hissetti. "Üniformalıları çağırdı. Bu iyi bir adım. Prosedürü uygulayın, olay yerini emniyete alın."

"Bagajdan saha takımını alacağım ve Peabody'mi giyeceğim."

İyi, sağlam bir bina, diye not etti, tuğla, kent öncesi. İyi bir mahalle, girişte iyi bir güvenlik. Ve şimdi orada duran bir üniforma.

Kapıya giden kısa merdivenleri çıkarken ona rozet taktı.

"Teğmen."

"Ne biliyorsunuz memur bey?"

"Ortağım ve ben Teğmen Webster'ın dokuz-bir-bir vakasına müdahale ettik. Ambulans da talep edildi, ancak kurban DOS idi. Teğmen Webster bana giriş kapısını tutmamı, ortağıma da kapının güvenliğini sağlamak için onunla birlikte olay yerinde kalmasını emretti. DB erkek, yetmişli yaşların ortasında, ev ofisi gibi görünen bir yerde masa başında oturuyor. Zorla girildiğine dair görünür bir iz yok."

"Beklemede kalın."

İçeri girdi, merdivenleri kullanmadan önce asansörlere şöyle bir göz attı.

"Üniformalıların olay yerinde onunla kalmasını sağlamakla akıllıca davranmış," diye yorumladı. "Sadece ihbarda bulunup geri çekilseydi belki daha akıllıca olurdu ama yine de yeterince akıllıca."

"Ve cinayetten şüphelenirse seni isteyecek kadar da akıllı."

"Bunu göreceğiz."

Üç deyince, daireye doğru yürüdü. Bir kapı kamerası vardı. -Ama Greenleaf sonuçta bir polisti ve sağlam kilitleri vardı. Zile bastı.

Webster cevap verdi ve o düşündü: Lanet olsun. Berbat durumda.

Açık mavi gözlerinde keder ve umutsuzluktan başka bir şey yoktu ve vücut dili ona kendini kontrol etmek için her şeyini kullandığını söylüyordu. Dar yüzünü taçlandırmak yerine, kahverengi saçları sanki bir bahçe tırmağını sürüklemiş gibi görünüyordu.

Günlük kıyafeti dikkatini çekmişti, yani buraya gelmeden önce iş yerinde üstünü değiştirmişti.

"Dallas. Üzgünüm ama en iyisine ihtiyacım vardı. Martin en iyisini hak ediyor."

"Tamam. Geri çekil, Webster."

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Roarke, geldiğin için minnettarım. İşin içinde olmadığını biliyorum Dallas, ama... İntihar gibi görünüyor ama milyon yıl geçse de olmaz. İki milyonda bile olmaz. Sana söylemem gerek-"

"Henüz bir şey yok." Kederini bir kenara bırakarak onun sözünü kesti. Yapmak zorundaydı. "Hiçbir şey yok. Yolumdan çekilmeni istiyorum. Olay yerine ve cesede baktıktan sonra seninle konuşacağım."

"Bırakın beni-"

"Hayır. Memur bey, tanığın yanında kalın. Ceset nerede?"

Üniformalı öne çıktı, eliyle işaret etti. "İçeride, Teğmen. Adli tabipler cesedi incelediler ama olay yerini rahatsız etmediler. Ortağım ve ben dokuz-bir-bir'den yaklaşık dört dakika sonra geldik."

Daire bir oturma alanına açılıyordu ve kısa bir fuayede bir masa vardı. Üzerinde bir çanta, içinde de altı paket lüks bira olduğunu fark etti.

"|-"

Webster'a "Şimdi olmaz," dedi ve kanepesi, dolgun yastıkları, yatar koltuğu, duvar perdesi, duvardaki çiçek baskıları ve bir sandalyenin yanındaki bir çift ayakkabısıyla oturma alanına geçti.

Yeterince düzenli, saplantılı değil. İçinde yaşanmış ve uzun süre yaşanmış.

Sol taraftaki yarım duvarın arkasına sıkışmış bir mutfak alanı ve küçük bir yemek alanı. Şüphesiz temizdi ama yine de gözüne daha yaşanmış ve uzun ömürlü görünüyordu. Bir kase yaz yemeği

Tezgahta meyveler. Eski model bir klimanın üzerindeki açık rafta kupalar, yanında bir ocağın üzerinde bir ocak.

Muhtemelen biri üzerinde yemek pişirmiştir.

İlerlerken sağında, bir zamanlar küçük bir yatak odası olan ve şimdi çalışma odası/ofis olarak kullanılan bir yer vardı.

Orada, siyaha boyanmış bir masanın başında, Yüzbaşı Greenleaf yığılıp kalmıştı.

"|-"

"Sonra, Webster. Cesedi ve olay yerini incelemem gerekiyor, senin de geri çekilmen gerekiyor."

Roarke Eve'e saha çantasını uzattı. Webster'a, "Neden biraz yürümüyoruz?" dedi, "Sen de bana anlatırsın. Teğmenin arkadaşın için en iyi olanı yapmasına izin vereceğiz."

"Beth'le, yani karısıyla henüz irtibata geçmedim.

İstemedim-" Eve bunun üzerine döndü. "Nerede o?"

"Bir kadınlar gecesi, düzenli bir şey. Sanırım sekiz buçuk gibi ayrılırdı."

"Tamam, şimdilik bunu bırakalım. Biraz yürüyelim."

"Dallas-şunu söylememe izin ver, lanet olsun. Nasıl görüldüğünü biliyorum ama öyle değil." Keder onu sırlıklam etmişti. Yüzü, vücudu, sesi. "Öyle değil işte."

"Neye benzediğine bir bakayım, sonra konuşuruz. Şimdilik yoldan çekil. Onun için ayağa kalkmamı mı istiyorsun? Bırak onun için durayım."

Olay yerine girdi ve daha fazla konuşulmasını engellemek için kapıyı arkasından kapattı.

Greenleaf masasındaki sandalyeye hızlı bir şekerleme yapan bir adam gibi yığılmıştı ama bu sefer uyanmayacaktı. Sandalyenin yanında yerde bir polis bayıltıcısı duruyordu ve Greenleaf'in boynunun yan tarafındaki izleri görebiliyordu.

Derin izler olduğunu fark etti. Deriyi kıracak ve yakacak kadar derin.

Duvar ekranında, Mets ve Pirates mücadele ediyordu. Yedinci devrenin sonu, 0-1, ve Pirates bir adamla

önce. Sandalyesi ekrana dönük olduğundan, mantıken maçın en azından bir kısmını izlemişti ya da izlemeyi planlamıştı.

Masanın üzerinde hâlâ çalışmakta olan bir veri ve iletişim ünitesi vardı. Ekrandaki mesaj şöyleydi:

Beth, üzgünüm ama bu şekilde devam edemem. Çok fazla iyi polisin hayatı mahvoldu, aileleri dağıldı. Benim hatam. Beni affet çünkü ben kendimi affedemiyorum.

"Evet, Webster, neye benzediğini görüyorum."

Cesedi resmi olarak teşhis etmek için saha kitini açtı ve Greenleaf'in sol başparmağını İdenti-pad'ine bastırdı.

"Kurbanın kimliği Greenleaf, Martin, emekli yüzbaşı, NYPSD İç İşleri Bürosu. Yetmiş altı yaşında, bu adreste ikamet ediyor."

Göstergelerini çıkardı. "Ölüm zamanı, yirmi bir, on sekiz."

Çömeldi ve silahı kaydetti. "Olay yerinde, sandalyenin sağ tarafında, yerde polis tarafından verilen bir bayıltıcı bulundu. Tanımlayıcı kod çıkarılmış."

Tam dolu olup olmadığını kontrol etti ve ardından süpürücüler için ilk işaretleyicisini ayarladı.

"Kurban sırtını dairenin yaşam alanına açılan kapıya dayamış ve duvar ekranına bakacak şekilde oturuyordu. Hem duvar ekranı hem de bilgisayar aktif hale geldi. Görünür bir boğuşma izi yok, vücutta görünür bir şiddet izi yok ama bayıltıcı yanıkları var, bu da boğazına doğrudan temas edildiğini gösteriyor. Bayıltıcı yüksek seviyeye ayarlanmış."

Kaydın açısını değiştirmek için yer değiştirdi.

"Kurbanın sol bileğinde bir bilek ünitesi ve sol elinin üçüncü parmağında bant tarzı bir yüzük var."

Dikkatlice Greenleaf'in ceplerini kontrol etti. "Cüzdan, pantolonunun sağ ön cebi, içinde..." Göz gezdirdi.

"Kimlik, ehliyet, kredi kartı, dört fotoğraf ve... otuz altı dolar nakit. Bir 'link, şifreli," dedi erişmeye çalıştıktan sonra, "ve bir bardak tanımlanamayan sıvı, buzlu..." Yaklaştı, kokladı. "Çay gibi kokuyor, içindekileri doğrulamak için laboratuvar, bilgisayar ekranının sağ tarafında. Bardağın yarısı dolu, bardak altlığı üzerinde."

Belki de çaya biraz cesaret katmıştır, diye düşündü. Ama.

Kendini feshetmek isteyen emekli bir polis, masasında gerçek bir kalem ve kağıt varken neden kendine buzlu çay alır, maçı açar ve son sözlerini yazmak için bilgisayarı kullanır?

"Masanın üzerindeki D ve C ekranında intihar notuna benzeyen bir şey var. Mevcut bilgiler kurbanın TOD'de dairede yalnız olduğunu gösteriyor."

Boğazına bir bayıltıcı dayayarak nöbetini sonlandıran ilk polis olmayacaktı ve sonuncusu da olmayacaktı, diye düşündü.

Yine de her şey oldukça düzenliydi, değil mi? Karısı dışarıdayken kendini öldürmeden önce hiçbir şey yazmayan bir not. Uzun zamandır evli olduğunu düşündü. Eve geldiğinde onu böyle bulmasını ister miydi?

Evliliğe bağlı, diye karar verdi, bu yüzden o yoldan gidecekti.

Kapalı cam -kapalı ve kilitli- ve eskimiş sıcaklık regülatörü biraz pompaladı ve vızıldadı. Maçın renkli yorumuyla birlikte biraz ses çıkardı.

Sırtı kapıya dönük. Ve ekrandaki top oyunu. Muhtemelen çay olan bir bardakta eriyen buz.

Masayı karıştırdı ve not defterini buldu. Önümüzdeki birkaç hafta için listelenmiş randevular, karısına çiçek almasını hatırlatan bir not - on gün sonra yıldönümü, yakındaki lüks bir yerde akşam yemeği rezervasyonu.

47 yaşındaydı! Kocaman bir kalbi vardı.

Dışarı çıktı, dairenin içinden geçip yatak odasına doğru yürüdü. Cidden temizdi ama biraz daha az düzenliydi.

Aceleyle giyinen biri ya da birkaç kez kıyafet konusunda fikrini değiştirmiş biri.

Banyo tezgâhında bazı yüz bakım ürünleri ve bakım aletleri, dolap kapısının hemen yanında atılmış bir çift ayakkabı - bu sefer kadın ayakkabısı.

Ve yangın çıkışına açılan iki pencere. Biri kilitli, diğeri değil. Merak edip içeri girdi ve diğerk pencereleri kontrol etti. Hepsi kilitliydi. Sadece bir tanesi, yatak odasındaki.

Geri döndü, açtı, yukarı baktı, aşağı baktı.

Ortak kullanılan dolapta Greenleaf'in giysilerini çok düzenli bir şekilde buldu. Karısınıninkiler -sanırım- o kadar düzenli değildi.

Kadınlar gecesi, diye düşündü. Kıyafetleri seçiyor ve reddediyordu. Yatak odasındaki çekmecelerde de aynı şey vardı ve komodinlerde de bazı elektronik eşyalar, bazı gece kremleri, bir şişereksiyona yardımcı olacak ilaçlar ve biraz kayganlaştırıcı.

Her ikisi de yarı yarıya dolu olduğundan, çiftin cinsel olarak aktif kaldığını varsaydı.

Mutfakta buzdolabına yapıştırmış bir not.

Sen ve Don için içerde atıştırmalıklar var, tatlım.
İkinizle de birkaç saat sonra görüşürüz. Çok fazla bira içme!

Notun başına ve sonuna kalpler çizmişti. Cesede doğru yürüdü.

"Tamam, Kaptan. Tamam."

Süpürgecilerle ve morgda görevli Adli Tıp Başmüfettişi Morris'le temasa geçti. Peabody'yi henüz getirmeye gerek olmadığına karar verdi. Sabah bunun için yeterince yakındı.

Onun yerine Roarke'a mesaj attı.

Onu geri getirin.

Beklerken intihar notundaki zaman damgasını kontrol etti. TOD'den bir dakika sonra, yani her iki şekilde de olabilir.

Mutfağa döndüğünde AutoChef'i kontrol etti. Çift kremalı linguine yemeğini paylaşmış gibi görünüyordu.

sos ve salata. Buzdolabında -iyi stoklanmış- atıştırmalık tepsisini not etti. Peynir, turşu, dikkatlice dilimlenmiş et benzeri bir ürün, bir çeşit sos, biraz salsa.

Tezgâhın üzerinde bir kase cips ve bir yığın kokteyl peçetesinin yanında bir tepsi kraker duruyordu.

Webster'ı beklediğimize şüphe yok ve bu her iki şekilde de olabilir.

Bırak Webster beni bulsun, Beth yokken icabına baksın.

Ya da birisi ölüm saatinden dakikalar sonra olay yerinde bir polis beklemiyordu.

Şimdilik, her iki olasılığı da açık tutacaktı. Kapının sesini duyunca tekrar dışarı çıktı.

"Otur, Webster." Cesetle göz hizasının dışında bir sandalyeyi işaret etti. "Benim için gözden geçir."

"En baştan başlayacağım, tamam mı?"

Şimdi daha sakin olduğunu fark etti ve bunun için Roarke'a teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu.

"Git."

"Martin bu öğleden sonra beni görmeye geldi. Bir haftadır gezegende değildim, bu yüzden hafta sonu çalışıyorum, esnek zaman. Öğle yemeği yiyip arayı kapatabileceğimizi düşündü ama çok yoğundum. Masamda kahve içtik."

"Ruh hali nasıldı?"

"Güzel. Yukarı. İyi. Torununun Küçükler Ligi maçından bahsetti ve benimle işlerin nasıl gittiğini öğrenmek istedi. Onunla konuşmak istediğim bazı şeyler vardı ve o sırada vaktimiz yoktu, bu yüzden saat dokuz gibi gelmemi söyledi çünkü Beth'in kızlar gecesi vardı ve biraz bira içebilirdik - eğer getirirsem - bir süre saçmalık."

"Seni bekliyordu."

"Bu doğru. Buraya ancak dokuz buçukta gelebildim. Central'da halletmem gereken çok şey vardı, üstümü değiştirmek ve bira almak istedim."

"İçeri nasıl girdin?"

"Bir kaydırma ve şifreleri var. Alt katta zile basma zahmetine girmedim ama kapıyı çaldığımda cevap vermedi."

Beni duymadığını düşünerek kendimi içeri bıraktım. Son bir yıldır ara ara duyma sorunları yaşıyordu ve çalışma odasında maçın açık olduğunu duydum. Seslendim."

Bir an durdu, kendini topladı.

"Demliği yere bıraktım ve inine baktığımda onu gördüm."

"Bir şeye dokundun mu?"

"Omzu. Sol omzu. Silaha, monitöre ya da başka bir şeye dokunmadım. Sadece elimi omzuna koydum çünkü inanamadım... Tanrım."

Kelimeler ağzından dökülürken Webster elleriyle yüzünü kapattı. "Bir saniyeye ihtiyacım var."

"Monitörü okudun."

Yüzü hâlâ kapalı olan Webster başını salladı. Sonra ellerini indirdi ve gözleri alev alev yandı. "Ve bu saçmalık. Bu saçmalık, Dallas. Bunu Beth'e, çocuklarına, torunlarına asla yapmazdı. Bunu bana yapmazdı. Ve asla bu yolu seçmezdi."

"İşitmesi dışında herhangi bir tıbbi sorunu olup olmadığını biliyor musunuz?"

Şimdi başını sallarken Webster ellerini saçlarının arasında gezdiriyordu.

"Hiçbir şey, ne o bana söyledi, ne de Beth bana söyledi, söylemese de söylerdi. Yavaşladığını ve bunun onu biraz kızdırdığını söylerdi. Bu iyi polisler hakkında saçmalık, onun hatası. Rozetini onurlandırdı, anlıyor musun?"

Webster'ın sesi titredi, sonra sertleşti.

"Evet, çok sert bir adamdı, hem de dümdüz. Eğer bir polis kötü kokular alıyorsa, sonuna kadar peşinden giderdi ve bana da aynısını yapmayı öğretti. Bu sizi popüler yapmaz ama işiniz bu.

"Bu bir tuzak Dallas," diye ısrar etti. "Martin bunu yapmaz. Bundan hiç şüphem yok."

Şu anda, diye düşündü, gerçeklere ihtiyaçları vardı.

Duygulara değil. "Kapıyı çaldığını söylüyorsun. Kaç kere?

Ne kadar süre

İçeri girmeden önce beklediniz mi?"

"Kapıyı iki kez çaldım. Yavaşlıyordu, değil mi? Ona bir dakika vermek istedim. Bir dakika, belki biraz daha az, ve içeri girdim. Bir dakikadan fazla değil."

"İçeriden bir şey duydun mu?"

"Hayır. Şey, oyun. Oyunun onun odasından geldiğini duydum, bu yüzden onu devirdiğimi duymadığını düşündüm."

"Bu gece seni beklediğini bilen başka biri var mıydı?"

"Bilmiyorum. Beth de senin yaptığın gibi ona söylerdi."

Ellerini kaldırdı, tekrar indirdi. Sonra ne yapacağını bilemiyormuş gibi ellerini birbirine bağladı.

"Başka birine söyleyip söylemediğini ya da neden söylediğini bilmiyorum." "Onunla olan ilişkinizi anlatın."

"IAB'ye katıldığım da ve emekli olana kadar benim kaptanımdı. Ve benim için babadan sonra gelen bir şeydi. Ben çocukken annemle babam ayrıldı ve babam pek ilgilenmedi. Annem yeniden evlendi ve onlar da pek ilgilenmedi. Martin ve Beth ilgilendi. Her yıl Noel'i onlarla geçiriyorum. Onu seviyordum ve bunu ona kim yaptıysa bulunmasını istiyorum."

"Şu an itibarıyla cinayeti tespit edemedim. Morris'i talep ettim ve süpürgeciler yolda. Sen soruşturmanın bir parçası değilsin. Olamazsın da. Bunu biliyorsun."

Adam konuşmadan elini kaldırdı. "Seni haberdar edeceğim. Bunu yapabilirim, ama hepsi bu. Yoluma çıkma."

"Ondan özellikle hoşlanmadığını biliyorum."

Gözleri düz, soğukkanlılıkla konuştu. "Sence bu onun ölümünü araştırma yeteneğim için de geçerli mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Bu yüzden seni istedim. Dallas, Beth için burada olmalıyım. Birbirlerini gerçekten seviyorlardı. Burada onu seven birine ihtiyacı var. Onunla iletişime geçmek, onu bu şekilde eve getirmek istemiyorum. Onu bu şekilde görmesini ya da ceset torbasında götürülüşünü izlemesini istemiyorum."

"İfadesine ihtiyacım var. Onunla görüşmem gerek. Büyük ihtimalle onu canlı gören son kişi o."

"Gece yarısından önce evde olacağını söyledi, muhtemelen daha erken. Ayda bir arkadaşlarıyla buluşuyor, şarap içip birkaç saat takılıyorlarmış."

"Bu gece buraya geleceğinizi kimseye söylediniz mi?"

"Darcia'ya mesaj attım. Martin geldiğinde kapım açıktı. Elbette birileri tuzak kurduğumuzu duymuş olabilir ama ben kimseye özel bir şey söylemedim."

"Roarke, binanın güvenlik kamerası ve bu ünitenin ön kapı kamerasının görüntülerini alabilir misin?"

Adam çıkana kadar bekledi.

"Eğer atladığın, yumuşattığın, üzerimde oynadığın herhangi bir şey, herhangi bir ayrıntı, tek bir şey varsa, şimdi söyle Webster, yoksa Tanrı'ya yemin ederim ki öğrendiğimde -ve öğreneceğim- seni paramparça ederim."

Gözlerini kapatarak başını salladı. Sonra doğrudan ona baktı.

"İşte bu yüzden seni bu işte istedim. Tam olarak bu yüzden. Hayır. Hiçbir şey yok. Yemin ederim. TOD nedir? Döngü içinde demiştin."

"Yirmi bir on sekiz."

"Tanrım, muhtemelen binanın kapısından içeri giriyordum ya da beş on dakika sonra yukarı çıkıyordum. Buraya birkaç dakika önce gelmiş olsaydım-"

Ve onun kontrolünün kırıldığını görebiliyordu, kelimenin tam anlamıyla görebiliyordu. Ve bu yüzden hızlıca konuştu.

"Eğer "ler hiçbir şeyi çözmez. Kaldır şunu. Size bir şey söyledi mi, tehditle ilgili polis hikayeleri bile olsa?"

"Hayır-" Geri adım atan Webster elini havada salladı. "Yani tabii, emekli olmadan önce. IAB polisleri her zaman tehdit alır, bu paketin bir parçasıdır. Sözlü saçmalıklar da olur, fiziksel münakaşalar da. Çoğunlukla, bu sadece hava üfleme, bu yüzden belgeleyin ve gitmesine izin verin. Sizinle, Dallas'la ya da herhangi bir polisle aynı, ama aradaki fark tehditlerin ve kavgaların genellikle diğer polislerden gelmesi.

"Popüler değiliz," diye ekledi omuz silkerek. "Bu işler böyledir."

"Yeni bir şey var mı, özel bir şey?"

"Hayır. Dinle, emekli olmak zorunda değildi. Kendisi seçti. Bana meşaleyi devretme zamanının geldiğini söyledi. Sadece bir koca, bir baba, bir büyükbaba olmak için daha fazla zaman istedi."

"Emekli olmayı seviyordu. Beth ondan birkaç yıl sonra emekli oldu ve biraz seyahat ettiler. Güneye taşınmak, kıyıda bir yer almak, bir tekne satın almakla ilgili sesler çıkardılar, ancak aileleri burada, bu yüzden asla devam etmediler. Tehdit gibi bir şey sadece dükkânda konuştuğumuzda gündeme geldi: 'Senin sıçan kalbini kör bir bıçakla kesip diğer sıçanlara yedireceğini söyleyen o pisliği hatırlıyor musun?'"

"Onun için dündü Dallas ve zamanını harcadı."

Kapının çalınmasıyla Eve ayağa kalktı ve süpürgecileri içeri aldı. Onları içeri alıp önceliklerini anlatırken morg ekibi geldi.

"Neden mutfakta beklemiyorsun?"

Webster başını salladı. "Onu tanıyan, ona değer veren, yanında duracak birini hak ediyor." Sonra ona döndü. "Buna cinayet diyorsun."

"Şu an için şüpheli bir ölüm. Beylik silahı nerede?"

"Emekli olduğunda teslim etti. Teslim ettiğini biliyorum çünkü ben de oradaydım."

"Peki ya debriyaj parçası, yedek silahı?" "Dallas, Martin turunun son on beş yılında masa başında çalıştı."

Debriyajı yoktu, asla silah kullanmazdı ve yedeği de yoktu. O sersemletici silah onun."

"Ya öyleyse?"

"Sonra birisi bunu böyle göstermenin bir yolunu buldu."

Morg ekibi cesedi torbaya koyup götürürken sessizce durdu. "Bir içki istiyorum, gerçek bir içki. Bir şişe saklıyor"

mutfakta viski var."

"Hayır, ben bakarım," dedi Eve ona, o tarafa doğru adım attığında. "Ben mühürlüyüm, sen değilsin."

Roarke geri geldi ve Eve'e başıyla selam verdi. "Şişe nerede?"

"Pencerenin yanındaki dolap. Bardaklar lavabonun sağındaki dolapta."

Eve mutfağa girdiğinde Roarke, "Üzgünüm Webster," dedi. "Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm."

"Anlıyorum. Bunu takdir ediyorum." Tekrar oturdu, parmaklarını gözlerine bastırdı. "Bunu kimin yaptığını bulacak. Sen ona yardım edeceksin."

"Nasıl yaparsam yapayım. Ama bunu yapanı bulacaktır. Bu yeterli olacak mı?"

"Asla yeterli değil, ama yapmak zorunda."

Eve'in getirdiği iki parmak viskiyi aldı. "Bu daireye en son ne zaman geldin?" "Üç, hayır, dört haftalar önce.

Dört. haftalar önce. Onun kızımın doğum günü yemeği."

"Yani olay yerinde senin parmak izlerini bulamayacak mıyım?" "Beth'in temizlediği şekilde mi? Hiç şansı yok."

İçkiyi bıraktı

Viski. "Güvenlik kayıtları sende. Onları görmek isterim." Eve ona

"Yarın," dedi. "Yarın saat dokuzda

Öğlen."

"Ama-"

"Whitney'e rapor vermem, Morris ile görüşmem ve yapmam gerekenleri yapmam gerekiyor. Sonra her şeyi tekrar gözden geçireceğiz. Eğer tatmin olursam, görüntüleri izlemene izin vereceğim. Olay yerinde kalmana izin veriyorum," diye ekledi o itiraz edemedi, "Yüzbaşının dul eşi için burada ol. Onu sorgularken benimle taşak geçme Webster. İşi zorlaştırma."

"Onu seviyordu. Birbirlerini seviyorlardı ve aile onların dünyasıydı."

"O zaman benden işimi yapmamı isteyecektir."

"Yapacak." Bilek ünitesine baktı. "Yakında evde olacak. Ona söylememe izin ver. Lütfen. Gittiğini ona ben söyleyeyim. Yoluna çıkmayacağım."

Bu en zoru bir parçası, Her zaman, Eve
düşündüm, oldu Birine dünyasının
paramparça olduğunu söylemek.
Eve, "Çabuk yap," diye öğüt verdi.

Üçüncü Bölüm

Roarke'a Webster'la kalmasını işaret ettikten sonra Eve, süpürgecilere danışmak üzere olay yerine gitti.

"Yatak odasının pencere kilidinde parmak izi yok," dedi baş süpürgeci ona. "Pencerede ya da odanın içindeki veya dışındaki herhangi bir pencerede parmak izi yok. Geldiği gibi temiz. Camı ve içindekileri poşetledik. Kurbanın ve eşinin parmak izleri orada."

"Ona içki getirdi."

"Mantiken, evet. Kurbanın iş istasyonundaki tek parmak izi, D ve C, onun 'link'i kendisine ait. Olay yerinde bulunan silahtaki de aynı. Ama laboratuvardaki silahın üzerindeki parmak izlerine daha yakından bakmak istiyorum."

"Çünkü mü?"

"Mükemmeller. Sağ başparmak, sağ işaret parmağı." Süpürgeci parmaklarını tetiğe basar gibi kaldırdı. "Her birinden bir parmak izi, sadece bir parmak izi. Onun dışında temiz."

"Tamam." Eve başını salladı. "Bir adam bu şekilde kendi kendini feshedecektir, muhtemelen silahı birden fazla kez tutacaktır. Kontrol edecek, tam dolu olduğundan emin olacak. Ne kadar kararlı olursa olsun muhtemelen tereddüt edecektir."

"Bu benim ama'm."

"Bu iyi bir ama, Frowicki."

"Pilates," dedi kendi kışını okşayarak. "Haftada üç kez."

"Komik. Diğer parmak izleri, yatak odası, olay yeri."

"Elizabeth Greenleaf. Yatak odasındaki dolapta, şifonyerlerde, komodinlerde, yatağın sağındaki yatak odası lambasında onunkilerden birkaç tane var. Birkaç tanesi de suç mahalline açılan kapının pervazında. Yatak odasının zemininde birkaç saç teli, şifonyerin üzerindeki fırçada bulunan saç telleriyle eşleşen birkaç saç teli."

Süpürgeci etrafına bakındı. "Süpürülecek pek bir şey yok, Dallas. Burası ciddi anlamda temiz. Mobilya cilası ve reçetesiz satılan temizleyicilerin izlerini alıyoruz, demek ki birileri yakın zamanda bu işi yapmış. Ama biz buna devam edeceğiz."

"Ön kapıda Webster'ın parmak izlerini bulacaksın. Başka bir yerde bulursanız bana haber verin."

"Haber veririm."

"Kurbanı tanıyor muydunuz?"

"Sadece temsilci tarafından. Duyduğunuz şey zor bir dava." "Evet."

Yaşam alanına geri adım attığında, kapının dışında bir kadın kahkahası ve kilidin sürgüsünü duydu. Webster ayağa fırladı.

"Lütfen, izin verin."

Onun başını sallamasıyla kapıya doğru ilerledi. Kapı açıldığında içeriye daha fazla kahkaha doldu. "İki katını öderdim, diyor. Bunu kabullenemiyorum. Don! Hâlâ buradasın."

Ufak tefek, zayıf bir kadın olan Beth Greenleaf'in küllü sarı saçları iki yanağına doğru kıvrılıyordu. Kollarını Webster'a doladığında parlak mavi gözlerini hâlâ kahkahalar aydınlatıyordu.

"Yüzünü özledim!"

"Beth."

"Arkadaşım Elva Arnez'le tanıştığınızı sanmıyorum. Elva ve Denzel üst katta yaşıyorlar. Yaşlı kadını kapısına kadar uğurluyor."

"Ben yaşlı bir kadın görmüyorum." Yirmili yaşlarının sonlarında güzel bir kız olan Elva bir adım geri çekildi.

Melez, siyah ten pantolonu ve kalçalarını sallayan beyaz atletikle kıvrımlı bir vücuda sahipti ve bu ifadeyle gülümsedi. Sonra bakışları Webster'ın omzunun üzerinden

kayarak Eve'in üzerinden Roarke'a kaydı.

"Misafiriniz var," diye başladı. "Ben gideyim."

"Don şirket değil. O aileden biri." Beth geri çekilirken Eve'i gördü; parlak mavi gözleri tanıma ve şaşkınlığı yansıtıyordu.

Sonra süpürgecilerden biri görüş alanına girince korktu. "Ne-Don? Bu da ne böyle? Martin nerede?"

"Oturmamız gerek."

"Burada ne yapıyorlar? Ne oldu? Martin." Kocasının adını söylerken Webster'dan uzaklaşmaya çalıştı. Webster onu sıkıca tuttu.

"Beth, özür dilerim. Hastayım ve üzgünüm. O öldü."

"Sakin öyle söyleme! Sakin öyle söyleme! O iyi, o iyi. Sadece birkaç saattir dışarıdayım. O iyi."

Adam ona sarıldığında kadın ona karşı mücadele etti. "Buraya geldiğimde onu buldum." Konuşurken onu salladı. "O gitmişti. Çoktan gitmişti."

Mücadele durdu. Eve, acı gerçeğin zihnine, bedenine, kalbine, ruhuna vurması gerektiği gibi vurduğunu gördü. Webster onu bir çocuk gibi kucağına alıp bir sandalyeye taşıırken ve ağlarken onu kucaklarken uzun bir feryat kopardı.

"Ne yapmalıyım?" Elva kapı aralığında durmuş, ellerini göğüslerinin arasında sıkıca kavuşturmuştu. "Yardım edebilir miyim? Gideyim mi? Oh Tanrım."

"Kapıyı kapat," dedi Eve ona. "Oturun." Eve rozetini çıkardı. "Teğmen Dallas, NYPSPD. Siz Elva Arnez'siniz. Üst katta mı oturuyorsunuz?"

"Ben-evet-benim ortak arkadaşım ve ben iki kat yukarıda yaşıyoruz. O iyiydi. Kesinlikle iyiydi. O-Martin-Beth'i almaya geldiğimde beni içeri aldı."

"Bu gece dairede miydin?"

"Evet. Yani, Beth'in arkadaşlarıyla dışarı çıkmasını sağlamak için."

"Buraya ne zaman geldin? Ne zaman ayrıldın?" "Tanrım.

Sekiz buçuk civarı. Biraz sonra sanırım. Biz sekiz buçukta çıkmamız gerekiyordu ama Beth geç kalmaya meyilliydi. Zaten biraz gerideydim.

Sekiz otuz beş gibi. Martin beni içeri aldı ve gayet iyiydi. Beth'in hâlâ oyun oynuyormuş gibi görünmesi gibi bir şaka yaptı. O da beni geri aradı."

"Yatak odasına mı?"

"Evet. Hangi küpeleri takacağına karar veremedi. Ya da ayakkabı. Bu onun tarzı." Gözyaşları akmaya başladı. "Ve-ve-ve-" Elva durdu, gözlerini kapadı, birkaç nefes alırken bir elini kaldırdı. "Özür dilerim. Bu çok korkunç. Karar vermesine yardım ettim. On dakika mı? Bilmiyorum, gerçekten. Sonra Martin'e veda etmek için içeri girdi."

"Nerede?"

"Oh, sahip olduğu küçük ofiste. Bana 'Hoşça kal' ve 'İyi eğlenceler' diye seslendi. Ne olduğunu anlayamadım. Bir kaza mı geçirdi? Biri içeri girip onu yaraladı mı?"

"Bunu belirlememiz gerekiyor. Nereye gittiniz?"

"Bistro. Buradan üç blok ötede küçük, şık bir bar. Onun için bir şey yapabilir miyim? Beth için?"

"Öylesin," dedi Eve. "Hemen şimdi. Orada kiminle tanıştın?"

"Tamam. Tamam." Gözlerini tekrar kapattı ve Eve'e üç isimden oluşan bir liste verdi.

"Dokuz ile dokuz buçuk arasında ayrılan oldu mu?" "Hayır, hepimiz on bire kadar kaldık sanırım."

"Kimse masadan kalkmadı mı?"

"Şey, tuvalete gitmek için. Hepimiz eğleniyorduk. İçki içiyorduk, barda bir şeyler atıştırıyorduk, hepsi bu. Bir kaza mı geçirdi? Ama o kadar çok polis var ki, bilmiyorum-"

"Araştırıyoruz. İşbirliğiniz için teşekkür ederim, Bayan. Arnez. Devam eden sorularım olabileceği için lütfen müsait olun."

"Ben- Evet. Tabii ki. Üst katta oturuyoruz." "Gitmekte özgürsünüz."

"Tamam, ama..." Ayağa kalkarken Beth'e baktı. "Lütfen, lütfen, onun için burada olduğumu söyle, neye ihtiyacı olursa olsun. Çok özür dilerim."

O gittiğinde, Eve Webster'a döndü.

"Beth." Mırıldandı, dudaklarını onun şakağına bastırdı. "Teğmen Dallas'ın bazı sorular sorması gerekiyor."

"Biliyorum." Ayağa kalkarken onun kolunu okşadı. "Bana biraz su getirir misin?" Adam ayağa kalkınca sandalyeye oturdu, sonra çapraz askılı küçük çantasını açtı ve mendil çıkardı. Yüzünü sildi, çantayı kaldırıp yanındaki masanın üzerine koydu.

"Kim olduğunuzu biliyorum, ikiniz de, ve buradasınız çünkü biri kocamı öldürdü."

"Şu anda cinayeti doğrulayamam, Bayan Greenleaf."

"Martin içeri girmiş olsaydı burada olmazdınız. duшта. Ki yapmazdı. Martin kaya gibi sağlam. Sorularınız var. Ben bir polis eşiyim ve bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Ama önce bir sorum var. "Kocam nasıl öldürüldü?"

O mavi gözler artık parlak değil, deliciydi ve öfke yavaş yavaş içlerindeki kederi bastırıyordu.

"Yüzbaşı Greenleaf kapıyı çalmasına rağmen cevap vermeyince Teğmen Webster içeri girdi. Yüzbaşı Greenleaf'i çalışma masasında ölmüş olarak buldu. Sandalyesinin yanında yerde bir bayıltıcı, boğazında tam temaslı bir bayıltıcının yanık izleri ve bilgisayar ekranında bir not vardı. 'Beth, üzgünüm ama bu şekilde devam edemem. Çok fazla iyi polisin hayatı mahvoldu, aileleri dağıldı. Benim hatam. Beni affet çünkü kendimi affedemiyorum.'"

Webster suyu getirdiğinde elinin tersiyle itti ve gözlerini Eve'den ayırmadı. "İntihara mı bakıyorsun? Bu saçmalık, tamamen saçmalık. Her bir parçası. Ve eğer buna bir dakika bile inanırsan, herkesin düşündüğü kadar iyi değilsin demektir."

"Soruyu siz sordunuz Bayan Greenleaf. Şu anda size verebileceğim cevap bu."

Beth başını kaldırıp Webster'a baktı. "Martin'in kendini öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Hayır." Suyu onun üzerine bastırdı, sonra sandalyesinin koluna oturdu. "Beth, Dallas'la temasa geçtim ve ondan

Çünkü o herkesin düşündüğü kadar iyi değil, muhtemelen daha iyi. Martin en iyisini hak ediyor."

"Bunu yapmazdı, ne kendisine, ne bana ne de ocuklara. NYPSD için yaptığı ie inanırdı. Bunu biliyorsun, Don."

"Bunu biliyorum."

"Kötü polisleri, yanlış polisleri, kirli polisleri ayıklardı. Hiç pişmanlık duymazdı. Ben bilirdim. Ben onun danışma kuruluydum. Sen onun için öyle değil misin?" diye sordu Roarke'a.

"Evet, öyleyim. İhtiyacı olduğunda. Bu verdiğimiz sözün bir parçası, değil mi? Ya da öyle olmalı."

"Onu seviyor musun?"

Eve soruya itiraz edemeden Roarke, "Delicesine," dedi.

"Eğer gerçek, doğru ve derinse, sadece zamanla büyür. Birbirimizi seviyorduk. Beni asla bu şekilde bırakmazdı. Don'u oğlu gibi severdi. Onu bu şekilde bulmak için Don'u asla terk etmezdi."

Bir an için başını arkaya yasladı. "Sandalyesinde nasıl öldüğünü anlamıyorum. Eğer kapıyı birine açmış olsaydı ve bir tehdit olsaydı, kavga ederdi. Bunun işaretleri olurdu."

Suyu yavaşça yudumlayarak etrafına bakındı. "Her şey aynen bıraktığım gibi."

"Komşunuzun ifadesindeki zamanlamayı ve faaliyetleri doğrulamanız gerekiyor Bayan Greenleaf. Bu gece saat kaçta geldi?"

"Size tam olarak söyleyemem. Geç kalacağımı biliyordum ve o zaman saate bakmayı reddederim, çünkü bunun üzerinde stres yapmak beni sadece daha geç yapar. Muhtemelen sekiz buçuk ya da birkaç dakika sonraydı." İç çekerek, "Muhtemelen birkaç dakika sonra, çünkü Elva her zaman geç kaldığımı bilir. Martin'le konuştuklarını duyunca onu yatak odasına çağırdım, ne giyeceğime karar vermeme yardım etsin diye. Birkaç blok ötedeki Bistro'da arkadaşlarla buluşacaktık. Geç kalacağımı biliyordum çünkü yemekten sonra, bulaşıklardan sonra

atıştırılmalık bir şeyler hazırladım. Biraz salsa yaptım. Don salsa sosumu çok sever."

"En iyisi."

"Webster'ın bu gece beklendiğinden kimseye bahsettiniz mi?"

"Hiç sanmıyorum. Martin bana yemekte söyledi. Alışverişe çıkmıştım. Bu gece giymemeye karar verdiğim yeni ayakkabıları almıştım. Seninle biraz zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordu, Don. Bunu asla yapmazdı. Asla."

"Grubunuzdan herhangi biri masadan uzun süre ayrıldı mı?"

"Hayır. Birkaç tuvalet molası. Süslü içkiler, süslü bar atıştırılmalıkları ve bol bol kahkaha vardı." Gözleri tekrar doldu; onları sıkıca kapattı, gözyaşlarının geri gelmesini diledi. "Hepimiz aynı anda ayrıldık. Anja bir taksi tuttu, geri kalanımız yürüdü. Kızlar gecesinden sonra Elva her zaman benimle kapıya kadar yürür. Çok tatlı biri."

"Yatak odanızda hiç yalnız kaldı mı?"

"Ne? Hayır. Moda danışmanlığı, hepsi bu. Neden?"

"Daireyi en son ne zaman temizlettin?" "Bu sabah, ben temizlediğimde. Ben kendi evimi temizlerim." "Kimseyi ilgilendirmez." Webster onun elini kaldırdı ve öptü.

o.

"Bu konuda biraz saplantılı olabilirim ama temiz bir ev."

"Buna pencereler de dahil mi?"

"Elbette."

"Bu sabah onları temizledin mi?"

"Hayır. Bu her dört ya da altı haftada bir yapılan bir iş. Martin evde yokken yapıyorum çünkü dışarıyı yıkamamdan korkuyor. Sanki düşecekmişim gibi."

"Pencereleri kilitli tut."

"Evet. Martin bu konuda takıntılıdır. Pencereleri yaptığımda, ki ne zaman yaptığımı hep bilir, her birini kontrol eder."

"Son zamanlarda herhangi bir ziyaretçiniz oldu mu, apartmanda tamirat ya da bakım yapan birileri var mı?"

"Çocuklarımız, torunlarımız düzenli olarak ziyarete geliyor. Nisan başından beri hiç tamirci gelmedi. Bulaşık makinesi bozuldu. Tamir etmeye çalıştı," dedi Don'a.

Gülümsedi. "Doğal olarak." "Başarısız oldu."

"Doğal olarak."

"Camları Nisan başından beri yıkıyorsunuz." "Evet. Mayıs ortası, Haziran sonuna doğru." Suyu bir kenara bırakıp Webster'ın elini kavradı.

"Kilitli olmayan bir pencere sayesinde biri içeri girip Martin'e bunu yaptı. Birisi içeri girdi ve pencerenin kilidini açtı. Biz fark etmezdik. Fark edeceğimizi sanmıyorum."

"Her gece kontrol ettiniz mi?"

"Hayır. Hayır, ben onları yıkadıktan sonra kontrol ederdi. Kilitli kalırlardı çünkü o kilitli olmalarını isterdi. Hangi pencere kilitli değildi? Bunu bana söyleyebilirsin. Nasıl olsa ortaya çıkacak."

"Yatak odası penceresi, doğuya bakıyor. Gizlilik perdesi takılı."

"Evet, her zaman. Burası bizim yatak odamız. Bir kapı kameramız var, ihtiyacınız olan..." Sözünü kesti. "Şimdiye kadar almışsınızdır. Ama biri bir hafta önce, iki hafta önce girmiş olsaydı, orada olmazdı. Her yetmiş iki saatte bir üzerine yazılıyor."

"Bayan Greenleaf, kocanız bir silah ya da bayıltıcı bulunduruyor muydu?"

"Hayır. Emekli olduğunda hizmet silahını teslim etti. Ve onu bana verdi. Evlendiğimizden beri ilk kez evimizde silah yok. Bunu bana vermesini istemek zorunda değildim. Bulduğunuz bayıltıcı onun değildi. Martin intihara meyilli değildi."

Baş süpürgecinin işaretiyle Eve ayağa kalktı. "İzninizle."

Geri döndüğünde ayakta durmaya devam etti. "Suç Sahne Birimi'nin işi şimdilik bitti. Bu daireyi şimdilik kapalı tutmak zorundayız. Kalabileceğiniz bir yer var mı hanımefendi? Sizin için irtibata geçebileceğimiz biri?"

"Seni Carlie'ye götüreceğim." Webster parmaklarını tekrar onun dudaklarına bastırdı. "Ona birlikte söyleriz. Ben ve Luke'la temasa geçeceğim."

"Evet, evet, en iyisi bu olur. Tanrım, ah Tanrım, zavallı bebeklerimiz." Bu kez bir damla gözyaşı aktı ve kadın onu sildi. "Birkaç eşyayı toplamam gerekiyor."

"Sana yardım edeceğim."

"Hayır. Webster." Eve başını salladı. "Sizinle gelsem daha iyi olur Bayan Greenleaf."

"Herhangi bir kanıtı gizlice kaçırmaya çalışmadığımdan emin olmak için." "Kitaba göre hareket etmek," diye karşı çıktı Eve. "İnandığım bir şey Kaptan buna değer verirdi." "Bu konuda haklısın."

"Bayan Greenleaf." Roarke da onunla birlikte ayağa kalktı. "Kaybınız için çok üzgünüm."

"Öyle olduğuna inanıyorum ve teşekkür ederim. Biz farklı bir türüz, değil mi? Polis eşleri. Başka hiç kimse tam olarak anlayamaz."

"Hayır, bildiklerini sanmıyorum."

Eve onu yatak odasına kadar takip etti ve mümkün olduğunca rahatsız edici olmamak için kapıda bekledi.

"Oh, içeri gel. Etrafta dolaşma. Giysilere ihtiyacım var ve banyodan bazı şeyler çıkarmam gerekecek."

Dolabı zorla açtı, sonra öylece dondu kaldı.

"Şu halimize bak," diye mırıldandı. "Kire ya da dağınıklığa dayanamayan benim, ama burada? Benim giysilerim karmakarışık, onunkiler ise bir ok gibi dümdüz. Nasıl bir çift olduğumuzu-oldüğümüzü-ve olacağımızı. Çantam için lanet rafa uzanamıyorum. Martin her zaman benim için indirirdi."

"Dur sana yardım edeyim."

Eve çantayı alıp yatağın üzerine koyarken Beth de birkaç giysi çıkardı.

"Onu varlığımın her zerresiyle sevdim. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Evet, yapabilirim."

Şifonyerden bir şeyler çıkarırken arkasına baktı. "Sanırım yapabilirsin." Şifonyerin üstünden, ikisinin kameraya sırtıttığı çerçeveli bir fotoğrafı kaldırdı. "Tut şunu. Sıkı tutun."

Fotoğrafı çantaya koydu. "Sana hayrandı."

"Pardon?"

"Martin sana hayrandı. Birkaç yıl önce başın biraz derde girmiş, sorun çözülene kadar rozetini ve silahını teslim etmek zorunda kalmıştın."

"Evet." Hâlâ sokuyordu. Bağırsakta bir yaban arısı ısırığı.

"Bunu biliyordu ve emekli olmasına rağmen soruşturmayı takip etti. Ve bana - onun seslendirme kuruluna - senin olağanüstü bir polis memuru olduğunu, onurlu, görevine bağlı ve dürüst biri olduğunu söyledi. Umarım bunu hatırlarsınız, çünkü şu anda onu ellerinizde tutuyorsunuz."

"Bayan Greenleaf, size söz veriyorum, bu gece burada olanlarla ilgili gerçeği ortaya çıkarmak için tüm departmanımla birlikte elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Sana inanıyorum çünkü o yapardı. Don'un yardım etmesine izin verecek misin?" "Teğmen Webster'ı bu konudaki gelişmelerden haberdar edeceğim. soruşturma. Bundan daha fazlasına izin veremem."

Eve'in kurbanına ait olduğunu belirlediği çekmeceyi açtı ve özenle katlanmış beyaz bir mendil çıkardı. Paketlemeden önce yanağına bastırdı.

"Don Martin'i severdi, o yüzden biraz zorlayacaktır. Bir zamanlar sana aşıktyı."

"Hayır, değildi."

Şimdi gülümsedi. "Hayır, değildi ama öyle olduğunu sanıyordu ve bu da neredeyse aynı şey. Darcia'yla bulduğu şey, iyi bir şansa sahip. Don'un onu benden önce bulmuş olmasına sevinmekten nefret ediyorum. Sanırım bu beni mahvederdi. Beni paramparça ederdi, böylece bir daha asla tüm parçaları bulamazdım."

"Hayır, olmazdı." Eve bunu neredeyse kayıtsızca söyledi, çünkü doğruluğunu biliyordu. "Sen bir polisin karısısın."

"Bu doğru. Doğru." Gözyaşlarını geri iter gibi parmaklarını gözlerine bastırdı, sonra düşmelerine izin verdi. "Bana bir

Banyodan birkaç şey alayım, sonra yolundan çekileceğim. Yarın Martin'i görmem gerekiyor. Hepimizin ihtiyacı var."

"Mümkün olan en kısa sürede sizinle irtibata geçeceğim."

Beth başını sallayarak yatağın etrafında yürüdü, bir an için elini soldaki yastığın üzerine koydu, sonra çantasını odadan çıkardı.

Webster onu ön kapıdan çıkardığında arkasına bakmadı.

Kapı arkalarından kapandığında Eve nefes verdi ve iki elini saçlarının arasından geçirdi. "Pekâlâ, tamam. Tamam."

"Zor bir geceydi." "Evet. Dinle, sana minnettarım." Kaşları kalktı. "Bunu biliyorum."

"Ben bununla uğraşırken Webster'ı kontrol altında tuttuğunuz için teşekkür ederim."

"Yaptığım şey bu muydu? Onu kontrol altına almak mı?"

"Ona içini dökebileceği, dinleyebileceği birini verdin ve onu yolumdan uzak tuttun. Doğru olanı yaptı, bunu anlıyor ve bu kolay olmamalıydı. Greenleaf onun için bir babaydı ve içeri girdiğinde onu ölü buldu."

Eve konuşurken odanın içinde daireler çizdi. "Kendi kendini öldürmeye benzeyen bir şey buldu. Örtbas etmeye çalışmış olabilir, bunu yapmak o kadar da zor değil. Bir zorla girme sahnesi, bir boğuşma, bilgisayardaki mesajdan kurtulma."

"Bunun içini cilalı cam gibi görürdün."

"Evet, ama deneyebilirdi; yapmadı. İhbarda bulundu, üniformalıları ve MT'leri olay yerine gönderdi. Kanallar aracılığıyla beni talep etti. Başını dik tuttu ve bu kolay olmamıştır." "Ve yine de, cesedi bulunduğu gibi, bir bağlantısı vardı

ve içeri girmek için bir anahtar varsa, onu şüpheli olarak elemek zorundasınız."

"İfadesi geçerli ve güvenlik kayıtları geri kalanını kapsayacak. Yatak odasındaki pencereden girmişler, bu da Bayan Greenleaf'in son yıkamasıyla bu gece arasında birinin içeri girip kilidi açtığı anlamına geliyor.

Üst kattaki komşumuz da bu gece orada olduğu için o da listede."

"İntiharı göz ardı ediyorsun."

"Resmi olarak, henüz değil. Yapamam. Ama bu sahnelendi, planlandı, dairede yalnızken vurulmak üzere zamanlandı. Çabuk yapın ki tepki verecek ya da savaştacak zamanı olmasın, parmaklarını bayıltıcıya bastırın, bırakın, mesajı kaldırın. Mesajdaki zaman damgası TOD'dan sonra bir dakikadan az, ama buna dayanarak bir dava açamazsınız. Zaman damgası yanlış olabilir, göstergeler dakikası dakikasına yüzde yüz doğru değildir. Tutmak için yeterince yakın."

Yatak odasına doğru yürüdü. "İki ya da üç saat yalnız kalacağını bilmelisin, bu yüzden zamanlamayı karısı çıktıktan sonra yap. Onun bir şey yapmasını istemezsin: Kahretsin, her neyse unuttum ve geri koşuyorum. Sonra da yangın merdiveninden aşağı ya da yukarı. Biraz ağır işittiğini biliyor musun? Eminim biliyordur. Nasıl yaşadığını, alışkanlıklarını, temel programını biliyorsun."

"Oyunu ekrana getirdi," diye ekledi Eve hayalinde canlandırırken. "Çok yüksek değil ama yeterince yüksek. Yine de odayı geçerken sessiz ol, dışarı bak, dinle."

Kapıya geri döndü ve dışarı çıktı. "Dur, sersemleticiyi kontrol et, sırtının ofis kapısına dönük olduğundan emin ol. Arkasına geç." Eve sandalyenin arkasında durdu. "Sersemleticiyi boğazına sapla, konuşlan. Tamamdır. Birkaç saniye kasılır, sonra yere yığılır."

"Şimdi, ilk hata. Başparmağını ve işaret parmağını sersemleticinin üzerine bastırıyorsun, sert, net, mükemmel izler. Ama silahı Greenleaf kullanmış olsaydı öyle olmazdı. Neden silahın başka bir yerinde parmak izi yoktu? Kendini öldürmek için eline almadan önce silahı temizlediğini mi düşüneceğim? Hayır, inanmayacağım. Silahı kendi boğazına dayadığında parmaklarının titremediğine inanacak mıyım? Ve özellikle de sinir sistemi çılgına döndükten sonra? O konuda da olumsuz. Eli terlemedi ya da titremedi mi, azıcık bile?"

"Ve başka bir şey daha var."

Tekrar Roarke'a baktı. "Var mı?"

"Not, çok kişisel değil, çok kısa ve soğuk, gerçekten, birlikte olduklarını, birbirleri için ne ifade ettiklerini, ne kadar uzun süredir birlikte olduklarını anladığınızda. Suçluluk ve pişmanlıktan bahsediyor, af diliyor ama sevgiden, yaptıkları çocuklardan ya da bu çocuklardan doğacak çocuklardan hiç bahsetmiyor."

"Aynen öyle." Eve volta atarken ellerini kalçalarında birleştirdi. "Bir polis gibi düşündüğünün söylenmesinden hoşlanmıyorsan, kanıtları polis gibi analiz etmemelisin."

"Not edildi."

"O mesajı bırakanın bir önceliği vardı. Suçluluk duygusu. Greenleaf'in yaptığı iş. Polisleri alaşağı eden bir polis. Sebep bu, ya da şu ana kadar gördüklerimden anladığım bu."

"Bu gece göreceğiniz çok az şey var - her ne kadar vücut saatiniz size sabah olduğunu söylese de."

"Belki de bu yüzden ikinci bir rüzgârım var." Ve onunla birlikte canlandığını fark etti. "Ama hayır, bu gece burada mühürlemekten başka yapacak bir şey yok."

Saha çantasını aldı.

"Eve gidersen, Whitney'nin sabah olduğunda görmesi için kısa bir rapor yazabilirim. Peabody'ye bir mesaj göndereceğim, benimle burada buluşsun. Olay yerini tekrar gözden geçireceğiz, sonra komşuyla bir tur daha istiyorum, ikisini de çalıştırdıktan sonra bir tane de birlikte yaşadığı kişiyle."

Saha kitini eline aldı. "Daire kapısı ve ana kapının güvenlik kayıtlarına bakmak istiyorum."

"Tüm bunlar için ikinci rüzgarını kullanacaksın, sonra da biraz uyuyacaksın."

Daireden dışarı çıktıklarında, "Planımız buydu," dedi. "Onu gerçekten tanı mıyordum. Ondan pek hoşlan mıyordum ama onu gerçekten tanı mıyordum."

"Artık onu tanıyacaksın." Bir anlayış ve destek jestiyle elini kadının sırtına bastırdı. "İşin bittiğinde onu senden daha iyi tanıyacak çok az kişi olacak. Ne olursa olsun

öğrenirsen, onun yanında yer alırsın. Webster bunu bildiği için size ulaştı."

"Kaptan kendi işini kendi gördüğü gibi yaptı. Ben de benimkini yapacağım." Kapıyı mühürledi.

Dördüncü Bölüm

Gün ağarmadan uyandı ve sadece kedisi omurgasının dibine kıvrılmıştı.

"Zaman," diye mırıldandı ve ardından tavanda belir en ekrana baktı.

5:04.

Orada yatarken içtenlikle beşin altı olmasını diledi çünkü artık uyanıktı. Roarke'ın milyoner takımlarından birini giymiş olduğunu ve gezegenin öbür ucunda ya da ötesinde bir yerde biriyle buluşmaya gittiğini hayal etti.

Bir saatliğine de olsa tekrar uyuyabileceğini düşünerek elindekileri gözden geçirdi.

Ölümünden önceki on iki saat içinde Greenleaf'in binasına giren ya da çıkan -ya da hem giren hem çıkan- pek çok insan olmuştu. Komşusunu/arkadaşını -siyah, kolsuz bir elbise, yüksek siyah sandaletler- bin sekiz yüzün hemen sonrasında içeri girerken görmüştü. Ve yirmi kırk sekizde Beth Greenleaf'le birlikte konuşarak, gülerek dışarı çıkmıştı.

Demliği taşıyan Webster, saat yirmi bir yirmi üçte bina girişine doğru yürüdü. Sekiz dakika sonra, MT'ler kapıya koştu. İki üniformalı polis de bir dakika sonra onları takip etti.

Bu da Webster'ın TOD'dan beş dakika sonra ana kapıya yaklaştığını gösteriyor. Dairenin kapı kamerası görüntüsü ise Webster'ın geldiğini, kapıyı çaldığını ve nihayetinde TOD'dan tam yedi -sekiz dakikaya yakın bir süre sonra daireye girdiğini gösteriyor.

Göstergeler ve operatör bir ya da iki, en fazla üç dakika şaşabilir. Yedi değil.

Mutlak bir tarafsızlıkla Webster'ı şüpheli listesinden çıkarabilirdi.

Daire kapısının beslemesini TOD'dan yirmi dört saat geriye doğru çalıştırdı. Greenleaf öğleden kısa bir süre önce ayrılana kadar hiçbir hareket olmamış. Sonra karısı saat 14:00 civarında dışarı çıkmış. Eşi gittikten yaklaşık bir saat sonra geri dönmüş, o da bir saat sonra.

Elva Arnez saat yirmi otuz yedide gelene kadar apartman kapısından kimse girip çıkmadı.

Yatak odası penceresi, diye tekrar düşündü. Giriş noktası, çıkış noktası.

Düşünmek onu sadece uyanık tuttuğundan, ışıkları çağırarak yataktan yuvarlandı. Galahad da yuvarlandı, ama sadece diğer tarafına, o ise doğrudan kahve almaya gitti.

Cennetin ilk yudumunu içerken, geri döndüğü ilk sabah için planları olduğunu düşündü. Evrak işlerini yetiştirmek, yokluğunda açılmış, yokluğunda kapanmış davaları gözden geçirmek. İşe geri dönüşünü kolaylaştırmak gibi güzel bir hayali vardı, belki de sıcak bir şey çıkmazsa araştırmak için eski bir davayı bile çekip çıkarabilirdi.

Artık öyle bir şansımız yok.

Kahvesini içtikten sonra duşa girdi.

Fıskiyeleri sıcak ve dolu olarak çalıştırdı ve sabah programını gözden geçirirken fıskiyelerin tadını çıkardı.

Olay yeri, Arnez'le yeniden görüşme, ortağı Robards'la görüşme. Bir gece önce yaptığı araştırmada Greenleaf'le önceden bir bağlantısı ya da polis olan bir akrabası çıkmamıştı.

Robards'ın gençliğinde birkaç küçük kaza geçirmiş. Dükkan hırsızlığı, kamu malına zarar verme (grafiti), saldırı - tanıklar, bir kadını göğüslerinden tutup rızası olmadan kuru seks yapan bir adamı yumrukladığını doğrulayınca suçlamalar düştü.

Bunun dışında sicilleri temiz görünüyordu. Her ikisi de kazançlı bir işte çalışıyordu; kadın şehir merkezindeki bir butiğin yöneticisi, erkek ise araç tamircisiydi.

Yine de, eşi dışında Greenleaf'i canlı olarak gördüğü bilinen son kişi Elva Arnez'di.

Katili hariç.

Eve duştan çıktı ve kurutma tüpüne girdi.

Gözlerini kapattı, sıcak havanın girdap gibi dönmesine izin verdi.

Biraz daha kahve içmeye hazırdı, bir bornoz aldı. Dışarı çıktığında, Roarke AutoChef'in önünde duruyordu -evet, bir gazilyonerin takım elbisesi- ve kedi ayaklarının etrafında dönüyordu.

"Seninkini alacaksın, dostum." Omzunun üzerinden baktı.

O yüz, diye düşündü Eve. Üç yılı geride bırakmışlardı ve bu yüz hâlâ onun kalbine kısa kollu bir yumruk indirebiliyordu.

"Sen de öyle. Waffle'ın bu sabah size iyi geleceğini düşünüyorum."

"Her sabah bana bir tane vururlar. Beşte uyandım."

"Senden çok ileride değildim. İşte buradasın, çünkü bugün geri döndüğümüz ilk gün." Yere bir tabak somon koydu. "Sürgüleme. Ben kahvaltımı yaptım, sen de bir fincan kahve hazırla."

"Anladım."

Kedi ilk birkaç ısırıkta kaçtı, sonra kimse somonun geri kalanını çalmak için yaklaşmadığında tadını çıkarmak için yavaşladı - eğer kediler tadını çıkarırsa -.

Roarke kubbeli tabakları oturma alanındaki masaya koyarken Eve kahveyi programladı. Bağlantısı sinyal verdi.

Yatağın yanındaki masadan aldı. "Bu Whitney." "Sen git o zaman. Kahve bende."

Whitney'nin geniş, karanlık yüzü bağlantı ekranını doldururken "Efendim," dedi.

"Teğmen. Bu zor bir haber." "Evet, efendim."

"Martin Greenleaf'i sanırım otuz yıldır tanıyorum. Her zaman aynı fikirde değildik ama onun dürüstlüğünden ya da adanmışlığından asla şüphe etmedim. İntihar bazen işin acımasız bir yan ürünüdür. Raporunuzdan anladığım kadarıyla siz bunu böyle görmüyorsunuz."

"Bu sabah olay yerini tekrar incelemek ve bu kararı vermeden önce Morris'e danışmak istiyorum Komutan. Ama hayır, efendim, böyle bir durum görmüyorum."

"Teğmen Webster'ın onu bulması işleri daha da karmaşık hale getiriyor." "Aslında Komutan, bunun bir avantaj olduğunu düşünüyorum. Yapabilirim Ana binanın ve kaptanın dairesinin güvenlik kayıtlarını incelerken Webster'ı temizleyin. Webster TOD'den sonra gelmiş ve ondan dakikalar sonra olay yerine girmiş. Kayıtlar, zaman damgası onun daireye girdiğini gösterdikten ancak iki dakika sonra MT'ler ve üniformalar için dokuz-bir-bir yaptığını gösteriyor. Webster daireye girmeden yaklaşık sekiz dakika önce yüzbaşı ölmüştü."

"Dedektifin ve departmanın bakış açısından, bu bir rahatlama. Bu nasıl bir avantaj?"

Bunu da düşünmüştü. Nokta nokta.

"Eğer bu bir cinayetse, katil kimseyi beklemiyordu ve cesedin iki ya da üç saat daha bulunamayacağını varsayıyordu. Webster bize bir sıçrama şansı verdi. Ek olarak, eşi cesedi fark etseydi olay yerini tehlikeye atabilirdi. Bir polisin eşi bile tepki verebilir, cesede, silaha dokunabilir ya da hareket ettirebilirdi. Webster onu emniyete aldı, prosedürü izledi. Benimle şahsen temasa geçmedi ama Merkez'den bir talepte bulundu."

Gözlerini onunkilerden ayırmayan Whitney başıyla onayladı. "Araştırma ekibinin bir parçası olamaz."

"Hayır efendim, anlaşıldı. Onu gelişmelerden haberdar etmeyi kabul ettim ve gerektiğinde ondan fikir almak için yararlanmak istiyorum. Kendisi aileye çok yakın, Komutan."

"Bunu sizin kararınıza bırakıyorum. Cinayete ne zaman karar verdiğinizizi bilmem gerek. Öyle yapacağınıza inanıyorum. Arkadaş değildik ama adamı 30 yıldır tanıyordum ve

İşteki siciliyle gurur duyduğunu biliyorum. Bu rekoru intiharla taçlandıracağına inanmıyorum."

"Anlayışınız için teşekkür ederim efendim. Morris ile görüştüktan sonra sizinle irtibata geçeceğim."

"Güzel. Tekrar hoş geldiniz, Teğmen. Whitney çıktı." Roarke, "Demek gün erken başlıyor," diye yorum yaptı.

"Evet." 'Link'i tekrar yerine koydu. "En azından waffle ile başlıyor."

Ve pastırma, kubbeleri kaldırdığında gördü. Ve tombul meyveler.

Eve waffle'ları tereyağı ve şuruba boğdu.

"Henüz cinayet olduğunu söyleyemem, Whitney'e bile. Morris'in raporunu alana kadar olmaz."

"Ama bu bir cinayet."

"Kesinlikle öyle. İntihar gibi göstermek için iyi bir plan. Makul," diye tekrarladi. "Kusursuza yakın değil. Ama diyelim ki Webster onu bulamadı. Eşi buluyor ve anlaşılabilir bir şokla cesedi kapıyor, yani bu tehlikeye giriyor. Kocasına ulaşmak için acele ederken silahı tekmeliyor ya da eline alıyor. Bu da tehlikeye girer."

Waffle yerken bunu görebildiğini düşündü. Her şeyin nasıl olması gerektiğini görebiliyordu.

"Belki çantayı yakalayan kişi kilitli olmayan tek pencereyi fark etmez. O aptal kıçlarını tekmelerdim ama belki. Ya da belki Webster katil tekrar kilitlemeden önce gelmiştir. Bir pencereyi dışarıdan kilitleyebilir misin?"

"Şahsen ben mi, yoksa başkası mı?" Bu seferkine girdim, diye düşündü. "Seninle başlayalım."

"Evet, gördüm."

Bir lokma waffle yerken bunu düşündü. "Nasıl?" "Kilide ve pencereye göre değişir tabii ki. Hayır.

Bunlara bağlı alarmlar ve basit ama sağlam başparmak tarzı kilitler. En basit yol, eğer hayalet istiyorsanız, kilidin bulunduğu noktadaki cama yüksek güçlü bir mıknaş bastırmaktır. Ustalıkla kilidi açabilir ve yeniden kilitleyebilirsiniz.

"İyi çalışmadığınız sürece, bu biraz zaman, biraz sabır ve hatırı sayılır bir ustalık gerektirir."

"Belki. Belki." Yemeğini yerken bunu hayal etmeye çalıştı. "Yangın merdiveninde daha fazla zaman geçirmek, birinin sizi orada fark etme riskini artırır. Karanlık ama saat dokuzu ancak geçiyor ve insanlar dışarıda. Güzel bir gece. Bu belki."

"Bir başka olasılık da dul kadının kilidi açık bırakmış olması, sadece unutmuş olması. Unutmadığına dair sözüne güveniyorsun. Ben de katılıyorum. Başka bir dedektif bunu yapmayabilir."

"Bir ya da iki pencere kilitli değil, bu dikkatsizlik, büyük ihtimalle kurban ya da dul eşinin işi. Yangın merdivenine açılan tek bir kilitli pencere var mı?"

Başını sallayarak biraz pastırma yedi.

"Bu bir çaylak hatası. Bunu her kim yaptıysa iyi bir planı var ama profesyonel değil. Ve bir polis olduğunu da sanmıyorum."

"Bunun için sen endişelen." "Tabii."

Kurban bir IAB kaptanı olunca mecbur olduğunu biliyordu. Emekli ya da değil.

"Ama bir polis silahın üzerine sadece iki net parmak izi koymaktan daha iyisini bilir. Ya bunu yapan bensem? O pencereyi dışarıdan kilitlemenin bir yolunu bulurum ya da olay yerinden ayrılmadan önce birkaç tanesini daha kilitlerim. Bir araştırmacı, haklı olarak, dul kadının kilitli pencereler konusunda kafasının karışık olup olmadığını ya da içlerinden birinin hava almak için birkaçını açıp sonra tekrar kilitlemeyi unutup unutmadığını merak edebilir."

"Göze çarpan, söylemek isteyen o: Ben sadece bir tesadüfüm. Buna da lanet olsun."

Roarke, somon balığını bitirmiş ve pastırma yemeyi uman kediye parmağıyla bir uyarı işareti yaptı.

Galahad oturdu ve öfkeyle yıkanmaya başladı. "Bir de not var," dedi Roarke.

"Ve bunda haklıydın. Bu yanlış bir ton. Ve eğer kendi kendini feshetmeyi planlasaydı, Whitney bunu ondan saklayamazdı. Şimdi Whitney'in

Greenleaf'in yaptığı işten gurur duyduğunu ve bu işi böyle bir yara iziyle bitiremeyeceğini söylüyor."

Biraz kahve içti. "Kendini öldürmek üzere olan bir adam neden ekranda oyun oynar? Belki, belki diyebilirsiniz, rahatlık için, normallik için. Ama ben buna inanmıyorum.

"Webster dengeleri değiştiriyor," diye ekledi. "Greenleaf, çenesinin altına bir sersemletici sokacaksa, ona gelmesini ve bir süre boğayı vurmasını söylemeyecektir. Eğer Webster'ın onu bulmasını istediği teorisini denemek istiyorsanız, o zaman Webster dokuz gibi gelecekken neden dokuzu yirmi geçeye kadar bekledi? Dokuzu yirmi geçeye kadar yapmadı, bu da kadın ve komşunun ayrılmasından yarım saat sonraya denk geliyor."

Omuz silktilti. "Zamanlama yanlış, bu bir gerçek. Zamanlama yanlış çünkü katil kimsenin geleceğini bilmiyordu."

Ayağa kalktı, dolabına doğru yürüdü ve haftalardır ilk kez kıyafetler hakkında gerçekten düşünmesi gerektiğini fark etti. Ve bunu derin, kalın bir giysi ormanının içinde düşünmek.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Antrenmanım bitti."

"Yaz ortasındayız." Arkasından -bir kedi kadar sessiz-Roarke ellerini onun omuzlarına koydu. "Serin ve hafif olana git. İşte, sen kendini toparlayana kadar ben seni yönlendireceğim."

Takım elbisesiyle neredeyse aynı inci grisi tonundaki pantolonunu indirdi. "Üstüne pembe bir şey giysen daha iyi olurdu ama ben seni daha iyi tanıyorum."

"Aynen öyle."

"Yani beyaz ve yakalarında ve manşetlerinde daha koyu gri deriden ince bir çizgi olan keten ceket. Bunu tamamlamak için koyu gri botlar ve kemer isteyeceksiniz."

"Tamam." Ceketini aldı, içinde zaten sihirli astar olduğunu fark etti. "Bu yeni mi?"

Sadece gülümsedi. "Muhtemelen."

Şimdi de etikete baktı. "Leonardo."

"Sizin nelerden hoşlandığınızı ve size neyin yakıştığını biliyor. Gidip evdeki ilerlemeyi görmemiz gerekecek. Üç hafta içinde hatırı sayılır bir hale gelecek."

"Tamam. Zaman yaratırız. Zaten Peabody'den bu konuda azar işiteceğim."

İkisi de kahvaltı tabaklarının üzerine yerleştirdiği kubbelerin çınlayarak yere düştüğünü duydu.

"Lanet olsun."

Kediyi azarlamak için dışarı çıktığında, Eve giyinmişti.

Rozetini ve silahını almak için dışarı çıktığında, adam kubbeleri tekrar yerine yerleştirmişti. Ve kedi hiçbir yerde görünmüyordu.

"Masum seyirciyi oynamaya çalıştı." Eve

eğlenerek koşum takımını taktı. "Tamam."

"Daha iyi bildiğimi açıkça belirttiğimde, güven eksikliğinden dolayı hakarete uğramış gibi dışarı çıktı."

"İş hayatındaki rakipleriniz kedinizle tartıştığınızı bilselerdi ne düşünürlerdi acaba?"

"Ben buna tartışma demezdim."

Ceketini silktikten sonra ona doğru yürüdü, muhteşem yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. "Cinayet tahtamı hazırlamak için yeterince zamanım var. Dava tahtası," diye düzeltti, "yola çıkmadan önce."

"Yardım ister misin?" diye sordu onunla birlikte dışarı çıkarken.

"Aldım ve satın almak için bir güneş sisteminiz olmalı." "Yirmi dakika daha planlanmadı."

"Bu durumda, Webster'ı da içeren kimlik çekimlerini siz yapabilirsiniz. Olay yeri görüntüleriyle ben ilgilenirim."

Ofisine vardıklarında, adam tam da bunu yaptı, ardından kadın her şeyi tahtasında istediği gibi düzenlerken onlara bir tur kahve daha getirdi.

"Yüksek güçlü bir mıknatıs," diye düşündü çalışırken.

"Pencere kilidini dışarıdan idare etmek için."

"Tek yönlü. Düşük teknoloji kilit," diye belirtti. "Düşük teknoloji alet."

"Belki, ve eğer bunun profesyonel bir iş olduğu konusunda yanılıyorsam, ya da en azından emekli bir polisi öldürmekten çekinmeyen sağlam bir B ve E deneyimi olan biri."

Geri çekildi, tahtayı inceledi. "Şimdilik fazla bir şey olmadığı kesin."

"Daha fazlasını alacaksın."

"Evet, yapacağım. Ve bunu yapmaya gidiyorum."

"Peabody'ye en iyi dileklerimle." Onu kendine çekti, önce alnından sonra dudaklarından öptü. "Polisime iyi bak."

"Olumlu."

Hayatının ilk gününü aşkı olmadan geçirecek olan Elizabeth Greenleaf'i düşündü. Ve elini cebine attı, aşkının gidişini izlerken orada tuttuğu gri düğmeyi ovuşturdu.

Olay yerine Peabody'den çok önce varacağını bilerek şehir merkezine doğru yola çıktı ama o tek başına gözden geçirmek istiyordu. Sessizlikte, gün ışığında.

Direksiyonun başına oturmak, tanıdık sokaklarda araba kullanmak, tanıdık seslerin bombardımanı altında olmak iyi hissettiriyordu. Reklam zeplinlerinin ucuzluk çığırkanlığı yapmaları için henüz çok erkendi. Ancak maxibüsler durup kalkarak erken vardiyaya gelenleri alıyor, gece vardiyasına gelenleri indiriyordu.

Sokaktaki LC'lerin çoğu şafak vaktinde paydos ederdi ama o, muhtemelen uzun bir gece çalışmasının ardından bir simit ve schmear yiyip biraz iş konuşmayı amaçlayan birkaç tanesini gördü.

Köpek gezdiricileri her boy ve şekildeki köpeklerini, gündüz bakıcıları da kendi köpeklerini gütmeye başladı.

Camlar kapalıyken arabadan gelen kahve ve kahvaltılık burrito kokusunu aldı. Bir blok sonra da bozuk bir geri dönüşüm makinesinin talihsiz kokusu.

Dükkân sahiplerinin güvenlik kapılarını açarken çıkardıkları metalik çınlamaları ve bir başka açık pencereden gelen bas seslerini duydu.

Park yeri aramak yerine doğruca bir yükleme alanına girdi ve görev ışığını yaktı.

Kaldırımından binayı inceledi. Dairenin yatak odası yan sokağa ve karşısındaki apartmana bakıyordu. Her iki binada da cadde seviyesinde mağaza ya da restoran yoktu.

Birileri başını kaldırıp yangın merdiveninde bir hareketlilik görürse diye kapıları çalmaları için birkaç üniformalı gönderirdi.

Ona doğru yürüdü, yukarı baktı.

Merdiveni sokak seviyesine indirmek yeterince kolaydı, sadece bir kancaya ihtiyacı vardı. Bu amaçla yanında bir tane getirdiğinden, onu en alt basamağın etrafına doladı.

Tıkırdadı.

Sesi fark eden olur muydu? Neden fark etsinler ki? Basamakları inceledi, tutamaklardaki tozu fark etti ve süpürgecilerin de istendiği gibi orada çalıştığını doğruladı.

Yukarı tırmandı.

İkinci kata ulaşmıştı ki biri kafasını pencereden uzattı. Elli yaşlarındaki kadının öfkeli gözleri ve gerçekten büyük bir mutfak çatalı vardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Eve rozetini çıkardı.

"İyi. Ne yaptığınızı sanıyorsunuz, memur bey?"

"Teğmenim. Benim işim, hanımefendi. Burada birini gördünüz mü?"

Dün gece sekiz buçuk ile dokuz buçuk arasında yangın merdiveninde miydiniz?" "Hayır. Biz yapmadı var a

Ateş, ve Bu o a iyi

Mahalle. Burada gizlice dolaşan birini görseydim, ona haddini bildirir ve polisi arardım."

Kadın mutfak çatalını indirdi ama bırakmadı. "Binaya biri mi girdi?"

"Bunu tespit etmeye çalışıyoruz. Daire 321'in tam altındasınız. Dün gece sekiz buçuk ile dokuz buçuk arasında yukarıdan herhangi bir ses duydunuz mu?"

"Hayır. Onlar Greenleaf'ler. Sessiz, saygılı insanlar. Ve burada sağlam bir binamız var. Duymuyorsun

Etrafta tepinmedikleri ya da çok yüksek sesle müzik veya ekran almadıkları sürece komularınız."

Şimdi atalı bıraktı, yukarı bakmak için biraz eğildi.
"Yukarıda sorun mu var?"

"Evet, hanımefendi,
Öyle." "Bu çok kötü."

Eve çömeldi, içeride bir yatak odası gördü, yatak zaten düzenli bir şekilde yapılmıştı. "Beni burada nasıl gördün?"

"Merdivenin indiğini duydum, o yüzden bunu aldım."
Parmağıyla atala vurdu. "Ve bir göz atmaya geldim."

"Pencereleriniz açık." "Burası
biraz hava alıyor." "Dün gece
açık mıydılar?"

"İe gitmeden önce onları kapatıyorum. Kalktığımızda açıyorum, biraz hava alsınlar diye. Geceleri açık bırakmam. Burası iyi bir mahalle ama aptal olmak istemezsin, değil mi? Nasıl olsa dediğinde merdiveni duymazdık. Oturma odasında bir şeyler izliyor olurduk."

"Tamam. Teşekkür ederim."

"Umarım kötü bir sorun değildir."

Kadın böyle söyleyerek pencereyi kapattı ve kilidi çevirdi.

Eve kalkmaya devam etti ve imdi Greenleaf'lerin yatak odasının penceresine melmi, o küçük başparmak kilidini bir mıknatısla düzeltmeyi hayal etmeye çalışıyordu.

Belki imknsız değil -kesinlikle Roarke için değil- ama zor ve sıkıcı. İntihar ss verilmiş bir cinayet işlemek istiyorsanız buna değer.

Doğruldu, yukarı baktı. Ama
daha kolay yollar.

Birkaç gün önceden içeri girmenin bir yolunu bulun ve kimsenin kilitli olmayan pencereyi fark etmeyeceğine güvenin.

Aşağı inerken onu gözden geçirdi.

Günün ortasında, kiracıların çoğu ite. Tamirci, teslimatı, kimse fark etmiyor.

Bir sürü sorun, bir sürü lanet olası sorun... Bu da intihar görüntüsünün öldürme kadar ya da neredeyse ondan daha önemli olduğu anlamına geliyordu.

Merdiveni tekrar yukarı ittikten sonra kancayı arabasına götürdü.

İçeri girdi, merdivenlerden çıktı.

Üçüncü kata çıktığında iyi bir ses yalıtımı olduğunu fark etti. Bazı boğuk sesler duyabiliyordu; ekranın sesi çok açıktı ve bir bebeğin kaçınılmaz feryadı gibi geldi ona, ama sanki bebek çok uzak bir tünelde acı çekiyordu.

İşçi sınıfı binası, sağlam bir bina, insanlar kalkıp güne başlamaya hazırlanıyor ya da gece vardiyasında çalışanlar yatmadan önce bir şeyler atıştırıyor.

Kayıt cihazını çalıştırdı, kapıyı mühürledi ve sonra açtı. İçerisi hâlâ süpürgecilerin tozu kokuyordu. Akan güneş ışığı ince katmanları aydınlatıyor, zerrecikler ışınlar halinde dans ediyordu.

Eve önce yatak odasına gitti, pencereye doğru ilerlemeden önce saha kitini yatağın üzerine koydu.

Bir gece önce pencereyi emniyete almak için kilitlemişti ve şimdi kilidi açtı. Hatırladığı gibi, kilit yumuşak, kolay ve sessiz hareket ediyordu.

Dolaba doğru baktı. Beth Greenleaf ayakkabılar ve küpeler için telaşlanıyordu. Reddedilen çifti yerine koymamış, dolabın yanına bırakmıştı.

Oraya doğru ilerleyen Eve, iki katlı ayakkabılığa - çoğunlukla kendi ayakkabılarına- baktı ve çömelerek yeni olduğunu düşündüğü çifti aldı.

Tabanlarda iz yok.

Hâlâ çömelmiş, onları tutarken pencereye baktı.

Sohbet, sohbet, sohbet, diye hayal etti.

Bunları neden aldığımı bilmiyorum. Bla bla bla.

Pencereye döndü, yeni ayakkabıları yere bıraktı ve raftan bir çift daha seçti.

Eve onları yerine koydu, pencereye geri döndü, elini bir kez daha gizlilik perdesinin altına kaydırđı ve kilidi çevirdi.

Üç saniye, sorun değil. Elva Arnez de yapabilirdi.

Bağlantı yok, sebep yok -şimdilik- ama araçlar var. Ve cinayet için bir ortak gerekiyordu.

Evet, evet, daha sonra bir görüşme yaparlardı ve o da birlikte yaşadığı kişiyle bir görüşme yapardı.

Pencerenin kilidini tekrar açtı ve bu sefer onu açtı. Kilit gibi sessiz ve pürüzsüzdü. Dışarı tırmandı, camı indirdi.

Kafasından sayarak kapıyı açtı, içeri girdi ve arkasından kapattı.

Yedi saniye. Yavaş ve dikkatli olursan on saniyeye kadar.

"Sonra bayıltıcıyı çıkarıp kapıya yöneliyor. O durur, dinler." Rotayı kendisi de takip etti. "Dikkatli bir bakış. Odadan çıkarsan onu buradan, kapıya sırtını dönmüş, sandalyesinde görürsün. Ekrandaki oyun, çıkardığınız sesleri maskeler. Arkasına geç, bayıltıcıyı boğazına sapla, ateş et. Hızlı. Sarsılır, yığılır. Ekrandaki mesajı TOD'a olabildiğince yaklaştırın. Parmaklarını silaha bastır, bırak.

"Öldüğünden emin olmak için kontrol ediyor musun? Belki. Sonra geldiğin yoldan geri dönersin. Kapıda Webster'ın sesini duymak için birkaç dakika oyalanmanız gerekir, ama duyarsanız -ki neden duyarsınız ki? İçeri girmek için kullandıysan mıknatıs numarası için zaman yok. Sadece çık ve git."

Hâlâ kafasında düşünürken, Peabody'nin kapıyı çalması üzerine kapıyı açmak için dışarı çıktı.

"Hey, eve hoş geldin. Ne hoş bir karşılama."

"Evet."

"Öncelikle, işe koyulmadan önce, harika mıydı?"

"Harikaydı."

Ve Peabody'nin saçında daha fazla kırmızı çizgi olduğundan emindi. Bu nasıl olmuştu? Neden olmuştu? Ama bu

parlak pembe ceketin yanında hiçbir şeydi.

Eve, partnerinin her zamanki pembe kovboy çizmelerini (kendi hatası) pembe kızaklarla değiştirdiği için rahatlamış mı yoksa yorgun mu olduğunu bilmiyordu.

"İşlere alışacak zaman bulamadığın için üzgünüm."

"Bu işler böyledir. Kaptan Greenleaf için çok daha zor."

"Evet." Peabody'nin kahverengi gözleri polis moduna geçti. "Güzel bir yer. Ev gibi, temiz, ama yaşanmış. Webster onu buldu mu?"

"Burada." Raporuna koymuş olmasına rağmen Eve kısaca gözden geçirdi. "İntihar olmayacak. Morris'le konuşana kadar buna intihar demeyeceğiz ama bu kendi kendini öldürme değil."

"Çok fazla düşmanı olurdu."

"Etrafına bak. Ne görüyorsun?"

"Güzel bir yer," diye tekrarladı Peabody içeride yürürken. "Gerçekten temiz. Süpürge tozu falan var ama altı tertemiz. Cidden düzenli. Bazı güzel şeyler var ama karmakarışık değil. Ofis onun alanı. Oturma odası düzenine bakarak, burada birlikte takıldıklarını, ekranı izlediklerini söyleyebilirim. Bir sürü aile fotoğrafı. Buzdolabının üzerinde bazı çocuk çizimleri."

Yatak odasına geçip dolabı açtı. "Onun kıyafetlerinin hepsi düzenli. Onunkiler o kadar değil. Sanki bir şeyler bulmaya ya da ne giyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyor."

"Bunu duydun mu?"

"Ne? Ben bir şey duymadım."

"Aynen öyle. Az önce pencerenin kilidini açtım ama sen duymadın. Giriş noktası."

"Katil için pencerenin kilidini burada bulunan üst kat komşusunun açtığını mı düşünüyorsunuz?"

"O buradaydı. Bir kez daha bakmaya değer. Onu ve birlikte yaşadığı kişiyi araştırdım ve hiçbir şey bulamadım. Ama bir kez daha bakmaya değer." Pencereyi tekrar kilitledi. "Roarke camın dışından kilidi açmak için bir mıknatıs kullanabileceğinizi söyledi."

"Ciddi misin?" Peabody yanına geldi. "Evet, şimdi

düşününce bunu görebiliyorum. Yangın çıkışına kolay erişim,

Sokaktan ya da yukarıdan. Ama neden intihar süsü vermek için bu kadar zahmete girsinler ki?"

"Bir soru daha."

İyi bir soru, diye düşündü Eve. Bir polis sorusu.

"Henüz cevabım yok ama önemli olacak. Sadece ölmesini mi istiyorsun? Daha az karmaşık bir sürü yolu var. Ama bunun intihar gibi görünmesini istiyorsunuz, kendi evinde, IAB'de çalıştığı için duyduğu suçluluk ve pişmanlık yüzünden kendini öldürmesini istiyorsunuz."

Tekrar ofise doğru baktı. "Karısının onu bulacağını bilmelisin, belki sen de bunu istiyorsundur. Bu kişisel bir şey Peabody. Önemi var. Yine de... o acı çekmedi, habersiz öldü. Acı çekecek olan geride kalan ailesi. Belki bu da önemlidir."

Geri adım attı. "Gidip komşularla konuşalım. EDD ile temasa geçin, elektronik cihazlar için gelsinler. Geri dönüp olay yerini bir kez daha gözden geçireceğiz ama komşuları kaçırmadığımızdan emin olmak istiyorum."

Beşinci Bölüm

Eve yukarı çıkmadan önce kapıyı tekrar mühürledi.

"Sadece şunu söyleyeceğim -çok hızlı bir şekilde- siz yokken evde epey ilerleme kaydettik."

"Evet, düşündük. Geçinip gideceğiz."

"Yapmak zorundasın! Su özelliğini bitirdim. Bu vahşi bir mag, yani mag-o-rama. Daha fazlasını söylemeyeceğim çünkü sadece görmenizi istiyorum."

"Oraya varacağız. Arnez ve Robards, iki kat yukarıda, Greenleaf'lerin tam üstünde. Uygun."

"Evet, öyle. Ne zamandır burada yaşıyorlar?"

"Bir yıla yaklaşıyor." Eve kapının önünde durakladı. Kapı kamı yoktu ama sağlam kilitleri vardı. "Ve şu da diğer tarafa itiyor. Uzun bir süre ve dost canlısılar. Ama."

Kapıyı çaldı, bekledi.

Denzel Robards cevap verdi. Üzerinde beyaz bir oval içinde adının yazılı olduğu gri bir iş gömleği giymiş ve ince bir bedenine gri bir tulum geçirmişti. Otuzuna merdiven dayamış melez bir erkek olan Robards'ın sakalları, çene çizgisi boyunca kulak memelerine kadar uzanan kirli sakallarla sınırlıydı. Soluk yeşil gözleri yorgun görünüyordu.

Eve rozetini kaldırdı. "Bay Robards, Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody, NYPSD. İçeri girip sizinle ve Bayan Arnez'le konuşmak istiyoruz."

"O, ah, giyiniyor. Dün gece pek uyuyamadık. Martin için buradasın. Tanrım." Yorgun gözlerini ovuşturdu.

gözler. "Evet, içeri gel. Onu getireyim. İstersen oturabilirsin."

Kapıyı kapattı ve yatak odasına geri döndü.

Aynı kat planı, diye fark etti Eve, aşağıdaki ile.

O kadar düzenli ve temiz değildi ve görebildiği kadarıyla aile fotoğraflarının kişisel dokunuşlarından yoksundu. Daha çağdaş mobilyalar, daha nötr renkler.

Jumbo bir duvar ekranı, keyfini çıkarmak için yerleştirilmiş sessiz gri jel bir kanepa, birkaç kepçe sandalye. Mutfağın yanında bir masa - daha koyu gri - üzerinde parlak beyaz bir vazo ve ortasında taze çiçekler.

Yatak odasının kapısı açıldığında, ikinci yatak odasını -bir ofis düzeninde, çalışma masası kapıya bakıyordu- görebilmek için tam açısını ayarlamıştı.

Arnez'in gözleri de yorgun görünüyordu ve biraz da nemliydi, ancak yüzünü geliştirerek yorgunluğunu gizlemek için elinden geleni yapmıştı.

Bugün lacivert bir elbise giymişti, kemerli, yırtmaçlı cepleri ve beyaz burunlu lacivert topuklu ayakkabıları vardı. Kulaklarından sarkan gümüş üçgenleri göstermek için saçlarını yukarı doğru kıvrırmıştı.

İş modu, Eve sonuca vardı. Üst düzey butik yöneticisi modu.

"Teğmen Dallas."

"Sizi bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bu benim ortağım, Dedektif Peabody."

"Sana çay yapacağım, bebeğim." Robards elini kadının sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Sen şimdi otur, ben de sana çay getireyim. Eğer istersen kahvemiz de var. Elva içmez." Gülümsemeye çalıştı ama bunu pek başaramadı. "Sabahları yataktan nasıl kalkıyor bilmiyorum."

"Biz iyiyiz, teşekkürler."

"Sen şimdi otur," diye tekrarladı ve Elva'yı kanepeye itip yanağını okşadı. "Hemen döneceğim."

Elini sıktı ve başıyla onayladı. "Lütfen oturun. Martin'i, Beth'i, ailelerini düşünmeden edemiyorum. Onu daha önce gördüğüm o birkaç dakikanın üzerinden tekrar tekrar geçtim."

ayrıldık ve her şey çok sıradandı. Çok olağan. Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Greenleaf'lerle çok samimi oldunuz mu?"

"Evet. Özellikle de Beth'le. Çok komik ve çok tatlı biri. O ve Darlie, Denzel ve ben binaya taşınmadan hemen önce işlettiğim dükkana geldiler. Çok iyi anlaştık, sonra üst kata taşındığımızı fark ettim.

"Geldiğimizde bize kurabiye getirmişti." Gözyaşları süzülürken gözlerini kırptırdı. "Ve birbirimizi bazen lobide ya da mahallede görüyorduk. Sonra bizi Pazar brunch'ına davet etti."

Robards çayla geri döndüğünde gülümsedi. "Denzel bir bahane uydurmak istedi."

"Arkadaşça davranmak istemedim, anlıyor musun?" Omuz silkti, Arnez'in yanına oturdu. "Birkaç yaşlı insanla yakınlaşmayı düşünmedim." Şimdi yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, kulağa yanlış geliyor."

"Benim için gitti." Onun elini okşadı. "Ve güzeldi, değil mi?"

"Evet, öyleydi. Çok iyiler. Polis olduğunu öğrendim. Emekli bile olsa bir polisle arkadaş olacağımı hiç düşünmemiştim. Alınma ama."

"Alınmadı," diye güvence verdi Eve.

"Ama Martin, o iyiydi. Ve biraz oyun oynadı. Ben rahatlamak için oyun oynamayı severim, o da torunları yüzünden bu işlerle uğraşıyordu."

Elva gözlerini kuruladı. "Bazen seni dövüyordu." "Şey, sık sık değil. Ama evet, bazen."

"Dün gece Bayan Arnez ve Bayan Arnez evdeyken Greenleaf dışarı mı çıktı?"

"Evet, arkama yaslandım, biraz ekran izledim. Bir bangır bangır video - Elva bunları pek sevmez, ben de şansımı denedim. Biraz mısır patlattım, bir bira içtim. Geri döndüğünde ağlıyor ve bana Martin'in öldüğünü, polis olduğunu ve ne yapacağını bilmediğini söylüyordu."

Bir kolunu ona doladı, saçlarına bir öpücük kondurdu. "O dışarıdayken kimseyi gördün mü ya da konuştun mu?"

"Hayır, sadece benim için solo bir asma. Dükkâna uzun bir tane koydum." Arnez'in elini kaldırdı ve dudaklarını elinin üzerine bastırdı. "Sadece biraz uzanmak ve bir video ile rahatlamak istedim. Neden?"

"Bu sadece rutin."

"Evet, ama... Elva ne olduğunu hiç söylemediğini söyledi. Martin'in nasıl öldüğünü, tüm o polisleri ve soruları... Felç ya da kalp krizi gibi bir şey geçirdiğini ve yardım alamadığını düşündük ama..."

"Gözetimsiz bir ölüm prosedür gerektirir." Eve bir sonraki düğmeye basıp bakmaya karar verdi. "Şu anda ölümünün bir cinayet sonucu mu yoksa kendi kendine mi gerçekleştiğini belirlememiz gerekiyor."

"Sence biri..." Arnez el yordamıyla Robards'ın elini tuttu. "Yoksa kendini mi öldürdü? Neden? Neden o- Oh, bu her şeyi daha da kötüleştiriyor, Beth için daha da kötü."

Peabody topu aldı. "Kendi canına kıyacağına inanmak için herhangi bir nedeniniz var mı? Herhangi bir ruh hali değişikliği ya da depresyon belirtisi fark ettiniz mi?"

"Hayır." Arnez kısa bir tereddütten sonra tekrarladı: "Hayır. Dün gece pek dikkat etmedim, sonra Beth'le içeri girdik ve çıktık. Ama iyi görünüyordu. Bana kendisi gibi göründü. Denzel?"

Robards kıpırdandı, Arnez'i kendine yaklaştırdı. "Yani, eski günlerle ilgili nostalji yapardı. Bazen oyun oynarken kötü adamların peşinden gitmekten bahsederdi. Peşine düştüğünüz kötü adamlar başka polisler olduğunda bunun sizi biraz yıprattığını söylerdi. Ama o emekli olmuştu."

Arnez, "Eğer biri içeri girdiyse -ama kapı kamerası var," dedi. "Ve Martin her zaman binanın güvenliğinin iyi olduğunu söylerdi. Ve o bir polisti. Kendini nasıl savunacağını biliyordu. Sadece -ne diyorsunuz buna- doğal nedenler olmadığına emin misiniz? O kadar yaşlı olmadığını biliyorum ama olur böyle şeyler."

"Doğal sebepler değildi." Eve konuyu değiştirdi. "Bayan Greenleaf ile yatak odasındaiken olağandışı bir şey fark ettiniz mi?"

"Yatak odasında mı? Hayır. Beth karar verirken yaptığı gibi bazı şeyleri etrafa saçmıştı, bu da hepsini tekrar yerine koyması gerektiği anlamına geliyor. Bu konuda biraz takıntılıdır. Her şey olduğu gibi görünüyordu."

"Tamam, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Eve ayağa kalkarken Arnez ve Robards da ayağa kalktı.

"Beth'le irtibata geçip geçemeyeceğimi ya da geçmem gerekip gerekmediğini söyleyebilir misiniz? Ailesi olduğunu biliyorum," diye ekledi Arnez. "Yakın bir aile. Martin çok hoş bir ailenin reisiydi ve biz de onları tanıdık. Rahatsız etmek istemem ama onu düşündüğümüzü bilmesini istiyorum. Ve eğer yapabileceğimiz bir şey varsa."

Peabody ona, "Eminim bir mesajdan memnun olacaktır," dedi. "Böylece kendini iyi hissettiğinde cevap verebilir."

"Tamam. Bunu yapacağım. Umarım... Dürüst olmak gerekirse, ne umduğumu bilmiyorum."

"Aklınıza bir şey gelirse, en ufak bir ayrıntı, bana ulaşın." Eve kapıya doğru yürüdü ve durdu. "Bazı pencerelerin açık olduğunu fark ettim."

"Eve döndüğümüzde, evet." Robards açmak için kapıya doğru ilerledi. "Kamu hizmetleri kiraya dahil değil, bu yüzden elimizden geldiğince tasarruf ediyoruz."

"Tekrar teşekkürler." Eve dışarı çıktı ve Peabody ile birlikte merdivenlere yöneldi. "Sadece pencere anlaşıldığını kafalarına sokmak istedim. İzlenimleriniz?"

"Birincisi, birlikte iyi görünüyorlar. Aralarında iyi bir ritim var. Ve tepkileri, soruları, ifadeleri samimi görünüyordu."

"Birlikte iyi görünüyorlar," diye onayladı Eve üçüncünün kapısını açarken. "Ona göz kulak olduğunu da ekleyeyim, tam bir koruyucu. Tepkileri, soruları, ifadeleri samimi görünüyordu. Her şey yerli yerinde," diye ekledi ve içeri girdi. "Neredeyse alıştırma yapmış gibiydiler."

"Gerçekten onlara mı bakıyorsun? Pencereyi anlıyorum. Kilidi açacak imkânı ve fırsatı vardı. Ama neden? Sebebi ne?"

"Onlara bakıyorum çünkü şu anda ve daha derine inene kadar bakılacak tek kişiler onlar. Sebebi bulduğumuzda ve kimi bulursak bulalım, kişisel olacak. Yani." Saha kitini eline aldı. "Hadi kazmaya başlayalım."

Yerel bir bankanın kiralık kasasının anahtarlarını bulmuşlar ve erişim için bir arama emri çıkartmışlardır. Her biri için çeşitli doktorların, diş hekimlerinin, avukatların, bir finans planlamacısının, bina sahibinin ve diğerlerinin isimlerini ve irtibat bilgilerini içeren not defterleri.

Greenleaf'in bir sonraki hafta işitme kontrolü için randevusu vardı. Ertesi gün de göz kontrolü vardı.

İkisi de yaklaşan yıldönümlerini not etmişlerdi.

Eve, Beth'in el çantalarından birinin içindeki bir kutuda dikkatlice saklanmış üç adet bitkisel sigara buldu.

Reçetesiz satılan ilaçlar, vitaminler, biri mutfakta diğeri banyoda olmak üzere iki ilk yardım çantası. Isıtıcı pedler, buz torbaları, küçük bir bozuk para koleksiyonu.

Bir yerde günlük yaşamın, uzun yaşamların bir sürü kırıntısı ve parçası var ve cinayetle ilgili hiçbir şey yok.

"Burada bir tehdit dosyası tuttuysa, geçmişte ya da şimdi, bilgisayarında bir yerlerde olacaktır. EDD onu bulacaktır. Bunu onlara bırakalım. Morris'le konuşmak istiyorum ve banka açıldığında o kutuya girmemiz gerekiyor."

"Şimdi açılacak."

Eve, onlar toparlanırken bilek ünitesine baktı. "Kahretsin. Webster geliyor. Sen bankayı al, ben Morris'i alırım. Benimle Merkez'de buluş. Bir konferans odası ayarla. Webster'ın görüşmesi için ofisimden daha iyi ve onu bir kutuya koymak istemiyorum."

"Burası gerçekten güzel bir yer." Peabody etrafına bir kez daha baktı. "Ve pek çok güzel anıyı görmek kadar hissedebiliyorsunuz da. Neyi hissetmiyorsun biliyor musun?"

"O da ne?"

"Çok polis. Belki de Özgürlükçü bir havası var ama ben pek polis gibi hissetmiyorum. Daha çok evraklarını teslim ettiğinde işini gerçekten geride bırakmış gibi."

"Ben Özgürlükçü değilim ve aynı duyguya sahibim - buna vibe demeyi reddediyorum. Webster'ın ifadesiyle uyuşuyor." Eve kapıyı tekrar kapattı. "Greenleaf'in uğrayacağını, onunla ve birlikte çalıştığı diğer polislerle iletişim halinde olduğunu söyledi, ama o bırakıp gidemeyen tiplerden biri değildi."

"Kaç yıldır bu işi yapıyordu?"

"Kırk beş," dedi Eve aşağı inmeye başladıklarında. "İlk yirmisi hariç hepsi IAB'de."

"Çeyrek asır boyunca sıçan ekibinde çok sayıda düşman, polis düşmanı edirsiniz. İntihar süsü vermek için cinayeti nasıl ayarlayacaklarını bilen polisler."

"Evet, öyle. Ve eğer durum buysa, daha iyi bir iş çıkarmaları gerekirdi."

Yollarını sokakta ayırdılar ve Eve arabayla morga gitti.

Ayak sesleri beyaz tünelde yankılanıyordu ve hava ölüm kokan kimyasal limon kokuyordu.

Sahte limonun durumu daha da kötüleştirip kötüleştirmediğine bir türlü karar veremiyordu.

Morris'in kapısından içeri girdiğinde, siyah gömlek ve kravatla eşleştirilmiş kasvetli siyah takım elbisesinin üzerinde şeffaf koruyucu pelerini ile duruyordu.

Uzun bir saç örgüsünü boynunun dibinde sıkı bir daire şeklinde sarmıştı.

İlk başta, sevdiği kadın için duyduğu kederin ona geri döndüğünden endişelendi, sonra Greenleaf'e duyduğu saygıdan dolayı siyah giydiğini fark etti.

Y kesiğini hassas dikişlerle kapatırken alçak sesle, kabile müziği ile askeri müzik arasında bir müzik çalıyordu.

"Onu kapatmak mı?"

"Evet. Erken geldim. Çok beklemesini istemedim." "Onu tanıyor muydunuz?"

"Burada sadece bir kez karşılaştık. Soruşturduğu memurlardan biri daha sonra görevden alınmış ve ağır saldırı-birden fazla suç-şantaj suçlamalarıyla karşı karşıya kalmıştı,

tanık sindirme, hapis yerine kendi kendini feshetmeyi tercih etti."

"Bu ne zaman oldu?"

"Hatırladığım kadarıyla altı, belki de yedi yıl önce. Sanırım kaptan birkaç yıl sonra emekli oldu."

"Ölen polisin adını hatırlıyor musun?"

"Hatırlamıyorum ama senin için bulabilirim."

"Ben bulurum. Bana Greenleaf'ten bahset."

"Kendine iyi bakıyordu ve muhtemelen birkaç on yıl daha keyif alabilirdi. Yetmişli yaşlarında bir adam için iyi bir kas yapısı. Güçlü bir kalp ve ciğerler, organlarında hastalık yok. Beyninde bozulma belirtisi yok, uyuşturucu ya da alkol bağımlılığı da yok."

Dikiş tamamlandıktan sonra Morris kenara çekilip ellerini yıkadı ve soğuk kutusundan her ikisi için de birer tüp Pepsi çıkardı.

"Yeni bir implant değişimi, sol alt azı dişi- son dört hafta içinde diyebilirim. Dört tane yaptırdı. Sol kalçasında ve sol dizinde biraz kireçlenme var, bu da onu zaman zaman rahatsız etmiş olabilir ama protez taktıracak kadar zaman geçmedi. Normal aşınma ve yıpranma, Dallas. Sağlıklı bir adam."

"Bayıltıcıdan başka iz yok mu?"

"Sol kalçada hafif, iyileşmekte olan bir çürük." Morris görüntüyü ekrana çağırdı. "Bu ne bir saldırı ne de savunma yarası. Birkaç gün önce kışını çarpmış. Daha yaşlı bir deri, daha ince bir deri. Ve daha kolay çürüyorsun."

"Tamam. Bana sersemletici izlerden bahset." İkisine de mikro gözlük verdi.

"Doğrudan temas, en üst seviyede. Doğrudan karotis üzerinde olmadığını görebilirsiniz, ancak işi yapmak için yeterince yakın."

"Evet, olay yerindeki cesedi incelediğimde bunu fark ettim."

"Ve sanırım temasın şiddetinin deriyi hafifçe yırttığını da fark etmişsinizdir. Dediğim gibi ince bir deri ama yanmanın yanı sıra gerçekten sıyırmış da olabilir mi?"

"Oraya sıkıştırdım. Sertçe. Gereksizdi, çünkü doğrudan temas bile sinir sisteminin aşırı hızlanmasına neden olur, sonra da her şeyi kapatırdı. O bunu bilirdi."

"Elbette yapardı. Kuvvetli temasın duygulardan kaynaklanmış olması mümkün. Ancak."

"Ben de bunu bekliyordum."

"Sanırım siz de olay yerinde bu sonuca vardınız." "Sonuca varmadım. Merak ettim."

"Yanık izlerinin nasıl bu kadar derin ve belirgin olduğunu merak ettiyseniz, iyi merak etmişsiniz."

İşaretleri ekrana getirdi, yakınlaştırdı.

"Eğer kaptan bayıltıcıyı kendi boğazına dayamış olsaydı, bu kadar belirgin olmazlardı. Olamazdı. Bayıltıcı ateşlendiği anda vücut sarsılır, özellikle de doğrudan temas halinde. Hesaplamalarım göre beş ila altı saniye boyunca bir silahı temas noktasına ve sıkıca bastırmaya devam etmek bir yana, eli hiçbir şeyi tutamazdı."

"Bu bir cinayet."

"Sizin de tahmin ettiğiniz gibi, ama ben teyit edebilirim. Bu tartışmasız bir cinayet. Yüzbaşı Greenleaf kendi canına kıymadı. Birisi son verdi."

"Masasında bir bardak bir şey vardı." "Çay, bitkisel."

"Laboratuvar toksikoloji mi yapıyor?" "Evet."

"Güzel. Her şeyin en ince ayrıntısına kadar ele alınmasını istiyorum." Adım atarken tüpü kırdı. "Bayıltıcı polis silahıydı ama yeni modellerden değildi. Onları elde etmenin yolları var. Laboratuvarın bunu tarihlendirmesini ve bana mümkün olduğunca fazla bilgi vermesini istiyorum. Greenleaf'in değildi. Emekli olduğunda teslim etmişti. Bu doğrulandı. Üzerinde seri numarası yok, dosyalanmış. Seri numarası, ne zaman verildiği ve kime verildiği, teslim edildiğinde, yeniden atandığında kaydedilirdi."

"Siktiğimin penceresi."

"Pardon?"

"Pencereleri kilitli tutardı. Bu bir şeydi. Dün gece bir pencere açıktı, yatak odası penceresi. Yangın merdivenine doğrudan erişim."

"Ah." Morris'in dudakları kıvrıldı. "Bir ipucu."

"Evet, lanet olası bir ipucu." Geri döndü. "Morga sadece bir kez mi geldi?"

"Aslında hayır. Onunla sadece bir kez karşılaştım ama o zaman kontrol edecek kadar merak etmişim. Hatırladığım kadarıyla daha önce üç ya da dört kez giriş yapmıştı. Daha fazla da olabilir."

"Tamam, kontrol edeceğim. Hızlı çalışmanız için teşekkür ederim."

"Onun için." Morris tekrar cesede baktı. "Özellikle onun geldiğini hatırlıyorum, çünkü gözlerinde keder vardı. Levhadaki adam rozeti lekelemişti ama Greenleaf'in gözlerinde keder vardı."

Bunu dosyaladı. Merkeze gitmesi, Webster'la ilgilenmesi ve Whitney'e rapor vermesi gerekiyordu.

Ve belki de banka kutusundaki bir şey başka bir ipucunu ortaya çıkarabilirdi.

Şimdi reklam zilleri çalıyordu, bu yüzden Eve onları duymazdan geldi. Merkeze giderken elindeki her şeyi gözden geçirdi. Her şeyi yazmak, cinayet kitabını başlatmak, cinayet panosunu hazırlamak istiyordu.

Ama önce Webster geldi.

Garaja girdi ve asansörü sonuna kadar kullanmayı başardı. Vardiya değişimini kaçırmıştı - her zaman bir artıdır - ve polisler, teknisyenler, suçlular ve kurbanlar çoğunlukla ona hava bırakacak kadar hızlı bir şekilde tekrar yığıldılar.

Cinayet Masası'na girdi ve hemen Jenkinson'ın kravatıyla saldırıya uğradı.

İtiraf etmeden önce lanetlilerin işkencesine maruz kalsa da, burası evi gibi hissettiriyordu.

Ölümcül deliler için bir yuva belki, pembe fillerin çimen yeşili bir alanda cirit attığı bir yuva, ama yine de bir yuva.

"Hey, patron, tekrar hoş geldin."

Bir şekilde tutunduğu güneş gözlüklerini aldı ve şekil vermek için taktı.

Jenkinson dişlerini göstererek bir mil genişliğinde sıırttı. "Hey, LT."

Santiago kovboy şapkasını taktığına göre, Carmichael'la girdiği bir bahsi daha kaybetmişti.

Karşılamların kendi akışına bıraktı.

"Baxter, Trueheart?"

"Yakalandım bir," Jenkinson söyledi Onu.

"Pencere dalgıç Avenue C'de."

Sıçramayı belirtmek için ellerini birbirine vurdu.

"Dedektif Webster'ın gelmesi gerekiyor. Onu gönder - saçmalık - Peabody bir konferans odası ayırttı."

"Bir tane var."

"Onu oraya gönder ve bana haber ver."

"Greenleaf'i duydum. Kendini öldürecek biri gibi görünmüyordu."

Eve ofisine doğru yürürken, "O yapmadı," dedi. Önce kahve, diye düşündü, sonra içeri adım attı.

Büyük siyah bir balon masasının üzerinde süzülüyordu. Bu balonun gözlerinde gülen bir surat yerine eski sevgililer vardı ve ağzının aşağı doğru kıvrılmış çizgisinin köşesinden kan damlıyormuş gibi görünüyordu.

Şöyle yazıyordu:

KÖTÜ ADAMLAR DİKKAT!

DALLAS ŞEHRE GERİ DÖNDÜ.

Başını salladı ve kahve programlarken balonun süzülmesine izin verdi.

"Evet, lanet olsun."

Whitney için cinayeti doğrulayan kısa bir güncelleme yazmak üzere oturdu. Yazıyı gönderirken Peabody'nin tanıdık sesini duydu.

Topaklanmak. Kızak giyiyor ama yine de topaklanmayı başarıyor, diye düşündü.

Elinde küçük bir kanıt kutusuyla içeri girdi.

"Banka kasasının içindekiler." Ve balona doğru sırtıttı.

"Kimin fikri?" Eve sordu.

"Sanırım genel fikir bana aitti, ancak görsel ve ifade üzerine tartışmaları da içeren bir grup çalışmasıydı."

"Hoşuma gitti."

Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı.

"Yapacağını biliyordum." "İçindekiler."

"Başlangıç olarak her ikisinin de vasiyetlerinin sabit ve disk kopyaları." Kutuyu yere koydu. "Göz gezdirdim ve oldukça standart. Çocuklara ve torunlara bırakılan birkaç ayrıntı - daha çok hatıra gibi - ve geri kalanı hayatta kalan eşe. Birlikte ölürlerse, çocuklar arasında eşit paylara bölünüyor."

Onları çıkarıp Eve'in masasının üzerine koydu.

"İki bin nakit para, bir alyans seti - sanırım annesinin, çünkü vasiyetnamede anneannesinin alyans seti kızlarına miras bırakılmış. Sigorta poliçeleri. Her birinin çeyrek milyonluk hayat sigortası poliçesi var, para hayatta kalan eşe gidiyor ya da çocuklar arasında paylaştırılıyor.

"Gerçekten havalı eski bir cep saati -büyük büyük dedesinin olabilir- en büyük oğluna gidiyor. Pasaportları, rozeti. Rozetini önemli evraklarla birlikte burada saklardı. Hepsi bu kadar."

"Tamam, her şeyi yerine koy ve konferans odasına gitmeden önce mühürle."

"Webster benimle geldi. Onu oraya ben gönderdim."

"Güzel. Hadi başlayalım. Whitney'e

Webster'la işimiz bittiğinde tam bir sözlü rapor hazırlayacağız. Morris cinayeti doğruladı."

"Şaşırmadım."

"Whitney ile birlikteyken, kurbanın dosyalarına eriş. Soruşturduğu polislerin listesini istiyoruz. Disiplin, rütbe düşürme, işten çıkarma olarak ayrılmış. Suçlananlar, yargılananlar, hapse girenler. Ve bunlardan, daha sonra kendi kendini feshedenler, öldürülenler ya da herhangi bir şekilde ölenler."

"Kutsal bok ile başlayayım. Bu biraz zaman alacak."

"Feeney'den e-geek yardımı isteyin. Teknoloji meraklısı bir Gerekirse üniforma."

Konferans odasının kapısının önünde durakladı. "Soruşturma bizi Greenleaf'in IAB'deki işinin dışındaki nedenlere götürebilir. Eğer öyle olursa, bunu takip ederiz. Şu anda bunu takip ediyoruz."

Webster içeride konferans masasında oturmuş, bir fincan kahveye bakıyordu.

Takım elbise giymişti ama uykusuz bir gecenin getirdiği yorgunluğu ya da solgunluğu gizleyemiyordu.

Peabody, "Yüzbaşı Greenleaf için üzgünüm, Webster," diye söze başladı.

"Evet. Ailesi paramparça oldu. Sonunda Beth'i bu sabah dört sularında uyku hapi almaya ikna ettik."

Eve oturdu. "Dün gece orada mı kaldın? Kızında mı?"

Başını salladı. "Birkaç saat öncesine kadar. Bugün tekrar gideceğim. Onlara anlatabileceğim her şeyi anlatabilmek istiyorum."

"Kaptanın ölümünün resmi olarak cinayet olarak belirlendiğini bildirerek başlayabilirsiniz."

Tekrar başını salladı. "Öyle olmak zorundaydı. Başka bir yolu yoktu. Her şeyin üstünden geçtim. Bunu her kim yaptıysa onu özlemem gerekiyordu. Sadece onları özlemeliydim. O yatak odasının penceresi olmalıydı. Tabii kapı camında bir şey bulmadıysan. Bul-"

"Dedektif Peabody ifadenizi alacak," diye araya girdi Eve.

"Ben mi?"

"Evet. Kayıtlara geçsin. Dallas, Teğmen Eve; Peabody, Dedektif Delia, Yüzbaşı Martin ile ilgili olarak Webster, Teğmen Donald ile tanık sorgulaması yapıyorlar.

Greenleaf'in cinayeti. Dedektif Peabody sorguyu yönetecek."

"Teğmen, İç İşleri Bürosu'nda Yüzbaşı Greenleaf'in emrinde çalışmışsınız."

"Evet, IAB'ye transfer olduğumda o benim kaptanımdı. Emekli olana kadar yaklaşık altı yıl onun emrinde görev yaptım."

"Onunla kişisel bir ilişkiniz de vardı."

"Aldım. Beni kişisel ve profesyonel olarak kanatları altına aldı diyebiliriz. Greenleaf ailesi benim vekil ailem oldu. Martin benim için bir babaydı."

"Dün gece Teğmen Dallas'a verdiğiniz ifadede Yüzbaşı Greenleaf'i dün öğleden sonra erken saatlerde IAB'deki ofisinizde gördüğünüzü söylemişsiniz."

"Evet."

"Ve o zaman, siz ve o, o akşam onun evine gitmeniz için düzenlemeler yaptınız. Saat dokuzda."

"Bu doğru."

"Yüzbaşı Greenleaf'i IAB'de gördüğünüz andan, cesedini konutunda bulduğunuz ana kadar olan hareket ve eylemlerinizi detaylandırır mısınız?"

Webster yine kahvesine baktı. Sonra onu bir kenara itti.

"Birikmiş evrak işlerim ve halletmem gereken bazı vaka incelemelerim vardı," diye söze başladı.

Eve, o adım adım ilerlerken onu dinledi. Düşünmek ve sakinleşmek için zamanı olduğunu fark etti. Bugün birkaç ayrıntı daha anlatmıştı ama temel hikayesi aynı kalmıştı.

Ve sağlam.

"Yüzbaşı Greenleaf'i konutundaki çalışma masasında ölü olarak bulduğunuzda ne yaptınız?"

"Elimi omzuna koydum. Hâlâ sıcaktı. Yerdeki bayıltıcıyı gördüm, ekrandaki mesajı okudum."

"Onu hareket ettirmeye, hayata döndürmeye çalıştınız mı?"

"O gitmişti. Bunun bir tuzak olduğunu biliyordum. Onu tanıyordum ve bunu hemen anladım. Olay yerinin bütünlüğünü korumak için geri çekildim ve ihbarda bulundum. Tıbbi yardım talep ettim."

ve üniformalar. Sonra Merkez aracılığıyla Teğmen Dallas'a olay yerine gelmesi için bir talep gönderdim çünkü Martin'in tanıdığım en iyisine sahip olmasını istiyordum.

"Görevliler geldiğinde onlara kimliğimi gösterdim ve Martin'in öldüğünü söyledim. Onlara olay yerini ya da cesedi rahatsız etmeden aynı şeyi teyit etmelerini söyledim, onlar da bunu yaptılar. Zabıta bu yapıldı. Polisler de geldi. Kendimi tekrar tanıttım, birine dairenin güvenliğini sağlamasını, Teğmen Dallas'ı kapının dışında beklemesini, diğerine de benimle ve başkomiserle birlikte kalıp olay yerinin güvenliğini sağlamasını emrettim."

Bir elini dar yüzünde gezdirdikten sonra uzun bir nefes aldı. "Hiçbir şeyi rahatsız etmedim. Onu bulduktan sonra, zabıta ve üniformalıları içeri almak için kapı kolundan başka hiçbir şeye dokunmadım. Öncesinde içeri girdiğimde kapının her iki tarafına da dokundum. Getirdiğim birayı hemen içerideki masaya koydum ve ona dokunmuş olabilirim. Gerçekten bilmiyorum. Ofisinin kapı pervazına dokunmuş olabilirim ama buna inanmıyorum. Omzuna dokundum. Başka bir şey olmadı."

Durdu ve Eve'e baktı.

"Rozeti elime aldığımdan beri olay yerinin bütünlüğünü korumak hiç olmadığı kadar önemliydi."

Olabilirdi, diye düşündü. Bunu sorgulamadı. "IAB'de Kaptan Greenleaf'i gördüğün zaman ile Peabody sözlerine şöyle devam etti: "O gece onun evine gitme planlarınız hakkında kimseyle konuştunuz mu?"

"Dedektif Dennison da Pazar günü çalışıyordu ve geç saatlere kadar çalışıyordu ve bana akşam yemeği yemek isteyip istemediğimi sordu. Ona başkomiserle takılacağımı söyledim ve o zaman saati fark ettim. Kapattım ve Dennison'la birlikte dışarı çıktık. Saat sekiz buçuk civarıydı."

"Yüzbaşı Greenleaf'in dairesinde yalnız olacağından bahsetmiş miydiniz?"

"Hayır, sadece oraya gideceğimi söyledim. Dennison ve ben aşağıya doğru yürüdük, sonra üstümü değiştirmek için yolun geri kalanını daireme kadar yürüdüm. Geç kaldım çünkü yolda kayboldum."

sonra takım elbisemi değiştirmek istedim. Kaptanın evine giderken biraz bira aldım. Dallas ben içeri girerken TOD'u kurdu."

Eve, "Aslında TOD siz apartmana girmeden beş dakika önceydi," diye araya girdi.

Ona kederle sırlıklam olmuş bir bakış attı. "Öyle ya da böyle, geç kaldım."

"Teğmen." Peabody dikkatini geri çekti. "O gün IAB'de veya daha önce herhangi bir zamanda Yüzbaşı Greenleaf size tehditlerle ilgili herhangi bir endişesini dile getirdi mi?"

"Dün değil, hayır. Herhangi bir endişesi olduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Emekli olduğundan beri de öyle. Tehditler yapıldığında benimle ve IAB'deki diğer kişilerle tehditleri tartıştı."

"Tehditler belgelendi mi?"

"Bildirildiği takdirde, her türlü tehdit belgelenir ve dosyalanır. Bu sabah Yüzbaşı Skylar'ı Yüzbaşı Greenleaf'in ölümü konusunda bilgilendirdim ve bu kayıtları Teğmen Dallas ile paylaşmasını istedim."

"Kaybınız için tekrar üzgünüz. İşbirliğiniz ve verdiğiniz bilgiler çok yardımcı oldu."

"Kayıtlara geçmesi için bir şey daha var," dedi Eve. "Kaptan Greenleaf ile eşi Elizabeth arasındaki ilişkiyi çok kişisel bir şekilde gözlemleme fırsatınız oldu. Bunu nasıl tanımlarsınız?"

"Kaya gibi sağlam. Sevgi ve aile sevgisi üzerine kurulu bir evlilik. Karşılıklı saygı."

Bir nefes daha verdi. "Birbirlerinin şakalarına güldüler. Birbirlerinden keyif aldılar, birbirleriyle ilgilendiler. Evlenmeyi düşünen herkes onlarınkine bakar ve bu kadar sağlam ve kalıcı bir şey inşa etmeyi umar."

"Tamam. Görüşme bitmiştir. Kayıt kapandı. Şimdilik ihtiyacımız olan tek şey bu," dedi Eve ona.

"Morris ne buldu?"

"Detaylı bir rapor yazmam gerekiyor." "Dallas. Lütfen."

Bunu ona yazılı olarak vermeyi umuyordu. O küçük mesafeye sahip olmak.

Ama bilmeyi hak ediyordu.

"Benim bulduğum, başmüfettişin bulduğu ve şimdi de adli tabip tarafından onaylanan şey. Birincisi, Greenleaf'in silahtaki parmak izleri çok sert ve belirgin. Ve sadece iki tane var, bu da kendini öldürmek üzere olan deneyimli bir polisin silahı sadece bir kez eline aldığı ve güç seviyesini kontrol etmediği anlamına gelir - parmak izleri güç mekanizması üzerinde değildi, bu da benim için geçerli değildi. Daha açıklayıcı olan, boynundaki bayıltıcı izleri. Bunlar da çok derin, çok net ve adli tabip bu seviyede bir yanık için, sondalardan kaynaklanan hafif bir yırtılma için, bayıltıcının karotis bölgesine sıkıca saplanması ve orada birkaç saniye tutulması gerektiğini belirledi."

"Mümkün değil."

"Hayır, mümkün değil. Silahın yerdeki konumu bana yanlış geldi. Sersemlersin, çırpınırsın. Silahın daha uzağa düşmüş olması daha muhtemel. Eğer parmakları gevşemişse, silahın kucağına düşmesi ya da sandalyenin kolundan sekmesi daha muhtemel. Ama eğer parmakları yol verdiyse, sersemleticiyi birkaç saniye boyunca öldürme noktasında tutamazdı."

"İşte bu yüzden seni istedim. Neden sana uzandım. Silahın konumunu hiç düşünmedim."

"Roarke başka bir şey daha fark etti. Notu. Bir adamın sevdiği, onlarca yıldır birlikte yaşadığı bir kadına söylediği son sözler gibi değildi. Onu sevdiğini söylememiş, kurdukları aileden bahsetmemiş."

"Bunu ben de özledim," diye mırıldandı Webster. "Ben de bunu özledim." "Çünkü çok yakınsın ve bu yüzden bir parçası değilsin. soruşturmanın. Sizi gelişmelerden haberdar edeceğiz."

Altıncı Bölüm

Havva kalktığıında o da kalktı.

"Bana bir şey verebilir misin? Sadece drone işi, sadece homurdanma. Herhangi bir şey."

"Eğer kaptanınız bu kopyaları göndermediyse, onu bu konuda zorlayabilirsiniz."

"Yapacağım." Eve ve Peabody ile birlikte dışarı çıktı.

"Aile ile görüşmemiz gerekecek. Pencerelelden haberi olan ve yatak odasına kolayca erişebilecek kişiler arasında onlar da var."

"Ah Tanrım." Saçlarını karıştırdı. "Onları temizleyeceksin ama onlarla konuşman gerek. Orada zemini yumuşatacağım."

"Bayan Greenleaf'in dün gece birlikte olduğu kadınları tanıyor musunuz?"

"İki tanesiyle tanıştım, dün geceki de sayarsak üç oldu. Evet, o zemini de yumuşatabilirim."

"Dün geceden önce üst kattaki komşulardan herhangi biriyle tanışmadınız mı?"

Cevap vermeden önce bir elini havaya kaldırdı, o sırada kulübesinden bağırlar duydu.

Adımlarını hızlandırdı, içeri döndü.

Jenkinson ayaklarını dikmiş, kollarını kavuşturmuş dururken, bir adam - ucuz takım elbiseli, sert ayakkabılı başka bir polis, diye düşündü Eve - yüzüne doğru bağırdı.

Bir başka polis de bağıranın koluna elini koymuş, onu geri çekmeye çalışıyordu.

Reineke ortağının bir yanında, Santiago ve Carmichael diğer yanında duruyordu. Üniformalıların yarısı arkadaki küplerinin dışında duruyor, geri kalanı da onları izliyordu.

"Senden herhangi bir saçmalık alacağımı mı sanıyorsun?"

Eve'e göre fazla sakın olan Jenkinson bir santim daha yaklaştı. "Sanırım ben seni yere sermeden önce sen geri çekileceksin."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Şimdi bağırarak kişi parmağını Jenkinson'ın göğsüne soktu.

"İşte burada."

Eve, içeri itmeden önce Jenkinson'ın yüzündeki sırtışı yakaladı.

"Dur bakalım." Jenkinson'a doğru bir elini kaldırdı. "Sen tut. Ne haltlar dönüyor?"

"Tanrım, Lansing, bu da ne?"

Webster konuştuğunda Eve ona bir bakış fırlattı. "Bu pisliği tanıyor musun?"

Lansing ona doğru döndü. "Seninle konuşacağız, sen ve ben, tam burada, hemen şimdi. Kim olduğunu sandığını biliyorum ve sana söylüyorum, eğer iyi bir adamın ölümünü saçma sapan bir soruşturma bahanesiyle örtbas edeceğini sanıyorsan, seni gömerim."

"Lansing, geri çekil. Tanrı aşkına, geri çekil." Arkadaşı tekrar kolunu çekti ve bu sefer karnına bir dirsek yedi.

"Whitney'nin evcil kanişi ve zengin bir adamın oyuncacı olmanın seni dokunulmaz yaptığını mı sanıyorsun? Seninle ilgili her şeyi ortaya çıkaracağım, seni kaltak, sonra da seni bir deliğe tıkıp boğacağım."

O söylenirken kadın onu tarttı.

Koyu sarı saçlar, iri kahverengi gözler, ufak tefek bir yapı. Ve kontrolden çıkmış.

"Rütbesi nedir, Webster?"

"Lanet olsun." Webster saçını itti. "Dedektif." "Sadece şunu açıklığa kavuşturmak istiyorum. Görünüşe göre meşgul olacaksın Dedektif, o yüzden başlasan iyi olur. Tamam.

Şimdi, dedektifimle her türlü fiziksel teması kesecek ve nezarethanemden defolup gideceksin."

"Senden emir almıyorum." Ve onu itti.

Eve'in onu durdurmak için kendi elini Jenkinson'ın göğsüne vurması gerekiyordu ama neredeyse yapmıyordu.

"Lanet olası ellerini senin üzerine koydu, LT. O sikik herif benim gözümün önünde sana ellerini sürdü."

Lansing omuzlarını devirdi ve alay etti. "Bu konuda bir şey yapabileceğini mi sanıyorsun, ihtiyar?"

"Seni parçalara ayırıp sonra da kemiklerinle dişlerini karıştırmak dışında mı?" Eve elini Jenkinson'ın göğsünde sıkıca tuttu. "Fazla değil. Ben mi? Ben daha acımasızım ve seni dövmek günümün en önemli eğlencesi olacakken-"

"Hadi deneyelim, sürtük."

"Tanrım, Lansing. Webster, onu durduramadım."

Webster ikinci polise başını salladı. "Bırakın o halletsin."

"Oh, çok tatmin edici," dedi Eve ve Lansing'in öfkeli, kızarmış yüzüne gülümsedi. "Ama daha acımasız. Bir üstünüze, rozetinize saygınız olmadığını gösterdiğiniz ve şaşırtıcı derecede aptalca davranışınızla Yüzbaşı Greenleaf'in adını kirletmeyi seçtiğiniz için-"

"Sakın onun adını söyleme. Sakın onun adını ağzından çıkarma yoksa dişlerini boğazına geçiririm."

"İçeri girdiğimden beri kayıt cihazım devrede olduğu için, şaşırtıcı derecede aptalca davranışınızı, bir memur arkadaşınıza ve bir üstünüze saldırdığınızı belgeledim, uygun disiplin cezasının alındığını görmeyi bir görev haline getireceğim. Bu disiplin cezası uygulandıktan sonra rozetini korumak istiyorsan, şimdi defolup gideceksin."

"Siktir git."

"Seçim
senin."

Bir elini silahının kabzasına koydu. Eve arkasındaki bir düzine polisin de aynı şeyi yaptığını hissetti.

Yüce İsa.

"Geri çekilin, Dedektif." Eve bunu sessizce söyledi. "Hemen geri çekilmeniz gerekiyor."

"Sana siktir git dedim. Yüzbaşı Greenleaf'e kazık atacağını sanıyorsan, kazığı yiyecek olan sensin. Sen ve senin bölümündeki her yarım yamalak polis bahanesi. Hepiniz mahvolacaksınız çünkü ben sizi mahvedeceğim.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Adam boştaki elini yumruk yaptığında Eve düşündü: Evet, lanet olsun. İşte orada.

"Geri çekilin, Dedektif!"

Whitney içeri daldı. Eve onun yüzünde daha önce hiç bu kadar soğuk bir öfke gördüğünden emin değildi.

"Komutan, Yüzbaşı Greenleaf'in ölümündeki ihmali nedeniyle Teğmen Dallas hakkında yolsuzluk ve görevi ihmalden resmi suç duyurusunda bulunacağım. Bunun yanı sıra

."

"Ofisime, Dedektif Lansing. Ben gelene kadar yönetim alanımdaki sandalyelerde bekleyin."

"Komutan-"

"Size bir emir verdim, Dedektif. Tekrar etmeyeceğim."

"O departman için bir utanç kaynağı ve bunu sen de biliyorsun. Bunu hep biliyordun." Lansing hışımla dışarı çıktı.

Dennison, "Özür dilerim Komutan," diye söze başladı. "Teğmen, herkes. Kaptan bize Yüzbaşı Greenleaf'in ölümünü ve Teğmen Dallas'ın birincil ölüm nedeni olduğunu ve bunun kendi kendini mi yoksa cinayet mi olduğunu henüz belirleyemediklerini söylediğinde kendini kaybetti. Onu sakinleştirmeye çalıştım, peşinden gittim, durdurmaya çalıştım."

"Teğmen?"

"Bu dedektif Lansing'i durdurmaya çalıştı ve çabaları için karnına bir dirsek yedi. Bu dedektif hiçbir tehdit ya da suçlamada bulunmadı, efendim."

"Dennison, IAB'ye geri dön ve kaptanına ofisime rapor vermesini söyle."

"Evet, efendim. Webster..." Başını sallayan Dennison dışarı çıktı.

"Teğmen, kısaca özetleyin."

"Bunu kayıt altına aldım, Komutan. Seslerin yükseldiğini duyduğumda kayıt cihazımı devreye soktum ve yedek kulübesine girdim."

"Güzel. Ofisiniz."

Eve dönerken, "Parti bitti," dedi. "Git polis ol."

"Sanırım kahveye ihtiyacım olacak."

"Masa sandalyesini alın efendim. Ben kahve getireyim ve kaydı ekrana aktarayım."

Sandalyeye yerleşti ve uzun, çok uzun bir iç geçirdi. "Seni fiziksel olarak tehdit etti mi?"

"Evet, efendim, yaptı."

Whitney başını salladı ve kadının uzattığı kahveyi aldı. "Kayıtları incelemeyen önce bir soru soracağım. Jenkinson'ın onu yere sermesine nasıl engel oldunuz?"

"Kolay değildi. Ekranda."

Whitney yorum yapmadan izledi ve Eve kahve içti. Kafasındaki gürültü ya da midesindeki yanma için hiçbir şey yapmadı.

"'Evcil kaniş'," diye mırıldandı Whitney. "Rottweiler daha iyi olabilir. Bana bir daha vur," dedi ve boş kupasını ona uzattı. "Dennison'a, Jenkinson'a ve sana saldırdı, kayıtlara geçti. Memur arkadaşlarına fiziksel zarar vermekle tehdit etti, asılsız suçlamalarda bulundu ve IAB'deki pozisyonunu kullanarak kişisel nedenlerle senin peşine düşmekle tehdit etti, itaatsiz, şiddet yanlısı, küfürlü ve kontrolden çıkmış biriydi."

"İşi bitti."

"Efendim-"

Whitney bunu elinin tersiyle itti. "Daha önce de itaatsizlikten disiplin cezası aldı Dallas. Kayıtlara geçmeyen tartışmalara karıştı ve bu tartışmalarda

/ o ya da o ya da onlar söyledi. IAB hakkında sık sık şikâyetler oluyor ama o kendi payına düşenden fazlasını aldı. İşi bitti."

Whitney yükseldi. "Kaydın bir kopyasını bana gönderin ve aynı konuda ayrıntılı bir rapor hazırlayın."

"Evet, efendim."

"Ben içeri girmeseydim bunu yapar mıydınız?" "Evet, efendim. Kontrolden çıktı."

"Anlaştık. Bir soru daha. Kendi kontrolünüzü sağlamayı nasıl başardınız?"

Şimdi iç çekti. "Ona ateş etmemek, Jenkinson'ın ateş etmesini engellemekten daha zordu. Ama eğer yapsaydım, tüm yedek kulübesi bir tane alabilirdi. Sicillerinde bunu hak etmiyorlar."

"Tekrar anlaştık. Şimdi, bununla ilgilenmeden önce, tam o anda içeri girmemin nedeni. Jenkinson'ın DS sınavının sonuçları. Teğmenini şahsen bilgilendirmek istedim."

"Evet, efendim. Geçti. Geçmemesine imkan yok."

"Ve bir anlaşma daha. Özel olarak söylemek için onu çağırarak mısınız?"

"Açıkça konuşmak için izin istiyorum, Komutan."

"Verildi."

"Hayatta olmaz. Bu bölüm bir takım."

Bunu her gün kanıtladılar. Kahretsin, diye düşündü, daha yeni kanıtlamışlardı. "Onu bilgilendirmek ister misiniz, efendim?"

"Bu senin için. Ama ben de orada olmak isterim. Bu arada," dedi çıkarken, "ilginç bir balon."

"Bullpen mizahı."

"Seninkinde bu eksik değil."

Jenkinson'ın masasına yaklaştı, onun asi yüzüne, çılgın kravatına baktı. "Jenkinson."

"O şerefsiz söylediğimi söyledim ve fırsatım olsa yine söylerim. Biz burada birbirimizi savunuruz ve teğmenimizi savunuruz."

"O piçle başa çıkamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Bence onun kışına tekme basar, sonra da kalanıyla yerilerdin. Bu, önce benim yapmama izin vermediğin için pişman olmadığım anlamına gelmiyor." Omuz silkti. "Bunun arkasında durmalıyım, Komutan."

"Not edildi ve anlaşıldı."

"Desteyiniz için teşekkür ederim," dedi Eve odadakilere. Sonra Jenkinson'a bir el uzattı. "Duyarlılığınız ve desteğiniz için teşekkür ederim, Dedektif Çavuş Jenkinson."

Jenkinson'ın olası terfiden bahsettiği tek kişi olan Reineke masasında iki yumruğunu havaya kaldırarak "Evet!" diye bağırdı.

"Bok yok mu?" Jenkinson mırıldandı. "Orospu çocuğu."

Whitney elini uzatırken arkadan tokatlar, kol yumrukları ve tebrikler aldı. "Tebrikler, Dedektif Çavuş. İyi hak ettiniz."

"Teşekkür ederim, efendim. Tanrım, çocuklar, DS'ye biraz yer açın. Beni ikna etmemiş olsaydınız sınava girmezdim patron. Desteyiniz için minnettarım."

"Her zaman, her yerde. Deliler gibi davranmak için beş dakika." Gürültü üzerine sesini yükseltti. "Beş dakika. Sonra da şehrin size para ödediği işinize dönün. Peabody, bana o isimleri bul."

Ofisinde panosunu ve kitabını oluşturdu.

Lansing hakkındaki raporu yazmak için zaman ayırmak zorunda kalmak rahatsız ediciydi, ancak yapılması gerekiyordu.

Kanıt kutusunu açtı, Greenleaf'in vasiyetine ve sigorta belgelerine dikkatle baktı. Webster'ın Greenleaf'in ona rozetini bıraktığını bilip bilmediğini merak etti.

Daha fazla kahve almadan önce kutuyu tekrar mühürledi, ardından Greenleaf'lerin mali tablolarını inceledi.

Eğer cinayet sebebi parayla ilgiliyse, insanların ucuz bir bileklik ve cep harçlığı için cinayet işlediğini iyi biliyordu. Greenleaf'lerde bundan fazlası vardı. İmkanları dahilinde yaşamışlar, tasarruf etmişler, biraz yatırım yapmışlardı. Çocukları için üniversite fonları olduğunu ve torunları için de aynısını başlattıklarını gördü.

Kumar yok, sıra dışı harcamalar yok. Son on iki ayın en büyük başarısı, Ağustos ortasında Jersey Shore'da bir haftalık kiralık bir sahil evi.

Aile, diye tekrar düşündü. Hayatlarının temeli ve çekirdeği.

Bağlantısı sinyal verdiğinde Webster'dan gelen bir mesajı okudu.

Lansing için üzgünüm. Her zaman tetikteydi, ama karısı onu terk ettiğinden beri daha da kötüleşti. birkaç yıl önce. Mazeretim yok. Birkaç dakika içinde Martin'i görmeye gideceğimizi bilmeni istedim. Gittiğimizde seni takip edebilirsem, aileyle konuşman için iyi bir zaman olur.

Basit bir cevap verdi: Hazır

olduklarında beni etiketleyin.

Daha sonra, onları ne şüpheli olmaktan çıkarabildiği ne de yükseltebildiği için Arnez ve Robards hakkında daha derin araştırmalara başladı.

Denzel Robards, Queens doğumlu, bekar bir anne, ikisi de kız olan iki küçük kardeş. Küçük darbeler, gençlik, sonra saldırı suçlamaları düştü. Liseden mezun olmuş ve araç mekaniği sertifikası almak için iki yıl ticaret okuluna gitmiş.

Queens'te Kenner's Auto Repair and Body Shop'ta yaklaşık on üç yıl çalıştı. Lise boyunca yarı zamanlı. Son beş yıl baş tamirci olarak, dolgun maaş.

Eve, Aşağı Batı Manhattan'a taşındığından beri her gün işe gidip gelmenin uzun sürdüğünü düşündü. Her iki ya da üç yılda bir sertifikalarını artırıyordu. Ticari araçlar, ağır ekipmanlar, motosikletler için taşıyordu.

Bu deneyim ve eğitimle, hemen hemen her yerde baş tamirci olarak iş bulabileceğini hayal ediyordu.

Not aldı. Sadakat. Ve daire içine aldı.

Araştırdıkça, adamın maaşının bir kısmını klasik araba olarak adlandırdıkları arabaları satın almak için kullandığını, sonra onları yeniden inşa edip restore ettiğini ve sattığını gördü.

Orada etkileyici bir gelir elde etti.

Görünüşe göre bu paranın bir kısmını Queens'teki bir lokantada vardiya müdürü ve baş garson olarak çalışan annesinin gelirine katkıda bulunmak için kullanmış. Ayrıca her iki kız kardeşinin de okul masraflarına katkıda bulunmuş ve iki yıl önce büyük kız kardeşinin düğün masraflarının karşılanmasına yardımcı olmuş.

İkinci bir not aldı. Aile.

Mali durumu iyi görünüyordu; en büyük giderleri eski arabalar ve onları restore etmek için gereken parçalar. Ama en azından onun gözünde bu yatırımlardan iyi bir kâr elde etmişti.

Roarke'ın bu mali durumları ve işlemleri daha da derinlemesine araştırmasını hatırlamak için not almasına gerek yoktu.

Evlilik yok, yirmi dört yaşındayken Diane Zed ile bir kez birlikte yaşamış. On bir ay sürmüş.

Düşürülen saldırı suçlamalarından bu yana hiçbir suçlama yok. Dahası, kabul etmek zorundaydı ki Greenleaf. Robards ve Arnez binaya taşınmadan önce tanıştıklarına dair bir belirti yok.

Ve onu şüpheli listesinde aşağı çekmekten başka çaresi yoktu. Ama Arnez'i bir kez daha itti.

Brooklyn Heights'ta doğmuş, tek çocuk, anne ve babası o dokuz yaşındayken boşanmış. Babası Colorado'ya taşındı, orada yeniden evlendi, bir çocuğu oldu, boşandı ve sonra Alaska'ya taşındı.

Annesi Arnez'i de alarak Aşağı Batı'ya taşındı, bir hukuk firmasında sekreter olarak işe girdi - vergi ve emlak hukuku ağırlıklı. Okula geri dönmüş, gece okuluna gitmiş ve stajyer avukatlığa kadar yükselmiş.

İkinci bir evlilik yok ama on yıllık bir birliktelik var. Aynı şekilde Atlanta'ya taşındı.

Arnez, NYU işletme fakültesinden mezun oldu - öncelikle uzaktan seçenek. Fashionista'da yarı zamanlı satış memuru

olarak çalıştı, on sekiz ay, lise yılları. Gloria's'da yarı zamanlı-

lise yıllarından sonra. In Style'da yarı zamanlı, üniversite yılları. Be Bougie'de yarı zamanlı, müdür yardımcısı, yirmi ay, daha üniversite yılları. La La'da tam zamanlı, müdür yardımcısı, yirmi üç ay. Opulence'da tam zamanlı, ortak müdür, on altı ay. Ve o zamandan beri Très Belle'de müdür.

Basamak taşları, Eve'in yargılaması, yükselme, her basamakta düzenli maaş artışları ve beraberinde daha klas, daha üst düzey mağazalar.

Çok hırslı, akıllı, pratik. Bunların hiçbirisi hata olamazdı. Arnez için evlilik yok.

Robards.

Suçlu yok.

En büyük harcaması, açık ara, gardırop.

Üniversiteden kısa bir süre sonra Paris'e bir gezi ekleyin. O zamandan beri pek seyahat etmemiş. Jersey Shore, Hamptons, Meksika'da bir kış tatili olarak kabul ettiği şey.

Gelirine ve yaşam tarzına aykırı bir şey yok.

Robards'la birlikte binaya taşınmadan önce Greenleaf'le hiçbir bağlantısı yok.

Geriye yine araç ve fırsat kalıyordu ama sebep yoktu.

Roarke'a mali durumu kontrol ettirecekti ama Arnez listede alt sıralarda yer alıyordu.

Odağını değiştirme zamanı.

Ofise gitti. "Peabody, Greenleaf'le bağlantılı ölü/tutuklu polis listesinde şu ana kadar ne bulduysan bana gönder."

"Yapabilirim. Çok uzağa gidemedim ama McNab'i takip edeceğim, sana onunkini göndersin. Tamamen ölü üzerinde çalışıyorum. O hapiste."

"Bu kadar yeter."

Beklerken biraz daha kahve aldı ve oturup tahtasını inceledi.

Beth Greenleaf'in buluştuğu diğer kadınları temizlemek zorundaydı. O görmemişti ama Greenleaf'in yalnız olacağını biliyorlardı -daha doğrusu bekliyorlardı. Muhtemelen biliyorlardı.

ve herhangi biri bir noktada içeri girip yatak odasının penceresini açmış olabilir.

Onları çoktan araştırmış ve temiz çıkmışlardı. Tabii Darlie Tanaka'nın yarım yüzyıl önceki protestolarda sayısız kez tutuklanmasını saymazsanız.

Tanaka ve Beth Greenleaf yaş olarak birbirlerine en yakın olanlardı.

Anja Abbott altmış üç, Cassidy Bryer ise otuz altı yaşındaydı. Bu da Arnez'i yirmi sekiz yaşında grubun en genci yapıyordu.

Eve, otuz yaşının altında, hırslı bir moda butiği yöneticisinin yetmişini aşmış, yeni emekli olmuş bir öğretmen ve emekli bir polisin eşiyle ne gibi ortak noktaları olduğunu merak etti. Ya da eski (belki de) protestocu şimdi Another Chance'in sahibi/işletmecisi, yerinden edilmiş ve haklarından mahrum bırakılmış kişilere barınma ve iş bulmada yardımcı olan, aynı zamanda giyecek, yiyecek, hukuki yardım ve eğitim fırsatları sağlayan kar amacı gütmeyen bir kuruluş?

Ya da Eve'in geçmiş araştırmasında öğrendiği, Louise Dimatto'nun ücretsiz kliniğinde ayda on iki saat gönüllü çalışan çocuk doktoru.

Ya da şu anda dört ve iki yaşlarında iki çocuğu olan profesyonel bir ebeveyn olan fotoğrafçı.

Sonra tekrar, arkadaşlık havuzuna kiminle düştüğüne bakın. Mavis, eski dolandırıcı şimdi şarkı söyleyen sansasyon, bir çocuk annesi ve fırında bir çocuk. Yukarıda bahsedilen Louise, doktor, zengin kız, ücretsiz klinik kurucusu, eski bir LC ile evli - şimdi seks terapisti.

Nadine, tabii ki, kendi dizisi olan polisiye muhabiri, yazar, Oscar ödüllü.

Peabody, Free-Ager, ukala, sağlam bir polis. Ama bir ortakla dostluk kurmak mantıklıydı. Feeney ile olduğu gibi.

McNab gizlice havuza girmişti. Sadece ortağını sevdiği için değil. Belki de onun e-konuşmasının yarısını bile anlamıyordu ve hiçbir zaman

Gardırop. Ama ayağa kalktı, EDD'de sık sık önüne atılan ekstra işler için asla sızlanmadı.

Cher Reo, ama bu da mantıklıydı. Güneyli ağzı ve yumuşak bakışlarının altında kış tekmeleyen bir APA vardı.

Bir psikiyatristle, özellikle de NYPSD'deki en iyi psikiyatristle yakın ve kişisel bir ilişki kurmayı hiç beklemese de Mira'yı da ekleyin. Sonra Bay Mira, o rüya gibi yeşil gözlerinin gösterdiğinden çok daha keskin. Ve onun içini yumuşacık yapabiliyordu.

Morris, ama bu da mantıklı.

Sen yapmadı var için olmak arkadaşlar ile ortakları, ve bazen işleri karmaşıktırıyor.

Ama sahip olduğu şeye sahipti.

Yedek kulübesini sayar mıydı? Evet. Gerektiğinde herhangi birinin kışına tekmeyi basmayacağından değil.

Ve Roarke çünkü aşkın çılgınlığının ötesinde, gerçek bir dostlukları vardı.

Yani tamam, insanlar yüzeyde özel bir ortak nokta göstermeyen başkalarıyla ilişkiler, bağlılıklar, arkadaşlıklar kurabilir ve kurdular. Ancak bu bağı sağlamlaştırmak için yüzeyin altında bir şeyler olması gerekiyordu.

Güçlü bir şekilde kaynaşmış bir bağ, birini kendi konfor alanının çok dışında hareket etmeye ikna edebilir ve çoğu zaman da etmiştir. Ya da bir başkasının eylemini örtbas etmeye. Yanlışları haklı çıkarmanın yollarını bulmak için.

Cinayet bile.

Hesaba katılması gereken bir şey.

Ama şimdi, bilgisayarları gelenleri işaret ederken, polisleri bakmak için onu bir kenara bıraktı.

Peabody'nin deyişiyle tamamen ölümler listesiyle başladı.

Greenleaf'in kariyeri göz önüne alındığında, uzun bir liste oluşturuyordu.

Polisler araştırıldı - bazıları alıntı, Disiplinli,

Diğerleri suçla itham edildi. Diğerleri akları.

Şimdilik doğal nedenleri bir kenara bıraktı ve kazalara hükmetti. Onlara da bakmak gerekecekti ama ileride.

Hapishanede ölen cömert bir avuç insandan başladı. Kötü

Polisler, KİRLİ Polisler. Polisler kim öldürüldü, sakatlandı,

hayatları mahvetti, diğ er polislere ihanet etti.

Ve parasını ödedim.

Greenleaf'lerle güncel ya da yakın zamanda bir bağlantısı olup olmadığına bakarak tek tek inceledi. Bir eş ya da ortak, bir akraba, bir sevgili, başka bir polis.

Ve olasılıkları içeren kendi listesine başladı.

Oradan da hapis yatmış ya da hala yatmakta olan polislere baktı. Birkaç olasılık daha.

Eski Dedektif Serene Brenner'a daha yakından baktı. Brenner dedektifliğe kadar yükselmiş, Aşağı Batı'daki Üç Sekiz'in dışında kaçaklarla çalışmıştı.

Ve dosyaya göre bazı ürünlerden kendine de almış, paraya çevirmiş, satıcılardan rüşvet -nakit ya da ürün- kabul etmiş. Kumar bağımlılığını beslemek için.

Sonunda izini kaybettirmek için kendisini ele veren sansarı köşeye sıkıştırdı, parmaklarını kırdı ve annesini daha kötüsünü yapmakla tehdit etti.

İfadesini geri alsa da ya da almaya çalışsa da Greenleaf onu ifade vermeye ikna etti. Brenner savunmasını yaptı, sekiz ila on yıl ceza aldı ve altı yıl yattı.

İki yıldır dışarıdaydı ve şimdi eski kadın mahkumlar için bir merkezde yatılı danışman olarak çalışıyordu.

"Kaptanın dairesinden sadece birkaç blok ötede," diye mırıldandı Eve. "Seni bugünün listesinin başına koyalım."

Bağlantısı sinyal verdiğinde bir sonrakine geçmişti.

Webster.

Döndük, Carlie'nin evindeyiz. Beth'in kızı. Bütün aile burada, yani iyi bir zaman olacak.

Yola çıkıyoruz.

İhtiyacı olan şeyleri topladı, geri dönmeme ihtimaline karşı yaptığı işleri evdeki ofisine götürdü.

Karakolda, çiçeği burnunda dedektif çavuş ve ortağının bir tane yakaladığını, Baxter ve ortağının ise geri döndüğünü fark etti.

"Splat?" Eve söyledi.

"Evet." Baxter masasında arkasına yaslandı. "Adam karısını aldatırken yakalandı ve bu ilk kez olmuyordu. Birbirlerine girmişler ve bu ilk kez olmuyormuş. Adam karısının burnunu kırmış, gözünü morartmış."

"Ve bu ilk kez olmuyor."

"Bunu destekleyecek tıbbi geçmişi var. Kadın polisin onu iyice ittiğini, adamın pencerenin altındaki bir sandığın üzerinden geriye doğru gittiğini ve öylece devam ettiğini belirtiyor. Pencere açıktı, camı kırılmıştı. Doğrulamak için laboratuvara gönderdik ama öyle görünüyordu."

"Adam vurulduktan sonra, kadın ihbarda bulundu. Kendini savunduğunu iddia ediyor. Üçüncü Adam için bastırabiliriz, ama lanet olsun Dallas, bunu yapamayız."

"Ona inandım," dedi ciddi Trueheart masasından. "Komşular da onu daha önce ayarladığını doğruladı."

Eve, "Bu olasılık için pencereyi açık bırakmış olabilirim," diye düşündü. "Bunu inandırıcı kılmak zor."

Baxter, "Evet. Aldatan piç için yas tuttuğunu söylemeyeceğim," diye ekledi, "ama sarsılmıştı. Belki de bu ihtimal için önce ona o yumrukları attırmıştır. Ama o attı. Eve geldi - gece vardiyasında çalışıyor - ve adamın yan parçası daireden ayrılıyordu. Bunu da doğruladık. Önce onlar girmiş ve yan parça kaçmış. Önceden planlanmış gibi görünmüyor."

"Yaz. Peabody, benimle gel."

"Hey, Jenkinson'ın terfisini duyduk. Kendimize bir dedektif çavuş bulduk."

"Peki o nerede?"

"Bir çift işsiz kötü çocuk bir barda bilardo oynuyordu. Birkaç tanesini devirmişler, sonra da oyun yüzünden birbirlerine girmişler. Biri diğerini istakasıyla öldüresiye dövdü."

"Öğleden sonranızı geçirmenin bir yolu da bu. Gidelim, Peabody."

Yedinci Bölüm

"Jenkinson'la ilgili muhteşem bir şey." Peabody, Eve kaymadan önce ona yetişmek için çabaladı.

"Bunu hak etti."

"Ah evet. Terfi edeceğini hiç söylemedi. Sen de öyle."

"O böyle istedi."

"Şaşırmadım. Yedek kulübesinde bir DS'nin olması oldukça soğuk. Ve ona bazı idari şeyler yükleyebilirsiniz."

"Kullanışlı bir yan fayda."

"Peki, Kaptan Greenleaf'in ailesiyle görüşecek miyiz?"

"Planımız bu. Bizi nereye götüreceğini göreceğiz. Bana gönderdiğin olası listeyi sana göndereceğim."

"Gerçekten mi? Şimdiden mi?"

"Şimdilik bir tanesi öne çıkıyor. Eski Dedektif Serene Brenner, yolsuzluk, saldırı ve tanık korkutma suçlarından altı yıl sekizden ona kadar hapis yatmış. Yasadışı işlerde çalışmış ve kumar borçlarını ödemek için kendine mal almış. Onu ihbar eden muhbiri dövmüş. Dışarıda ve Greenleaf'in dairesinden birkaç blok ötede çalışıyor ve yaşıyor."

Eve, garaj katına inen merdivenleri koşarak inmek için merdiven boşluğuna geçti.

"Birkaç kişi daha koku yayıyor ama ilk o."

"Polislik yapmış ve yanlış bir polis olduğu için altı yıl hapis yatmış birinin Central'a bu kadar yakın bir yerde yaşamak ve çalışmak isteyeceğini düşünmezsiniz."

Peabody arabaya binip kemerini bağlarken, Eve de Webster'ın verdiği adresi gösterge paneline taktı.

"Yanlış polislerden bahsetmişken," diye devam etti Peabody. "Aynı şekilde değil ama yanlış. Lansing, vay canına. Sadece çizgiyi aşmakla kalmadı, kontrolden çıktı. Tanrıça'ya yemin ederim Dallas, seni aşağı çekebileceğini düşündüm."

"O istedi," dedi Eve soğukkanlılıkla, "ve bunun bedelini ödüyor." "Ödemeli de zaten. Bana doğru geldi."

"Ne?" Eve kafasını çevirdi. "Yedek kulübesinde mi?" "Evet, içeri daldı, diğeri -Dennison- Lansing'i geride tutmaya çalışıyor. Ortak olduğumuzu biliyor olmalı, çünkü üzerime doğru geldi."

"Sana elini sürdü mü?"

"Hayır, hayır, sadece bana saldırmaya başladı -ilk başta sivil olduğunu düşünmüştüm- sadece bana saldırıyor, senin -sürtük ortağımın- nerede olduğunu soruyordu. Başka bir polis olduğunu anladığımda, Greenleaf ve cinayeti nasıl örtbas ettiğimiz hakkında atıp tutmaya başladı ve beni kıcıma tekmeyle basmakla tehdit etti, Jenkinson onu engelledi."

Eve bir şey söylemeyince, Peabody omuzlarını kamburlaştırdı ve düşmelerine izin verdi. "İlk başta beni korkuttu, oraya girme şekli, üzerime yürümesi. Ben halledebilirdim. Yapardım ama Jenkinson aramıza girdi, sonra herkes ayağa kalktı ve Lansing Jenkinson'ın peşinden gitti. Sonra sen geldin."

Peabody sanki bu düşünceden kurtulmak istercesine tüm vücudunu titretti. "İyi düşündün, kayıt cihazını açmak için hızlı düşündün."

"Yedek kulübemde bir kavga çıktığını duyarsam bunun kayda geçmesini isterim. Jenkinson ilk yumruğu atmaz; bunun için fazla akıllıdır. Bunun kayda geçmesini istiyorum. Lanet olsun. Bana söylemeliydin."

"Bunu düşünmek için pek vaktim yoktu."

"Tamam, tamam." Eve kendine sakın olmasını emretti. "Bu geçerli."

"Ve gerçek şu ki, bunu kendi başıma halledemediğim için kendime kızgındım. Jenkinson'ın müdahale etmesi gerekmemeliydi."

"Evet, yapmalıydı. Tam olarak yapması gerekeni yaptı ve diğer herkes de öyle yaptı. Sen de dahil. Sen de o hattaydın. Bu saha çalışmasını bitirdiğimizde, bunu yazmanı istiyorum."

"Ah, Dallas."

"Yapılması gerekiyor. Whitney, Lansing'in rozetini alacak, bundan kaçış yok. Bu onun ilk çizgi dışı, kontrol dışı olayı değildi. Lansing bununla savaşacak. Komutana her şeyi vereceğiz, az önce bana söylediklerin de dahil. Teğmeniniz olarak size bu olayı ayrıntılı ve doğru bir şekilde yazmanızı, bana, Whitney'e ve Lansing'in yzbaşısına göndermenizi emrediyorum."

Eve tıslayarak yumruğunu direksiyona vurdu. "Lanet olsun."

"zr dilerim, ben-"

"Sakın zr dileme," diye tersledi Eve. "Sen zr dileyemezsin."

şans eseri cadde seviyesinde bir yer bulduğu için değil, yürümesi gerektiği için adresten bir blok ötede kenara çekti.

"Seni, beni ve Jenkinson'ı fiziksel zarar vermekle tehdit etti. Ve Tanrı şahidimdir ki, Whitney ortaya çıkmasaydı silahını çekip kaçacaktı, daha da kötüsü silahını çekebilirdi. Kanıt olmadan bir sonuca vardı ve sana, bana ve yoluna çıkan herkese şiddet uygulamadan önce bu sonuca varmasını destekleyecek kanıtlar toplamaya hiç niyeti yoktu.

"şimdi bunu bir düşünün," diye sordu Eve. "Diğer polisleri, silahlı, eğitimi kişilere karşı bu şekilde davrandıysa, sivillere, şüphelilere, onu kızdıran bir komşuya karşı nasıl davranmış olabilir?"

"Haklısın. Haklısın. Bunu hiç düşünmemiştim. Bütün bu olanlar beni şaşırttı. Sahada işimiz bittiğinde raporu ayrıntılı olarak yazacağım."

"Aynen öyle." Araçtan inmeye başladı, durakladı. "Ve bu tek noktanın canını sıkacağını bildiğim için, gerçeklere dayanarak buna itiraz etmeme izin ver. Senin koca bir kıçın yok."

Peabody yarım bir kahkaha attı. "Teşekkürler. Beynimde daha çok yer etti."

"Pekala, onu çıkar ve biz işimizi yaparken geri kalanını bir kenara koy. Whitney, Lansing'in rozetini almakta haklı ama bizimki hâlâ duruyor."

Yürüyüş yardımcı oldu. Kalabalık bir New York kaldırımı, bir açık hava çiçek arabasından gelen tatlı bir fiske, durağa yanaşan bir minibüsün tembel gümbürtüsü. SoHo'nun bu güney ucunda eserlerini sergileyen sokak sanatçılarının renkleri ve tükenmeyen umutları.

Peabody'nin gözlerinin o yönde dolaştığını fark etti.

"Hayır. Durmak yok."

"Durmuyoruz, sadece düşünüyoruz. Oturma odasına sokak sanatı asmayı düşünüyoruz. Bir tür tema. Beğeneceğinden emin olmadığım sürece McNab olmadan hiçbir şey almam. Ortak duvarlarınız için sanat konusunda anlaşmalısınız."

"Bu bir kural mı?" Evlilik Kuralları'nda böyle bir kural yoktu. "Evin her yerinde her türlü sanat eseri var."

"Roarke'da daha önce de vardı, değil mi?" "Evet. Çoğunlukla. Muhtemelen. Bilmiyorum."

"Ve senin için sorun yok. Ama bunu sıfırdan yapıyoruz, bu yüzden danışmak zorundasınız."

Duruma bağlı bir kural o zaman, diye sonuca vardı Eve.

Greenleaf'in kızı Carlie, kocası Jed ve üç çocuğuyla birlikte yan bloğun ortasındaki üç katlı bir evde yaşıyordu.

Beyaz badanalı tuğlaları derin, koyu lacivert bir renkle süslemişler, üç katlı uzun bir binanın tabanına pencere kutuları eklemişler.

Pencereleri pembe çiçekler ve yeşilliklerle doldurduk.

Sağlam güvenlik -bir polis çocuğundan da aynısını beklerdi- kameralar, avuç içi plakası, dahili telefon ve süslü de olsa iyi kilit setleri.

Ve yine de, zili çaldığında, kapı hızla ve sorgusuz sualsiz açıldı.

Webster ona, "Gözüm üzerindeydi," dedi. "Hepsi aile odasındalar. Zor bir gün oldu, o yüzden-"

"Özsuyumu ve bambu filizlerimi ofiste bıraktım. Teslim ol, Webster."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Zor bir gün oldu," diye tekrarladı. "Lansing bunu kolaylaştırmadı."

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Onu da teslim et."

"Deniyorum."

Onları büyükçe bir oturma odası, cam kapılı bir ev ofisi, tuvalet odası gibi mutfak, yemek ve salon alanlarının birbirine açıldığı bir alana götürdü.

Güçlendirilmiş cam kapılar, şu anda birkaç çocuk tarafından işgal edilen küçük bir asfalt verandaya açılıyor - çoğunlukla gençlerden oluşuyor.

İçeride, küçükler yere yayılmış oyuncak arabalarla oynarken, yetişkinler oturuyor ya da ayakta duruyordu. Yine dağılmışlar, diye düşündü Eve, ama kesinlikle birleşmişlerdi.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Ben Greenleaf ve eşi Mina; Carlie ve eşi Jed Metcalf; Luke Greenleaf ve eşi Shawn Bee.

Önce Carlie öne çıktı. Babası gibi uzun boylu ve sırkılydı, koyu kızıl saçlarını tercih etmiş ve ensesinde sakın bir rulo haline getirmişti. Ciddi siyah bir elbise giymişti ve üzerinde yakın zamanda ağladığına dair izler vardı.

"Bize geldiğiniz için teşekkür ederiz. Herkese kahve getireceğim. Jack, küçük çocukları dışarı çıkar."

Yerdeki büyük çocuk başını kaldırdı, gözlerinde isyan vardı. "İstemiyorum."

"Dışarı," diye tekrarladı. "Arabaları da al. Ben limonata almaya gidiyorum."

"Peki." O isyankâr gözlerini öyle bir devirdi ki, Eve onların patlayıp odadan dışarı fırlamamasına şaşırđı. "Büyükbabam öldü," dedi Eve'e.

"Biliyorum. Çok özür dilerim."

"Benimle yakalamaca oynardı ve parkta oynarken beni izlemeye gelirdi. Şimdi gelmiyor. Hadi Henry, sen de Kaylee. Dışarıda oynayacağız."

"Arabaları taşımanıza yardım edeyim." Spor salonuna uygun, melez, kırmızı çerçevele kahverengi gözlü Shawn, en genç olan Kaylee'yi bir avuç dolusu arabayla birlikte kucağına aldı.

Çocukları verandaya götürdü.

"Oturun." Jed Metcalf, bu amaçla boş bırakıldığı belli olan iki sandalyeyi işaret etti.

Kırkly yaşlarının ortasında, melez, yakışıklı ve hafif bir aksanı vardı. Eve onun geçmişini araştırdığında yirmi yıl önce Londra'dan New York'a geldiğini öğrenmişti.

"Böyle zor bir zamanda araya girdiğim için özür dilerim," diye söze başladı Eve.

"Babam görevini yaptı." Bunu söyleyen Luke, en küçük kardeş. "Senin de görevini yapmanı isterdi."

Beth uzanıp elini oğlununkinin üzerine koydu.

Annesinin gözlerine sahipti ve kardeşlerine göre daha derli toplu bir yapısı vardı.

Mina, Asyalı, mürekkep siyahı saçlı, porselen tenli, zayıf bir model. "Carlie'ye kahve için yardım edeceğim. Ben de sana çay yapayım, Beth."

"Evet, evet, bunu isterim."

"Don seni istediğini söyledi çünkü sen en iyisiymişsin." Annelerinin diğer tarafında oturan Ben Greenleaf önce Eve'i, sonra Peabody'yi, sonra tekrar Eve'i soğuk ve değerlendirci gözlerle inceledi. "Seni soruşturmalarda medyaya hitap ederken gördüm. Kendinden çok emin görünüyorsun."

O da öyle, diye düşündü ve babasına olan benzerliğinin fiziksel olmanın ötesine geçtiğini fark etti.

"Medyaya hitap ederken kendinize güvenmezseniz, sizi canlı canlı yerler. Webster beni istedi çünkü

deneyimine sahip, ortağımın ve benim babanızın katilini tespit etmek ve yakalamak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı biliyor."

"İntihar gibi göstermeye çalıştılar." Luke elini annesinin elinin altına koydu ve parmaklarını birleştirdi. "Onu tanımıyorlardı. Sen buna kanmadın."

"Olay yerinde intiharın kurgulandığına dair işaretler vardı. Baş adli tabip bulgularımı doğruladı ve kendi bulgularını ekledi. Kaybınız için üzgünüz, Yüzbaşı Greenleaf'in hayatının, özellikle de hayatının büyük bir kısmını kamu hizmetine adanmışken, kısa kesilmiş olmasından dolayı derin üzüntü duyuyoruz."

"IAB polisleri popüler polisler değildir," diye araya girdi Ben.

"Hayır, değil. Babanıza zarar vermek isteyen herhangi bir polis tanıyor musunuz?"

"Seni birkaç yıl önce söylemiş olabilirim."

"Ben."

Karısı ve mutfaktaki kız kardeşi ona hayal kırıklığına uğramış uzun bakışlar gönderirken Webster'dan tek bir kelime geldi.

"Özür dilerim. Özür dilerim." Bir an gözlerini kapattı. "Bu çok kaba, yanlış ve aptalcaydı."

"Ben kısa bir süreliğine görevden uzaklaştırıldığımda kaptan bir süreliğine emekliye ayrılmıştı."

"Ve bu konuda seni sonuna kadar destekledi, ortaya çıktığı gibi haklı olarak. Özür dilerim," dedi Ben tekrar. "Ve senden de anne, seni utandırdığım için."

"Şu anda hiçbirimiz en iyi halimizde değiliz." Beth destek olmak için onun kalçasını okşadı.

"Kahve, Komiser, Dedektif." Carlie geniş mutfak adasına bir kahve tepsisi yerleştirdi ve iki fincanı aile bölümüne getirdi. "Sade ve normal kahve. Kitapları okudum, ilk videoyu izledim. Ayrıca Roarke ile de birkaç kez karşılaştım."

"Tabiri caizse?" Eve tekrarladı.

"Çalıştığım şirket olan Independent Design onunla ve onun için bazı işler yaptı. Beni tanımaz. Ben çarkın bir dişlisiyim."

"Büyük bir ç a r k , " dedi küçük kardeşi. "Çarkın tepesinde."

"Belki, ama Roarke'la doğrudan bağlantı kuracak kadar büyük ya da yüksek değil."

Konuyu değiştir, diye düşündü Eve, odanın tekrar sakinleşmesi için zaman ver. Ve ağabeyine de kendini toparlaması için zaman.

Bir barışçı.

"Ben'e sorduğunuz soruya da cevap vermek isterim. Babamızın tehditler aldığını biliyorum. Evde ya da duruşmamızda bunlardan bahsetmedi."

"Çocuklar bir şeyler duyuyor," diye söze başladı Peabody, "yetişkinler, ebeveynler onların duyduğunu düşünmüyor."

Carlie avluya doğru bir bakış atarak, "Çok doğru," diye onayladı. "Sanırım babamın bu konuda bu kadar dikkatli olmasının nedenlerinden biri de buydu."

Shawn geri geldi. "Sakinleşti. Hal ve Flynn kontrolü ele aldı."

"Teşekkürler."

Mina içeri girip kayınvalidesine çay ikram ederken Carlie de kendine kahve doldurup oturdu.

"Ama emekli olmadan önce iki kez hepimize bu konudan bahsetti. İlk seferinde en büyüğümüz olan Flynn'e hamileydim, yani yaklaşık on yedi yıl önceydi."

"Kim için endişeleniyordu?"

"Şey, biz, ama evet, bizden, hepimizden - Shawn hariç, çünkü Luke onunla o kadar eskiden tanışmamıştı bile - önlem almamızı isteyecek kadar ciddiye aldığı tehditlerde bulunan belirli bir polis."

"Bir adın var mı?"

"Adam Carson," dedi Ben. "Hatırlıyorum ve evet, yaklaşık on yedi yıl. Hal daha bebektir, sadece birkaç aylıktır. Mina'yla ben hâlâ taş binayı onarmaya çalışıyorduk. Altı ay daha resmen taşınmayacak olmamıza rağmen daha iyi güvenlik önlemleri almam için ısrar etti. Çok sık oradaydık. Mina ve Hal çoğu zaman tek başlarına ya da bizim yapamadıklarımızı yapan işçilerle birlikte oradaydı."

"Yüksek lisans yapıyordum," diye hatırlıyor Luke. "Ama bazen hafta sonları ve tatillerde eve gelirdim. Bize bir isim verdi, bir kimlik fotoğrafı gösterdi ve bu kişiyi görürsek hemen etiketlememizi ve eğer oradaysak sokaktan uzaklaşmamızı söyledi. Evdeyse kapıları kilitli tutmamızı söyledi."

"Beni korkuttu," dedi Carlie. "Bize daha önce hiç bu şekilde gelmemiştii, bu yüzden onun da korktuğunu biliyordum. Adam Carson'ın bir sokak polisi olduğunu söyledi - kirli bir polis, soruşturduğu şiddet yanlısı bir polis. Carson'ın kovulmasına neden olan bir dava açmış ve o - Carson- rüşvet almakla ve gözaltındaki bir şüphelinin ölümüne neden olmakla suçlanmıştı. Babam onun hapse gireceğine kesinlikle inanıyordu ve öyle de oldu ama daha önce kefaletle serbest bırakılmıştı. Ve babam ona söz verdiğini söyledi -Carson babama söz vermişti- ailesi aracılığıyla ondan intikam alacaktı."

"Herhangi birinize zarar vermeye çalıştı mı?"

"Jed ve ben buradan sadece birkaç blok ötede bir foursquare'de yaşıyorduk. Şehir merkezindeki insanlar," diye ekledi Carlie. "Babamın evinde birkaç sivil polis vardı -bize söylemediği bir şey- ve Carson'ı içeri girmeye çalışırken yakaladılar. Üzerinde bir silah, bir bıçak ve bazı bağlar vardı. Beylik silahını teslim etmek zorunda kalmış ama silahı ve bıçağı yanındaymış. Eminim onları kullanmıştır."

"Kefaletini iptal ettiler," diye devam etti Jed. "Müebbet aldı, şartlı tahliye ihtimali yok. Duruşmada daha fazlası ortaya çıktı, çünkü dikkat ettim. Şüphelilere tecavüz etmek, haraç toplamak. Daha fazlası. Bildiğim tek şey, iyi bir güvenliğimiz olmasına rağmen, Martin ısrar ettiği için, eğer Carson bunu başarabilseydi... O polisler hayatımızı kurtardı. Hayatımızı kurtardılar çünkü Martin onlardan bize göz kulak olmalarını istedi."

"Başka tehditlerde bulundu mu?"

"O da listede, Dallas," dedi Peabody ona. "Henüz o kadar ileri gitmedin ama bunu listeye koyduğumu hatırlıyorum. On ya da on iki yıl önce hapisanede şişlenmişti."

"Tamam. Herhangi bir bağlantı var mı diye bakacağız. Akrabaları, arkadaş olabileceği hücre arkadaşları, o zamanlar onunla birlikte çalışan diğer polisler. İki kez dedin."

"Evet. Jack yeni yürümeye başlamıştı, değil mi Jed? Eğer yanılmıyorsam, bu yaklaşık sekiz yıl önceydi. Bir dedektif. Serene Brenner."

İsmi ağzından kaçmış olsa da Eve sadece başını salladı. "Babanı ailesine zarar vermekle de mi tehdit etti?"

"Babam onun çaresiz olduğunu söyledi. Bunu hatırlıyorum," dedi Luke. "Shawn ve ben yeni evlenmiştik."

"Village'da Tarot Tattoo'nun üzerinde küçük, çılgın bir yerimiz vardı," diye ekledi Shawn.

"Dövmenizi yaptırırken kartlarınızı okutun. Ne günlerdi ama. Her neyse," diye devam etti Luke, "Babam elinde bir teknoloji ve güvenlik sistemiyle kapıya geldi. Roarke'inkilerden biri, eğer bu bir şey ifade ediyorsa."

"Senin için en iyisini istediğini söyleyebilirim."

Luke Eve'e başıyla onay verdi. "Ben 'Hadi baba, rahatla' diyordum ama o bizi oturttu ve araştırdığı bu kadının çaresiz olduğunu, derin bir kumar bağımlısı olduğunu söyledi. Bunu kanıtlayamamıştı ama kanıtlanmadan önce kaçırdığı bazı kaçakları da kullanabileceğinden şüpheleniyordu."

"Adamın kendisinden her şeyini aldığını, bu yüzden kendisinin de ondan her şeyini alacağından emin olduğunu söyledi. Bu doğru değil mi?" Ben kardeşlerine sordu.

"Hatırladığım bu. Onu ihbar eden adamı da hastaneye yatırmıştı. Annesi hasta olduğu için kefaletle serbest bırakılmıştı," diye ekledi Carlie.

"O da hapse girdi. Ama ömür boyu değil," diye hatırlıyor Shawn. "Kimseyi öldürmemişti."

"O zamandan beri herhangi bir tehditte bulundu mu?"

"Hayır." Carlie annesine ve kardeşlerine baktı, sonra tekrarladı: "Hayır. Bu olay olmasaydı onun hakkında başka bir şey düşünmezdim."

"Pekâlâ. Bu çok yardımcı oldu. Başka kimse var mı?"

"Bize anlattığı kadarıyla değil." Ben annesinin elini tuttu. "Anne?"

"Tehditler vardı. Bunların çoğunu sıcak hava, anın sıcaklığı, aklansa bile soruşturulmanın öfkesi olarak değerlendirdi. IAB polisleri popüler polisler değildir," diye tekrarladı. "Ama kilitli olmayan pencere..."

"Evet, hanımefendi. Katilin o pencereden girdiğine inanıyoruz. Katilin dairenizin düzeni ve ev rutininiz hakkında bilgi sahibi olduğunu düşünüyoruz. Yüzbaşı Greenleaf'in siz ayrıldıktan sonra dönene kadar yalnız olacağına inanıyordu. Bu bilgiye sahip olabilecek, bu inançlara sahip olabilecek ve Yüzbaşı'ya zarar vermek isteyebilecek biri aklınıza geliyor mu?"

"Hayır. Aklıma başka bir şey gelmedi ama hayır."

"Bir polis olmalı."

Eve dikkatini Ben'e çevirdi. "Hayır, aslında, şu anda durumun böyle olduğuna inanmıyorum ya da en azından iyi eğitilmiş ya da yeni eğitilmiş bir polis olduğuna inanmıyorum."

"Her zaman birbirinizi koruyacaksınız," dedi tiksintiyle.

"Bu saçmalık, Ben." Webster ittire kaktıra. Görüşme sırasında sırtını dayadığı ada. "Bu saçmalık. Bu ikisi IAB'nin kokusunu bile almadığı kirli polislerden oluşan bir çeteye mücadele etti. Onları alt ettiler ve bunu yapmak için kendilerini tehlikeye attılar."

"Bırak onu, Webster."

Eve'in üzerine yürüdü. "Yapmayacağım. Seni bu işe ben bulaştırdım. Onun ve Peabody'nin Martin'i ilk sıraya koyacaklarına dair en ufak bir şüphem olsaydı, onu da çeker miydin sanıyorsun? Onlar cinayet polisleri, Ben. Bildiğim en iyi polisler. Dallas'ta cinayet polislerinden oluşan bir bölüm var, bildiğim kadarıyla. Eğer kendimi bir levhada bulsaydım, onların benim için ayakta durmasını isterdim."

"Böyle söyleme, Don," diye mırıldandı Beth. "Böyle söyleme." "Hepimiz mücadele ediyoruz," diye başladı Mina. "Biz-"

"Mazeret yok." Ben karısına başını salladı. "Tekrar özür dilemek zorundayım. Tanrım, Don, o da tıpkı senin yaptığın gibi üzerime gelirdi ve tıpkı senin gibi haklı olurdu."

Bir dakikaya ihtiyacım var. Bunu iyi idare edemiyorum. Bir dakikalığına çocuklarla dışarı çıkıp biraz hava alacağım."

Shawn, Ben dışarı çıkana kadar bekledi. "Neden bir polis olduğunu düşünmüyorsun? Sorgulamıyorum, sadece soruyorum. Arada fark var."

"Hatalar vardı," dedi Eve ona. "Eğitimli bir polisin anlık dürtülerle yapabileceği hatalar, ama biz bunu planlanmış olarak görüyoruz. Artık polis olmayan, paslanmış bir polis mi? Belki."

"Ama o zaman... Neden başka biri bunu yapsın ki?"

"Hepiniz şu anda bu odadasınız çünkü sevdiğiniz birini kaybettiniz. Kederiniz, öfkeniz var, birilerini suçlamak, birilerini sorumlu tutmak istiyorsunuz."

"Tabii ki var." Carlie ellerini iki yana açtı. "Elbette."

"Elbette. Babanızın çalışmaları, çalışkanlığı ve kolluk kuvvetleri rozetlerini, geçim kaynaklarını, bazı durumlarda özgürlüklerini, bazı durumlarda ise hayatlarını kaybetti."

"Biz de tam bunu söylüyoruz," diye ısrar etti

Carlie. "Yanlış polislerin de onları seven insanları vardır." "Oh," Carlie sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Aman Tanrım."

"Babanızın soruşturduğu polislere ve onlarla bağlantılı kişilere bakacağız. Araştırmaya devam edeceğiz, gerçekleri ve kanıtları takip edeceğiz. Bir şey hatırlarsanız, bunun bir şey olabileceğini düşünürseniz, sadece belki, benimle veya Dedektif Peabody ile iletişime geçin. Bunu takip edeceğiz."

Ayağa kalktı. "Kaybınız için üzgünüm. Yüzbaşı Greenleaf emekli oldu ama bana kalırsa görev başında öldü."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Carlie ayağa kalktı ve Eve'e doğru ilerlerken elini uzattı. "Bunu kastettiğin için teşekkür ederim."

"Onlara çıkışı göstereyim, Carlie."

Webster geri dönüş yolunu açtı.

"Ben-"

"Gerek yok, Webster. Hem de hiç gerek yok."

"Bugün bana söyledi... Mina'nın dün gece geç bir dersi varmış. Çömlekçilik öğretiyormuş ve gelecek vaat eden birkaç öğrenci için ekstra bir ders ayarlamış. Bu dersin

annesinin olduğunu hatırladı.

Gece dışarıdaydı ve uğrayıp babasını görecekt, onu sevdikleri bir spor barında bira içmeye ikna edecekti.

"Sonra eve döndüğünde, komşusu dışarıda ızgara yapıyordu - Aşağı Doğu'da harika bir yerleri var - ve hadi gel, çocukları da getir dedi. O da komşularla ve çocuklarla takılmaya başladı ve babasını görmeye gitmedi. Henüz bundan kurtulamadı."

"Silkelenmesine yardım et. Biraz zaman alacak, ama ona yardım edeceksin."

"Bakın, Carlie'nin size verdiği ipuçlarından herhangi birini takip etmenize yardımcı olabilirsem-"

"Yapamazsınız. Onu aldık. İçine itemezsiniz."

Gözlerinde sefalet, ellerini ceplerine soktu. "Kendimi işe yaramaz hissediyorum."

"Sen Hayır. Sen yardım etmek tutun ve Kaptan'ın aile bir arada. Bunu yapmaya devam edin. Harekete geçmeliyiz."

Kapıda durmuş, yukarı doğru yürürken onları izliyordu.

"Serene Brenner," dedi Peabody. "Zili çalabilir."

"Kesinlikle öğreneceğiz."

Sekizinci Bölüm

Open Doors'un bulunduğu bina Greenleaf'in dairesinden sadece birkaç blok ötede olsa da, mahalle salaşlığın sınırlarını aşıyordu. Düşük kiralı dövme salonları ve barlar, çoğunlukla tepelerinde floplarla sokak seviyesine hakim oldu.

Köşede yirmi dört/yedi kişilik pis bir yer vardı. Eve bir grup gencin dışarı çıktığını, gazozlarını höpürdeterek içtiklerini ve yapacak bir şeyler aradıklarını gördü. Eve, aradıkları şeyin bela ile başlayıp bela ile bittiğini tahmin etti.

Ama şu anda bu onun sorunu değildi.

Open Doors sokağın ortasında, şu dövme salonlarından biri ile Eve'in doğru tahminiyle adı Dirty Glass olan bir barın arasına sıkışmış bir şekilde duruyordu.

Urban'lardan sonra ucuza mal edilen bina, uzun süre dayanacak şekilde inşa edilmemişti. Her nasılsa öyle olmuştu ve dış cephesindeki onarım izlerini görebiliyordu. İçeride ne olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu.

Belli etmemek akıllıca olur, diye düşündü.

"Güzelleştirmeye çalışmışlar," diye gözlemledi Peabody, sonra Eve'in kalkık kaşları karşısında omuz silkti. "Kapıyı o güzel maviye boyamışlar, hatta parmaklıkları bile maviye boyamışlar. Birkaç üst katın pencerelerine de kimsenin çalamayacağı pencere kutuları koymuşlar. Bunlar prefabrik üzerinde yeni yamalar gibi görünüyor, yani birileri binanın bakımını yapmaya çalışıyor."

Peabody yukarı baktı. "Open Doors'da ne kadar çok olduğunu görmemiştim."

"Hepsi."

"Ciddi misin? Bu ... sekiz kat."

"Hadi bkz. ne onlar yapıyor içeride Bu. Üst düzey güvenlik, Roarke'un sistemlerinden biri. Akıllı ve pahalı."

Zile bastı.

Bir insan sesi -kadın, bilgisayar değil- cevap verdi. "İyi günler. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Eve rozetini kameraya doğru kaldırdı. "NYPD, Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody. Serene Brenner ile konuşmamız gerekiyor."

"Kimliğinizi taramam gerekiyor ama nasıl yapacağımı hatırlayamıyorum. Bibi! Özür dilerim! Yardıma ihtiyacım var! Polisler geldi ve tarama işlemini nasıl yapacağımı hatırlayamıyorum."

Eve başka bir kadın sesi duydu - daha yaşlı, sabırlı. "Tamam. Memurun rozetini nasıl tuttuğunu görüyor musun? Bunu yakalayın, bu doğru. Şimdi tarama ve doğrulama için tıkla. İşte böyle! Rozet numarasını, adını ve rütbesini nasıl doğruladığını görüyor musun?"

"Evet, evet. Yani o iyi. Onlardan iki tane var."

"Bunu görüyorum. Ve şimdi rozetini tutan ikinci memuru görüyor musun? Aynı şeyi yap."

"Anladım. Özür dilerim."

"Üzülme. İyi iş çıkardın. Şimdi onları içeri alabilirsin."

"Bunu hatırlıyorum!"

Zil sesi duyuldu; kilitler tıkırdadı ve gümbürdedi.

İçeride, tertemiz ve tezgâhın üzerindeki kavanoz tipi vazoda duran küçük çiçeklerden hafifçe kokan bir tür lobi, sahte ahşap zeminlere ve parlak beyaz duvarlara sahipti.

Duvarlarda tablolar asılıydı -sokak manzaraları, natürmortlar- bazıları gerçek bir yetenek sergiliyordu. Yirmili yaşlarının başında, mükemmel örgülere sahip koyu tenli bir kadın, bel hizasındaki bir tezgâhın arkasında oturmuş, alt dudağını ısıırıyordu.

Yaşlı kadın, biri altmış yaşında arkasına bakıyordu, genç kadının yanında duruyordu, dar bir eli kızın elinin

üzerindeydi.

omuz. Kız beyaz yakalı bir gömlek, kadın ise yuvarlak yakalı çiçekli bir gömlek giymişti.

"Misafirlerimizi selamla, Shonda."

"Open Doors'a hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody
Serene Brenner."

"Um deme," diye mırıldandı Bibi. "Onun yerine nefes al."

Sinirli olduğu her halinden belli olan Shonda öyle yaptı.
"Bayan Brenner seansta." Onay için Bibi'ye baktı.

"Bu doğru. Ekrandan programı kontrol edebilir, ne zaman biteceğini görebilir ve böylece misafirlerimize söyleyebilirsiniz."

Eve, Shonda kendini tutup nefes almadan önce bir sonraki um'un şekillendiğini görebiliyordu. "Bayan Brenner birazdan müsait olacak. Beklemek ister misiniz?"

"Evet, bekleyebiliriz."

"Bana bir dakika izin verin." Shonda, kulağına fısıldayabilmek için Bibi'ye aşağı inmesini işaret etti.

"Sorun değil. Sorun değil. Şimdi, Serene'e ziyaretçilerinin beklediğini anlaması için nasıl dokunacağını hatırlıyor musun?"

"Anladım. Anladım."

O çalışırken kapı zil çaldı. Bir kadın içeri girdi, parmağını cebine geri soktu. Otuzlu yaşlarının ortasında, çok zayıf ve yorgun gözleriyle Eve ve Peabody'yi anında polis gibi hissettirdi.

"Tekrar hoş geldin, Tonya. Bugün nasıl geçti?"

Tonya yorgun gözlerini Bibi'ye doğru çevirdi. "Yeterince iyi." Elindeki paket servisi olan bir poşeti havaya kaldırdı. "Patron eve biraz patates salatası getirmeme izin verdi. Mutfağa geri koyacağım."

"Başardın mı?"

Kadın biraz kızardı, başını salladı.

"Bunu etiketleyin, çünkü bir örnek istiyorum. Şimdi Shonda, Serene'in işi bitmek üzere olduğu için misafirlerimizi onun ofisine götüreceğim. Yardıma ihtiyacın olursa bana nasıl dokunacağını biliyor musun?"

"Tabii. Tonya'nın girişini yapmam gerekiyor, değil mi?" "Aynen öyle."

"Ne zamandır masa başında eğitim görüyorsun?" Peabody Shonda'ya sordu.

"Bu benim ikinci günüm. Özür dilerim-"

"Gerçekten iyi gidiyorsun," diye araya girdi Peabody.

"Öyle mi?" Shonda bir spot ışığı gibi parladı. "Teşekkürler. Eğer her şeyi öğrenir ve iyi yaparsam, dışarıda bir iş bulabilirim." Yine dudağını ısırды, Bibi'ye yan gözle baktı. "Yani şehirde."

"İyi şanslar."

"Merdivenlerden çıkmamızın bir sakıncası var mı?" Bibi sordu. "Her iki asansör de sorun çıkarıyor. Şu anda üzerinde çalışan birileri var ama onlara güvenmiyorum."

Eve ona "Merdivenler iyi," dedi ve onu merdiven boşluğuna kadar takip etti.

Bibi Peabody'ye, "Çok nazıksın," dedi. "Shonda'nın kendine güvenini geliştirmesi gerekiyor."

"Eğitime başlamanın ve her şeyi berbat etmekten korkmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum."

"Bence böyle bir durumda eğitmenin de sorumluluğu var. Siz polis olduğunuz için ekstra gergindi. Tonya da öyleydi. Eminim bunu biliyorsunuzdur."

"Buraya seninle uğraşmaya gelmedik..."

"Onlara müşteri diyoruz, Teğmen. Bu onlara bir hizmet sunduğumuzu bilmelerini sağlıyor. Bir polis gördüğünde kaçma içgüdüsünü kaybetmek biraz zaman alıyor."

"Ne kadar sürdü?"

Bibi şimdi bir kahkaha attı. "Oh, hala zaman var."

İkinci kata çıktılar.

"Bu katta danışmanlık odalarımız, bazı sınıflarımız ve ofislerimiz var. Alt katta, gördüğünüz gibi, resepsiyon/kayıt, toplanmak için ortak bir alan, mutfak ve ortak yemekhane var. İkinci katta bir tasnif alanımız var. Bağışlar için. Giysiler, ayakkabılar, tuvalet malzemeleri. Her halükarda, eğer isterseniz Serene'in size bir tur vereceğinden eminim."

"İşini bitiriyor olmalı." Bibi üç numaradaki kapalı kapıyı işaret etti. "Bir grup seansı. Ofisi koridorun sonunda."

Koridorda ilerlemeye başlamadan önce Eve başını kaldırıp baktı. "Şarkı mı duyuyorum?"

"Eski bir bina, ses yalıtımı yok. Ama güzel aslında. Bir üst katta daha fazla sınıf var. Bunlar bizim Songbird'lerimiz. Bazı iyi, güçlü seslerimiz var ve bazıları da kendi seslerini kullanarak hayatlarını kazanmayı umuyor. Burada, Open Doors'da, evsizler barınaklarında, rehabilitasyon merkezlerinde, iyileşme merkezlerinde gösteriler düzenliyoruz.

"Dördüncü kat sanat, vokal ve enstrümantal müzik - bağışlanan bazı enstrümanlarımız var- sanat ve el sanatlarına odaklanırken, burada danışmanlık ve bazı personel odaları var. Beşinci katta temel eğitim var. Pek çok müşterimiz bize okuma yazma bilmeden geliyor ve birçoğu da iyi maaşlı bir iş bulmak için yeterli İngilizceye sahip değil. Yani okuma, dil, matematik becerileri."

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

Bibi başka bir kapalı kapının önünde durakladı. "İçeride on iki yıl kaldım, iki dönem. Oğlumu benden aldılar ve bunda haklıydılar. Ben bir bağımlıydım, satmaktan çok mal satıyordum, aradaki farkı kapatmak için bedenimi satıyordum, oğlumu bu duruma sokuyordum. Fırsat buldukça çalışıyordum. İlk çıktığımda hemen geri döndüm. İşleri düzeltmek için sadece bir vuruş, değil mi? Tekrar içeri girdim ve dışarı çıktığımda bir daha giremeyeceğimi biliyordum. Geri dönersem öleceğimi biliyordum."

Eve'in Central'daki ofisinden daha küçük bir ofisin kapısını açtı; disk dosyalarıyla kaplı eski bir metal masa, bir önceki yüzyılda bir araya getirilmiş gibi görünen bir bilgisayar sistemi ve tek bir plastik ziyaretçi koltuğu vardı. Dar bir tezgahta eski bir kahve makinesi vardı - AutoChef yoktu -ve küçük bir su fiskeyesi.

"Şartlı tahliye memurum bana Open Doors'tan bahsetti. Daha yeni kurulmaya başlamışlardı ama benim için işe yarayabileceğini düşündü. Buraya geldim. Dibe vurmuştum, başka hiçbir yerim yoktu.

gitmek için. Biraz zaman geçirip ayaklarımın tekrar yere basmasını sağlayabileceğimi düşündüm. Bu yirmi altı yıl önceydi. Open Doors hayatımı kurtardı, bunu kesinlikle biliyorum. İlk gittiğimde yirmi iki yaşındaydım, alt kata ilk kez girdiğimde ise otuz altı. Oğlum, onu benim olduğum kadından aldıklarında henüz üç yaşındaydı. Beni affetmesi biraz zaman aldı, benim de bu affı hak etmem biraz zaman aldı. Ona yaptıklarına ve yapmadıklarına rağmen o iyi bir adam. İki torunum, bir ailem, bir hayatım ve bir amacım var. Open Doors olmasaydı bunların hiçbirine sahip olamazdım."

Bibi kapının açılma sesini, sesleri ve ayak seslerini duyunca geriye baktı. "Görünüşe göre Serene'in işi bitti. Bir dakika beklerseniz, gidip ona ofisinde olduğunuzu söyleyeceğim."

Bir adım uzaklaştı, tereddüt etti. "Eski kötü günlerde, en iyi müşterilerimden biri polisti."

"Bir adın var mı?"

Bibi'nin kaşları havaya kalktı. "Kırk yıldan fazla oldu." "Bir adın var mı?" Eve tekrarladı.

"Şey. Pekala. Bunu bir düşünüyüm. Serene'i çağırayım." "Başarı oranlarının ne olduğunu merak ediyorum."

"Bir tane var." Eve çenesiyle Bibi'nin arkasını işaret etti. "Alt kattaki masanın üzerindeki iyi bir atıştan daha iyi olduğunu söyleyebilirim."

Onlara doğru yürüyen kadını izledi. Brenner'ı sabıka fotoğrafından ve kimlik fotoğraflarından tanıdı. Koyu kahverengi saçları kuyruk şeklinde arkaya toplanmış, ince yüzlü, geniş, kapüşonlu ela gözlü ve yaklaşırken boş bir ifadeye sahipti.

"Komiser, Dedektif, ben Serene Brenner. Sizin için ne yapabilirim?"

"Neden ofisinizde yapmıyoruz?"

"Pekâlâ. Yirmi dakika içinde bire bir seansım var."

"Kısa tutmaya çalışacağız."

"Size berbat bir kahve ya da su ikram edebilirim," dedi ve Eve arkalarından kapıyı kapatırken ona uzun uzun baktı.

"Böyle iyiyiz, teşekkürler."

"Berbat kahve içiyorum. Bütçemiz senin alışkın olduğun kadar geniş değil zaten. Senin kim olduğunu biliyorum. Ben içeri girdiğimde sen zaten Yüzbaşı Feeney'nin evcil hayvanıydın."

Eve bunun bir gün içinde birinin ona ikinci kez evcil hayvan demesi olduğunu düşündü. "Evcil hayvan mı?"

"Alınmayın. Sanırım kafesin kapısı arkamdan kilitlenmeden önce çoktan dedektiflik yapmıştın. Hadi, seni piç," dedi kahve makinesine. "Bir kez daha. İki yıldır dışarıdayım, yani senin repliğini biliyorum. İşte, bir fincan daha çamur."

Aldı ve masasına yaslandı. "Bunu bildiğime göre, buraya benimle Yüzbaşı Greenleaf hakkında konuşmaya geldiğinizi tahmin ediyorum."

"O zaman onu kesebiliriz. Dün gece neredeydin?"

"Medya hiç umursamadı."

Eve tereddüt etmedi. "Yirmi yüz saat."

"Lanet olsun." Gözlerini kapatmadan önce gözlerinde korku belirdi. "O saatlerde dışarıdaydım. Bu binada yaşıyorum ve çalışıyorum. Bazen dışarı çıkmanız gerekir. Yürüyüşe çıktım."

"Yalnız mı?"

"Yürüyüşün amacı buydu. Yalnızdım. Son seansımı bitirdim, biraz evrak işi yaptım, aşağıda yemek yedim. Yemek hizmetleri için eğitim alan müşterilerimiz var. Yemekler çok iyi değil, ama çok iyi oluyor. Dışarı çıktığımda saat yedi buçuk olmalıydı. Kapılarda kameralarımız var, yani bunu inceleyebilirsiniz."

Brenner kahvesinden uzun bir yudum aldı. "O sıralarda olmalı. Bana inanmanızı beklemeden söyleyeceğim, yüzbaşının nerede yaşadığını bilmiyorum."

"Buradan yaklaşık üç buçuk blok ötede. Kolay bir yürüyüş."

"Tekrar ediyorum, lanet olsun. Elbette, Merkez'e yakın. Mantıklı."

Gözlerine önce yine korku, sonra da bir tür boyun eğme geldi.

"Yürüyüşe çıkmak için çok uygun bir zaman. Birkaç blok güneyde bir park var. Daha çok bir oyun alanı aslında, eğer varsa ebeveynler ya da dadılar için banklar var. Oraya gittim, bir el arabasından oldukça iyi bir limonata aldım, bir banka oturdum ve günün akıp gitmesine izin verdim. Güzel havalarda haftada birkaç gece bunu yaparım. Özellikle de zor bir günde."

Biraz kahve yuttu. "Zor bir gündü. Müşterilerimizden biri yakalandı. Dükkândan hırsızlık yapıyordu ve üzerinde yasadışı kişiler vardı. Aptal, aptal. Onunla çok çalışmışım ve iyi bir ilerleme kaydettiğimizi düşünüyordum. Yanılmışım ve o günün geride kalmasına izin vermeliydim."

"Ne zaman döndün?"

"Hava kararmadan önce. Sanırım sekiz buçuk gibi. Yeterince yalnız kalmıştım. Bibi burada yaşıyor, Kit de öyle. Üç numarada ortak alanlardan ayrı bir personel odası için bir bahanemiz var."

Omuz silkti ama kahvesine bakmaya devam etti. "Bazen müşteriler seni etrafta istemez, Bazen müşterilerin yanında olmak istemeyiz. Üçümüz orada oturduk, birbirimize Aster hakkında söyleniyorduk - yakalanan müşteri - sonra Kit bunu siktir et dedi, aşağı indi, patlamış mısır yaptı, zulamızdan tüp kola aldı - bir zulamız var

-Ve biraz film izledik. Bir komedi. Gülmeye ihtiyacımız vardı. On buçuk gibi hepimiz yattık. Kendimi daha iyi hissediyordum. Sonra bu sabah Greenleaf'i duydum ve bana ulaşmaya çalışacağını biliyordum.

"Kirli işler, ne kadar yıkarsanız yıkayın leke bırakır. Ve ben kirli işler yaptım. Mazeret yok."

Bana palavra sıkıyor olabilir, diye düşündü Eve, tıpkı zamanında ona palavra sıkıdığı gibi.

"Onu ve ailesini tehdit ettin."

"Öyle mi yaptım?" Brenner başını salladı ve tavana baktı. "Evet, muhtemelen yaptım. Muhtemelen o zaman bunu kastetmişim. Korkmuştum ve kızmışım. Kızgın olmak korkmaktan çok daha kolay. Benim hatam değildi, değil mi? Asla benim suçum değil, çünkü koşullar. Belli ki onun hatası. Eminim onu tehdit etmişimdir."

onu. Muhtemelen başka tarafa bakarsa ona sakso çekmeyi de teklif etmiştir. Ve yapardım da."

Şimdi kahveyi bir kenara bıraktı. "Her şeyi berbat ettim, Komiser, Dedektif. Çuvalladım ve öğrendim. Polis olmak istiyordum. Gerçekten polis olmak istiyordum ve bunu bir kenara attım çünkü kumar oynamayı, kaybetmeyi ve kaybettiklerimi ödemek için yaptıklarımı haklı çıkaracak yollar bulmayı ve biraz daha kumar oynamayı bırakamadım."

Başını iki yana salladı. "Her şeyi berbat ettim. İçeride öğrendiğim şeylerden biri? Benimki en zoru değildi. Kadınlar çocuklarını kaybetti

-Benim çocuğum yoktu. Ya da hayatta kalmak için çaresiz şeyler yaptıkları için içeride kaldılar. İstedğim ve elde etmek için çalışıp eğitim aldığım bir işim vardı. Yaşayacak düzgün bir yerim. Ama hepsini bir kenara attım ve insanları incittim, çok istediğim rozeti lekeledim."

Yukarıdan gelen gümbürtü sesiyle tekrar başını kaldırdı. "Dans dersi," diye mırıldandı.

Oldukça ritmik olan gümbürtüler devam ederken bir tüp su almak için yanına gitti.

"Burayı içerideki danışmanımdan, rehabilitasyon danışmanımdan duydum. Çıktığımda buraya geldim çünkü tekrar kumar oynamaya başlayacağımdan korkuyordum. Başlamak istedim. Hâlâ istiyorum ama yapmadım. Ve başlamadım da. Başkalarına danışmanlık yapmak için eğitim aldım ve bu konuda iyiyim. İsteyken olduğumdan daha iyiyim. Burada kayıtlarıma bakabilir, kurucu Della-Della McRoy ile konuşabilirsiniz. Bu onun. Open Doors'un kuruluş sebebi o."

Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Greenleaf'in peşinden gitmedim. Yıllar önce şansım olsaydı yapmazdım diyemem, çünkü kendimi onun hatası olduğuna ikna ettim. Öyle olmak zorundaydı. Uzun zamandır bunun benim hatam olduğunu kabul ediyorum. Her şeyin. Benim seçimlerim, benim eylemlerim. Ve bu seçimlerin, bu eylemlerin bedelini ödedim. Cezamı çektim."

"Dün gecenin güvenlik kayıtlarını görmemiz gerek."

"Elbette. Şu anda masada kimin olduğunu

hatırlayamıyorum." "Stajyer."

"Doğru, doğru, Shonda. Bunu nasıl yapacağını henüz bilmiyor ve sen de benim yapmamı istemiyorsun. Bibi bunu senin için yapabilir."

"Pekâlâ. O ve bu Kit, yirmi bir yüz ile yirmi bir otuz arasında nerede olduğunuzu ve neler yaptığınızı doğrulayacak mı?"

"Evet, ama-"

"Kaptan Greenleaf'in ölüm saati yirmi bir ile yirmi bir buçuk arasındaydı."

Eve, Brenner'ın gözlerini açan şoku ve ardından gözlerini dolduran rahatlamayı gördü. "Bana palavra attın. Akıllıca."

"Olabilir. Ancak yayını görmemiz ve söz konusu zamanda birlikte olduğunuz iki kişiyle konuşmamız gerekiyor."

"Ben ayarlarım." Parmaklarını gözlerine bastırdı. "Tamam, tamam. Gidip ayarlayayım. Bibi yayının bir kopyasını buraya getirebilir, sen de onunla röportaj yapmak için ofisi kullanabilirsin. Ben Kit'i bulacağım."

Kadın dışarı çıktığında Peabody Eve'e baktı. "Ona inanıyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet, sen de öyle."

"Neden?"

"Bir kere, solgunlaştı - ona daha önceki TOD'u verdiğinizde rengini kaybetti ve parka yürüyüşü doğru çıktı."

"Bu Aster'i kontrol edeceğiz, bundan emin olun."

"Doğru, ama bu kontrol edilecek ve iki iş arkadaşıyla takılması, video, her şey de öyle. Sinirlenmedi ya da kaçmaya çalışmadı, söylemedi: Avukat."

"Ve tüm bunlar sadece strateji olabilir."

"Cinayet için görüntülerle oynamış ve iki iş arkadaşını kendisini korumaya ikna etmiş olması gerekir. Bunların hiçbirine inanmıyorsun."

"Bunların hiçbirine inanmıyorum. Ama kontrol ediyoruz ve doğruluyoruz." Doğruladıktan sonra da yollarına devam ettiler.

Another Chance ve Darlie Tanaka'nın sekiz katlı bir binası yoktu. Organizasyonunu eski bir postanede yürütüyordu.

Yine şehirli bir depo. Neşeli mavi bir kapısı yoktu ama grafiti ve sokak sanatıyla kaplı dış duvarları vardı ve tuhaf bir şekilde müstehcenlik ve cinsel içerikten yoksundu.

İyi güvenlik, Eve kaydetti. Üst düzey değil, sadece iyi. Avuç içi plakası yok, kamera yok, ama iyi, sağlam kilitler -şu anda devre dışı.

Eve'e sıradan bir oturma odası ile dost canlısı bir tıbbi bekleme alanının karışımı gibi gelen bir yere girdiler.

Masalar, sandalyeler, küçük bir kanepe - hepsi eski püskü - çeşitli oyuncakların bulunduğu bölmeleri olan bir çocuk oyun alanı.

İnsanlar etrafta oturmuş konuşuyor, kısa, şeffaf bardaklardan yudumluyorlardı.

Uzun, yaralı bir masa resepsiyon masası olarak hizmet veriyordu ve şu anda yasal bir bira satın almak için çok genç bir erkek tarafından yönetiliyordu. Turuncu saçları bir gözünün üzerine dökülmüş, eski bir bilgisayarın klavyesini dikkatle ve bir bombayı etkisiz hale getirmeye çalışan birinin odaklanmasıyla gagalıyordu.

Kadın ayağa kalktığı anda, adam canlı yeşil gözleriyle onu inceledi.

"Darlie Tanaka."

"Tamam." Tekerlekli sandalyesini masanın ucuna doğru kaydırды ve koridora doğru bağırdı. "Hey, Darlie. Seni görmeleri için birkaç polis gönderiyorum. Dahili telefon bozulmuş," diye ekledi Eve'e.

"Kendimizi polis olarak tanıtmadık."

Homurdandı. "Hadi ama dostum."

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" "Personel olarak mı? Altı ay kadar."

"Kaç yaşındasın sen?"

"Kasım'da on dokuz olacağım. Yasal olarak. Neden benimle uğraşıyorsun?"

"Hayır. Sadece merak ettim."

"Darlie üç aşağıda, solda."

Peabody ile birlikte koridorda yürüdü. Buranın bir zamanlar açık bir alan olduğuna karar verdi. Burayı ofislere, depolara ve küçük bir dinlenme odasına ayırmak için aşağı

yukarı küp duvarlara benzeyen bölmeler yapmışlardı.

Darlie Tanaka'yı derme çatma ofislerden birinde, gemiyle gelmiş olabilecek bir masada otururken buldular. İlanlar, el ilanları, moral verici sözler, rockçıların eski posterleri (Avenue A öne çıkıyordu) duvarları kaplamıştı.

'Link'inde bir konuşmaya devam ederken bir parmağını kaldırdı.

"Sadece iki büyük Nicko. Şu anda büyük bir fark yaratırdı. Herkes kaka yapar, değil mi? Eğer su tesisatını tamir ettirmezsek ve bu sefer doğru şekilde tamir ettirmezsek, içinde yüzeceğiz."

Oturmuş, konuşurken sandalyesinde dönüyordu. Çizgili saçları - beyaz ve gri - çılgınca dikkatsiz dalgalar halinde, üzerinde "her zaman verecek bir sikiş daha" yazan bir tişörtün omuzlarına dökülüyordu: HER ZAMAN VERECEK BİR SIKIŞIM DAHA VAR.

Dudaklarını koyu kırmızıya boyamıştı, keskin koyu renk gözleri vardı ve Eve'in yumruk geçirebileceğini düşündüğü halka küpeler takıyordu.

O cesur dudaklar bir gülümsemeyle aralandı. "Üstesinden geleceğini biliyordum Nicko. Bir sonraki kakamı sana ithaf ediyorum. Cha."

Kapattı ve 'link'i bir yığın klasörün üzerine bıraktı.

"Evet, Dallas ve Peabody. Oturun. Bugün dilenme günü, yani gururumu evde bırakıyorum. Ama Martin için buradasınız. Ailesiyle birlikte onu görmeye gitmeden hemen önce Beth'le konuştum. Karım ve ben buradan uzaklaşabildiğimde Carrie'lere gideceğiz."

"Yüzbaşı Greenleaf'in öldürüldüğü gece Bayan Greenleaf ve diğerleriyle birlikteydiniz."

"Evet, aylık buluşmamız. Kitap kulübü olarak başladık. Tanrım, yirmi, yirmi beş yıl önce olmalı. Sonra bunun sadece oturup konuşmak ve bol bol şarap içmek için bir bahane olduğunu kabul ettik. Bu yüzden kitap kulübü kısmını çıkardık. Beth ve ben, ilk üyeleriz. Geçmişe gidiyoruz. Birbirimizi onun Martin'i tanıdığından daha uzun süredir tanıyoruz."

"Ve sen ve kaptan arkadaş mıydınız?"

"Farklılıklarımız vardı." Bunu söylerken gülümsedi, keder gözlerinden okunsa bile. "Ben eski bir aktivistim, o ise

iliklerine kadar bir polisti, yani her zaman aynı görüŖte
olmadığımız kesin.

"Ve hala... hala. Burada yaptıklarımızı destekledi. Bu masa mı?" Yumruğunu masaya vurdu. "Babasının. Martin Akademi'den ayrıldığında babası ona vermişti, Martin de ben burada çalışmaya başladığımda bana verdi. Burayı kurmamıza yardım etti. Emekli olduğundan beri ara sıra gelir, ufak tefek tamiratlar yapardı.

"O orospu çocuğunu sevdim."

"Bayan Greenleaf ile nasıl tanıştınız?"

"Silah yasağı mitingi. O zamanlar kaçabileceğim bir miting, protesto ya da yürüyüş yoktu. Ama bu benim özel bir görevimdi. Ve onun da. O bir öğretmendi. Gençti, Tanrım, ikimiz de çok gençtik. Bir okul saldırısından sağ kurtulmuştu. İş arkadaşlarından biri ve on iki yaşındaki iki öğrencisi kurtulamamıştı. Yani bu onun da özel bir göreviydi. Konuştu. -Tutkulu, etkileyici. Ve itiraf etmeliyim ki onu çok çekici buldum."

"Yakın bir ilişki yaşadınız mı?"

"Tatlım, ben düz vurmam ve o da açıkça öyleydi. Ama iyi anlaştık, mitingden sonra bir şeyler içmeye gittik. Ve bu, söylendiği gibi, güzel bir arkadaşlığın başlangıcı oldu. Martin'le evlendiğinde onu savundum. Flora'yla evlendiğimizde o da benim için ayağa kalktı."

"Siz ve Bayan Greenleaf'in bu grubun asıl üyeleri olduğunu söylemişsiniz. Diğerleri nasıl dahil oldu?"

"Bazıları geldi ve gitti. Taşındılar, ilgilerini kaybettiler, çok meşgul oldular. Pru var mesela. Pru orada değildi. O ve ailesi yazı Maine'de geçiriyor. Pru ile üniversiteye gittim. O da zengin ve iyi bir adamla evlendi. O ve adamı bu binayı almamıza yardım ettiği için bu benim için bir avantaj. Çoğunlukla ilkbahar ve sonbaharda bir araya geldiğimizde uğrar. Kışın çoğunu Belize'de geçiriyorlar. Her neyse, ben Pru'yu getirdim, Beth de Anja'yı getirdi. Anja tam bir şamata ve şamata. Komedyen olması gereken bir çocuk doktoru. Beth onunla Anja Beth'in okuluna sunum yapmaya geldiğinde tanıştı. Sonra Cass'i getirdim. Cass, eşimin çalışmalarını sergilediği galerinin sahibinin kızı. Ve

Şu anki kız çetemizde Elva var. Onu Beth getirdi. Beth'in binasında yaşıyor."

"O zaman hepsini iyi tanıyorsun."

"Şöyle derdim. Anja, yaklaşık otuz yıldır arkadaşız. Beni güldürüyor ve politikalarımız uyuşuyor. Şart değil ama zararı da yok. Desteklemek istediğim bir protesto ya da yürüyüş olduğunda Anja'ya güvenebileceğimi biliyorum. Cass mi? Onu çocukluğundan beri tanıyorum ve her santimini seviyorum. Bugün burada gönüllü olarak çalışıyor. İki çocuğu var ve profesyonel ebeveynlik yapıyor. Bu ona çalışma şansı veriyor ve çocuklar için küçük bir kreşimiz var. Bu herkes için iyi bir şey."

"Konuşmak için müsait mi?"

"Elbette. Bir üst katta, bazı Chancer'larla mülakat becerileri üzerine çalışıyor olacak. Amaçlarımızdan biri de insanların iş bulmalarına ve kalıcı olmalarına yardımcı olmak."

"Şanslılar."

Darlie gülümsedi. "Bu bir şey haline geldi."

"Peabody, neden gidip Bayan Bryer'la konuşmuyorsun?"

Peabody ayağa kalktı. "Gömleğinizi çok beğendim, Bayan Tanaka." "Teşekkürler. Birinin sikine takması lazım."

Peabody dışarı çıktığında Darlie'nin bağlantısı sinyal verdi. "Bunu gerçekten almam gerekiyor. Çabuk olacağım. Pru! Ben de tam seni düşünüyordum. Evet, evet. Duyduğundan emin değildim."

Gözyaşları tekrar gözlerine hücum etti. Onları silmek için birkaç mendil kaptı.

"Olabildiğince kötü. Flora ve ben bu gece oraya gidiyoruz. Ben gideceğim," dedi bir dakika sonra. "Şimdi polisle konuşuyorum."

Sulu bir kahkaha attı, nemli gözlerini ovuşturdu. "Evet, gönüllü olarak. Size haber vereceğim elbette. Bu onun için çok şey ifade edecek. Hayır, bebeğim, gerçekten istemiyorum, ama- Ne?"

Kolları ve bacakları güçsüz düşmüş gibi sandalyesinde geriye doğru oturdu. "I

- Ciddi misin sen? Pru- Aman Tanrım, aman Tanrım. Sen benim tanrıçamsın. Tanrım, sana söyleyemem... Sam'e

söyle... Şu anda söyleyecek sözüm yok. Evet, evet. Tanrım,
evet. Seni tekrar etiketleyebilir miyim?

Burada işim bittiğinde ve daha tutarlı olabildiğimde? Seni seviyorum. İkinizi de seviyorum. Bana bir saat ver, tamam mı? Seni geri çağıracağım. Seni seviyorum," dedi tekrar.

Kapattığında parmaklarını gözlerine bastırdı. "Özür dilerim, özür dilerim," dedi akarken. "Bir dakikaya ihtiyacım var. Ben sadece... üniversitede tanıştığım bu tuhaf, harika, ağzı bozuk kız bana kendisinin ve muhteşem kocasının, muazzam ailelerinin tam desteğiyle bize çeyrek milyon dolar vereceğini söyledi."

"Bu çok cömertçe."

"O bizi kurtardı. Bizi kurtardılar. Kahretsin, kahretsin." Bir çekmece açtı, daha fazla mendil çıkardı. "Burası benim her şeyim. Bu eski bina, son bir yıl içinde, sadece... Eskidi, dağıldı, bilirsiniz. Güvenli bir yer sunamazsanız, yardım edemezsiniz. Dochas'la, An Didean'la finansal olarak ne gerektiğini bilmelisiniz."

"Benim yok. Roarke biliyor."

"Derin cebi, görkemli cömertliği ve vizyonu bir arada olduğu için onu takdir ediyorum. Size söylemek istediğim, Dochas'taki herhangi bir personelle iyi niyetimi kontrol edebilirsiniz. Onlarla sık sık çalışırız. Kaybettiğim için üzgünüm. Onun ve Sam'in anma töreni için geri döneceklerini bilmek -ne zaman olursa olsun- ve bu hediyein birleşimi beni mahvetti."

Gözlerini kuruladı, nefes verdi. "Size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum."

"Elva Arnez'e henüz ulaşamadık. Grubunuza en son katılan kişi o, değil mi?"

"Evet, sadece bir yıl, eğer o da olursa. Genç, taze kan getirmeliyiz, bizi tetikte tutmalı. Elbette Elva'yı diğerleri kadar iyi tanımıyorum ama birbirimizi tanıdık. Moda düşkünü olduğu ve daha fazlasına ihtiyacı olmayan kadınlara gülünç derecede pahalı kıyafetler sattığı için ona kızıyorum. O bunu umursamıyor. Ve Chancer'ların iş görüşmelerinde kullanabilecekleri kıyafetler bağışladı. Hatta kadınlardan birini

yaklaşık altı ay önce. Tawny hâlâ orada ve durumu çok iyi."

"Sanırım Bayan Arnez ve Bayan Arnez için bu çok doğal. Greenleaf'e daha yakın olmak, aynı binada yaşamak."

"Beth, Elva'nın kendisiyle ilgilendiği ya da ilgilenmeye çalıştığı konusunda şaka yapıyor. Herhangi bir pazarlama işi yaparken Beth'in bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol ediyor. Buluşmalarımıza hep onunla birlikte gidip geliyor, bu tür şeyler işte. Çok tatlı, ama Beth kendi kendine yetebilen biri. Ya da öyleydi," dedi. "Martin'in ölümü bunu sarsacak. Güçlü olacak ama Martin onun gerçek ve sonsuz aşkıydı. Birbirlerinin aşkıydılar."

"Bayan Greenleaf'in yatak odasına en son ne zaman girdiniz?"

"Yatak odası mı?" Darlie boş boş baktı. "Bu garip bir şey. Bundan emin değilim ama- Hayır, bekle. Evet, şimdi düşününce emin oldum. Yine de bunun neden önemli olduğunu düşünemiyorum. Nisan olmalı, çünkü Beth bahar temizliği savaşına giriyor. Yani savaş. Sanki evi her zaman tertemiz değilmiş gibi. Ama o savaşa gidiyor ve savaşın bir parçası da dolapları temizlemek. Kıyafetleri, ayakkabıları vardı. Onun ve Martin'in. Onları almaya gittim. Kutulamasına yardım ettim. Nisan'da olacaktı. Neden?"

"Sadece detaylar. Open Doors ile de çalışıyor musunuz?"

"Evet, öyle. Bu harika ve çok ihtiyaç duyulan bir organizasyon."

"Demek Serene Brenner'ı tanıyorsun?"

"Ah... Sanmıyorum ama en doğrudan Della ile çalışıyorum. Della ve ben de birkaç on yıl öncesine gidiyoruz. Eski aktivistleriz. Open Doors'u o kurdu."

Peabody'nin takırtısını duyunca Eve ayağa kalktı. "Zaman ayırdığınız ve işbirliği yaptığınız için teşekkür ederim."

"Gerektiğinde polislerle işbirliği yapmayı öğrendim. Bu durumda, kesinlikle yapabileceğim her şeyi yaparım. Martin'i seviyordum, onu gerçekten seviyordum."

"Ona zarar vermek isteyecek birini tanıyor musunuz?"

"Çok sayıda olduğunu ve birçoğunun bir zamanlar rozet sahibi olduğunu tahmin ediyorum. Ama siz bunu biliyorsunuz. Ayrıntıları bilmiyorum."

Martin benimle yaptığı iş hakkında detaylı konuşmadı. Ama bunu yapanı arayanların siz ve ortağınız olmasına sevindim," diye ekledi Peabody kapıdan içeri girerken. Nadine Furst'un kitaplarını çok beğeniyorum."

"Tamam." Eve gitmek için döndü, sonra geri döndü. "Sebastian'la da çalışıyor musun?"

Dudakları kıvrılırken Darlie çarpık bir parmağıyla dudaklarına dokundu. "Sanırım beşinci kez yemin etmek üzereyim."

"Anladım. Tekrar teşekkürler."

Peabody onlar dışarı çıkana kadar bekledi. "Gerçekten bir şey ekleyemedi, Dallas. Biraz ağladı, ağlamamaya çalıştı. Söz konusu gecenin üzerinden geçti. Hepsi birbirini tutuyor. Ona yatak odasına en son ne zaman gittiğini sordum, Noel'den önceki hafta dedi. Greenleaf'ler bir parti vermişler ve herkes paltolarını yatağın üzerine koymuş."

"Onlar bunun içinde değil. Bak bakalım sonuncusuna ulaşabilecek misin? Anja Abbott'a. Ona ulaşmaya çalışın. Eğer bir ses alırsanız, yüz yüze takip ederiz."

"Tamamdır."

Saati kontrol ettiğinde "Kahretsin," dedi. "Bak, seni eve bırakacağım, yeterince yakınız. Sonra eve gideceğim ve Whitney'i holo ile güncelleyeceğim, ölü ve gözden düşmüş polis listesini daha fazla araştırmaya başlayacağım."

"Tamam ama... Biz de eve çok yakınız. Belki beni oraya bırakıp hızlıca bir göz atabilirsin? On beş dakika falan? McNab'i etiketleyeceğim ve listeye daha fazla zaman koyacağız, size daha fazla isim getireceğiz."

Eve bunun oldukça iyi bir anlaşma olduğunu düşündüğünden, 'link'ini çıkardı. "Roarke'a ne yaptığımı söyleyeyim. Vardiyanın sonunu çoktan geçtik."

Dokuzuncu Bölüm

Roarke ekrana geldiğinde gülümsedi. "Harika fikirler," dedi. "Ben de nerede olduğunuzu ve ne yaptığınızı kontrol etmek üzereydim."

"New York şehrindeyim, kötü adamları avlıyorum."

"Yani, her zamanki gibi. Gördüğüm kadarıyla sokaktasınız. Hiç kötü adam buldunuz mu?"

"Henüz değil, ama gün bitmedi. Vardiya var, iş yok. Peabody'i Büyük Ev Projesi'ne bırakacağım. Anlaşmaya göre, ilerlemeye bir göz atarsam o ve McNab bu gece Greenleaf soruşturmasına daha fazla zaman ayıracaklar. Anlaşmaya dahil olmak ister misin?"

"Tasadüfe bakın ki, ben zaten şehir merkezindeyim ve sizinle de aynı anlaşmayı yapmak niyetindeyim."

"O zaman seninle orada buluşuruz. Yakında."

"Bu mag!" Peabody arabaya tırmandı, sonra koltuğunda zıpladı.

"İş yerinde neşeyle zıplamak yasaktır."

"Vardiyamız bitti."

"Vardiya dışı olmak görev dışı olmak anlamına gelmez. O listedeki biriyle bağlantı kurmanız gerekir."

Kendi kendine, soruşturmayı bu noktaya takıp takmadığını, sadece bu bağlantıyı ararken batağa saplanıp saplanmadığını sordu.

Hayır. Önemli olan bağlantıydı.

"Başka hiçbir şey çalmıyor," diye sözlerini tamamladı. "Ve şu ana kadar konuştuğumuz hiç kimse oraya bağlanmıyor. Ya da biz o bağlantıyı bulamadık."

"Aynı zamanda," diye devam etti Peabody, "katil büyük olasılıkla içeriden o pencereye erişebilmeli ya da bunu yapabilecek biriyle çalışmalıydı. Ve Greenleaf'i -ya da karısını- rutinlerini ve dairenin düzenini bilecek kadar iyi tanıyor olmalıydılar."

Eve, ışıklarda bir çocuğun hava tahtasında sıkı bir ters takla atmasını izledi.

İyi form.

Eve, "Arnez ve Robards'ın dairesi aynı ayak izine sahip," diye belirtti. "Muhtemelen binadaki diğer dairelerde de vardır. Yani orada yaşayan ya da yaşamış biri olabilir. Ya da binadan birini tanıyor olabilir."

"Ya da kim bilir güvenlik beslemesi birkaç günde bir üzerine yazıyordur. Yani o zaman diliminin dışında bir yol bulun. Bir hafta önce diyelim. İki hafta önce. Bundan daha uzun bir süre göremiyorum, Dallas. Greenleaf'lerden birinin pencerenin açık olduğunu fark etmesi çok riskli."

"Katılıyorum. Bunu şansa bırakmak için çok iyi planlanmış. Arnez oraya giren son yabancıydı ve cinayetten yaklaşık otuz dakika önceydi."

"Evet ve şu sinir bozucu güdü olmasaydı iyi görünürdü."

"Bir... bakışı vardı."

"Bakış mı?"

"Webster dairenin kapısını açtığında. Sadece bir saniyeliğine baktı."

Eve başını salladı. "Gerçeklere bağlı kalıyorum. İmkânı ve fırsatı vardı, bu yüzden daha derine inmemizi istiyorum. Bu kadın grubunun biri hariç hepsinden onlarca yıl daha genç. Kendi yaşında arkadaşları var mı? Tanaka, Bayan Greenleaf'in Arnez'in ona göz kulak olmasıyla ilgili şaka yaptığını söyledi. Kontrol ediyormuş, marketten bir şeye ihtiyacı var mıymış, bu tür şeyler."

"Düşünceli bir davranış."

"Olabilir. Ayrıca Greenleaf'ler hakkındaki bilgi yığınının katkıda bulunur, Arnez'e daha kolay erişim sağlar. 'Quart'ını aldım

soya sütü ve yumurta ikamesi.' Sonra da: "İçeri gel, bir kurabiye al."

"Genelde kurabiye almam ama bazen Rhonda Grappler için birkaç şey alırım - orada yaşadığınız zamanlardan hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Koridorun sonunda, Mavis'in yanında. Ben buralardayken onun çöplerini bina geri dönüşmcsne götürürdüm. Ve ben orada yaşarken yüzyıla doğru ilerliyor olmalıydı."

"Şimdi yüz iki oldu."

"Ve Greenleaf otuz yaş daha genç, sağlıklı ve aktif," diye belirtti Eve. "Düşünceli ve dost canlısı bir komşu olabilir. Yatak odasında olmak için geçerli bir nedeni olduğunu da ekleyelim. Ama ş anda bu grupta öne çıkan tek kişı o. Diğerleri birbirlerini yıllardır, çoğu da on yıllardır tanıyor."

"Tamam, ben oynayacağım. Arnez ve Robards aynı binaya taşınıyor ve Greenleaf'lerden iki kat yukarıya -aynı ayak izine- çıkıyorlar."

"Greenleaf ve Tanaka Arnez'le bundan biraz önce, Arnez'in işlettiğı mağazaya gittiklerinde tanıştılar. Bunu tesadüf olarak görmüyorum, çünkü Greenleaf'in çok fazla kıyafeti var, mahalle dükkanı. Üst düzey ama satışları var ve bazı insanlar -aklıma gelmiyor ama- mağazalardaki eşyalara bakmayı seviyor."

"Dükkânlarda bir şeylere bakmaya alışveriş diyorlar. Ya da göz atmak," diye düşündü Peabody. "Eşyaları görebilmek için etrafa göz atarsınız, sonra ne alıp almayacağınıza karar verirsiniz."

"İçeri girmeden önce ne almak istediğimize karar vererseniz, sadece satın alabilir ve zamandan tasarruf edebilirsiniz. Eğer bir şey satın almayacaksanız, evde kalabilirsiniz."

"Bazen görene kadar ne satın almak istediğimizi bilemezsiniz. Bu nedenle, göz atmak, nelerin mevcut olduğunu ve kendiniz için isteyip istemediğimizi görme fırsatı sağlar."

"Yani ilk etapta görmediyseniz, istemez miydiniz? Ve eğer görmeden önce istemediysen, bu ona ihtiyacın olmadığı anlamına gelmez mi?"

Peabody gözlerini kıstı. "Bunlar Peabody'yi tuzağa düşüren sorular. Beşinciye kabul ediyorum ve yoluma devam ediyorum. Bekle!" İşaret parmağını iki elinin üzerine kaldırdı. "İnsanlar gezinip alışveriş yaptıklarında ve istediklerini bulup satın aldıklarında, bu ekonomi için iyidir. Vergi gelirini artırır ve tüccarın genel giderlerini karşılamasını ve kâr etmesini sağlar, böylece işlerini sürdürebilirler."

"Uh-huh. Eminim alışveriş poşetlerini taşıyan herkes şöyle düşünüyordur: Vatandaşlık görevimi yerine getirdim, ekonomiye katkıda bulunduğum ve şimdi aslında ihtiyacım olmayan tüm bu şeyleri satın aldığım tüccar bu gece masaya yemek koyabilir."

Eve şöyle bir baktı. "O pembe ceket alırken bunu mu düşünüyordun?"

"Hayır, düşünüyordum: Güzel. Ama yine de işe yarıyor. Her neyse... Très Belle'de gezinirken tanışıyorlar ve sonra Arnez ve Robards buraya taşınıyor."

"Bu da otomatik olarak teması kolaylaştırıyor." Eve, kolay temasın önemli olacağını düşündü. "Robards'ın oraya taşınması için Queens'e gidip gelmesi ve ailesini görmesi gerekiyor."

"Ama işine yürüyerek gidebiliyor ve o da bir savunma oyuncusu. Onun için en iyisi bu."

"Belki de onun için en iyisi kaptanı öldürmektir ama henüz o noktaya gelmedik."

Eve kendi kendine bunu yapmasını ama takılıp kalmamasını söyledi.

"Arkadaş ediniyorlar," diye ekledi. "Bu uzun süreli arkadaş grubuna yeterince davet edildi."

"McNab ve ben, senin en eski arkadaşın ve onun ailesiyle birlikte mag ötesi bir eve taşınmak üzereyiz. Mavis ve ailesi ile McNab ve ben senin aracılığıyla arkadaş olduğumuz için ve aynı binaya taşındığımız için - sen Roarke'a taşındığında onlar da senin eski daireni devralmışlardı.

Peabody, "İlişkiler karmaşıktır," diye sözlerini tamamladı, "ve birçok kesişme noktası vardır."

"Anlat bana." Eve hararetle söyledi. "Onları listede tutuyorum. Listede alt sıralardalar ama kalacaklar. Eğer bir bağlantı bulamazsak, temizler."

"Gerçekten bulacağımızı mı düşünüyorsun? O bağlantıyı bulacağımızı?"

"Kendimi alamıyorum," diye itiraf etti Eve. "Greenleaf'le birlikte geldiği andan itibaren onda bir şeyler var, sadece bir şeyler."

"Ben orada değildim, o yüzden elimde bu bilgi yok. Ama kazacağız, hem de çok."

"Anlaşma bu." Eve kapıya yanaştı. Kapı açıldı. "Aracınız Açık Susam Listesi'nde. İşte bu Mavis öyle diyor."

"Doğru. Susam bir tohum, değil mi? Bir hikayeden alıntı olduğunu biliyorum ama bir şeyi açmak için neden bir tohum seçilsin ki?"

"Soğuk bir kelime. Susam! Abso-mag gibi görünmüyor mu?"

Öyle oldu. O Avrupa'dayken çimenler filizlenmiş, genç ağaçlar ya da çiçekli çalılarla gölgelenen yemyeşil bir çimenliğe dönüşmüştü. Ölü ve kurumuş dallar, büyümüş yabancı otlar, toprak ve çalı parçaları çoktan gitmişti.

Geniş, asfalt bir yürüyüş yolu, parlak, mutlu bir maviye boyanmış sandalyelerin, patlayan mor bir bankın insanların oturması için hazır beklediği kapalı bir ön verandaya götürüyordu. Gökkuşağının her renginden saksılar ve daha fazlası, gelişen çiçekleri tutuyordu.

Büyük, geniş tuğla evin ön kapısı -parlak mavi ile patlayan mor arasında bir yerde- zaten açık duruyordu.

Eve hiçbir şey söylemeden asfalt park alanına girdi, arabadan indi ve elleri cebinde durup evi inceledi.

"Mavis'in yuvası olacak bir ev hayal etseydim, bu ev olmazdı. Ve tamamen yanılmış olurdu. Bu o, çok fazla o. Ve sen," diye ekledi Peabody'ye bakarak.

"İkiniz de, ki bunun bir anlamı olmamalı. Ama mantıklı. Aynı zamanda büyük bir mucize. Bu-ev, bu

bahçe işi. Birkaç ay önce, zengin bir adamın bakımsız bok çukuruna benziyordu. Şimdi mi? Evet, abso-mag."

"Onu çok seviyorum. Sanki onu kurtarmışız gibi hissediyorum. Burada üzgün ve boş bir şekilde duruyordu ve doğru insanların onu geri getirip doldurmasını bekliyordu."

Eve ona, "Siz doğru insanlarsınız," dedi.

"İçeriye görmelisiniz. Bu daha da büyük bir mucize."

Eve doğru yürürlerken Mavis koşarak verandaya çıktı.

"Tanrım, ne kadar da büyümüş."

"Altı aylık hamile."

Minik yaprak yeşili şortu ve bebek göbeğini saran pembe-beyaz çizgili tişörtüyle de öyle görünüyordu. Şu anda pembe olan saçlarını yaprak yeşili bir tutamla toplamıştı, böylece saçları onun gibi zıplıyordu.

Bir çift fedai, diye düşündü Eve. Mavis ve Peabody'nin dostluk kurmasına şaşmamalı.

"Geri döndün! Buradasın! Kontrol et!" Kollarını açtı, sonra kaldırdı.

"Tanrım, böyle zıplamamalı. İçinde ne olduğunu görebiliyorum, kafasını göğüs kafesine vuruyor."

Peabody ona, "İki Numara gayet iyi," diye güvence verdi.

Bir Numara kapıdan hızla çıktı ve gelmeye devam etti.

Altındaki tişörtle uyumlu, büyük mor düğmeleri olan pembe bir tulum giymişti. Kıvırcık sarı saçları, tıpkı annesininki gibi, gülünç derecede güzel yüzünün iki yanında at kuyruğu şeklinde dalgalanıyordu.

"Das! Das! Das! Das!"

Eve'e ısı güdümlü bir füze gibi yaklaştı, sonra yakalanmayı bekleyerek sıçradı. Çok az seçeneği olan Eve onu yakaladı. Kiraz gibi kokuyordu. Ve Bella yüzüne öpücükler kondurduğunda Eve onların tadına baktığından, Eve yakın zamanda tüketilmiş bir vişneli buzlu şeker ya da enayi olduğundan şüphelendi.

Fena değildi.

Mırıldandı, içtenlikle güldü, sonra kollarını Eve'in boynuna doladı, şiddetle sarıldı.

"Rub Das."

"Onu ovmamı mı istiyor?"

"La-la-la," dedi Peabody ve Bella yine güldü. "La-la-love Das."

"Oh, peki, lanet olsun."

"Cehennem," diye yankılandı Bella gülümseyerek.

"Başımı belaya sokacaksın. Neyse, seni seviyorum." Kim sevmez ki? Eve düşündü.

"La-la-love, Peadobby."

"Neredeyse anladı," diye belirtti Eve.

"Pratik yapıyorduk. Bana biraz vermeye ne dersin?" Peabody kollarını uzattı. Bella gevezelikler arasında daha fazla öpücük kondurmak için kollarına atladı.

Peabody Bella'yı kalçasına yerleştirdi ve Bella'nın gevezelikleriyle eve doğru yürüdüler.

Peabody ona, "Bir dahaki sefere Ağustos'ta görüşürüz," dedi. "McNab yakında geliyor, Roarke da öyle."

"Ne dediğini nereden biliyorsun?"

"Kulaktan duyuyorsun."

"Seni özledik!" Mavis kollarını Eve'e Bella'nın yaptığı gibi şiddetle doladı. Ve büyüyen yumrunun içindeki şey çarptı.

"Tanrım, içerisi hareket ediyor."

"İki Numara seni gördüğüne sevindi."

"Aslında beni göremez." Emin olamayan Eve geri çekildi. "Görebilir mi?"

"Bellamina, bebek tekmeliyor."

"İstiyorum!" Peabody'nin üzerinden atladı, kulağını Mavis'in karnına dayadı. "Bum, bum!" dedi ve bir manyak gibi güldü.

"Yunanistan nasıldı, İrlanda nasıldı? Duymak istiyorum. Biraz şarap açacağız. Benim için değil," diye ekledi karnını sıvazlayarak.

"Benim için değil. Hâlâ işim var. Ama her şeyi kontrol etmek istiyorum."

"Çok şey oluyor. Ötesinin de ötesinde. Muhteşem magagod ekibi yaklaşık bir saat önce ayrıldı ama Leonardo'nun stüdyosunu bitirdiler."

Şimdi Peabody sıçradı. "Tamamen mi?"

"Tamamen ve fazlasıyla muazzam. Yukarıda güneşleniyor ve yaygara koparıyor. Stüdyom da tamamlandı. Geri kalan ekipman ve mobilyaları yarın taşıyacaklar."

Mavis kalçasını oynatarak Eve'in zihninde daha fazla cenin canlanmasına neden oldu.

"Ve- Hayır, bekle. Vay be! Geçen sefer Dorian gelmeden önce Peabody ve McNab'in evini hiç göremedin. Okulda durumu nasıl?"

"Biz yokken Roarke kontrol etti. Her şey yolunda. Ama sen bunu bilirdin," dedi Eve. "Sebastian'a sorardın, o da kontrol etmenin bir yolunu bulurdu."

Mavis bir elini karnına dayadı ve gülümsedi. "Etrafından dolaşıp Peabody'nin tarafından girmeye ne dersin?"

"Koşuyorum!" Bella anons etti ve aynen öyle yaptı.

"Kesinlikle ultra mag olan ne biliyor musunuz? Koşabilir. İsteddiği her yere koşabilir. Bu da koşacak."

Evin yan tarafına doğru gitmeye başladılar.

"Burası harika görünüyor, Mavis. Cidden."

Şimdi Mavis kalçalara bir omuz kıpırtısı ekledi. "Henüz hiçbir şey görmediğinizi söylememe izin verin."

Evin etrafında dönerlerken Bella oyun alanındaki kaydırağın basamaklarını tırmandı. Bu, haftalar önce oradaydı; sebze bahçesinin başlangıcı, genç çiçekler ve sarmaşıklar, Peabody'nin su özelliğinin en çıplak kemikleri.

Bella sevinçli bir Whee ile aşağı kayarken Eve olduğu yerde durdu.

"Lanet olsun, Peabody."

Su, yaklaşık bir metre yükseklikten taşlardan aşağı dökülüp yuvarlandı. Taşlar çıkıntılar ve damlalar oluşturdu.

taştan bir ejderhanın nöbet tuttuğu küçük, ısıltılı bir havuzda son bulan bir tür kayalık dereye akan daha fazla dökülme ve yuvarlanma davet etti.

Çiçekler, yosunlar ve diğer yeşillikler kayalardaki boşluklardan dışarı itilmiş.

Sanki doğa, Manhattan şehir merkezindeki bir arka bahçeye bir şelale kurmaya karar vermiş gibi görünüyordu.

"Ne kadar harika değil mi?" Ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturan Mavis sadece gülümsedi.

"Lanet olsun," diye tekrarladı Eve. "Elimdeki tek şey bu. Onu öldürdün, Peabody. Vay anasını."

"Gerçekten işe yaradı. Yarısına geldiğimde paniğe kapıldım ve bir grup taşı üst üste yığmış biri gibi görüneceğimi düşündüm. Leonardo benimle konuştu."

"Moonpie'm."

"Nasıl?" Eve merak etti.

"Bazen bir tasarımla aynı şeyin başına geldiğini söyledi. Bazen de o haklıyken yanlış çıkıyor. Ama bu olduğunda düzeltebiliyor. Yanlış yaptıysa nerede yanlış yaptığını görebiliyor ve düzeltebiliyor."

"Çok güzel."

"Kesinlikle öyle," dedi Roarke arkasından. "Peabody, sen bir harikasın." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Gerçek bir mucize."

Bella onu gördü, "Ork" diye bağırdı ve koşarak geldi.

Onu kucakladı, öptü. "Büyüdüğüne inanıyorum. Sen de öyle," dedi Mavis'e.

"Bir sürü ilerleme var. Al bakalım." Karnına bir şaplak. "İşte." Bella'ya bir gülümseme. "Orada ve burada. Hafta sonu arka bahçemizden domates ve biber topladık. Marul da. Peabody salata yaptı, içine nasturtium koydu. Hepimiz burada oturduk ve yetiştirdiklerimizi yedik."

Bir damla gözyaşını sildi. "Bir gün öyle bir noktaya geleceğim ki, ne zaman burada dursam, tüm bunları görsem, Bella'nın oyununu izlesem sıırılsıklam olmayacağım. Ama şu anda? Her seferinde."

"Annem çok mutlu," diye duyurdu Bella.

"Evet, öyle. Ben su basmadan önce içeri, Peabody'nin evine gidelim. Mutfaktan başlamaya ne dersin, Peabody?"

"Benim mutlu yerim. Yan tarafta doğrudan yaşam alanına açılan kapılarımız var ve bir tanesi de çamur odasına açılıyor."

"Gördüm," dedi Eve. "Ne tam mor ne de tam mavi olmayan bir renk seçmişsin."

"Erik Mavis'i. Uyumlu olmasını istedik. Arka tarafta tam akordeon kapılarımız var."

"Peabody karşı çıkmaya çalıştı," dedi Mavis, "ama koordinasyon kazandı."

Yap şunu, Peabody!"

Peabody linkini çıkarıp kodladı. Ve cam kapılar açıldığında Bella alkışladı.

Eve, Mavis'inki kadar geniş bir açıklık olmadığını ama yeterince geniş olduğunu fark etti.

Roarke'un tabletindeki görüntüleri görmüştü, ama ...

"Şelalenin yükünü aldığımda ne söylediysem onu söylüyorum. Ama sessizce, böylece Mavis bana kötü kötü bakmaz."

Peabody'nin istediği tüm yumuşak renkler - bazıları cam kapaklı dolaplar, tezgahlar, kilometrelerce. Raflarda halihazırda aletler ve toz tutucular - Eve'in de kabul ettiği gibi, Peabody'nin sanatsal gözüyle düzenlenmiş güzel görünümlü olanlar - duruyordu.

Roarke'ın yaşayan duvar dediği şey, Eve'in tahminine göre, bir odak noktası görevi görüyordu. Sessiz mavilerin saksıları, dökülen, tırmanan ya da yayılan yeşil bitkileri barındırıyordu.

"Tencereleri kız kardeşim yaptı."

"Duydum. Duyduğumda tuhaf görüneceğini düşündüm, ki sorun değil. Ama öyle değil."

"Bunu McNab düşündü. Fırın tezgahı da boyuma uygun."

"Evet, puan alıyor. Ve turta. Sensin Peabody. Şuradaki duvar, her şey. Tamamen sensin."

"Ben de damlatıyorum," dedi gözleri dolarken ve bir elini tezgahın üzerinde gezdirirken. "Benim her zaman bir evim vardı. Evler. Çünkü ben böyle büyüdüm. Benim evim, büyükannem ve büyükbabamın evi, kuzenlerimin evi. Her zaman bir evim vardı. McNab'in de. Ve biz

ama bunun geçici olduğunu hep biliyorduk. Bu..."

Bir nefes çekti. "Bu bizim. Yardım edeceğimizi biliyorum. Güvenlikle, çocuklarla, bahçeyle, sadece burada olmakla. Ama Mavis ve Leonardo bize bizimkini verdi. Bunu asla unutmayacağız."

"Beni bir daha ağlatma." Mavis ona sarıldı, sallandı. "Sen de bizimsin, bunu bir düşün. Gidip Leonardo'yu getireceğim. Kaçırarak istemeyecektir. Hadi babanı alalım, benim güzelim."

"Kaçıyorum!"

"Emin olabilirsin. Onlara etrafı göster, Peabody. Biz seni buluruz." "Tamam." Peabody kokladı, arakladı. "Tamam. Oda, artık her şey açık. Annem ışığı yapıyor, sanırım sana söylemiştim. Üfleme cam."

"Evet."

"Neredeyse bittiğini söylüyor ama bana göstermiyor. Ama temel ölçüleri aldım, bu yüzden bir masa inşa edecektim."

"Elbette öyleydin," diye mırıldandı Eve.

"Ama sonra, geçen hafta sonu, McNab ve ben Brooklyn'de bir yere gittik. Dev bir ikinci el mağazası, bit pazarı, antika ya da sadece eski eşyalar satan bir yer. Oturma odası için harika bir kanepa buldum, sadece yeniden döşemem gerekiyor ama asıl önemli olan bu değil. Bu masayı gördüm ve bana babamın yaptığı masayı hatırlattı, hala onlarda olan masayı. Canlı kenar, bu büyük, kalın meşe tahtası, çiftlik evi tarzı bacaklar. On iki kişilikti. Sadece biz olduğumuzda ya da gündelik işler için tezgahı buraya koyuyoruz. Hasarlıydı, birinin köpeği birkaç ayağını çiğnemişti. Ama tamir edilebilir ve çok sıkıştırsak uygun fiyatlıydı.

"Sonra kontrol ettim çünkü bana babamın işini hatırlattı. Altında onun adını ve tarihini buldum. Çalışmalarını her zaman imzalar. Ağlamaya başladım."

"Ve şaşılacak bir şey yok. Kader sizi oraya doğru yönlendirdi."

Peabody, Roarke'a başıyla onay verdi. "Ben de öyle hissettim. Tarih? Doğduğum yıl. Yani, Brooklyn'de olma ihtimali nedir ki?"

Roarke ona, "Kader olasılıklarla uğraşmaz," dedi.

"Sanırım değil, çünkü oradaydı. O bölgede satış yapan adam koşarak geldi çünkü ben yerde oturmuş hüngür hüngür ağlıyordum. Her neyse, yüzde on beş indirim yaptı ve McNab ondan bir beşlik daha kopardı. Garajda duruyor - arabamız olmadığı için, en azından şimdilik, atölye olarak kullanıyorum. Babama söylemeyeceğim. şükran Günü'nde gelmelerini umuyoruz. şükran Günü'ne kadar burada olacağız."

Roarke onun umutlu bakışları karşısında omzunu ovuşturdu. "Yapacaksın, hem de boş vaktin varken."

"Orada nasıl görüneceğini görebiliyorum. Sandalye aramaya başlayacağım. Yeni istemiyorum ve birbirlerine uymalarını da istemiyorum. Koordinasyon farklı bir şey. Yemek odası biraz zaman alacak, oturma odası da öyle," diye ekledi yolu gösterirken.

"Yemin ederim duvar konusunda -evet ya da hayır- hafta sonuna kadar karar vereceğim. Ama sanırım şömine ve kitap raflarıyla zaten bir duvarımız var."

Hâlâ boş olan kitap rafları, Eve'in eski ve kirli olduğunu hatırladığı şmineyi çevreliyordu.

Peabody'nin ilk gördüğünde övgüyle bahsettiği ahşap süslemeler gibi, şimdi ahşap erevesi içinde pırıl pırıl parlıyordu.

"Bence yumuşak duvarlar -büyük odanın içine doğru akıyor- ve sokak sanatı. Kanepe için klasik eski zaman. Sanırım kentsel çiftlik evini tercih ediyorum."

Tuvalet odasında yumuşak değil, cesur, sanatsal ve eklektik bir tarz benimsemişti.

"Ofisimizi alt kata koyacaktık, sonra burayı başka bir yaşam alanı, parti alanı ya da film izleme alanı olarak kullanmaya karar verdik. Aşağıya bir bar ve büyük bir ekran koyacağız. Bu yüzden buradaki ofisi tercih ettik."

Çift cepli kapıları açtı ve Eve'i gözlerini kırpıştırarak bıraktı. Peabody duvarlara boya sıratmakla ilgili bir şeyler söylemişti ve onlar da aynen öyle yaptılar.

Rengi söyleyin, Eve'e EDD'yi hatırlatan gülünç, vahşi, çılgın bir alan yaratmak için sıçradı.

"Bunu yaparken çok iyi vakit geçirdik. Her şey serbestti, her yer boyalıydı. Bella'yı görmeliydin."

Eve, Bella ve ailesinin yaklaştığını duyunca arkasına baktı.

Hayal gibi mutlu görünen Leonardo, Eve'e arkadan sarıldı ve çenesini başının üstüne koydu. "Şimdi de oyun odasının duvarlarının böyle yapılmasını istiyor."

"Ve bunu yapacağız, değil mi Bella?"

Odaya koşarak giren Bella daireler çizdi. "Boya!" Ve küçük ellerini her yere vurdu. "Woo!"

"Babamın yaptığı ortak masasını tam ortaya koyacağız. Burayı resmi bir salon olarak kullanıyorlardı. Ve Tanrım, duvar kağıdı. Yani, Tanrım," diye düzeltti Peabody. "Ekranlarımız, oturup konuşabileceğimiz bir alanımız, dolapta bir AutoChef istasyonumuz olacak. McNab rekabet sistemlerimizi kuruyor. Roarke ve Feeney de bu işin içinde."

"Bizim için eğlenceli."

"Siz insanların eğlenceyle ilgili tuhaf fikirleri var. Burası iyi bir çalışma alanı," dedi Eve, "çılgın duvarlara rağmen."

McNab içeri girdi. "Partiye geç mi kaldım?"

Çılgın duvarlara uyum sağladığı kesindi.

Eve ona, "Yakında partiden ayrılmak zorundayız," dedi. "İşim var. Ve..." Peabody'yi işaret etti. "Anlaştık."

"Olay nedir?" McNab merak etti.

"Ölü ya da gözden düşmüş polisler listesini zorlamalıyız."

"Oh, bu çok kolay." Ellerini kalça ceplerine soktu çok cepli, kanarya sarısı çantalarından bir tanesini çıkardı. "Bir parça daha hallettim. Bu yüzden biraz geciktim. Ev ve ofis birimlerine gönderildi, Dallas."

"O zaman işe koyulsam iyi olur. Dinle, bu davayı kapattığımızda geri geleceğiz. Evin her iki tarafını da gezdirin. Harika görünüyor, cidden harika."

"Bir anlaşma daha yapalım." Mavis Leonardo'ya sokuldu. "Davayı kapattıktan sonraki ilk cumartesi akşamı, akşam yemeği ve tur için geleceksin. Bir ızgara alıyoruz. Peabody aslında nasıl kullanılacağını biliyor ve Leonardo'ya da öğretecek.

ve McNab. Bella, iki Numara ve ben bundan vazgeçiyoruz."

Eve Roarke'a baktı, zaten başını sallayacağını biliyordu. "Tamam. Anlaştık."

Kendi arabasını gönderdiğinden, Roarke Eve'inkinin direksiyonuna geçti ve aile -çünkü lanet olsun ki tam da öyle değillerdi- onları uğurladı.

"Her şey yolunda gidiyor, hem de planlanandan önce." Kapılar açıldı.

"Yani Şükran Günü'nden önce."

"Ekim olarak belirlemiştim ama şimdi Eylül'ün ortasını düşünüyorum. Hâlâ biraz uğraşmaları gerekebilir - o alan için buna ihtiyacımız var. Ya da Peabody gibi düşünmek: Şu masayı boyamam lazım. Ama iş, bence evet, Eylül ortası."

"Orada senden çok şey görüyorum." "Öyle mi?"

"Bu duvarı buradan kaldırırsanız, bu olur. Bu duvarı burada bırakırsanız, buna sahip olursunuz."

"Bunun bir parçası olmak bana büyük bir eğlence ve tatmin verdi. Burası artık mutlu bir yer ve daha da mutlu olacak."

"Bu konuda sana katılmak zorundayım. Bella ve bir sonraki çocuk, o yaşlarda varlığından bile haberdar olmadığımız türden insanlarla birlikte bir evde büyüyecekler. Mavis ve Leonardo, bu konuda harikalar. Sonra Peabody ve McNab'i eklersiniz. Özgürlükçü ve inek bir eliniz var. Hepsi için güzel bir anlaşma."

Başını arkaya yasladı, gözlerini kapattı.

"Eve dönerken dışarıda yemek yemeyi önerecektim ama bunun bir seçenek olmadığını görebiliyorum."

"Üzgünüm. Soruşturma iyi bir yerde değil. Open Doors adında bir kuruluş biliyor musunuz?"

"Biraz tanıdık geliyor. Amacı nedir?"

"Eski kadın mahkumlar. Gerektiğinde barınma imkanı sunmak, iş gücüne katılmaları için eğitim vermek gibi şeyler."

"Ah, evet, biliyorum. Greenleaf ile bağlantıları var mı?"

"Çalışanlarından hiç kimse değildi, ama o temiz. Bir Şans Daha'ya ne dersiniz?"

"Çok iyi, evet. Dochas sık sık onlarla koordinasyon kurar." "Darlie Tanaka."

"Tanıdık gelmedi, bu Elizabeth Greenleaf'in size verdiği isimlerden biri değil miydi? Onun kadın grubu?"

"Hafızası iyi, evet. O yönetiyor ve temiz. Della McRoy'a ne dersiniz, orada zamanımı boşa harcamayayım."

"Evet, onu biraz tanıyorum ve eğer benim fikrim önemliyse, orada zamanınızı boşa harcıyorsunuz demektir. Şimdi hatırladığım kadarıyla Open Doors'u kurdu ve diğer iyi işlerinin yanı sıra bu kuruluşu finanse etmek ve desteklemek için yorulmadan çalışıyor. Aslında onu olağanüstü buluyorum."

"Uyuyor ve senin fikrin de önemli. O açları yakalamak için zaman harcadığımı söyleyemem. Vurulmaları gerekiyordu, insanların sorgulanması ve aklanması gerekiyordu. Keşke zamanım olsaydı diyebilirim ama boşa gitmedi."

"Yemek yiyeceğiz ve bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyeceksin." "Araştırmam gereken mali durumum var."

"Ve sen de bana akşamki eğlencemi veriyorsun."

"Whitney'i güncellemem gerekiyor, bu yüzden holo yapmak istiyorum."

"Yeterince kolay."

Senin için, diye düşündü. Bunu gerçekten halletmesi gerekiyordu. Yakında.

"Mali işlerle ilgilenirsem ve zamanım kalırsa, bu ölü ve gözden düşmüş polisler listesinin bir kısmını alabilirim. Kulağa eğlenceli de geliyor."

Senin için, diye tekrar düşündü.

"Bunu kabul edeceğim. Bu lanet olası uzun bir liste. Jenkinson terfi etti."

"Bu çok iyi bir haber, ama bunu bekliyordunuz."

"Bunu yedek kulübesinin önünde açıkladığımda biraz kıvrandığını görmek eğlenceliydi. Yancy'yi etiketlemek istedim, sadece resmi gerçekten beğendiğini söylemek için."

"Onunla konuştum. Sinead de öyle." "Gerçekten mi?"

"Bana bu sabah ilk iş olarak onunla temasa geçtiğini söyledi. Bu onun için çok önemliydi."

"Yine de onu etiketleyeceğim." Başını tekrar arkaya yasladı. "Gerçekten de New York'a döneli daha yirmi dört saat mi oldu?"

Bir elini onunkinin üzerine koydu. "Cinayetin zamanlaması yoktur, değil mi?"

"Kesinlikle değil. Spagetti ve köfte yiyebilir miyiz?"

"Ne güzel bir fikir."

Onuncu Bölüm

Kapıdan içeri girdiklerinde Eve kendi kendine itiraf etti: Eğer seçme şansı olsaydı, yatağa uzanıp önümüzdeki on saat boyunca uyurdu.

Yapmadığına göre, neden bahsetti?

Kapıya doğru yürürlerken Roarke onun elini tuttu ve parmak eklemlerini öptü. "Yemek seni canlandıracak."

Demek öyle, diye düşündü. Bundan bahsetmeye gerek yok.

Elbette Summerset belirdi ve kedi sanki bir gün önce ona çok kızgın değilmiş gibi Eve'in bacaklarının arasından kurdeleye doğru ilerledi.

"Peki turunuz nasıldı?"

Roarke ona, "Yakında oraya gitmen gerekecek," dedi. "Peabody'nin şelalesi sanatsal ve mekanik yetenekler konusunda bir çalışma."

"Bunu ve daha fazlasını birkaç gün önce gördüm. Ben de katılıyorum. Daha uzun kalabileceğinizi, onlarla akşam yemeği yiyebileceğinizi düşünmüştüm."

"İş." Eve merdivenlere yöneldi.

"Ah. Tabii ki."

Ses tonunu hissederek omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ve Roarke'ın çizgisini yakaladı. "Cinayetin zamanlama duygusu yoktur. O yüzden," diye ekledi, "adımlarınıza dikkat etmelisiniz."

Ofisinde ceketini silkerek çıkardı ve bir kenara fırlattı.

"Önce bir yemek, Eve.

İşaretleniyorsun." "Whitney'i

gerçekten güncellemem

gerekiyor."

"Ve zaman göz önüne alındığında, büyük olasılıkla kendi akşam yemeğindedir. Biz kendimizinkini yiyeceğiz, sonra da sen onu bilgilendireceksin."

"Kahretsin, muhtemelen haklısın. Ona mesaj atacağım ve bir saat içinde güncelleme için müsait olup olmayacağını soracağım. Bu bana yemek yemek ve bazı şeyleri organize etmek için zaman verir."

"İyi plan. Hadi o zaman, on dakikanı kitabınla ya da tahtanla çalışarak geçir, hangisi olursa, ben de yemekle ilgileneyim. Yemek yerken bana bilgi verebilirsin. Pratik yap."

Görsel onun için her zaman işe yaradığından, tahta için on aldı. Ve görsel hala Arnez/Robards'ı listesine koyuyordu. O anda listesinde başka kimse olmadığından, listenin en tepesine yerleştiler.

En azından ölümler ve gözden düşenler listesini daha derinlemesine inceleme fırsatı bulana kadar.

"Pekala, gel yemek ye, bir kadeh şarap iç."

İkisi de havanın tadını çıkarırken küçük balkonun kapılarını açmıştı. Makarnanın yanına bir de salata eklemişti ama kız bu konuda sızlanmayacaktı.

"Ateşli birini bulduğumu sanıyordum," dedi ve ona Serene Brenner'dan bahsetti.

Roarke dinledi, başını salladı, şarabını yudumladı. "Temiz olduğuna emin misin?"

"Mazereti sağlam. Güvenlik kayıtlarını EDD'ye gönderdim, belki karıştırmıştır diye, ama bu işe yaramayacak. Onu destekleyen iki kişi var ve izlediklerini söylediği video da kontrol edildi, izlenme saati de kontrol edildi. Şartlı tahliye memuru onu bir başarı öyküsü olarak görüyor ve çıktığından beri sicili temiz. Artı..."

"Artı mı?"

"Aramadı. Sadece aramadı." "Ama başkaları da var."

Bir köfteyi bıçakladı. "Bir sürü insan var." "Ve ben de o bir sürü kişinin mali durumunu mu araştıracağım?"

"Belki, eninde sonunda. Bu gece Arnez ve Robards'ı iyice araştırmanı istiyorum."

Onu izlerken çatalına makarna sardı. "Komşular."

"Çünkü çalışıyorlar ve bunun nedeni sadece fırsatın orada olması mı bilmiyorum. Dostça davranın, zaman ayırın, çaba gösterin. Ve bunu yaptığınız için, gerisini planlayın. Yatak odasına git - Greenleaf'in her zaman geç kaldığını unutma - o bakmıyorken pencerenin kilidini aç."

Yemeğini yedi, sonra çatalını salladı.

"Tek yapman gereken onunla birlikte dışarı çıkmak, iki kat yukarıda olan ortağına işaret vermek. Hava karardıktan hemen sonra yangın merdiveninden aşağı inmek, kaptanı öldürmek, intiharı ayarlamak ve yukarı çıkmak. Yatak odasına geri dönüp pencereyi tekrar kilitlemeyi planladığınızı düşünüyorum, ama biz oradaydık ve o kısım düştü."

Yedi, küfretti, daha çok yedi. "Bazen bu kadar basittir. Bazen değil, ama bazen öyle."

"Pekala, bakacağım ve derine ineceğim." "Görmüyorsun."

"İçgüdülerinize güveniyorum," diye niteledi. "Ama listenin uzun olduğunu söylemişsiniz."

"Evet, öyle. Başka biri de oraya girecek kadar dostça davranmış olabilir. Örneğin karısı orada değilken kaptanı görmek için uğramış olabilir."

Nasıl oynandığını görebiliyordu ve bu kadar basitti de.

"Sıradan bir uğrama, 'Nasıl gidiyor Martin' anlaşması.

Sonra

tuvaleti kullanman gerektiğini söyle ve yatak odasına git. On saniye."

"Ve dul eşi, sorduğunuzda size bundan bahsetmeyi bilmezdi."

"Evet. Ya da rutini öğrenecek kadar uzun süre burayı izlediler."

Başını salladı. "İnsanlar genellikle hayal ettiklerinden daha öngörülebilirdir."

"Evet, öyle. Binada başka biri yaşıyor olabilir ya da var a bağlantı Orada. Onlar olabilirdi. kullanılmış senin

Mıknatıs numarası ya da birkaç gün önce daire boşken içeri girmiş. Pencereyi yeniden kilitleme konusunda endişelenmedim çünkü tapu tamamlandı."

Şarabını eline aldı. "Bazen her şey basit değildir."

"Katılıyorum. İçgüdülerimi mi istiyorsun?"

"Sen boşuna uzman danışman değilsin, sivil." "Peki o zaman. Bunda bir mıknatıs aracı göremiyorum."

"Çünkü mü?"

"Önce onların her şeyi kilitli tutma alışkanlıklarını -daha çok bir kural, değil mi?"

"Evet." Makarnayı sararken başını salladı. "Anladın sen onu."

"Eğer bunu biliyorsanız, muhtemelen zaten bir giriş yolu bulmuşsunuzdur. Ve eğer bir giriş yolu bulduysanız, neden fazladan zaman ve riskle uğraşasınız ki? Bir de güvenlik kayıtlarının her iki günde bir döngüye girdiğini ve üzerine yazıldığını ekleyin, değil mi? Binaya öylece girmek çok daha kolay - ya ustalıkla ya da o bağlantıdan vızıldayarak. Greenleaf'lerle ya da başka bir kiracıyla bir bağlantı. Pencerenin kilidini aç, sonra yürü git."

"Fark etmeleri riskini alıyorsun, tekrar kilitle."

"Öylesin. Ama birkaç gün içinde öyle olmama ihtimali yüksek."

Yemeğini yemeden önce dolu çatalını ona doğrulttu. "Mıknatısı kullanmalıydın."

"Yine büyük olasılıkla yapardım. Ama içeri girme amacım - çok eskiden- öldürmek değil, çalmak olurdu. Siz tek bir amacı olan birini arıyorsunuz - ya da intihar sahnelenmesi gerektiği için iki amacı olan birini."

"Bu beni doğruca Arnez ve Robards'a götürüyor."

"Bir yandan." Omuz silkerek biraz daha şarap içti. "Diğer yandan, evin hanımı baharda temizlik yapmak için kilitleri açtığını itiraf ediyor. Eğer müfettiş intiharı kabul ederse, kadının sadece o tek pencereyi kilitlemeyi ihmal ettiğini düşünmek kolay bir adım olur. Her iki durumda da, Yüzbaşı Greenleaf öldü, yani amaç tamamlandı. Neden bu kadar küçük ve açıklanabilecek bir ayrıntı için endişelenelim ki? Başka?"

O daha tartışmaya başlamadan parmağını kaldırdı. "Zamanlama, Webster'ın beklenmedik gelişi. Eğer katil Webster'ı duyduysa, kilidi açmaya yönelik planları ortaya çıkmasına engel olacaktır. Kaçış önceliklidir."

"Buna katılıyorum. Bir başka sorun daha var. Kaptan'ın karısının planlarından başka kimlere bahsetmiş olabileceğini bilemeyiz. Benim sorunum şu ki, bu bir anlık cinayet değildi, o gün ya da birkaç gün önce bir araya getirilmiş bir şeydi. Zaman aldı."

"Kesinlikle öyle görünüyor," diye kabul etti. "Hapisteki bir polisin, onunla bağlantılı biri gibi, çok fazla zamanı vardır."

"Arnez ya da Robards ile herhangi bir bağlantı bulamadım. Yine de," diye tekrarladı.

"Mali durumla başlayacağım. Bunu halledeceğiz, sonra da sanal toplantınızı ayarlayacağım."

"Bunu açıklığa kavuşturacağım. Bunu sen ayarladın. Haklıydın," diye ekledi.

"Bahsedilemeyecek kadar çok şey hakkında. Ama özellikle bu olayda ne var?"

"Yemek yardımcı oldu. Güçlenmeye başladım, bunu kullanacağım."

Bulaşıklarla uğraşırken, kafasında raporunu gözden geçirdi. Dışarı çıktığında Roarke komuta merkezinde duruyordu.

"Siz hazır olduğunuzda hazır. Buradan götürebilir misin?"

"Evet. Çalıştırabilirdim. Bu sadece beni alırdı. Senin dört ya da beş katını alır ama ben yapabilirim."

Tahtasına bakmak için durakladı. "İyi noktalara değindin. Katilin bir amacı vardı. Ayrıca birkaç saatleri daha olduğuna inanıyorlardı. Belki birkaç intihar tohumu daha ekmeyi planladılar. Ama sonra Webster kapıyı çaldı. Yapılacak tek şey dışarı çıkmak, hem de hızlıca."

"Apartman kapısından çıkamazsın, belki de plan buydu. İçeri girdikten sonra pencereyi kilitle, işi yap, tohumları ek, kapıdan çık. Beklemek için bir delik olabilirdi."

başka bir daireye, bir merdivene, bodrumdaki depoya/çamaşırhaneye. Bir polise bağlanacak ve polis, soruşturmacının yapacağı ilk şeylerden birinin güvenlik kaydını kontrol etmek olduğunu bilecek. Bunu bekleyin, dışarı çıkın. Ve çekil."

"Bu listeni kısaltmaz." "Biraz bile değil."

"Favori şüphelileriniz hakkında ne bulabileceğime bakacağım."

Eve bir kez daha Arnez'in fotoğrafını inceledi. "Tam oradaydı. Eğer bunun içindeyse, bu gerçekten akıllıca mıydı yoksa gerçekten aptalca mı? Henüz karar vermedim."

Roarke onu terk ettiğinde, kendini konumlandırdı ve ardından holo'yu çağırdı.

Whitney'i gündelik kıyafetler içinde görmek ona her zaman hızlı bir iç sarsıntısı yaşatırdı. Basit bir lacivert tişörtle masasında oturuyordu. Ve yine de, gardırop komuta hissini azaltmıyordu.

"Komutan, bu akşamki programınızı açtığınız için teşekkürler."

"Dolu bir gün geçirdin. Daha da fazlası," diye ekledi. "Sen ne bilirsin ki?"

"Bilmediğim çok şey var. Geçmiş kontrolleri, mülakatlar ve hareket ve zamanların doğrulanmasından sonra, yüzbaşının ailesinin net olduğunu söyleyebilirim. NYPSP'den uzaklaştırılanlar ve cezai suçlamalarla karşı karşıya kalanlar başta olmak üzere, başkomiserin soruşturduğu herkesi araştırma sürecine başladık. Aynı olaydan sonra kendi kendini feshedenler, öldürülenler ya da ölenler ve onlarla bağlantılı olanlar. Aileler, eşler, ortaklar."

Serene Brenner ile yapılan röportaj da dahil olmak üzere günün gelişmelerini gözden geçirdi.

"Dedektif Brenner'ı hatırlıyorum. Temiz olduğuna emin misiniz?"

"Evet efendim, tamamen eminim. Dedektif Peabody ve McNab listeyi derleme çalışmalarına devam ediyor, ben de öyle yapacağım. Yarın bu kişileri incelemeye başlayacağız."

"Kısa bir süre önce Elizabeth Greenleaf ile konuştum. Anma törenini yarından sonraki gün yapmayı planlıyorlar. Yönetebildiğimiz kadar çok kişinin tam teçhizatlı olarak katılmasını istiyorum. Gerekirse siz ve araştırma ekibiniz bu görevden muaf tutulacaksınız."

"Mümkünse biz de katılacağız efendim."

"Bu yeterince iyi. Bir polis katilinin peşindeyiz, Komiser. Eğer tümeninizden daha fazla kişiyi buraya çekebiliyorsanız, bunu yapın." "Anlaşıldı."

"Ayrıca altınıza dikkat etmenizi istiyorum." "Efendim?"

"Lansing bugün rozetini kaybetti, derhal işine son verildi. Kendi yüzbaşısı da bu kararı destekledi. Bunu iyi karşılamadı ve ... tepkisinin kaydı bu kararı ve nedenini destekliyor. Sizin yedek kulübenizdeki davranışları için herhangi bir kişisel sorumluluk da kabul etmedi."

"Bunu beklemiyordum."

"Altına dikkat et, Dallas," diye tekrarladı Whitney. "Lansing beni endişelendiriyor."

"Evet, efendim."

"Ve beni soruşturmadan haberdar edin. Bir zamanlar benim emrim altında çalışmış olabilecek bir polise kadar uzanacak."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu, çünkü kadın onun omuzlarındaki ağırlığı görebiliyordu.

"İyi avlar," dedi ve imzasını attı.

Sanal programı kapattı, ardından kahve programladı. Komuta merkezine oturdu ve avlanmaya başladı.

Yaklaşık bir saat sonra, Greenleaf'in emekliliğinden itibaren kronolojik olarak geriye doğru giderek ilk temasını kurmaya karar verdi. Yönettiği son iç soruşturma, sekiz yıldan fazla süredir görevde olan bir memuru ve birkaç kınama cezasından daha fazlasını içeren bir dosyayı ve birkaç şikayet ve aşırı güç suçlamasını içeriyordu.

Memur Drake Milrod'un işteki son gecesinde altmışlı yaşlarında bir trans kadın sarhoş bir şekilde evine yürüyordu

bir partiden. Milrod devriye arabasını kenara çekti, vücut kayıt cihazını kapattı ve üç aydan az süredir görevde olan ortağına da aynısını yapmasını emretti.

Memur Agnes Carte emri görmezden gelecek kadar sağduyuluydu ve kayıtlarında Milrod'un başlangıçta eğlenecek kadar sarhoş olan kadınla alay ettiği açıkça görülüyordu.

Sonra onu yere fırlattı ve onu kelepçelerken -hiçbir neden yokken, diye not etti Eve- iki parmağını kırdı, yüzünü ve vücudunu yumrukladı.

Carte onu durdurmaya çalıştığında, ona saldırmış, bayıltıcısını çekmiş ve onunla tehdit etmiştir. Sonra da sivilin üzerinde kullanmış.

Carte yardım istedi ve Milrod onu bayılttı. Kadın yere düşerken, kayıt cihazı Milrod'un artık baygın olan kadını tekrar bayılttığını gösterdi.

Diğer memurlar geldiğinde Milrod, kadının kendisine saldırdığını ve ortağının araya girdiğini anlatıyordu.

Kadın hastaneye götürülürken yolda öldü; kafa travması, nörolojik sıkıntı. Carte beyin sarsıntısı geçirmiş. Ve kayıtları olayları açıkça belgeliyor.

Milrod'un açığa alınmasından sonra yapılan iç soruşturma Carte'nin belgelerini ve ifadesini doğruladı. Greenleaf görevine son verilmesini tavsiye etti ve Milrod ikinci derece cinayet, saldırı, hizmet silahını kötüye kullanma ve bir dizi başka suçlamayla itham edildi.

Şu anda gezegen dışında yirmi beş yaşında olmasına rağmen, bir erkek kardeşi, her iki ebeveyni ve eski karısı hayattaydı.

Gezegen dışı bir kafesten intikam ve cinayet planlamak kolay değildi ama Greenleaf, Memur Carte ve savcıya karşı alenen tehditler savurmuştu.

Carte ile başladı.

"Memur Carte, Teğmen Dallas."

"Evet, efendim. Kim olduğunuzu biliyorum."

"Yüzbaşı Greenleaf'in cinayet soruşturmasında birincil görevdeyim."

Peabody'nin yaşlarında, koyu tenli, siyah bir kadın olan Carte, duygulu kahverengi gözlerini kapattı. "Benimle Milrod hakkında konuşmak istiyorsun. Teğmen, gezegen dışında sağlam bir yirmi yılı daha var." "Farkındayım. O günden beri sizinle temas kurmaya çalıştı mı?

Hapis mi?"

"Hayır, efendim."

"Onunla ilişkili herhangi biri herhangi bir nedenle sizinle temasa geçti mi?"

"Duruşmasından beri değil, hayır, efendim. Teğmenim, bunu geride bırakmaya çalıştım. İşe başlayalı daha iki ay bile olmamıştı, sadece işimi yapmaya, öğrenmeye ve iyi bir polis olmaya çalışıyordum. Onun aleyhinde tanıklık ettim ve bundan sonra pek çok polis benimle çalışmak istemedi, bu yüzden-"

"O zaman yanıldılar. Hem de çok yanıldılar. Olayı inceledim, kayıtlarınızı ve ifadelerinizi, ortağınızın kontrolden çıktığını belirterek destek çağırdığınızı doğrulayan kayıtları inceledim. Her şeyi doğru yaptınız ve kesinlikle yanlış bir şey yapmadınız."

"Bunu takdir ediyorum efendim, ancak bana güvenilen ve güven duyulan bir yere gelmem yıllarımı aldı. Ben sadece bunu arka planda tutmak istiyorum."

"Anlaşıldı. Hiç temas olmadı mı?"

"Hayır efendim, ben de aynısını rapor ederdim. Yirmi yaşına geldiğinde, peşime düşerse, beni indirmesi o kadar kolay olmayacak. Yüzbaşı Greenleaf destekleyici ve profesyoneldi, çoğu öyle değildi. Bazıları hâlâ öyle değil. Ölümünü ve koşullarını duyduğumda içtenlikle üzüldüm."

"Pekala, memur bey. Şunu da ekleyeyim. Eğer destek bulamamaya devam edersen, seni işe alırım. Sağlam polislere değer veririm."

O duygulu gözler tekrar kapandı. "Bunun anlamı çok büyük efendim. Söyleyebileceğimden çok daha fazla. Cinayet Masası'nı istemiyorum. Hâlâ yüzünü görüyorum. Mandy Levins, altmış üç yaşında. Ama teşekkür ederim."

"Eğer fikrini değiştirirsen, kapı açık. Sen yaptın Yapabileceğiniz her şeyi yaptınız memur bey. İşinizi yaptınız."

Bunu unutmayın."

Kardeşinin yanına taşındı. Paul Milrod - otuz altı yaşında, iki çocuk babası, yedi yıllık evli - Albuquerque'de yaşıyor ve küçükler üzerinde uzmanlaşmış bir terapist olarak çalışıyordu.

Bağlantısına cevap verdiğinde, sakin ve yakışıklı yüzünde dikkatle boş bir ifade vardı.

"NYPD?"

"Bu doğru. Burada bir cinayet soruşturması yürütüyorum ve kurban beş yıl önce kardeşinizin davasından sorumlu İç İşleri Başkomiseriydi."

"Anlıyorum. Size nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum." "Kardeşinizle ne sıklıkla konuşuyorsunuz?"

"Suçlandığı zaman benimle temasa geçtiğinden beri onunla temas kurmadım ve sadece New York'a duruşması için tanık olarak gelmemi değil, aynı zamanda avukatı için yirmi bin dolar vermemi de talep etti. İkisini de yapmadım. Ondan önce, on sekiz yaşında üniversiteye gittiğimden beri iletişim kurmamıştık. Bu yaklaşık on sekiz yıl önceydi."

Bir elini kaldırdı.

"İkimize de zaman kazandırayım. Drake hayatı boyunca bir zorbaydı. Ben kaçana kadar tüm hayatım boyunca bana zorbalık yaptı. Ailemize, eski karısına ve yapabildiği herkese zorbalık yaptı. Ona asla bir rozet ve silah verilmemeliydi."

"Dosyasını inceledim Bay Milrod ve aynı fikirde değilim. Ailenle irtibata geçer miydi?"

"Hayır. Bana söylerlerdi. Artık burada yaşıyorlar. Kalplerini sayısız kez kırdı. Avukatının parasını ödemek için evlerini ipotek ettirmelerini istedi ve onları -kendi ailesini- tehdit etti. Annemize vurdu, Teğmen. Ve bu son darbe oldu, kelimenin tam anlamıyla. O tam olarak ait olduğu yerde."

"İntikam almak için ona yardım edebilecek birini tanıyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Ne o benim hayatıma girdi ne de ben onunkine. -O tek ve çirkin konuşma dışında on sekiz yıl boyunca. Dürüst olmak gerekirse size yardımcı olamam, olsam da olurum."

Ona inandı.

"Benimle konuşmak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Bir Şey ekleyebilir miyim?"

"Lütfen."

"Tehlikeli bir adam ama sadece zayıf gördükleri için. Çünkü pek çok zorba gibi o da bir korkak. Ben küçük kardeştim, daha zayıf gördüğü biriydim ve yıllarca yanılmadı. Annem bir kadın, bu yüzden daha zayıf. Eski karısı da bir kadındı, o yüzden daha zayıftı. Bu polis şefini daha zayıf görmesi ve bunu yapması pek olası değil. Bir yolunu bulabilse bile."

"Katkılarınız için teşekkür ederim." "İyi şanslar."

Arkasına yaslandı ve yazarken bir yandan da düşündü.

Milrod, pek olası değil. Yeterince zeki değil. Ucuz, zensiz bir vuruşu bile satın alacak mali gücü yok.

Roarke içeri girerken ona doğru baktı. "Belki sen benden daha şanslısındır."

"Bu şekilde göreceğinden şüpheliyim." Orada olduğu için kahvesini aldı ve biraz içti. "Arnez ve Robards. Mali durumlarında normalin dışında bir Şey yok. On beş yaşından beri en azından yarı zamanlı olarak alışıyor. Annesiyle birlikte, kontrol ettiğim kadarıyla, niversite için yeterli parayı bir araya getirmişler, bunu da çoğunlukla uzaktan çalışarak ve daha fazla çalışma saati ekleyerek yapmış. Maddi açıdan yeterince sağlam."

Kahvesini tekrar yerine koydu ve bir süreliğine suya geçmeye karar verdi.

"Bildiiğiniz gibi iş değiştirdi ama stratejik olarak. Gizli hesabı yok, garip para yatırma ya da çekme işlemleri yok. Faturalarını zamanında ödüyor. Kira dışında en büyük harcaması gardırop, ki kariyer çizgisi göz önüne alındığında bu mantıklı.

"Annesi yaklaşık dört yıl önce birlikte yaşadığı kişiyle Georgia'ya taşınmış. Annesinin oraya gittiğini görmedim, o yüzden yakın olmadıklarını varsayıyorum."

"Dairesinde aile fotoğrafı görmedim. Hiç." "Bu iz bırakır, değil mi? Tüm hayatını New York'ta geçirmiş.

onun hayatı. İki tarafında da büyükanne ve büyükbabası vardı ama hiçbiri yaşamıyordu.

ve yine, ziyaretleri belirtmek için seyahat yok." "Bütün aileler aile değildir."

"Çok doğru sözler," diye kabul etti. "Ancak Robards eski mahallesinde, ailesine çok yakın bir yerde tamirci olarak çalışmaya devam ediyor. Mali durumu da onları desteklediğini gösteriyor, elinden geldiğince cömertçe. İş sayesinde iyi bir geçim sağlıyor, klasik arabaları restore edip satarak da buna katkıda bulunuyor. Girişimci ve görünüşe göre yetenekli. Kendisi için oldukça iyi."

"Tekrar ediyorum, mali durumunda hiçbir karanlık nokta yok. Bu açının çıkmaz sokak olduğunu söylemek zorundayım."

"Tamam, eğer orada bir şey yoksa, hiçbir şey yoktur. Peki ya büyükanne ve büyükbabalar? Arnez?"

"Anne tarafından dedesi ve ninesi boşanmış. Kadın Reno'da, erkek Memphis'te yaşıyor. Hala evli olan babaanne ve dede, yaklaşık yirmi yıl önce büyükanne'nin ailesinin bulunduğu Wisconsin'e taşınmış. O zamandan beri Tampa, Florida'da emekli olmuşlar. Yine, her iki yönde de seyahat bağlantısı yok, maddi hediye ya da yardım belirtisi yok. Birbirleriyle temas halinde olup olmadıklarını söyleyemem ama geri kalanı göz önüne alındığında bu şüpheli görünüyor."

"Tamam. Pekâlâ." Bir çıkmaz sokağa girdikten sonra takılıp kalmak inatçılık demekti. Ya da aptal. "Devam etmeliyim."

"Neden sana yardım etmiyorum?"

"Sana bazı isimler verebilirim. Mali işlerle uğraşabilirsin."

"En sevdiğim şey." Kadının omuzlarındaki gerginliği görebildiği için arkasına geçip omuzlarını ovmaya başladı.

"Ama gerçekten de meselenin para olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bir polis ya da polisle bağlantılı biri olacak. Greenleaf apartmanına ve rutinlerine erişmenin en kolay yolunun binadan ya da komşu bir binadan olduğunu düşünüyorum. Binadaki kiracıları araştırdım ve bir şey çıkmadı. Ama diyelim ki mali durumlarında bir terslik var? Gelir ya da harcama-öldürme için ödeme ya da

Bir tür şantaj için ödeme. Ya da istismar edilebilecek bir bağımlılık."

"Tamam o zaman, bakacağım. Bana isimleri gönder. İki saat daha. İki saat," diye tekrarladı, "sonra ararız. Akşam yemeği sonrası moralini kaybediyorsun."

"Olabilir. Ama kahve var."

Ofisine dönerken "İki saat daha," diye tekrarladı. "Bu adil bir anlaşma."

Öyle olduğu ve onun çalışması kendisine çok zaman kazandıracağı için itiraz etmedi.

Derinlere daldı, zamanda geriye doğru çalışma sürecine devam etti. İhtimaller, daha taze bir kini olan birinin lehineydi. Alternatif olarak, son üç ila beş yıl içinde hapisten çıkmış biri de olabilirdi.

Bölünmüş ekran kullanarak her ikisine de bastı. Dünyanın aptal eksenini üzerinde döndüğünü hatırladığı için birkaç 'bağlantı konuşması' daha yaptı.

İki saatini doldurduğunda, birkaç ismielediğini ya da listenin en altına attığını hissetti.

Roarke içeri girdiğinde, "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Sadece toparlıyorum. Dört kişiyi eledim, Brenner'la birlikte beş kişi ve çok düşük olasılıkla üç kişi daha var. Sadece bana gönderdiklerine bakmak istiyorum."

"Senin için araştırabilirim." Elini tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "En iyi hesaplamalarım göre," diye devam etti onu ofisten çıkarırken, "şüpheli listenden üç kişiyi daha çıkar ve bir tanesini de düşük olasılıkla bırak. İsimlere ve verilere sabah bakabilirsin."

"Harika. Sadece yarım milyon kaldı. Hayır, ciddi, bu iyi, sağlam bir ilerleme. Ve sen de buna üç ya da dört tane daha ekledin. Peabody ve McNab anlaşmayı kabul etti. Yani kontrol edilecek daha fazla isim var ama eleme sürecine başladılar, yani neredeyse her şey tamam."

Kedi yatağın üzerine uzandı. Bir gözünü araladı, sonra Eve silahından sıyrılırken tekrar kapattı.

Koşum takımı.

"Ve görüşmek isteyeceğimiz iki kişi var. Belki şansımız yaver gider."

Botlarını çıkarmak için yatağın kenarına oturdu.

"İyi ve sağlam bir ilerleme kaydetmek bana bir destek daha sağladı." "Şimdi mi?"

"Öyle oldu. Ve üç haftadır kediye yataktan atmadığımızı fark ettim."

Onun yanına oturdu. "Onu şımartmak istemeyiz, değil mi?"

"Hayır." Etrafında döndü, ona sarıldı. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Aklıma bir fikir geliyor." "Eminim bir parıltıdan daha fazlasıdır."

Ağzını onunkiyle birleştirdi ve anın tadını çıkardı.

Evlerinin, yataklarının, yakında rahatsız olacak kedilerinin. İş bekliyordu ama sabah için. Gece de onlarındı.

"Güzel gömlek," diye yorumladı düğmeleri açarken. "Bu yüzden onu yırtıp açmaya direniyorum."

"Daha fazla gömleğim var."

"Ve hala. Evde olmak güzel." Gömleği sıyırdı, deri kravatı adamın saçından çekti. "Aşağı yukarı son yirmi altı saatte bile evde olmak güzel."

Gömleğini yukarı ve uzağa çekti. "Yunan güneşi sana bir parıltı vermiş." Parmağını yanağında, çenesindeki sığ çukurda ve boğazında gezdirdi.

"New York çok geçmeden bunun icabına bakacaktır." "Bu yüzden sürdüğü sürece tadını çıkaracağım."

Ve dudaklarını onun boğazına bastırdı. Sonra onu çevirerek yatağa sırt üstü yatırdı.

Galahad homurdandı, yere sıçradı, sinsice uzaklaştı. Bu onu gülümsetti.

"Şimdiye kadar alışmış olması gerekirdi. Sonra tekrar..." Roarke'ı da kendisiyle birlikte aşağı çekti. "Ben de buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum."

Çünkü her zaman yeniydi, diye düşündü dudakları tekrar buluştuğunda. Görkemli bir şekilde tanıdık ve hâlâ parlak bir şekilde yeni. Onun tadı, teninin hissi, şekli... Onu karanlık bir dünyada bulabilirdi. Ve yine de, ona sahip olmanın heyecanı her seferinde taze ve keskin bir şekilde vurabilirdi, her seferinde.

Yatağın üzerinde yuvarlandılar, şimdi nabızları kalınlaşırken bile şakacıydılar. Kalbi adamın dudaklarının altında güçlü ve hızlı atıyordu; elleri adamın sırtında, kalçalarında hızlı ve sert bir şekilde hareket ediyordu.

Birbirlerini daha derine götürdüler -küçük ısırmalar, uzun vuruşlar, ta ki adam kendini onunla birleşmiş hissedene kadar. Ritim için ritim, nefes için nefes.

Adam yavaşça içine girdiğinde, kadın adamın yüzünü ellerinin arasına aldı.

Her şeyi onun gözlerinde görüyordu, o vahşi İrlanda mavisinde. Onlarda yaşadığını hissettiği her şeyi, ona getirdiği her şeyi, birbirlerine verdikleri ve birbirlerinden aldıkları her şeyi.

İhtiyaç orada yaşıyordu ve arzu. Bu her zaman heyecan verici olacaktı. Ama aşk, o kadar istikrarlı, o kadar sonsuz, o kadar gerçekti ki her şeye hükmediyordu. Ve bu her zaman, her zaman bir mucize olacaktı.

Bir an için vücudu yandı, sadece her şeyiyle yandı. Sonra yanma, onu zirveye yuvarlayan, orada sallayan, düşmesine izin veren ve sonra tekrar yükselen sırlıslık bir sıcaklığa dönüştü.

Ve göz göze geldiklerinde her şey, her şey onun içinde parlıyordu.

Dudakları tekrar buluşmadan önce onun adını, sadece adını söyledi.

Adam kendini bıraktığı anda, kadın sıkıca sarıldı ve onunla birlikte gitti.

On Birinci Bölüm

Vücut saati onu yine şafaktan önce uyandırdı.

Yanındaki çarşaf, Roarke'ın bir süredir uyanık, giyinik ve ofisinde olduğunu söyleyecek kadar serindi.

Galahad, sırtının küçük kısmına kıvrılıp uyumaya devam etti.

Yüzde onda ışıkların yanmasını istedi, yattı ve kahve için yatak odasındaki AutoChef'e gitti.

Madem gecenin bir yarısı gibi gelen bir saatte ayakta, o zaman bir şeyler yapabilirdi. Spor şortunu ve atletini giydi ve kahveyle birlikte asansöre binerek spor salonuna indi.

Üç millik bir koşu yapmaya karar verdi ve kahve içerek programlara göz attı. New York'ta geçen Uç ya da Savaş adlı programı seçti.

Yakıcı yaz güneşi altında Beşinci Cadde'ye sessizlik çöktü. Eski el ilanları, paket servis bardakları, parçalanmış alışveriş poşetleri boş caddelerde uçuşuyor ya da uçuşuyordu. Midtown alışveriş merkezindeki vitrinlerde ısıtılı elbiseler ve şık takım elbiseler içindeki donuk yüzlü mankenler görölüyordu.

Ya da kırılmış camların ardında, kırık, çıplak ve bazıları ürkütücü bir şekilde kana bulanmış halde yatıyorlardı.

Kırık bir pencereden yarı içeride, yarı dışarıda duran cesedi manken sanmadı. Kan taze ve bol görünüyordu ve koşarak yaklaştığında sağ omzunu, daha doğrusu omzunun olmadığını fark etti.

Bir polis, hologram egzersiz programında bile polisti, bu yüzden araştırmak için koştu.

Şehir Savaşı dönemi mi? diye merak etti. Ama hiçbir bombalama izi görmedi, sokak çatışması sesi duymadı, askeri ya da paramiliter varlık yoktu.

Cesede ulaştığında gördüğü şey, bir zamanlar açgözlülükle cesedin bacağını kemiren bir adamdı.

Ölü kadının gözleri şak diye açıldı. Hırladı. Ve onu kemiren şey ellerinden ve dizlerinden kalkarak ilerledi.

"Ciddi misin?"

Eve silahına uzandı. Elinde bayıltıcı yerine bir tabanca vardı. Vücut kütesine nişan alma içgüdüsüne direnerek, Roarke'la birlikte izlediği tuhaf ve eğlenceli zombi videosunu hatırladı ve kafasına nişan aldı.

Adam yere düştüğünde, ölü ve çoğu yutulmuş kadın kırık pencereden sürünerek çıkmaya başladı. Gözlerinde akıl almaz bir açlık parlıyordu.

Eve onu aralarından vurdu.

Ve geldiler, kırık pencerelerden dışarı çıktılar, rögarlardan tırmandılar, kendilerini kaldırımında sürüklediler.

"Lanet olsun" dedi ve kaçtı.

Yukarı çıktığında Roarke kucağında kedi, masanın üzerinde bir fincan kahve ile oturuyordu. Alışkanlıktan olsa gerek, hisse senedi raporları yanıp sönerken ekranı sessize almıştı.

"Neden zombiler vardı?"

Ona gülümsedi. "Bazıları bunun bir virüsten kaynaklandığını söylüyor."

"Uyandığımdan beri üç millik bir koşu yapmayı düşündüm, zamanlamaya uygun bir program yaptım ve zombiler Midtown'dan Yukarı Batı'ya kadar her yerde yemek yiyor."

"Ah, Uç ya da Savaş, değil mi? Peki sen hangisini seçtin?" diye sordu kadın daha fazla kahve için cezveye vururken.

"İkisi de. Fiftieth'teki zombi kapıcı neredeyse beni yakalıyordu ama çoğunlukla döner kapılarla kafasını kopardım. Sadece kaçmak istedim."

"Programı sonlandırabilir, başka bir program seçebilirdiniz."

"Bu pes etmek gibi bir şey. Her neyse, çok terledim. Bir duş alacağım."

O giderken Roarke Galahad'ın kulaklarının arasını kaşdı. "Kabul ettiğinden çok daha fazla eğlendi."

Dışarı çıktığında kedi yatağın üzerine yayılmıştı ve Roarke ısınan kubbelerin altında kahvaltı ediyordu.

"Peki, ben zombilerle savaşırken sen hangi gezegeni satın aldın?"

"Aslında bu sabah Güney Pasifik'teki bazı projelerin ince ayarlarıyla uğraştık."

Isıtıcıları kaldırarak altın omletleri, lapa lapa kruvasanları ve şeftalili bir çeşit küçük parfeyi ortaya çıkardı.

"Bununla birlikte, bu öğleden sonra, binanızın mekan alanı için bazı tasarım seçeneklerine bakacağımı bilmek ilginizi çekebilir."

Omletin içinde ıspanak bulacağını biliyordu ama omleti kestiğinde jambon ve peyniri de keşfetti. "Tapuya benim adımı yazdın diye burası benim binam değil."

İkisinin de kahvesini doldurdu. "Sevgili Eve, burayı senin binan yapan şey tapudaki adın. Ayrıca, haklı olarak nefret edilen kiracı Stone'un hem kulübünü hem de yaşam alanlarını Jersey City'ye taşımaya karar verdiğini söyleyebilirim."

"Öyle mi? Ona kötü şans. Pislik. Pislik olmayan ama önceki bir davayla bağlantılı olan başka birinden bahsetmişken, metal heykelleri yapan adam. Eliza Lane'in siyanürü çaldığı yer."

"Pekala, evet."

"Peabody sahip olduğu bu lamba yüzünden çılgına döndü. Evin onun bölümüne baktığımdan beri, evet, bunu görebiliyorum. Yine de sen onun ne yaptığını, nerede olduğunu falan daha iyi biliyorsun. Sana bunun ya da benzerinin bir resmini göndermesini isteseydim, belki yeni evinde bir yere yakışıp yakışmayacağını görebilirdin."

"Yapabilirim, evet."

"Sağlam." Yumurtaları küreğe doldurdu. "Bir de Peabody'nin Mavis'in çok hoşuna gideceğini söylediği bir bahçe heykeli var. Lane, Mavis siyanürü çalabilsin diye heykeli yapması için onu görevlendirdi. Muhtemelen şimdiye kadar bitirmiştir ya da belki de düşünerek hurdaya çıkarmıştır. Her neyse, onlara bir şeyler almalıyız, değil mi? Yeni yeri bitirdiklerinde onlara bir şeyler vermelisin."

"Yeni eve taşınma hediyeleri, evet. Ve seni dinliyorum, uygun hediyeler için ileriye düşünüyorsun."

"İleriye düşünmek değil, düşünmek zorunda olmamak. Ve kesinlikle göz atmak değil," diye ekledi Peabody ile yaptığı konuşmayı düşünerek.

"Göz atmak mı?"

"Muhtemelen orada olman gerekiyordu."

Kruvasanını açtığında buhar çıktı.

Üzerine, temas ettiği anda eriyen tereyağı sürmüştü.

"Tamam o zaman. Bana görüntüleri göndersin. Peabody işe yarayacaklarını düşündüyse, yarayacaklardır."

"Güzel, o zaman bitti ve düşünmek ya da göz atmak yok. Daha da iyisi, alışveriş yok. Günün yanlış polisleri ve onları seven ya da sevmiş olan insanları düşünerek geçirmeliyim. Çünkü öyle olacak. Belki Mira'ya bir danışırım, bakalım o da bu konuya eğilecek mi?"

"Greenleaf'in anma töreni yarın."

"Sen de katılacak mısın?"

Omuz silkti, yemek yedi. "Nerede olduğumuza bağlı. Saygı göstermek önemli ama-"

"Katilini bulmak daha önemli."

"Önemli. İntihar önemli," diye ekledi yemek yerken. "Sadece onu öldürmek değil, intihar süsü vermek. Örtbas etmek için mi, yoksa daha fazla acı yaymak için mi? Sanırım Mira ile konuşacağım, bunu bugün bir yere sıkıştıracağım."

"Ölüm yeterince acı değil mi?"

Başını sallayarak parfenin tadına baktı ve şeftalilerin arka taraftaki kendi ağaçlarından gelip gelmediğini merak etti.

Her iki şekilde de lezzetli.

"Sevdiğiniz biri öldürüldü, şok ve keder var. Belki de eğerler ve nedenler vardır. İntihar farklı bir acıdır. Beni terk etti, bunu seçti. Krizde olduğunu neden göremedim? Yani bu karısına, ailesine de bir saldırı mı? Belki de. Ya da bu bir ayna."

Kahvelerini doldururken kaşlarını kaldırdı. "Ah."

"Evet. İntihar eden birinin, Greenleaf'in -katilin zihninde- intihara sürüklediği birinin kaybının intikamı. Ailesini farklı türde bir acı ve kederle baş başa bırakan biri. Nereden bakarsanız bakın, bu önemli olacak."

Ayağa kalktı. "Giyinmem lazım. Zombiler otuzdan daha uzun sürdü."

"Zombilerin programlara saygısı yoktur."

Kim itiraz edebilir ki? diye düşündü dolabına doğru ilerlerken. Ve o gün için kendi kıyafetlerini de hazırlayacaktı.

Siyahın tam tersi olan haki pantolonu aldı.

-Sonra lacivert bir ceket, çünkü yazlık, hafif. Kolsuz beyaz bir gömlek gayet iyi görünüyordu.

Tam orada duran lacivert çizmeleri vardı, neden olmasın?

Kemer konusunda tereddüt etti -kahverengi mi lacivert mi diye- sonra ince kahverengi deriyle dokunmuş lacivert bir kemer gördü.

O giyinmiş Çabuk ol. ver onu a Şans! Ceketini alıp dışarı çıktı.

Silah kayışını takarken ona doğru baktı.

"Tamam, ne?"

"Ben de tam ne kadar taze ve profesyonel göründüğünü düşünüyordum." Rozetini, yani 'link'ini eline aldı. "Bu bir fiske mi?"

"Hiç de değil. Aslında, sana bakan kötü bir adam şöyle düşünebilir: Ah pekala, onu alt etmek kolay olacak, değil mi? Ve kulaklarından kanlar akarak ayaklarının dibine serildiğinde şaşırmayacak mı?"

Sırıtmak zorunda kaldı, sonra da bir parmağını aşağı doğru kaydırды. "Bu her şeyi söylüyor mu?"

"Benim için öyle." Onu kollarının arasına almak için ayağa kalktı. "Bugün çok yoğunum ama ilgilenmem gereken bir mali durum olursa bana haber verirsin. Bir erkek eğlence ister."

"Bunu yapabilirim." Ve onu öptü. "Kulüp mekan tasarımı anlaşması mı? Belki Mavis ya da Avenue A'nın çalacağı bir şey."

Onu öptü. "Bunu aklımızda tutacağız. Benim taze ve profesyonel polisime iyi bak."

"Listenin başında."

Merkeze giderken Feeney'e mesaj atarak McNab'i başka bir gün için istedi. Potansiyel isimleri azaltmak da listenin başında yer alıyordu. Mira'ya doğrudan bir danışmanlık için mesaj atmayı düşündü ama sonra ejderha yöneticiyi kızdırmamaya karar verdi. Kanallardan geçecekti.

Kronolojik olarak geriye doğru çalışmaya devam et, dedi kendi kendine. Ama intiharlara odaklan. Belki yanlış açı, belki ama tartımları ve/veya elenmeleri gerekiyordu, o yüzden oradan başlayın.

İntiharları alır, polisleri görevden alındığında ya da hapse girdiğinde bu yolu seçen aile bağlantılarını böler.

Filtrelemeye başla. Polisin -eğer yaşıyorsa- New York'ta bağlantıları vardı. Hapse girmişse, Greenleaf'lere ulaşmayı başarmış bir bağlantısı vardır. Daha önce hapse girmişse, polis şehre geri yerleşmiş ya da bu bağlantılara sahip.

Eğer ölürse, aynı şey.

Ama intiharın da bunda payı var.

Muhtemelen.

Koştı, koştu, koştu, farklı açılar, sabah trafiğiyle savaşıırken daha fazla teori.

Garaja girdiğinde, gün için genel bir plan hazırlamıştı.

Arabadan indiğinde onu fark etti. Belli ki sütunlardan birinin arkasında durmuş bekliyordu.

Bu sefer ucuz takım elbise yok. Pantolon, siyah bir gömlek. Tıraşsız, dağınık ve gözlerinde şöyle bir bakış vardı

geceyi geçirmek için bir ya da iki şişe bulmuştu.

"Lansing, durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Etrafında bir sürü pislik olmadan senin için daha kötü."

"Gerçekten benim peşimden gitmenin kaptana yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?" "Seni bırakırsam, başkası devralır. Sende

Webster kandırdı, Whitney'i kandırmış olabilirsin. Ama ben senin ne olduğunu biliyorum."

O işaret etti yukarı. "Garaj Kameralar,
Lansing. Benim Kendi kayıt cihazını,
tekrar. Aptal olma. Yürü git."

"Şansımı deneyeceğim. Senin gibi birinin rozeti var da benim yok mu? Bu saçmalık."

Adam ona doğru ilerlemeye başlayınca kadın hazırlandı. İkisi de arabanın gıcırdayarak aniden durduğunu duydu.

Baxter arabasından indi. "Ne oluyor, Lansing?" "Sen karışma, Baxter," diye çıktı Eve.

"Dallas."

"Bu bir emirdir."

"Beni rahatsız etmiyor. Süslü takım elbise, süslü araba." Lansing'in dudağı kıvrıldı. "Senin pisliklerinden biri daha. İkinizi de haklayabilirim."

Yeterince yaklaştığında, sarhoş nefesini kokladı ve gerçekten yapabileceğini düşündüğünü anladı.

İlk atışı onun yapmasına izin verdi ve yüzüne gelen sert ters vuruşu bir hakaret olarak algıladığını düşündü.

Kan tadı aldı.

"Sadece işten değil," dedi bir sonraki darbeyi engellerken. "Bu seni bir kafese koyacak."

"Hiç sanmıyorum."

Elinin tersini değil, yumruğunu kullandı. Adam sendeleyerek geri çekildi, sonra da sertçe vurdu.

Sarhoşken ve kontrolden çıkmışken bile birkaç tane indirdi. Daha fazlasını. Yumruğu kadının sol göğsüne değdiğinde, acı doğrudan kadının içine yayıldı.

Onu arkaya savuran bir tekme savurdu ve ardından parmak eklemlerine çapraz bir yumruk indirdi.

Sonra da bacaklarını altından çekip onu kışının üzerine yatırdı.

"Yerde kal!"

Kadın bağlarına uzanırken, adam ayak bileğindeki kılıftan bir kavrama parçası çıkardı. Akıntı genişledi, onu ıskaladı ve karşıdan gelen Baxter'a çarptı.

"Lanet olsun!" Adamın elindeki bayıltıcıyı tekmeleyip kendi bayıltıcısını çıkardı. "Vuruldu mu? Baxter, vuruldu mu?"

"Evet, ama hayır." Baxter bir ayağını gevşek sersemleticinin üzerine koydu, sonra Eve Lansing'in manşetlerini tokatlarken takım elbise ceketini açtı. "Sihirli astar. İnce Kalkan için bir alkış alalım. Lanet olsun Dallas, bir memur arkadaşına karşı silah kullandı."

"O bir memur değil. O sarhoş, beyni boklu bir pislik. Sen de bir memura saldırmaktan, gizli silah bulundurmaktan ve bir memura karşı kullanmaktan tutuklusun."

"Siktirin gidin, ikinizi de sikeyim."

"Evet, siki tutmuş olan sensin. Baxter, bana bir iyilik yap. O süslü arabayı park et ve beynini Booking'e götür."

"Elbette. Dudağın kanıyor LT, gömleğinde de kan var."

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin!"

"Saha çantamda bir leke çubuğu var. Senin için getirebilirim." "Hayır, sadece şu sik kafalıyı elimden al. Ve irtibata geç

EDD, güvenlik kayıtlarını alsınlar. Kayıt cihazımı almalarını söyle. İnsanlarla konuşmam gerek."

"Tamam. Sağlam bir darbe aldın, biliyorsun." Eliyle göğsünü işaret etti.

"Farkındayım. Park et ve anlaş. Ve sen," dedi Baxter arabasına doğru koşarken. "Sessiz kalma hakkına sahipsin."

Revize edilmiş Miranda'yı okuduktan sonra onu Baxter'a bıraktı. Şimdi birçok nedenden ötürü, önce Mira'nın ofisi diye düşündü.

Asansörde yardımsever bir üniformalı ona "Dudağı kanıyor," dedi.

Hırlamış olabilirdi ama ağzı sanki eşek arıları üzerinde oyun oynamış gibi acımaya başlamıştı bile.

Yönetici gün için hazırlık yapıyordu. Eve düşündü: Şimdi bana bir bok ver, bunun için üzgün ol.

O daha konuşmadan, yöneticinin gözleri büyüdü.

"Teğmenim! Yaralanmışsınız. Ne oldu? Size bir buz torbası getireyim. Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?"

"En kısa zamanda Dr. Mira ile görüşmem gerekiyor." "O
olmak içinde herhangi bir An.
Lütfen, otur Aşağı. Sen

kanıyor."

"Ben iyiyim. Sadece bana bir zaman verin, ben de bu işi halledeyim."

İkisi de topuklu ayakkabıların hızlı tıkırtısını duydu. Mira soluk pembe bir elbise ve ona uygun, kalçaları sallayan bir ceketle içeri daldı.

"Günaydın. Ben- Oh Tanrım, Eve! Ne oldu?" "Lansing, garajda, seninle konuşmam gereken bir konu var. ve şu anki soruşturmam hakkında."

"İçeri gel, otur. Telefonlarımı beklet. Lansing nerede?" diye sordu Eve'i ofisine yönlendirirken.

"Baxter onu Booking'e götürüyor. O iyi değil, sadece iyi değil. Üstüne bir de içki içiyordu."

"Otur. Ciddiyim." Konuşurken bir dolaba doğru yürüdü ve tıbbi malzemeleri çıkardı. Hızlı bir hareketle bir soğuk paketi çalıştırdı. "Ben dudağını asarken bunu çenende tut."

"Bu daha iyi." Eve paketi göğsüne bastırdı. "Piç mememe yumruk attı. Kahretsin!"

"Biliyorum," diye mırıldandı Mira asayı kullanırken. "İlk başta acıtacak. Sadece nefes al."

"Nefes alıyorum. Onunla Greenleaf hakkında değil. Orada başlamış olabilir ama özellikle benimle ilgili bir sorunu var. Önemli değil, bir süreliğine gidiyor. Elinde bir parça vardı ve Baxter'a isabet eden bir atış yaptı. Silahını tam doldurmuştu. Orospu çocuğu ciddi hasar vermek istedi."

"Yüce Tanrım. Dedektif Baxter yaralandı mı?"

"Hayır. O şeyi giyiyordu, sihirli astarı." "Ah, İnce Kalkan. Hepimiz Roarke'a borçluyuz."

"Lansing'in temsilcisi elinden geleni yapacaktır, temsilciler bunun için vardır. Fesih kararına itiraz edebilirdi ama artık bu söz konusu değil. Psikolojik değerlendirme isteyecekler."

"Tabii ki. Onu kendim alacağım."

Rahatlayan Eve gözlerini kapattı. "Güzel. Tamam. Bu kadar asa yeter, değil mi?"

"İşte. Şimdilik. Biraz ağrıyacak ve hala biraz şiş ama yara kapandı. Çenende morarma ve orada şişlik oluşuyor. Nefes almaya devam et."

"O pisliği düne kadar hiç görmedim. Her neyse, tüm bunları Whitney'e rapor edeceğim ama Greenleaf soruşturması konusunda sana danışmam gerekiyor."

"Evet. Ölümünü duyduğumda çok üzüldüm."

"Onu tanıyor muydunuz?"

"Ben yaptım. Kendini işine adanmış bir kamu görevlisiydi. Sert ve kesin bir çizgisi vardı ve herkes bu çizgiyi nasıl ve nerede çizdiği konusunda hemfikir değildi."

"Yaptın mı?"

"Onun dürüstlüğüne saygı duydum ve tavsiyeme başvurma ihtiyacı hissettiğinde o da benimkine saygı duydu. Şimdi çenendeki paketi kullan ve göğsünü görmeme izin ver."

"Sorun yok. Oradan ilk kez darbe almıyorum."

Mira'nın yumuşak mavi gözleri çelikleşebilirdi. "Benim de bir tıp doktoru olduğumu unuttunuz mu? Diğer yaralarınıza bakmama izin verin, ben de sağlık görevlilerini çağırmak zorunda kalmayayım."

"Tamam, tamam." Eve gömleğin düğmelerini açmaya başladı, parmak eklemleri ağrıyınca yüzünü buruşturdu.

"Bir dakika içinde ellerinizle ilgileneceğiz. Çok profesyonelce davranmayacağım ve eklemlerinizin durumunu gördüğüme sevindiğimi söyleyeceğim. Bu, çok fazla vuruş yaptığınız anlamına geliyor."

Utançla mücadele eden Eve gözlerini kapattı. "Sanırım çenesini yerinden oynattım. Spin tekmesi. İyi bir tekmeydi. Kesinlikle burnunu kırdım."

"Burada ciddi bir morluk var. Göğsünü asacağım. Biraz acıyacak ama sonra hafifleyecek. Her üç ila dört saatte bir yeniden tedavi etmek isteyeceksiniz."

"Tamam. Dava hakkında konuşacağım. Elimdekileri sana göndereceğim, ama intihar numarasına takıldım. Adamım! Tanrım! Kahretsın!"

Acıdı. Çok acıyordu.

"Nefes almaya devam

et." "Tamam.

Açıklamama izin ver."

Mira elini uzatırken, ağrı zonklayan, çürümüş bir diş ağrısına dönüştü.

Mira çalışırken, "Son bir ya da iki yıl içinde onunla birkaç kez karşılaştım," dedi. "Kesinlikle intihara meyilli olduğuna dair bir işaret görmedim. Onu tanıyan herkes bu yolu seçecek bir adam olmadığını bilirdi."

"Bunu başarabileceklerini düşündüler. Bence pencere bir hataydı ya da Webster içeri girmeden önce kilitleyemediler. Ama onu öldürmek yeterli bir intikam değildi." "Onun itibarını lekelemek, ailesini daha da harap etmek. Ben istiyorum ki her şeyi gözden geçirmek için, ama- İşte şimdi, bu tur için bu kadar yeter."

"Teşekkürler. Bu daha iyi."

Mira ayağa kalkarak dolaba geri döndü. Bu kez elinde bir leke çubuğuyla geri döndü. "Bakalım bu gömlek için ne yapabilirim."

"Önemli değil," diye başladı Eve.

"Saçmalama." Eve şaşkın şaşkın ona bakarken o diz çökerek kan lekelerini temizlemeye başladı.

"Ancak," diye devam etti Mira, "sözlü raporunuzdan edindiğim ilk izlenim, intiharın bağlantılı olduğu yönünde. Dediğim gibi gözden geçireceğim, ama bu noktada intiharla bağlantısı olan birini bulmanızı öneririm.

-Ve duygusal olarak Yüzbaşı Greenleaf'in soruşturduğu bir polis memuruna bağlıydı. Görevden alınmış, belki de bir suçla itham edilmiş biri. Ama kesinlikle Greenleaf'in bulguları nedeniyle NYPSP'deki kariyeri sona eren biri.

"Çoğunu çıkarıyorum," diye mırıldandı. "Bu eski memur kendi canına kıydı."

"Ben de oraya meyilliydim. Ama acaba IAB'nin vardıgı sonuçlar ve sonuçları, eş ya da çocuk gibi bağlantılı birinin kendi kendini feshetmesine yol açtı mı?"

"Eğer öyleyse, katilin eşinin ya da çocuğunun peşinden gitmesini ya da gitmiş olmasını beklerdim. Yüzbaşı daha sonra, bu kaybı yaşadıktan sonra gelirdi."

"Tamam." Bunu görebiliyordu. "Tamam."

"Bu bir kan davası. Kendi evinde beylik silahıyla öldürüldü ve eşinin bulması için bırakıldı ya da bırakılması planlandı. Bunu dava dosyalarında arayın."

"Pekâlâ. Şimdilik geri kalanları filtreleyeceğim ve oraya odaklanacağım." "Uygun dikkat geri kalan kan lekelerini çıkaracaktır. A

Birkaç tane inatçı var ama onlar da pek fark edilmiyor." "Summerset fark edecektir. Bana güvenin."

Şimdi başını kaldıran Mira gülümsedi. "Eve zor bir iniş yaptın."

"İşim bu. Yardım için minnettarım. Her şey için."

"Bana verilerinizi gönderin, ben de size yeniden asa kullanmanız için hatırlatmalar göndereyim ve bana yaralı olduğunuzu söylemediğiniz her yere asa kullanın."

Ayağa kalkan Mira, güzel pembe elbisesinin eteğini düzeltti. "Bir engelleyici kullanabilirsin."

"Evet, muhtemelen. Komşular. Onları çoktan araştırdım. Bir şey çıkmadı. Listedeki hiç kimseyle de aile bağımız yok, en azından şu ana kadar."

Mira gülümseyerek Eve'in şişmiş çenesine soğuk bir el koydu. "Aile senin yaptığın yer, değil mi? Al şu engelleyiciyi."

Eve, Cinayet Masası'na doğru ilerlerken, "Aile, onu yaptığın yerdir" diye düşündü. Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Belki de herkesten daha iyi.

İntihar aynasını iter, sonra da bağlantıları çalıştırırdı.

Ama önce Whitney'den bir görüşme istemesi gerekiyordu ve kendisinininkini çevirebilmek için yedek bir kayıt cihazı alması gerekiyordu.

EDD'ye.

Cinayet masasına girdiğinde, Jenkinson ve günün kravattı - elektrik mavisi uzaya ateşli uzay enkazları saçan bir süpernova- ayağa fırladı.

"Tanrım, Jenkinson, yağlı bir dudakım ve ağrıyan bir çenem var, şimdi de retinalarımı mı yakmak istiyorsun?"

"Baxter o siktiğimin sık kafalısının senin memene yumruk attığını söyledi. Hedef aldığını söyledi."

"Tanrım." İçgüdüsel olarak kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken mırıldandı. "Daha da kötüleşti."

"Lanet A. Baxter'a lanet bir dere fırlattı."

"Her şey yolunda," dedi Baxter masasından. "Sihri aldım. Lansing bir kafeste, LT ve ağlayan bir avukat."

Jenkinson'ın görüşü "Lanet olası korkak" oldu.

"Ve Whitney senin ofisinde."

"Harika. Müthiş. Peabody, komutanın işi bitince içeri gel."

"Yapacağım. Sen iyi misin?"

"Ofisime gitmedim ve suratıma, mememe yumruk yedim. Elim kelepçelendi ve soğuk pakettlendim ve şimdi lanet olası işimi yapmadan önce komutanla her şeyi gözden geçirmek zorundayım. Ben daha iyiydim."

Whitney ofisinde, ellerini arkasında kavuşturmuş, sıska penceresinin önünde duruyordu. Döndü, uzun uzun baktı.

"Otur."

"Efendim, lütfen masa sandalyesini alın."

"Otur dedim." Ve parmağıyla masadaki sandalyeyi işaret etti. Kadın oturdu.

PPC'sini kaldırdı. "Az önce garajdaki güvenlik görüntülerini inceledim."

"Evet, efendim. Yaka kayıt cihazımı EDD'ye teslim etmem gerekiyor." Basitçe elini uzattı.

Eve kayıt cihazını çıkarıp ona uzattı. "Onu ikna etmeye çalıştın."

"Evet, efendim."

"Dedektif Baxter geldiğinde ona geri çekilmesini emrettiniz."

"Evet, efendim. Lansing'in üzerinde bir silah görmedim ama elinde bir debriyaj parçası olmadığından da emin olamadım. Bana karşı silah kullanmayacağını hissettim, o anda değil. Ellerini kullanmak istedi."

"Bunu yapmasına izin verdin. İlk yumruğu atmasına izin verdin." "Komutan, kendi silahımı çekebilirdim ve Onu zaptettim ama o yumruğu atana kadar konuşuyorduk. Eğer agresif taktikler kullansaydım, durumu yatıştırma şansım olmazdı. Garajın güvenlik kayıt cihazının, yani kendi kayıt cihazının devrede olduğunu belirttim. Baxter tanık olarak duruyordu. Ama o yine de saldırdı."

"Kahve alacağım, ikimiz için." AC'ye döndü. "İçki içiyordu."

"Evet, efendim."

"Ve pusuya yattı."

"Öyle görünüyor, efendim. Komutanım. Teşekkür ederim," dedi adam kahvesini uzattığında. "Komutan, Lansing'in benimle kişisel bir sorunu olduğu açık. Ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyorum. Dün Greenleaf soruşturmasını intihar süsü vererek kapattığımı düşündüğünde başlamış olabilir. Şimdi de rozetini kaybettiği için beni suçluyor. Sorunu ne olursa olsun, tüm kontrolünü kaybetti. Bana saldırdığı için bir bedel ödeyecek olması onun için önemli değildi - bunun açıkça kaydedileceği ve aynı şekilde tanıklık edileceği. Önemli olan bana borcunu ödemektir."

Kahvesini yudumladı, sıcaktan dudağı zonklayınca yüzünü buruşturdu.

Ama buna değdi.

"Dr. Mira onun psikolojik değerlendirmesini bizzat yapmak niyetinde." "Mira ile bu konuda konuştun mu?"

"Greenleaf soruşturmasıyla ilgili bir konuda ona danışmam gerekiyordu. Belli ki bir tartışmanın içindeydim. Ve açıkçası, efendim, Lansing'in durumu hakkında onu bilgilendirmenin en iyisi olacağını düşündüm."

Kahvesini aldı, tekrar sıska penceresinin önünde durdu. "Aynı fikirde değilim. Seninle konuştuktan sonra doğruca oraya gitmeye niyetlendim. Beni bir yolculuktan kurtardın."

Tekrar arkasını döndü. "Her şeyi doğru yaptın, tıpkı dün Lansing'e yaptığın gibi. Bence o ters vuruşu savuşturmalıydın ve savuşturabilirdin de. Bu senin yaptığın bir seçim, ona yardım edilmesini ve açıkça ihtiyacı olan cezayı almasını kolaylaştıracak bir seçim.

"Bu sabah IAB ile konuşmak niyetindeyim. Ancak edindiğim bilgiye göre orada kimsenin sizinle ya da soruşturmanızla ilgili bir sorunu yok. Eğer aksini algılasam, bununla ilgileneceğim."

"Evet, efendim."

"Bu kupayı yanıma alıyorum. Sana geri getireceğim." "Sorun değil."

"Polisler yanlış yaptığında, bu hepimizin canını yakar. Şu çeneyi buzla," diye ekledi ve dışarı çıktı.

Eve arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Bir dakika, diye düşündü. Sadece bir dakika sessizlik -ya da başı hâlâ zonklarken ve her şey zonklarken olabildiğince sessizlik.

Sonra Peabody'nin sesini duydu ve ayağa kalktı.

On İkinci Bölüm

Peabody bir elinde soğuk bir paketle içeri girdi.

Eve, "Buzları çoktan çözdüm," diye söze başladı ama Peabody paketi Eve'in masasının üzerine koydu.

"Birkaç dakika içinde tekrar buza gireceksin. Çenen oldukça kötü görünüyor. Sol kızını göremiyorum ama-"

Eve bir elini göğsünün üzerine koydu. "Ve sen yapmayacaksın."

"Ama eminim acıtıyordur." Diğer elinde tuttuğu bir engelleyiciyi uzattı.

"İstemiyorum-"

Peabody, gözlerini sertleştirerek, engelleyiciyi Eve'in yüzünün altına itti. "Tanrım, Peabody, senden daha rütbeliyim."

"Beni Roarke'u etiketlemek zorunda bırakma."

Boğazına inen bir yumruk daha az sarsıcı olurdu. "Buna cesaret edemezsin."

"Oh, oh, cesaret ediyorum. İki kat cesaret ediyorum, al o zaman."

Eve onu kaptı, patlattı ve yuttu. "Neden bu kadar kızgınsın?"

"Neye kızgınım? Neye kızgınım?"

Ellerini havaya kaldıran Peabody bir daire çizdi. "Sana saldırdı. Yüzüne, göğsüne yumruk attı, hem de sebepsiz yere. Hem de hiç. O bir polisti ve başka bir polisin peşinden geldi. Seni sersemletmeye çalıştı ama ıskaladı ve Baxter'a vurdu."

"Baxter meşguldü," diye mırıldandı Eve.

"Ne bekliyordun ki?" Gözleri alev alev yanan Peabody ellerini kalçalarına vurdu. "Ne bekliyordun ki? Sen teğmensin! Teğmenimizin peşinden geldi ve bizden birine ateş etti. Eğer Baxter'ın sihirli astarı olmasaydı, o da yaralanacaktı. Lansing kafeste olmasaydı, Jenkinson onun peşinden giderdi, ben de yanında olurdum. Bütün yedek kulübesi de öyle."

"Bu tam olarak böyle yapılmaz. Ben hallettim. Halledildi. Belki de kan damarlarınız yüzünüzün her yerinde patlamaya başlamadan önce bir yatıştırıcıya ihtiyacınız vardır."

"Lanet olası bir emzik istemiyorum." Öfkeli ve sinirli Peabody ziyaretçi koltuğuna yığıldı. "Ah. Kahretsin!"

Eve tekrar arkasına yaslandı. "Kıç engelleyiciye mi ihtiyacın var?"

Peabody yarım bir kahkaha atarak ellerini yüzünde gezdirdi. "Sana saldırdı, Dallas. Garajda bekliyordu ve saçma sapan bir şekilde sana saldırdı. Dava üzerinde çalışıyoruz. Ne kadar geç saate kadar çalıştığını biliyorum çünkü gecenin son notlarını aldım. McNab ve ben de senin kadar geç saatlere kadar çalıştık, eminim Roarke da öyle."

"O yaptı."

"Ve bu adam senin peşinden geliyor, hem de iki kez? Bu da ne demek oluyor?"

"O haklı değil. Hiç iyi olup olmadığını bilemem ama şu anda iyi değil. Halledildi. Şimdi psikiyatristler, avukatlar ve mahkemeler gerisini halledecek. Cezasını çekecek, bu konuda geri adım atmayacağım, çünkü ben olmasaydım, dövecek başka birini bulurdu. Psikiyatristlere ihtiyacı olduğu kadar bedelini de ödemesi gerekiyor. Ve bu halledildi. O yüzden sakın ol."

"Bak, sen benim LT'imsin, ortağımsın ve arkadaşımsın. Biri suratına yumruk attığında biraz huysuzlanıyorum."

"Not edildi ve takdir edildi." Peabody'nin gözlerindeki kızgın öfke -biraz da korkutucu- sönmüştü. "Şimdi iyi miyiz?"

"Belki kahve içseydim daha iyi olurdum."

"O zaman al, çünkü yapacak işlerimiz var. Mira ile görüştüm."

Peabody kahvesini alırken Eve de ona bilgi verdi.

"Zaten oraya doğru eğilmiştiniz - intihar açısı kilit önemdeydi. Bu açığı daha da geliştiriyor. Sanırım Mira'nın yaptığı da bu. İyileştirir ve netleştirir."

"Onu öldürmek yeterli değildi," dedi Eve. "Tek amaç buysa onu ortadan kaldırmanın pek çok yolu var. Planın bir kısmının soruşturmayı neredeyse başlamadan bitirmek olması hâlâ mümkün. Yüzbaşı kendini öldürdü, bitti. Ya da departmanı ve ailesini pişmanlık duyduğuna inanmanın ağırlığı ve yaşayamadığı işi yüzünden duyduğu suçluluk duygusuyla baş başa bırakmak."

"Ama ayna intiharı en yüksek sesle çalıyor."

"Biz de buna uyacağız. İntihar edenleri kendi listelerimizden çıkaracağız ve oraya odaklanacağız. Aynı yöntemi kullananları en üste koyacağız. Diğer yöntemleri de dahil edeceğiz ama eğer doğru açıdan bakarsak, yöntemi yansıtacak."

"Bir polis için en yaygın olanı."

"Öyle. Morris'ten Greenleaf'in görevde olduğu son birkaç yıl içinde morgda ziyaret ettiği intihar polislerinin kısa bir listesini aldım."

"Laboratuvara gidip cinayet silahının kimliğini belirleme şansları olup olmadığını kontrol edeceğim. Eğer bulamamışlarsa, ki sanırım bulamamışlar yoksa haberim olurdu, kayıtları incelemeye başlamamız gerekecek."

"Hangi kayıtlar?"

"Polis malıydı, karaborsa ya da gri piyasa değildi. Tanımlayıcı numarayı kaldırmışlardı. Ama bir polis silahını kaybederse, bu rapor edilir, kayıt altına alınır."

Peabody, "Öyle olması gerekiyordu," diye belirtti.

"Eğer değilse, ona başka bir görev verilmez. Bir polis emekli olursa, ölürse, görevine son verilirse, silahı teslim edilir ve kaydedilir. Eğer yeniden atanırsa, bu da kaydedilir. Yaşlılık, hasar ya da arıza nedeniyle imha edilirse, bu da kaydedilir."

"Doğru. Bunların hepsini biliyordum. Yani ... Greenleaf'te kullanılan sersemletici kategorisini arıyoruz, kayıp olduğu bildirilen ya da teslim edilen. Teslim edildiğinde, yeni atanan kişiye kadar takip edip doğrulayacağız."

Peabody yanaklarını şişirdi. "Bu da başka bir çile olacak."

"Feeney'i görmeye gideceğim ve ona işlere yardımcı olması için başka bir e-geek verip veremeyeceğini soracağım. Bu arada, çapraz kontrol yapacağız. Kendilerini bayıltmak için sersemletici kullanan polisler bakıyoruz. Bu silah da kanıt olarak kullanılacak. Orada tutulabilir, dava kapandıktan sonra imha edilebilir."

"Çünkü belki de katil Greenleaf'i öldürmek için aynı silahı kullanmıştır. Bu iyi bir fikir."

"O zaman başlayın. Bu konuda McNab ile koordineli çalışın, ben de yukarı çıkıp Feeney'den başka birini çekip çıkarayım."

Eve süzülüşleri EDD'ye götürdü. İyi açılar, diye düşündü. Çekilecek bazı sağlam hatlar. Mira ile erken buluşmak için neredeyse memesine yumruk yemeye değerdi.

Neredeyse, çünkü engelleyiciyle bile hala biraz ağrıyordu.

EDD'nin sirki dikkatleri dağıttı. Jenkinson'ın kravatı yanında sönük kaldı.

Çılgın renkler, çılgın desenler -ve bunlar sadece saçlardı- alana hakimdi. Poşetler, önlükler, çılgın gökkuşakları içindeki deri pantolonlar, bunları giyenler neredeyse sürekli hareket halindeyken etrafta dönüyordu.

McNab'a bir an göz attı, sandalyesi çalışırken küpünün içinde dans ediyordu. Her zamanki zarif sarı saçlarında şimdi parlak kırmızı çizgiler vardı.

Muhtemelen Peabody'ninkiyle dayanışma içinde, diye karar verdi Eve ve iç çekmeye zahmet etmedi.

Doğruca Feeney'nin ofisinin normalliğine yöneldi.

Her zamanki gibi kahverengi bir takım elbise giymişti - bu yaz ağırlığındaydı ve güçlü güneşte pişmiş tezek rengindeydi. Daha koyu tonlardaki kravatı biraz yamuk duruyordu ama şu anda lekesizdi.

Tel tel saçları, kızıl ve gri, köpek suratının etrafında patladı.

Masasına yaslandı, bir ayağını duvar ekranına vurarak kaşlarını çatı.

Bakışlarını Eve'e çevirdi ve av köpeği gözleri kızardı. "O lanet olası bok kafalı Lansing."

"Söz uçar yazı kalır."

"Cinayet masası komiseri, Central'ın garajında, pislik olduğu için işten kovulan bir pislik tarafından saldırıya uğrar. Sonra da Baxter'a mı ateş ediyor? Bana onun senden çok daha kötü görüldüğünü söyleyen iyi olur."

"Burnu kırılmış, çenesi yerinden çıkmış olabilir. Kaburgaları incinmiş olmalı ve sağ kolunu bir süre kolay kolay kullanamayacak."

"Güzel. Bok kafalı." Sol omzunun üzerinden baktı. "Nasıl... ah, bilirsin, ah, kız kısmı?"

"Tanrım, herkes bundan mı bahsediyor? Ben iyiyim. İyiyim. Her şey yolunda." Devam et, diye düşündü. Ve hızlı. "Greenleaf davası için yapılacak aramalarda daha fazla yardıma ihtiyacım olabilir."

Başını salladı, belli ki Eve'in kız rolünü tartışmayı erteledikleri için rahatlamıştı. "İhtiyacınız olduğu sürece McNab yanınızda. Başka ne var?"

"Cinayet silahı üzerinde ikinci bir arama başlatıyorum."

Onun anlattıklarını dinlerken Feeney, Sheila Feeney'nin eseri olan sallantılı kaseyi masasından aldı ve şekerlenmiş bademlerden birini ağzına attı.

"İntihar eden polisiniz yakalandığında silahına el koyarlardı." Eve'e kâseyi uzattı.

"Doğru." Bir badem aldı. "Bir damla içmiş olabilirim -Ya da Kayıtlar ya da Kanıtlar bölümünden biriyle işbirliği yaptı. Yanlış polisler diğer yanlış polisleri tanır."

Feeney'nin yüzü gergin ve asıktı. "Evet, öyle. Katil kimlik kodunu silmiş çünkü izinin sürülmesini istememiş."

"Doğru, yani olabilir ve olduğunda da Greenleaf ile bağlantılı olması pek olası değil. Zaten ölü ya da hapsedilmiş polisler üzerinde duruyoruz ama odağımızı intihar eden polislere kaydırıyoruz."

Yürütecek çok şey var, Feeney. Eliyoruz ama yavaş ilerliyor. Bunu da eklersek, biz vurana kadar iş yavaşlayacak."

"Ben alırım. Greenleaf'i pek sevmezdim ama kurallara göre çalışan ve yaşayan bir polisti. Kabul ediyorum," diye tekrarladı. "Elinde ne varsa bana gönder. McNab'i laboratuara çekeceğim ve üzerinde birlikte çalışacağız."

"Minnettarım, hem de çok."

Feeney bir badem daha patlattı. "Bir keresinde peşimden gelmişti, Greenleaf."

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Senin zamanından önce, evlat. Neredeyse yirmi yıl önceydi. Saçma sapan bir şeydi ve beni temize çıkardı, o kadar. Yine de onu pek sevmezdim," diye ekledi Feeney ve bir badem daha patlattı. "Ama bir kuralı vardı ve ona sadık kaldı. Onu kim öldürdüyse sadece bir polis katili değil, aynı zamanda bir korkaktı. O yüzden bu bende."

Eve, Cinayet Masası'na geri dönerken beklediğinden daha fazlasını düşündü. Feeney'nin çabalarıyla daha hızlı ve temiz bir şekilde ilerleyeceklerdi.

"Feeney alıyor," dedi Eve çalışma odasından geçerken. Ofisine doğru yönelirken Peabody'nin "Oh evet" sesini duydu.

Taze kahvenin de etkisiyle, mevcut tüm verileri Feeney'e kopyaladı. Panoyu incelemek için bir dakika daha ayırdı, olay yerine, Greenleaf'in yığılmış bedenine, sersemletici yanıkların açısına odaklandı.

"Evet, bir korkak," diye mırıldandı. "Silahsız bir adamı arkadan vurmak."

Arkasına döndü ve listenin kendi bölümünü getirdi. Sıradaki isme daha yeni başlamıştı ki, birinin ofisine doğru geldiğini duydu.

Sadece düşündü: Webster kapıdan içeri adım atmadan önce "Şimdi ne olacak?" diye düşündü.

"Oh, Tanrım, Dallas. Yeni
duydum."

"Halledildi."

Halledildi."

"Öyle olduğunu biliyordum... Ama sana bu şekilde, başka bir polisin önünde, lanet olası garajda geliyor."

"Bitti," dedi tekrar. "Beni ve Baxter'ı atlatabilseydi senin peşine düşeceğini bilmeliydin."

Webster elini saçlarında gezdirdikten sonra yorgun gözlerle Eve'e baktı. "Evet, anlıyorum. Oturabilir miyim?"

"Sizi bilgilendireceğim. Önce bana birkaç saat verin. Feeney aramalar üzerinde çalışmayı kabul etti, bu yüzden bugün ilerleme bekliyorum."

"Feeney'den daha iyisini isteyemezdim. Ama daha çok seni bilgilendirmek istiyorum. Birkaç dakikanızı alabilir miyim?"

Omuz silkti, eliyle işaret etti. "Sandalyenin risklerini biliyorsun." "Evet, biliyorum." Adam dikkatle ziyaretçi koltuğuna oturdu. "Sen

Bütçenizin bir ziyaretçi koltuğunu daha kaldırabileceğini biliyorum." "Bunu neden isteyeyim ki?"

Ona gülümsedi, yorgun ve kederli bir adamdı. "Biliyor musun, senin için deli oluyordum."

"Lanet olsun, Webster."

"Hayır, hayır." Elini salladı. "Öyleydim ve bununla aptallık ettim. Ve aptallıkla ciddi bir çizgiyi aştım, hak ettiğimi aldım. Ve tam olarak hak ettiğimi almak beni birden fazla yönden düzeltti. Roarke'ın canıma okuduğu için minnettar olmak zor ama minnettarım. Beni doğru yola soktu, hem de başka bir yöne.

"Martin'le bu konuyu konuştum, Beth'le de. Kanı temizlediler, dinlediler, kaburgalarım buz koydular falan. Ve bana çizgiyi aştığımı söylediler. Bu konuda esneklik yok. Aile budur işte, seni temizlerler ve gerçeği söylerler. Yani."

Bir nefes verdi. "O gece Martin'i görmeye gittim çünkü onunla bir şey konuşmak istiyordum. Bunu size ifademde de söyledim. Onunla ne hakkında konuşmak istediğimi hiç sormadınız."

"Konuyla ilgisi yoktu, yok ve bu sizin işiniz."

"Doğru ama onunla konuşamam ve şu anda Beth'i daha fazla endişelendirmek istemiyorum. Garip bir şekilde

Onunla konuşmak istememin nedenlerinden biri de sensin ve bunu benden duymanı istiyorum."

"Peki, tamam. Ama soruşturmayla ilgisi olmadığı için o birkaç dakikayı harcıyorsunuz."

"Siz soruşturmayı kapatana kadar yürürlüğe girmeyecek, kaptanım da bunu kabul etti. Ama ben evraklarımı teslim ettim."

"Ne?" Gerçekten afallamıştı, ayağa kalktı. "Neden?"

"Çünkü sevdiğim ve birlikte bir hayat kurmak istediğim kadın gezegen dışında yaşıyor."

"Ama Angelo'yla sadece birkaç ay önce tanıştınız."

Tekrar gülümsedi. "Roarke'la takılman uzun sürmedi. Bildiğin zaman, bilirsin. Bunun hakkında konuşmuştuk. Onun buraya gelmesi, Olympus polis şefliğinden istifa etmesi. Ben oraya gidiyorum, NYPSD'den istifa ediyorum. Oraya gidiyorum çünkü bu doğru geliyor. Martin'le konuşmak istedim."

Onu ilgilendirmez, dedi kendi kendine. Ama... bağlantılar.

"Büyük bir adım atıyorsun Webster. Ne halt edeceksin Orada ne yapıyorsun?"

"Bunu ben de düşündüm. Bu bir dürtü değil, Dallas. Polis olamam, şefimle birlikte olamam ve sonunda evlenemem. Özel sektöre geçmeye meyilliydim-"

Onun alaycı homurtusuna sadece gülümsedi.

"Ama Martin'e olanlardan sonra... öğretmek, eğitmek istiyorum. İyi polisler yetiştirmeye ve eğitmeye yardımcı olmak istiyorum. Lansing'in başına gelenlerden sonra bunu daha çok istiyorum. Nasıl soruşturma yapılacağı, bir şüpheliyle nasıl başa çıkılacağı ya da bir durumun nasıl tırmandırılmayacağı, nasıl mülakat yapılacağından daha fazlası olmalı. Etik, dürüstlük, rozeti onurlandırmakla ilgili olmalı. Sanırım bu işte iyi olurdum. Bu işte iyi olmak istiyorum."

"Muhtemelen olurdun. Sadece... çok fazla."

"Farklı bir yön ve bunu Darcia ile yapacağım. İstediğim her şey bu. Sana söylemek istedim. Şimdi yolundan çekileceğim."

O ayağa kalkarken Eve koridorda topuk sesleri duydu.

Şef Darcia Angelo kapıdan içeri girdi. Koyu renk saçları

uzun dalgalar halinde omuzlarına dökölüyordu. Yine de

Kısa süre önce bir uzay mekiğiyle seyahat eden kadın, formu saran krem rengi elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla podyumlarda taze görünüyordu.

"Darcia. Hiç beklemiyordum... Bunca yolu geldin."

"Tabii ki geldim. Don." Eve'in varlığına rağmen Darcia kollarını açtı, onu içine aldı. "Martin için çok üzgünüm."

Darcia onu tutarken bile Eve onun gözlerinin, polisin gözlerinin tahtaya odaklandığını gördü.

"Önce senin evine gittim." Darcia başını çevirerek dudaklarını Webster'ın yanağına bastırdı. "Çantamı bıraktım. IAB'ye giriş yaptığımda kaptanınız Dallas'la konuşmaya geldiğinizi söyledi."

Darcia geri çekildi ve Eve'e elini uzattı. "Teğmen." "Şef."

"Eğer gizli konuşacaksanız size odayı vereceğim. Ama şunu söylemek isterim ki, bir hafta boyunca New York'ta olacağım ve herhangi bir şekilde yardımınıza ihtiyacınız olursa emrinize amadeyim."

"Bu takdire şayan. Webster soruşturmaya doğrudan dahil olamaz."

"Tabii ki."

"Onunla olan ilişkini düşünürsek, sen de yapamazsın."

"Ah." Darcia başını salladı ama Eve, Darcia'nın tahtaya bakarken profesyonel bir pişmanlık duyduğunu gördü. "Anlaşıldı."

"Bununla birlikte, Webster'ı döngü içinde tutabilirim ve tutmaya devam edeceğim ve sizinle bilgi paylaşmasına veya sahip olabileceğiniz herhangi bir içgörüye itiraz etmem."

"Çok cömertsiniz. Ciddiyim. Don, yüzbaşın bugün Martin'i getirecekleri cenaze evine gitmeden önce bazı işleri tamamlaman gerektiğini söyledi. İşin bitince yanına geleceğim, sonra da ailenin yanına gideceğiz."

"Burada olman her şey demek."

"Böyle bir zamanda başka nerede olabilirim ki? Hazır olduğunuzda bana haber verin, gidelim."

Kadının iki elini de dudaklarına götürdü. "Uzun sürmeyecek. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Eve'e, sonra Darcia'ya: "Ona söyledim."

"Güzel. Seni bekleyeceğim. Burada değil," diye güvence verdi Darcia Eve Webster ayrılırken. "Ama bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Tabii. Ne olacak ki?"

"Öncelikle, ne olduğunu sorabilir miyim?" Eve'in yüzünü işaret etti.

"Bir pislik oldu. Bir kafeste oturuyor ve daha kötü görünüyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sıradaki. Planlarımızı ve Don'un kararını onaylamıyorsun."

"Onaylamak ya da onaylamamak bana düşmez."

"Sana büyük saygı duyuyor. Ben de öyle." Darcia gülümsedi. "Bu da seni zor durumda bırakıyor."

"Ne düşündüğümü bilmek istiyorsun. Sana söyleyeyim. Bence önemli olduğunda, sen geldin. Ve seni gördüğünde, bu olay olduğundan beri ilk kez stres ve kederin üzerinden kalktığını gördüm. Bu uzun sürmeyecek ama önemliydi."

"Hayır, uzun sürmeyecek."

Tahtaya tekrar baktı ve Eve kederli olduğunu gördü.

"Martin her açıdan onun babasıydı. Babasını ondan kimin aldığını bulmanıza yardım etmeyi çok istiyorum ve neden bana izin vermediğinizi anlıyorum."

"Neden evraklarını teslim edip sana geldiğini anlıyorum. İkinizin de neden uzayda dönen bir şeyin üzerinde yaşadığınızı anlamıyorum."

"Dünya da uzayda dönen bir şeydir."

"Evet, insanlar bana bunu söyleyip duruyor. Bence ikiniz de istediğiniz şeyin peşinden gidiyorsunuz. Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" Darcia kabul etti. "Sizi işinizle baş başa bırakayım." Ama önce bir adım atıp eliyle cesedin olay yeri fotoğrafına hafifçe dokundu. "Bunu hak etmemiştin."

Hayır, diye düşündü Eve Darcia gittiğinde. Ama kimse gitmedi. Peabody mesaj attığında işe daha yeni dönmüştü.

Buz yine düştü.

"Seni kim görevlendirdi?" Eve mırıldandı. Ama soğuk paketi çalıştırdı ve çalışırken ağrıyan çenesinin üzerine koydu.

Görüşmeyi hak ettiğini düşündüğü üç kişi olduğunda, yedek kulübesine doğru yürüdü.

"Hadi gidip insanlarla konuşalım."

Peabody ona, "Sanırım bende bir tane var ve McNab az önce bana bir tane gönderdi," dedi.

"Böylece beş kişi oldu. Hadi biraz sohbet edelim. Seninkini benim için çalıştır."

"Teğmen Colton Jayne. Bir yolsuzluk şebekesi vardı ve yaklaşık on altı yıl önce bu yüzden battı. Greenleaf iç soruşturmanın başındaydı. Dallas'ta suçüstü yakalandı ve iç soruşturma ikinci planda kaldı ama mahkemeye çıkmadan önce kendini bir silahla öldürdü -iki tane daha silahı vardı-. Karısı onun yanında kaldı, tuzak kurulduğunu iddia etti, departmana ve baş müfettiş Greenleaf'e dava açtı. Bir yere varamadı ama çok gürültü kopardı. On altı yıl önce bu ay kendini öldürdü. Karısı da olay yerinden altı blok ötedeki bir şirketin bilgi işlem bölümünde çalışıyor."

"Konuşmaya değer."

"İki numaralı eşiydi, yaklaşık on yaş daha gençti. Adam kendi kendini öldürdüğünde iki yaşlarında bir çocuğu vardı. Onu buldu.

"Sonra, McNab bana devriye memuru Marcia Lord'u verdi. Aşırı güç kullandığı için iki kez disiplin cezası almış, sonra da bir çocuğun kolunu kırmış - çocuk hırsızlık yaparken yakalanmış. Tıbbi yardım çağırmak yerine onu kelepçelemiş, kolu kırılmış ve onu kelepçelemiş. On bir yaşında. Bir görgü tanığının kamerasına yakalanmış - çocuk acı içinde çığlık atıyor ve kadın susmazsa diğer kolunu da kırmakla tehdit ediyor."

"Tamam," diye mırıldandı Eve, Richard Troy'un acımasız saldırısı altında kırılan kemiği hatırlayarak kolu burkulurken.

"Babası bir-dörtte dedektif olarak çalışıyordu. Onun beylik silahını aldı, kendini dışarı attı. Babası biraz gürültü yaptı, Greenleaf'in ve Whitney'in yüzüne baktı. Kısa bir süre sonra evraklarını teslim etti. Özel dedektiflik lisansı aldı, Alphabet City'de bir ofisi var."

Eve, garaj katına çıkan merdivenleri çıkarken başıyla onayladı. "Eski polis, özel dedektif, Greenleaf'e ulaşmanın bir yolunu bulabilirsin."

Adresleri takın. Benimkini ekleyeceğiz ve beşine de en mantıklı rotayı programlayacağız."

"Elinde ne var?"

"Oglebee, Dedektif Justin, Organize Suçlar. Görünüşe göre onlara karşı olmaktan çok onlarla çalışmış. Mafya parasıyla Cayman Adaları'nda kendine lüks bir yer, lüks bir tekne ve lüks bir araba almış. Greenleaf batana kadar lüks bir hayat yaşamış. Karısı onu çoktan terk etmişti, ama o sırada on sekiz yaşında olan oğlu onu bırakmadı. Babasını bulmuş. Ölümüne intihar denmiş ama bir sürü soru işareti var. Oglebee cesetlerin çoğunun nereye gömüldüğünü biliyordu, bazılarını kendisi gömmüş olabilirdi. Avukatları dokunulmazlık ve tanık koruma için baskı yapıyordu."

"Çete saldırısı mı?" Peabody adresleri girmeye başlarken sordu.

"Ben olsam yarı yarıya verirdim. Oğul Akademi'ye başvurdu, reddedildi. Oğul Steven şu anda otuz üç yaşında, bir yemek şirketinde dağıtım işinde çalışıyor ve Greenleaf'in binası da onun bölgesinde."

"Kesinlikle bir konuşma."

Eve adresleri okudu, Peabody program yaparken diğer ikisini topladı.

"Görünüşe göre Lord, eski Dedektif Eli ile başlıyoruz."

Peabody, trafiğe girerlerken Eve'in profilini inceledi. "Muhtemelen tekrar asa kullanmalısın."

"Şu anda biraz meşgulüm ve asam da yok."

Peabody yardımsever bir şekilde cebinden bir tane çıkardı. "Yanımda bir tane getirdim."

"Ben sürüyorum. Ben hallederim."

"Lansing'in kendini savunmak için bayıltıcıyı çektiğini iddia ettiğini duydum. Sen ve Baxter kendinizinkine

uzanıyormuşsunuz."

"Bunu nereden duydun?"

"Jenkinson bu konuda kulağını yere dayamış durumda."

"Uçmayacak. Öyle değildik ve kayıtlar bunu gösterecek. Yasadışı bir silah taşıırken ve ilk saldıran o olduğunda meşru müdafaa iddiasında bulunmak zor."

"Onu sersemletmekte haklı olurdun."

"Ve bu ona biraz hareket alanı sağlayacaktı, bu yüzden yapmadım."

"Karısı onu terk etti ve boşanma davasında fiziksel ve duygusal istismar iddiasında bulundu."

Eve şöyle bir baktı. "Onu araştırmadığımı mı sanıyorsun?"

"Oh, şey, elbette. Belki de onun bir süredir

Nadine'in ilk kitabı çıktığından beri senin hakkında bir dosya var."

Eve'in elleri direksiyonda sıkılaştı. "Bir dosya mı? Bunu nereden biliyorsun?"

"EDD e'lerini gözden geçiriyor. Küçük bir kuş bana onların içinde seninle ilgili bir dosya bulduklarını söyledi."

"Neden bir kuş? Küçük bir kuş mu? Kuşlar kimseye bir şey söylemez."

"Papağanlar konuşur. Konuşurlar. Ve küçük papağanlar - muhabbet kuşları - konuşabilirler. Kuzenim Uma'nın bir Afrika grisi var ve fırtına gibi konuşuyor."

"Bu çok ürkütücü."

"Oh, çok şirin!"

"Ürkütücü," diye ısrar etti Eve. "Ama bu bana Lansing'in neden benimle uğraştığına dair büyük bir ipucu veriyor. Artık dosyasını alıp götürebilir."

Bu durum onu öylesine bunalttı ki, sokakta park yeri aramaktansa pahalı bir otoparka girdi.

Yürümesi gerekiyordu.

"Yeniden odaklan," diye emretti. "Tanrım. Kızı. Başka çocukları var mıydı?"

"Hayır."

"Tek çocuğu, onun izinden giden biri, kovuluyor, cezai -ve şüphesiz sivil- yargılamalarla karşı karşıya kalıyor. Rezil oldu,

aşğıılanmış ve işini yaptığı için. Dosyasında disiplin cezası var mı?"

"Hayır."

"Yani ya temiz çalıştı ya da yakalanmadı. Ama kızı temiz alışmıyor, yakalanıyor. Ve sonuçlarını kabullenmek yerine, bu işi bitiriyor."

Yürümek yardımcı oldu - başını temizledi, buharı azalttı.

New York sıcak ve kalabalık kokuyordu. İlk öğle yemeği telaşı kaldırım masalarını, kalabalık kayan arabaları doldurdu, böylece sıcak ve meşgul soya köpekleri, patates kızartmaları, pizza, burrito ve daha fazlasını ekledi.

Yarım blok ötede üç kartlı bir dolandırıcılık yapıldığını fark etti.

Operatör onu fark etti, bir kalp atışında katladı ve koşarak uzaklaştı. Omuz silkti, peşinden koşmaya değmezdi.

Onun yerine Lord'un binasının önünde durdu.

Sokak katında bir restoran vardı. İyi bir yer olmalı, çünkü insanlar kaldırımdaki her masayı dolduruyor ve garsonlar koşuşturuyordu.

Lori's School of Dance, Thompson Accounting, Creative Nail Artists ve Lord Investigations için bir tabela ile sokak kapısında ustalaştı.

İçeride, tek asansöre göz ucuyla bile bakmadı ve merdiven boşluğına açılan kapıyı iterek açtı.

Üçe tırmandılar.

Görünüşe göre John Calhoun, Avukat ve Tess'in Duvar Resimleri dış tabelayı değerlendirmemişti.

Lord'un ofisinin kapısında kendi adını taşıyan buzlu bir cam vardı.

Eve, iki boş sandalye, kompakt bir kahve istasyonu ve tek bir masanın bulunduğu küçük bir resepsiyon alanına açtı.

Otuz yaşlarında çekici bir esmer, masada oturmuş bir bilgisayar üzerinde çalışıyordu.

Çalışmayı bıraktı, Eve ve Peabody'ye bir gülümseme gönderdi. "İyi günler."

Eve rozetini kaldırdı. "Bay Lord ile konuşmak istiyoruz."

"Kimliğinizi taramamın bir sakıncası var mı?"

"Devam et."

Güzel, manikürlü elleriyle masasının çekmecesinden bir tarayıcı çıkardı, önce Eve'in, sonra Peabody'nin kalkanlarını doğruladı.

"Üzgünüm, Komiser, Dedektif. Bazen Bay Lord'un müşterilerinden biri hakkında bilgi almak için sahte kimlik kullanan kişiler oluyor. Aslında şu anda bir müşterisiyle birlikte, ama beklemek isterseniz daha fazla kalacağını sanmıyorum. Ya da sizin için bir randevu ayarlayabilirim."

"Bekleyebiliriz."

"Lütfen kahve ya da su alın."

İkisiyle de ilgilenmediği için Eve etrafına bakındı. Küçük ama temiz ve düzenli diye düşündü. Parlak yeşil yaprakları olan tek bir bitki, güneş yerine geçtiğini düşündüğü bir ışığın altındaki saksıdan yukarı doğru uzanıyordu.

Yeterince mutlu görünüyordu.

"Ne kadar zamandır Bay Lord için çalışıyorsunuz?"

"Neredeyse beş yıl oldu. Çok seviyorum," dedi başka bir gülümsemeye. "Ekran şovları ya da videolar gibi değil ve öyle olacağını düşünmüştüm. Heyecan verici görünüyordu. Ama öyle değil ve yine de gerçekten ilginç. Her türlü soruşturmayla ilgileniyoruz. Aile içi, sigorta, geçmiş kontrolleri, hatta kayıp kişiler ve bazen Bay Calhoun için bazı işler yapıyoruz. Kendisi bu katta bir avukat."

"Yani meşgulsün."

"Evet. Bay Lord çok sayıda müşteri tavsiyesi alıyor çünkü yaptığı işte çok iyi."

Arkasındaki kapı açıldı. Dışarı çıkan adam sefalet ve öfke arasında sıkışmış görünüyordu.

"Bir sonraki randevuya ihtiyacınız var mı, Bay Tibbits?" "Hayır. Hayır. Bitti. Bitirdim."

Eve, adam dışarı çıkarken sonuca vardı. Aldatan eş ya da birlikte yaşama.

Resepsiyon görevlisi ayağa kalkarken sırtına sempatik bir bakış attı. "Bir dakika," dedi Eve'e ve patronun ofisine doğru yürüdü.

Tekrar dışarı çıktı. "Hemen içeri girebilirsiniz. Bay Lord'un otuz dakika içinde bir randevusu olduğunu söylemeliyim."

"Bu işi ondan önce bitirmeye çalışacağız."

Resepsiyon görevlisi bekledi ve ardından kapıyı arkalarından kapattı.

Lord, resepsiyonun iki katı büyüklüğünde ve onun kadar temiz ve düzenli bir ofiste masasında oturuyordu.

Arka sokağa bakan iki penceresi vardı ve mahremiyet perdeleri takılıydı.

Güçlü bir yapısı vardı - geniş omuzlar, geniş göğüs. Saçlarını biberden çok tuza bırakmış, güçlü kemikli, koyu tenli bir yüzün etrafında kısa kesmişti.

Büyük elleri vardı ve Eve'i değerlendirirken onları masanın üzerinde katladı.

"Greenleaf'i öldürüp öldürmediğimi bilmek istiyorsun. Ben öldürmedim. Ama öldüğü için üzgün değilim."

On Üçüncü Bölüm

Eve bunu yapmanın bir yolu olduğunu düşündü.

Davet edilmeyi beklemeden masanın karşısındaki sahte deri koltuklardan birine oturdu.

"Kızınızın ölümü için Yüzbaşı Greenleaf'i mi suçluyorsunuz?" "Onun da katkısı oldu. O tavsiye edebilirdi

disiplin cezası, yeniden eğitim, psikiyatrik ve zihinsel sağlık yardımı. Ama yapmadı ve yapmayacaktı. Ve Whitney, komutan koltuğuna daha yeni oturmuştu, kendisinden biri için ayağa kalkmazdı. Amiri de öyle. Kimse onun için ayağa kalkmadı."

"Küçük bir çocuğun kolunu kırdı, tıbbi yardım çağırmadı ve daha fazla fiziksel zarar vermekle tehdit etti. Bu onun iş yerinde ilk aşırı güç kullanımı değildi."

"Peki onu ilk seferinde ya da ikincisinde sokaktan çekmemek kimin suçuydu? Onu geri çekmeleri, yeniden eğitmeleri ve danışmanlık vermeleri gerekirken bileğine bir tokat attılar. Küçük çocuğun hırsızlık, okuldan kaçma ve direnme geçmişi olduğunu da eklememe izin verin."

Eve ilk kısmı tartışamazdı, tüm kalbiyle kabul ettiğinde değil. Ama ya ikincisi? "Sizce onun geçmişi kızınızın aşırı güç kullanmasını haklı çıkarır mı?"

"Hayır." İçindeki öfke bir anda boşaldı. "Ve ona tam olarak bunu söyledim. Sonunda ben de ona tahammül edemedim, o da benim beylik silahımı kilit kutusundan çıkardı ve onunla kendini öldürdü."

"Bu korkunç bir kayıp Bay Lord," diye söze başladı Peabody. "Ama onun için ayağa kalktınız. Komutana, IAB'nin kaptanına, onun amirine gittiniz."

"Bana ya da ona çok iyi geldi. Greenleaf sert bir tutum sergiledi. Medya ve polis düşmanları video yüzünden her şeyin üzerine gitti."

"Video yüzünden mi," diye araya girdi Eve, "yoksa kızınızın davranışları yüzünden mi?"

"O hatalıydı. Tanrım, yirmi yedi yıldır bu işteyim, hatalı olduğunu biliyorum. Düzelmek için bir şansa ihtiyacı vardı ve kimse ona bu şansı vermedi. Greenleaf, o öldükten sonra on iki yıl, dört ay ve on gün yaşadı. Zamanının geldiğinden şikayetçi değilim."

"Öldürüldüğü gece, saat yirmi ile yirmi iki yüz arasında neredeydiniz?"

"Az önce giden adamı gördün mü? Üç yıllık karısını kontrol etmem için beni tuttu. Ona bazı gece kurslarına yazıldığını, böylece işte terfi şansını artıracığını söylemiş. Kısa keseyim, adam şüphelendi ve beni üç gün önce işe aldı."

"Bir gecemi aldı - sözde Greenleaf'in gecesi, onun gece sınıfı gecesi. Apartmanını gözetledim, dışarı çıkışını ve bir erkekle buluşmasını izledim - beyaz, kahverengi ve esmer, otuz yaşlarında. Hemen elleşmeye başladılar."

Lord başını salladı. "Kocasıyla birlikte yaşadığı binadan on adım bile atmamışlar ve birbirlerine girmişler. Bir taksiye bindiler. Onları birkaç blok takip ettim ve adamın evine ulaştım. Kimliğini tespit edebilecek kadar net bir fotoğrafını çektim. Çok iyi ekipmanım var. Birlikte çalıştıkları ortaya çıktı. Ben de binasında oturdum ve balkonuna çıkmalarını izledim. Orada yine birbirlerinin üzerindeyken bir sürü fotoğraflarını çektim. Hepsi zaman damgalı. Saat sekiz gibi içeri girdiler, gizlilik perdeleriyle uğraşmadılar, bu yüzden daha birçok para fotoğrafı çektim."

"Saat 22:00'yi geçene kadar tek başına dışarı çıkmadı. Bekleyen bir taksi vardı, bu yüzden bir tane sipariş etmişlerdi. Adamın balkonda donuyla durduğu yere kadar öpücükler gönderdi. Onu evine kadar takip ettim. Gözetledim, bin yedi yüzdeki dairesinden başladım, yirmi iki buçukta gözetlemeyi bitirdim, sonra eve gittim ve her şeyi yazdım. Arama izni olmadan dosyayı size kopyalamak zorunda değilim ama müvekkilimi bu işin dışında tutarsanız kopyalarım. Onun uğraşacak yeterince işi var."

"Gözetlemeyi yapanın sen olduğuna dair bir kanıt var mı? O para fotoğraflarını çeken?"

"Ben tek kişilik bir operasyonum. Hep öyleydim. Lanet olsun. Karısının düzüştüğü adamın binasını görebilecek şekilde park edecek yer yoktu. Park ettim, Spring Caddesi'ne doğru yürüdüm, binasının tam karşısında küçük bir bar/kafe vardı, açık havada masalar vardı. Bir tane kaptım, çiçek açan soğan ve buzlu çay sipariş ettim. Fişi aldım, zaman damgalı. Garson beni hatırlayacak. Ona serbest fotoğrafçı olduğumu, bir sanat kitabı için sokak fotoğrafları çektiğimi söyledim.

"O satın aldı. Yaptığım işte iyiyimdir. İş tatlıya bağlamak için birkaç fotoğrafını çektim ve onun için bastırdım. Beni hatırlayacaktır."

"Pekâlâ. Dosya için minnettarız ve müvekkilinizi dosyanın dışında tutacağız."

Lord bilgisayarına doğru döndü. "Umarım bunu kimin yaptığını bulursunuz." "Onları tebrik etmek için mi?"

Bir dosya kopyası sipariş ederken Eve'e bir bakış attı. "Hayır. Kalkanımı teslim ettim ama onun temsil ettiği şeye inanıyorum. Hâlâ kanun ve düzene inanıyorum, Teğmen. Öldüğü için üzgün değilim ama onu öldüren her kimse bir kafese ait."

Sokağa doğru yürürlerken Peabody başını salladı. "Söz konusu kızı olduğunda o da sert bir adamdır. Ama Greenleaf'in öldürülmesiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Üç nedeni var."

"Tamam. Kendisinin mazereti varken cinayeti işleyecek birini ayarlayabilirdi, ama Greenleaf'in ölü bir adam olmasından memnun olduğunu söylemek yerine daha çok 'hayatıma devam ettim' derdi gibi geliyor. İkinci sebep. Whitney'i -komutandı- ya da denetleme subayını seçmiş gibi görünüyor. İkisinden birini seçseydi, bunu on iki yıl önce yapardı. Üçüncüsü, eğer mazereti doğrulanırsa, ki doğrulanacak, Bayan Greenleaf'in gecesinin aldatan karısının sürtük gecesiyle aynı zamana denk gelmesi çok temiz, düzenli ve tesadüfi."

"Sağlam nedenler ve ben de aynı fikirdeyim. Dosyayı ve mazereti kontrol edeceğiz ama bu o değil."

"Biri gitti o zaman. Belki köşedeki arabaya uğrayıp bir sonrakine geçerken yiyecek bir şeyler alabiliriz."

Arabadaki yemeğin kokusunun tadından daha güzel olduğuna şüphe yoktu ama şu anda oldukça güzel kokuyordu.

Eve bir soya sosisli düşündü, ama sonra, olması gerektiği gibi doldurursa çok dağınık olacağı için vazgeçti. Peabody sadece hardallı bir sosisli yerken o da arabada patates kızartmasına razı oldu.

Otoparka doğru yürürlerken Eve bir kızartma çıkardı. Bir ısırık aldı ve dudağı alev aldı.

"Kahretsin!"

"Tuz yüzünden." Peabody acıyarak yüzünü buruşturdu. "Tekrar asa kullanmalısın. Tuz yanığı için yeterince açık."

Eve iğneye bastırdığı eline karşı "Siktir git," diye mırıldandı. Sonra patates kızartmasını Peabody'ye doğru itti.

"Gerçekten yapmamalıyım, ama..." Arabaya doğru yürürlerken köpeğin üzerindeki patates kızartmalarını kemirdi. "Sana aracın klimasından soğuk bir şeyler getirebiliriz. Buzlu gazoz gibi."

"Dondurmalar dilinizi renklendirir. Dili mor ya da yeşil olan bir şüpheliyi profesyonel olarak nasıl sorgulayabilirim ki?"

Arabada bir tüp Pepsi sipariş etti ve uyuşana kadar acıyan dudağına tuttu.

Üç kişiyle daha görüştüler, hepsinin mazereti vardı, biri kocasıyla birlikte tam sekiz yıl boyunca bir doğum

merkezinde kalmıştı.

Söz konusu gece saatlerce. Küçük aile evde olduğu için Peabody yeni bebeği sevmek zorunda kaldı.

"Çok tatlıydı!"

"Bir balığa benziyordu. Kel, insan bir balık gibi."

"Aw. Ama hayatta olmaz, Dallas. Evet, babası için biraz gözyaşı döktü ama bir hayat kurduğu doğrudur. Ve cinayet komplosunu örtbas etmek için bebek sahibi olmayı ayarlamak zor."

"Hayır, o değil ve daha önce uzun süredir birlikte yaşadığı kişiyle kaçan ve balayından daha dün dönen adam. Ayrıca, eşcinsel olduğu için onu azarlayan polis ağabeyiyle de yakın bir bağı yokmuş gibi görünüyordu. Bir de Colton vardı, Jayne'in dul eşi."

"Sıradaki kim?"

"Sizden biri. Oglebee."

"Oglebee, Steven," dedi Eve şehir içi trafiğinde ilerlerken. "Otuz iki yaşında, ne evlilik ne de birlikte yaşama kaydı var. Bir dönem devlet üniversitesinde okumuş, devamsızlıktan atılmış. Akademi başvurusu reddedilmiş. İşten işe koşturmuş. Perakende tezgâhtarlığı, stokçuluk, online satış, şu anda Grab & Go'da teslimat elemanı."

Peabody, "G&G'den sipariş vermek için çaresiz olmam gerekiyor," diye yorum yaptı. "Birkaç kez çaresiz kaldım. Bu bir hata."

"Ayrıca blog yazıyor. Daha doğrusu blog yazarak ırkçı, homofobik, kadın düşmanı, trans karşıtı, hükümet karşıtı görüşlerini çılgın komplo teorileriyle süsleyerek kusuyor. Buna Gerçek Bir Adam diyor."

"Kulağa hoş geliyor."

"Evet, gerçek bir prens. İşinin üzerinde yaşıyor. Son yirmi iki ayda ne kadar çalışmış, bu bir rekor. Görünüşe bakılırsa, böyle bir şeyi planlayacak kadar zeki görünmüyor. Yeterince zalim mi? Rütbesi var. Ama babası mafya bağlantıları nedeniyle yolsuzluktan içeri girdi."

"Yani oğlu bu bağlantılardan bazılarını miras almış ve yüzbaşıya suikast için aracılık etmiş olabilir."

"Muhtemelen. Düşük seviyeli bağlantılar, iyiliğe karşı iyilik."
Birkaç hurdacının arasında sokak seviyesinde bir yer buldu. Yine de bloktaki araçların çoğu hurda statüsündeydi.
Grab & Go'yu ve üzerindeki konut birimlerini barındıran bina da aynı rütbeyi hak ediyordu. Kirli gri renkteydi ve kötü uygulanmış grafitilerle doluydu.
En sevdiği ikramlar talep edildi:

COX VE AMCIKLAR BİRLEŞİN

Kadın anatomisi hakkında çok az bilgisi olan ya da hiç bilgisi olmayan biri tarafından çizilmiş vajinaya sokulmuş dev bir penis çizimi.

Peabody, "Bu bir cine benzemiyor, en azından bir insana," diye gözlemledi. "Ayrıca, sosisin ölçeği de çok büyük."

"Öncelikle bir polis dedektifinin cinli ve sosisli gibi kelimeler kullanmasının ötesine geçmeliyim. Hayır," diye ekledi Eve bir süre sonra. "Gerçekten bunun ötesine geçemiyorum. Ayrıca aynı ressamın meme uçları yerine gülen suratlarla o devasa göğüsleri çizdiğine inanıyorum."

Peabody düşündü, başını salladı. "Üslupta hata yok. Sanatçının kendi umudunu -belki de tüm erkeklerin umudu olarak tasavvur ettiği şeyi- devasa bir ereksiyona ulaşmayı ve bunu elde eden kişinin devasa, mutlu göğüslere sahip olmasını tasvir ettiğini hissediyorum."

"Bu oldukça iyi," diye karar verdi Eve. "Neredeyse Ginny ve weenie'yi telafi ediyor. Neredeyse. Hadi şu işi bitirelim."

Peabody'nin dediği gibi, sadece çaresizlerin girebildiği bir yere girdiler.

Tezgâhta, ısıtıcı ışıklar altında yavaş yavaş grileşen gizemli etler sergileniyordu. Sulu marullar, domatesler, öğle yemeği gizemli etleri ve bir hafta önce taze doğranmış olabilecek soğanlar soğutucularda soluk soluğa duruyordu.

Karton pizza dilimleri, üzgün ve mahcup bir şekilde, tezgah üstü bir döndürücüde dönüyordu.

Bu karşı adam-belki on yedi ve savaşmak
Eve'e umutlu bir bakış gönderdi.

"Size ne getirebilirim?"

"Steven Oglebee."

"Ah." Hayal kırıklığı umudu bastırdı. "Saat beşe kadar
çalışmıyor. Beşten gece yarısına kadar."

"Tamam."

"Kahramanlarımız özel bir günde."

Eve kapıya doğru yönelirken, "Eminim özeldirler," dedi.
"Biz geçelim."

Konut birimlerinin sokak kapısında ustalaştı. Peabody,
"Beşinci katta," dedi ve içini çekti. "Beş kat,
iyi kardiyo."

Bozulmuş gizemli et kokusuyla birlikte bir haftalık soğan
gibi kokan merdivenlere çarptılar. Gürültü her kattaki yangın
kapısına çarpıyordu ve içeride sıkışan ısı müthişti.

"İyi kardiyo," diye tekrarladı Peabody. "Ve su ağırlığının
döküldüğünü hissedebiliyorum."

"Görünüşe göre gerçek erkekler ses yalıtımı olmayan ve
iklim kontrolü berbat olan çöplüklerde yaşıyor."

"Ve G&G çöplüğü gibi kokuyor."

Beşinci kata çıktıklarında sıcaklık biraz düştü ve gürültü
arttı. Bir ekran komedisinin vahşi, sahte kahkahalarını ve bir
çocuğun çığlıklarını duydu: "O benim! O benim! O benim!"

Oglebee'nin kapısının arkasında sessizlik.

Üzerinde bir güvenlik kamerası vardı - çok iyi bir
kamera olduğunu fark etti. Üzerinde de çift polis
kilidi ve bir tabela vardı:

Eğer Bir Şey Satıyorsanız, Sadaka Arıyorsanız, Tanrı Zırvası
Ya Da Liberal Zırvalıklara İtiyorsanız
Siktir git!

"Gördün mü, kulağa hoş geldiğini söylememiş miydim?"

Eve, kilitlerin hemen üzerinde bulunan ve onu Özgürlük için Adamlar milislerinin gururlu bir üyesi ilan eden etikete dokundu.

"Ve bir kaçık."

Zile bastı. Sonra içeriden birinin küfür ettiğini duyana kadar üzerine eğildi.

Kapalı kapının ardından bağırdı, "Siz orospular okuyamıyor musunuz?"

"Yapabilir misin?" Eve rozetini kameraya doğru kaldırdı.

Kapıyı çift güvenlik zincirine çarpacak kadar açtı. "Ne istiyorsun lan?"

"Burada geçireceğiniz birkaç dakika ya da Central'da geçireceğiniz çok daha fazla zaman. Seçim sizin."

"Arama izniniz yoksa bu kapıyı açmak zorunda değilim. Haklarımı biliyorum."

"Hayır, gerek yok. Arama emri çıkartabilirim ve bunu yapmak için zaman ayırmak zorunda kalırsam muhtemelen sinirlenirim. Sinirlendiğimde işleri halletmek için daha fazla zaman harcama eğiliminde olurum."

"Avukatımın bu konuda ne söyleyeceğini görebilirim."

"Yapabilirsin. Eğer onunla şimdi temas kurmak istiyorsanız, bekleyeceğiz. Vergi mükelleflerinin zamanını boşa harcamak istemediğimizden, bunu yaparken arama iznini de alacağız. Dairenizden belirgin bir Zoner kokusu yayıldığı için şimdi binanın aranmasını da içerecek. Ya da içeri girip konuşabiliriz."

Homurdandı. "Kahretsin. Zoner için yakalanmaktan korktuğumu mu sanıyorsun? Kişisel kullanımım için mi?"

Klişe ya da değil, diye düşündü, adamın boncuk gibi gözleri vardı. Ona yakıştığını düşündü.

"Dağıtmak amacıyla bulundurmaktan iki kez tutuklandığınıza göre, evet, üçüncü bir tutuklama için biraz endişelenmek isteyebilirsiniz. Size kalmış."

"İkisi de sıkışmadı."

Sadece gülümsedi. "Bahse girerim bu seferkini tutturabilirim. Ya da başka bir konuda basit, medeni bir konuşma yaparız."

"Ne önemi var?"

Yeter, diye düşündü Eve. "Kapıyı açın Bay Oglebee, yoksa arama emrini çıkartırım."

Kapıyı çarptı ama güvenlik zinciri takırdadı. Kapı tekrar açıldığında ona iyice bakabildi.

Göbekliydi, çenesinin etrafı hamurlaşmıştı ve bunu bakım gerektiren dolgun bir sakalla gizlemeye çalışıyordu. Orta kahverengi saçlarını asker gibi uzun ve sıkı topluyordu.

Üzerinde Konfederasyon savaş bayrağı olan bir tişört giyiyordu ve görünüşe göre ironi yapmadan sağ pazusuna Don't Tread on Me sembolünün dövmesini yaptırmıştı.

Çıplak ayaklarıyla Eve'den yaklaşık bir santim daha kısa duruyordu ve bulutlu mavi gözlerindeki bakıştan bunu umursamadığı anlaşılıyordu. Ya da onun.

Hırlayarak bunu açıkça belirtti, "Kadınların polislikle işi olmaz. Şimdi, ne sikim istiyorsun? Ben çalışıyorum."

"Vardıyan beşte başlıyor."

"Benim gerçek işim." Parmağını bir iş istasyonuna ve üzerindeki son teknoloji sisteme doğru uzattı.

Berbat bir binada, düşük kaliteli bir dairede çalışan bir teslimatçı için mobilyaların da çok iyi olduğunu belirtti.

"Blog mu yazıyorsun?"

"Kadınlar benim dinleyicilerim değil. Yerlerini bilmedikleri sürece."

"Zamanın iyiliği için, bunun peşini bırakacağız." Adam sırttı; kadın görmezden geldi. "Baban iş başındaydı."

"Bu doğru. O bir kahramandı. Her gün hayatını tehlikeye atardı. Kimseden bir bok almazdı."

"Ayrıca, soruşturmaya yemin ettiği kişiler de dahil olmak üzere Lorenzo ailesinden rüşvet ve komisyon almıştır."

Oglebee'nin yüzünde kızgın kırmızı bayraklar belirdi, gür sakalının üzerinde bir orman yangını gibi. "Bu pis bir yalan, o IAB yardakçısı tarafından uydurulmuş bir yalan çünkü babam ondan daha iyiydi. Hepsinden daha iyiydi."

"IAB yardakçısı derken Kaptan Martin Greenleaf'i kastettiğinizi varsayıyorum."

"Yalancı piç, sadakat duygusu yok. Mavi çizgiye saygısı yok. Babam on sekiz yıl polislik yaptı, bu şehrin insanlarını korumak için hayatını tehlikeye attı ve o orospu çocuğu onu mezara kadar kovaladı. Elbette, para aldı - bu şekilde onların güvenini kazandı, böylece sağlam bir dava oluşturup onları alaşağı edebildi."

"Sana böyle mi söyledi?"

"Bildiğim bu!"

"Yüzbaşı Greenleaf'in Pazar gecesi öldürüldüğünü de biliyor musunuz?"

Gülümsemesi yayıldı. "Evet, duydum. Zamanı gelmişti. Duyduğuma göre kendini öldürmüş, çünkü bu kadar çok gerçek polisi mahvetmenin suçluluğuyla daha fazla yaşayamamış. Gerçek adamlar, benim babam gibi."

"Yanlış duydunuz. İntihar değil, cinayet."

"Evet, öyle derdin. Örtbas etmek. Senin tipin böyle yapar."

"Kadın polisler mi?" Peabody merak etti.

"Öpüştükleri için rozet ve rütbe alan kadınlar. Senin teğmen olman için kaç sakso çekmen gerekti?" diye sordu Eve. "Biri sana birkaç tane iyi sakso çekmiş. Görünüşe göre sert seviyorsun."

Peabody, "Uh-oh," dedi ama Eve başını salladı. "Nerede, Pazar gecesi, akşam sekiz ile on arasında."

Gözlerinde bir şey titredi, bakışlarını kaçırmadan önce titredi. "Dediğin gibi, vardiyam beşte başlıyor. Beşten gece yarısına kadar çalışıyorum."

"Peki aşağıya inersek, amiriniz ve kayıtlar Pazar gecesi orada olduğunuzu doğrulayacak mı?"

"Demek bu gece izinliyim." Duruşunu değiştirdi, bacaklarını açtı.

"Nerede," diye tekrarladı Eve. "Akşam sekiz ile on arası." "Çalışıyorum. Tam şurada."

"Birini gördünüz mü ya da biriyle konuştunuz mu, o zaman diliminde evde olduğunuzu doğrulayabilecek biri uğradı mı?"

"Çalıştığımı söyledim."

"Bu bir hayır olurdu. Hiç Yüzbaşı Greenleaf'in dairesine gittiniz mi?"

"Neden yapayım ki? Biz dost değiliz."

"Onun binası senin teslimat bölgede."

"Ne olmuş yani? Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Çalıştığınız yirmi iki ay içinde o binaya teslimat yapma olasılığınızı hesapladığımda, bana oldukça iyi geliyor. GÜDÜNÜZ var, fırsatınız var ve iş kolunuz bir araç sunuyor. Benim gibi insanlar buna "hat trick" der."

"Bu saçmalık. Greenleaf'in babama yaptığı gibi benim peşime düşmeye çalışıyorsun. Ne yani, Greenleaf o zamanlar ezik bir fahişeyle yattı da seni mi çıkardı? Ya da belki sadece yaşlı adamlara çakmayı seviyorsundur."

"Tanrım," diye tersledi Peabody. "Gerçekten çok aşağılıksın." "Ben doğruyu söylüyorum!" Sanki bunu kanıtlarmış gibi yumruğunu açık avucuna vurdu. "Ben her yerde erkek olmayı bilen erkekler adına konuşuyorum, soyalatte yudumlayan, gevşek sikli amcıklar adına değil. Gerçek erkekler, bu lanet olası ülkeyi geri alacaklar. frijit sürtüklerden ve ibnelerden ve-"

"Bahse girerim tüm zavallı, dar kafalı, mızımız hayatın boyunca para ödemedenden biriyle yatmamışsındır."

Peabody'ye hırlarken bu kırmızı bayraklar tehlikeli bir şekilde mora doğru döndü. "Çık dışarı. İkiniz de defolun. Lanet olası arama emrini getir, ben de lanet olası avukatımı getireyim. Kimin çıkacağını göreceğiz."

"Bu konuşmanın sonuna geldik diyebilirim." Eve, Peabody'nin koluna girdi. "O avukatı bulsan iyi edersin, çünkü daha işimiz bitmedi." Peabody'yi kapıya doğru itti ve dönmeden önce kapıdan içeri girdi. Ve gömleğini işaret etti.

"Biliyorsun, kaybettiler. Ama bir kaybedenin, bir kaybedenin tişörtünü giyeceğini izliyor."

Koridorda merdivenleri işaret etti. "Kızgınken ne kadar seksi görüldüğünü biliyorsun Peabody. Şimdi seni daha çok istiyor."

"Tanrım!" Peabody gülmekle inlemek arasında bir ses çıkardı. "Özür dilerim. Sözünü bitirmemiştin ve ben de kendimi kaybettim."

"Hayır, işim bitmişti. Ondan daha fazla bir şey öğrenemeyecektik. Ne orada ne de sonra."

"O yapmış olabilir, Dallas. Dediğin gibi sebep, araç, fırsat."

"Means biraz havada kalıyor ama sağlam bir ortakla, evet, başarabilirdi. Ya da bu merdiven boşluğu kadar sıcak ve pis havayla dolu olabilir."

"Onunla ilgili bir sorun var - genel beceriksizliğinden daha fazlası." Peabody merdiven boşluğuna son bir hırıltı gönderdi. "Böyle bir D ve C sistemini nasıl karşılıyor? Ya o kanepeyi? O da iki bin dolara gider-McNab ve ben Büyük Ev Projesi'nden bu yana pek çok mobilyaya baktık. Eğlence ekranı mı? En iyisi. Ev gibi bir dairede şampanyalı eşyaları var. G&G'de kazandığı parayla bunu nasıl karşılıyor?"

"İşte biz de bunu öğreneceğiz."

Kaldırıma geri döndüklerinde, 'link'ini çıkardı. "Roarke'u etiketleyerek ve Oglebee'nin mali durumunu araştırmasını isteyerek."

"Ah, ben olsam onu etiketlemezdim."

"Neden olmasın? O gönüllü oldu ve bu onun için eğlenceli. Ayrıca, kimse daha hızlı derine inemez." Aklına gelen sosis ve cin görüntüsüyle durakladı. "Bu cinsel bir gönderme değildi."

"Eminim olabilir, ama bunu görmezden geleceğim. İşte bu yüzden," dedi Peabody ve Eve'in yüzünü işaret etti. "Yumruk yediğini göreceksin, sonra bunu düşünecek, sen eve gelene kadar endişelenecek. Eğer bunu evde görürse, sonraki birkaç saati de keser. Sadece mesaj atmalısın."

Eve arabaya geri döndü. "İyi yakaladın. Bu çok iyi bir yakalama."

"Ortaklar bunun için vardır."

"Bunun için mi varlar? Ben de ortağı uyuşturucu vermekle suçlandığımda sinirlenmek için olduğunu sanıyordum."

Oral seks ve/veya yaklaşık kırk yıllık amirleri becermek."

"O da var. Çok kızmıştın."

"Oh evet. Onunla ilgili her şey beni kızdırdı ve bunun için onu üzeceğiz."

Roarke'a mesaj atmış.

Zamanınız olduğunda ve eğlenmek istediğinizde Steven R. Oglebee'nin mali raporları. Çok derine inmek zorunda kalmayacağınıza dair güçlü bir his var içimde. Daha sonra daha fazlası olabilir, ama o göze çarpan biri.

Verilerini ve adresini ekledi.

"Hadi gidip bunları yazalım." Trafiğe çıktı. "Ve Oglebee'nin işteki son birkaç yılında kimlerle çalıştığına bakacağız. Bakalım oğlu hakkında daha fazla şey bulabilecek miyiz. O temiz değil, Peabody."

"Hayır, değil. Eğer Oglebee'yi işe alırsan, listeyi zorlayabilirim. En azından birkaç tane daha çıkarabiliriz. McNab ve ben eve dönerken bir ya da iki tane alabiliriz."

"Bu işe yarıyor. Daha fazlasını eledik ve elimizde olası bir tane var. İntihar açısına odaklanmak hâlâ en iyi yöntem."

'Link'i bir mesaj sinyali verdiğinde, onu ön panelinden aradı.

Bir toplantıdan çıkıp diğerine giriyorum. Ondan sonra, biraz eğlenceye ihtiyacım olabilir. Sen eve gelmeden ne bulabileceğime bakarız.

Teşekkürler. Tarlada, bazı şeyleri bağlamak için merkeze dönüyorum. Sonra görüşürüz.

Peabody, "İşi anlayan biriyle birlikte olmak güzel," yorumunu yaptı.

"Evet, sanırım. Hayır," diye düzeltti Eve. "Öyle olduğunu biliyorum."
Garaja girdiğinde, o sabaha geri döndü. "Polis tarafının tam bir pislik olmaması işe yaramalı."

"Lansing'i düşünüyorsun."

"Diğerlerinin yanı sıra."

"Gerçekten o dudağı tekrar asmak istiyorsan, eve gitmeden önce bir kez daha buzla yıka."

"Evet, evet, evet." Sonra asansöre doğru yürürlerken kaşlarını çatı. "Nadine'in Ilove kitabını yayınladığı zamandan başlayarak hakkımda bir dosya tuttu."

"Kıskandı, muhtemelen. Ve kendini Nadine'in sana rüşvet verdiği falan inandırdı. Belki de Nadine ile ateşli bir ilişki yaşadınız."

"Oh lütfen." Ama bu onu durdurdu. "Merak ediyorum." "O kısım hakkında şaka yapıyordum."

"Sadece merak ediyorum," diye tekrarladı ve Nadine'i etiketledi. "Dallas, neden her zaman yüz?"

"Beni acımasız ve hazır tutuyor. Dedektif Lansing, IAB. Onu tanıyor musun?"

"Lansing? Ben..." Dağınık saçlarını geriye doğru salladı, tilki yeşili gözleri kısılırken başını eğdi. "Ah, evet. Onu hatırlıyorum. John, Jack-hayır, Joe. Joe Lansing, IAB."

"Nasıl?"

"Bana asıldı, oldukça sertti. Cinayet masasına girdikten hemen sonra NYPSD'deki iç soruşturmaları takip ediyordum. Yani, dört yıl önce falan. Hayır cevabını kabul etmek istemedi. Polislerle çıkmam, çıkar çatışması. Bana kimsenin bilmesi gerekmiyor gibi geldi. İlk neden olan hayırın üstüne, ondan hoşlanmadım. Yani görünüşü güzeldi ama ondan hoşlanmadım. Bir de üstüne evli olduğu ortaya çıktı, yani kesinlikle hayır."

"Devam etti mi?"

"Bir süre. Beni birkaç kez takip etti. Hatta bir keresinde evime gelmişti ve o zaman, eğer doğru hatırlıyorsam, ben

Geri çekilmezse onu şikayet edeceğimi söyledim. Kızdı ama geri çekildi. Neden?"

"Yüzüme yumruk atan oydu. Şimdi nedenini anladım."

"Dört yıl önce onu geri çevirdiğim için mi seni yumrukladı?" Nadine saçlarını kabarttı. "Kendi yıkıcı cazibemi biliyorum ama... bu biraz abartılı."

Eve tatmin olmuş bir şekilde asansöre bindi. "Çünkü o zaman seninle profesyonel ve kişisel bir ilişkimiz var. Davalarımın biri hakkında çok satan bir kitap yazmıştın. Benim hakkımda bir dosya tutuyor."

Eğlence hafif bir öfkeye dönüştü. "Tanrı aşkına. Sana yumruk attığı için özür dilerim. Yine de onunla soyunmazdım ama özür dilerim."

"Gerek yok. Sadece tam olarak neden gittiğini bilmemek beni kaşındırdı."

"Bana biraz ayrıntı verin. Greenleaf soruşturması nedeniyle onunla anlaştınız mı? İstiyorum-"

Eve ona "IAB'yi etiketle," dedi. Ve tıkladı.

"Nadine'in sana anlattıklarını Mira'ya da anlatmalısın. Whitney'e de."

Kapı açılıp daha fazla polis içeri doluşurken Eve başını salladı. "Güven bana."

Bölüm On Dört

Eve doğruca ofisine gitti ve soruşturmayla ilgili yeni bilgileri yazdı, ardından Mira ve Whitney'e Lansing hakkında ayrı bir rapor hazırladı.

Tatmin olmuş bir şekilde kahvesini aldı, botlarını masanın üzerine koydu ve biraz düşünmeye başladı.

Öyle ya da böyle, Oglebee'nin saklayacak bir şeyi olduğuna karar verdi ve saklamaya zahmet etmediği çok fazla öfkesi vardı. İntihar faktörü ona karşı ağır basıyordu. Ama Oglebee'nin bu öfkeyi eyleme geçmeden önce yıllarca içinde tutup tutamayacağını merak ediyordu.

Belki, belki, diye düşündü. Özellikle de son bir yıl içinde Greenleaf'in ya da Oglebee'nin hayatında bir tetikleyici olduysa.

Ödemesinin zamanı geldi, diye düşündü. Evet, bunu görebiliyordu. Oraya doğru ilerleyerek adamın geçmişini, seyahatlerini, erişebildiği tıbbi kayıtları, iş durumunu derinlemesine araştırmaya başladı.

İşine baktıkça Roarke'ın onun üzerinde bir şey bulacağından daha da emin oluyordu.

Ancak yasadışı bir gelir kaynağı, vergi kaçakçılığı, her neye bulaştıysa bu cinayet anlamına gelmiyordu.

Onu bir kenara bıraktı ve listesine geri döndü.

Baxter kapı pervazına vurduğunda iki olasılığı daha ayıklamıştı.

"Trueheart ve ben temiziz patron. İntihar polislerine aksi bir durum olmadıkça yardımcı olabiliriz. Kazanılmış bir çıkarım var."

"Ha. Lansing'in başına gelenlerin Greenleaf'le benden daha az ilgisi vardı."

"Ve hala. Orosu çocuğu senin peşine düşmek için ölü bir polisi bahane olarak kullandı ve beni de ekledi."

"Peabody, Trueheart'a 5 dolar versin. Ben de sana beş tane göndereceğim. Eğer birini yakalarsan, geri gönder."

"Bu işe yarar." Yüzüne doğru bir parmak salladı. "Tekrar buzlanmalısın."

"Bunu duyup duruyorum."

Devam etti. Bir olasılık daha bulduğunda ayağa kalktı ve tahtasını yeniden düzenledi. Sonra oturup bir süre daha inceledi, ta ki Mira'dan bir mesaj gelene kadar.

Nadine Furst ile konuştum, Lansing hakkında daha fazla bilgi edindim. Bir psikolojik değerlendirme ayarladım. Savcılığın kendisini ağır saldırı, silahla saldırı, yasadışı silah bulundurma ve diğer ilgili suçlarla itham ettiğini bilmelisiniz. Temsilcisi aracılığıyla bir avukat tuttu ve avukatın kendi başına serbest bırakılması için dilekçe verdiğini söyledi.

kefalet reddedildi. Kefalet de tam bir psikiyatrik değerlendirmeye kadar reddedildi.

Tamam o zaman, diye düşündü Eve. ÖİB sonuna kadar zorluyordu. Bir noktada anlaşacaklardı ama Lansing büyük olasılıkla beş ila on arasında bir teklif alacaktı - eğer PA zorlamaya devam ederse on'a yaklaşacaktı.

Her iki durumda da kariyerini mahvedecek, özgürlüğünü kaybedecekti.

Ve bir kadın onu reddettiği için.

O kadar basit olmadığını kabul etti. Neredeyse o kadar basit değil, ama başka türlü bir bahane.

Belki bir zamanlar iyi bir polisti, diye düşündü. Belki de. Ama geçmişine göz atmak için zaman ayıracak kadar umurunda değildi.

Bir kez daha onu bir kenara bıraktı ve bu kez ayağa kalkıp yedek kulübesine doğru yürüdü. Elinde üç tane vardı ve

O gün için aramadan önce hepsiyle görüşün.

"Üç tane var. Onları toplamaya çalışacağım, sonra da evden çalışacağım."

"Bir buçuk var," dedi Peabody ona. "Yarısı çünkü ikincisi biraz zorlama. Ama her ihtimale karşı takip etmek istiyorum."

"Bunu yap. McNab'i al. Feeney bir çift daha gönderdi. Henüz silahla ilgili bir şey yok ama birkaç olası konuşma daha var. Yarın oradan başlarız. Onları incelemek istiyorum. Başlayacağımız adresleri sana göndereceğim."

Baxter ona, "Üç tanesini denedim," dedi, "ama hiçbirisi şarkı söylemedi."

"Sanırım bende bir tane var." Trueheart masasından Eve'e ciddi bakışlarından birini gönderdi. "Şarkı söylüyor mu bilmiyorum Teğmen ama mırıldanıyor."

"Seni dinliyorum." Baxter ona sırtıttı. "İyi bir tane."

"Melodiyi mırıldan," dedi Eve ona.

"Ah, Lucy Millan. Dedektif, SVU. Yirmi yıl önceydi, LT, ama sanki uymuş gibi hissediyorum. Kocasını öldürmüş, ikinci kocasını. Adamın kızına cinsel tacizde bulunduğunu öğrenmiş. Kız on dört yaşındaymış. Onu sersemletmiş, dövmüş, bağlayıp tartmış ve Hudson Nehri'ne atmış."

"Kapsamlı," diye yorumladı Baxter.

"Duruşmayı beklerken kendi kendini feshetti - bir süre hapis yatacağı ve bunu biliyordu. Küçük çocuk Jessie, Millan'ın kız kardeşi olan teyzesinin vesayetine verildi. Jessie birçok kez kaçtı ve sonunda sisteme girdi. Kaçakçılıktan, ehliyetsiz fahişelikten yakalanmış. Annesini tutuklayan polisler, teyzesi, Greenleaf ve diğerleri hakkında söyleyecek çok şeyi var. Aşağı Manhattan'da bir striptiz kulübünde çalışıyor."

"Pekala."

"Biraz daha var."

"Mırıldanmaya devam et."

"Curt Barrow adında biriyle aynı evi paylaşıyor, resmi olarak birlikte yaşamıyor. Yasadışı silah bulundurmaktan hapis yatmış,

ticareti, toptan hırsızlık ve reçeteli ilaç satışı, kasıtlı saldırı."

"Bu bana şarkı söylemek gibi geldi, Dedektif. Onu bulmuşsun. Neden sen ve Baxter ilk denemeyi yapmıyorsunuz? Ne bulduğunuzu bana bildirin."

Hareket ediyor, diye düşündü dışarı çıkarken. Anma töreninden önce onu bağlayacaklarına dair gerçek bir umudu yoktu. Ama hareket ediyordu.

Kısa listesindeki üç kişiyle de görüşmesi iki saate yakın sürdü. Hiçbiri şarkı söylemiyor ya da mırıldanmıyordu ama yine de hareket ediyordu, sadece isimlerin üstünü çiziyordu.

Kapıdan içeri girdiğinde Feeney'nin sonuçlarına daha yakından bakmaya, onları en yüksek olasılıktan en düşük olasılığa göre sıralamaya karar verdi.

Ve öyle ya da böyle, Trueheart'ın bulduklarına bir kez daha yakından bakacaktı. Çocuk teyzesine gidiyor, biyolojik babasına değil. Neden? Birçok kez kaçmış. Neden?

Sonrasında kötü bir karakterle ilişki kurmaya kadar varan kötü seçimler yaptığı aşikar. Muhtemelen bir polis sorununa erişebilecek biri.

Aklı o izde, Summerset ve Galahad'ın beklediği yere doğru yürüdü.

Summerset'in kaşları kalktı. "Sanırım uzun sürmeyecek."

"Ne?"

"Yaralanmadan eve dönmeyi başarıyorsun."

Çoğunlukla unutmuştu ve şimdi bir elini çenesine götürdü. "Kahretsın."

"Üstünü değiştirirken gömleği dışarıda bırak. Kan lekeleriyle ben ilgilenirim."

Şimdi o baktı Aşağı. Ne? oldu Sol oldu zar zor farkedilir. Ama. "Kahretsın."

Merdivenleri çıkarken, "Kahretsın, kahretsın, kahretsın!" diye tekrarladı.

Önce yatak odasına gitmenin en iyisi olduğuna karar verdi. Roarke gelmeden önce gömleği çıkarıp hızlıca bir krema sürmek, asa yapmak, her neyse.

Summerset boşboğazlık etse bile -ki ederdi- daha iyi durumda olurdu.

Kedi yatağın üzerine sıçradı, oturdu, sabit, çift renkli gözleriyle onu inceledi.

"Benim hatam değildi. Olur böyle şeyler. Olur böyle şeyler."

Ceketini çıkardı, silah kayışını çözdü. Gömleğini çıkardı ve Summerset'in onu dışarıda bırakmakla ne demek istediğini merak ederek elinde tuttu.

Ve Roarke içeri girdi.

Tıpkı kedi gibi o da kızın yüzüne uzun ve sabit bir bakış attı.

"Görünüşe bakılırsa, bu olay konuştuğumuz günün oldukça erken bir saatinde gerçekleşmiş."

Omuz silkti, gömleği yatağın üzerine, onu koklayıp hırlayan kedinin yanına fırlattı. Kadın pantolonu ve destekli atletıyla dururken Roarke yavaşça, çok yavaşça yüzünü okşamak için yaklaştı.

"Polisime göz kulak olman gerekiyordu."

"Hallettim. İnanın bana, en kötüsünü o yaşadı." "Peki o kim?"

"Eski Dedektif Joe Lansing. Şu anda bir kafeste ve orada kalacak," diye hızla ekledi. O mavi gözlerdeki buz gibi parıltıyı biliyordu. "Bu sabah Merkez'e geldiğimde garajda bekliyordu. Onu aşağı indiremedim -Baxter daldı ve bu onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. İlk vuruşu onun yapmasına izin vermek zorundaydım."

"Tabii ki yaptın. Sen yaptın," diye yineledi, kız nefes nefese kaldığında. "Bunu anlıyorum. Ama en azından biraz engellemiş olabilirsin."

"Kıçını tekmeledim. Evet, birkaç vuruş yaptı ama onu yere serdim. Roarke'in bir tutma parçası vardı ve onu çekti. Yerdeydi ve sersemlemişti, bu yüzden beni ıskaladı ve Baxter'a vurdu. Parçası tam doluydu."

Şimdi de Roarke'un yüzünü kavradı. "Baxter yıldönümü hediyemi aldı. Süslü ceketinin altında İnce Kalkan olmasaydı, çok fena yere serilirdi."

"Yüce İsa, adam bir zamanlar sahip olabileceği tüm duyularını kaybetmiş."

"Benim suçum değil. Parmakla göstermek istiyorsan Nadine'i göster."

"Nadine, değil mi?" Roarke başını eğdi, sonra dudaklarını morluğun üzerinde gezdirdi. "Nasıl bir rol oynadığını duymak istiyorum ama ben soğuk bir paket ve bir asa getirene kadar bekle. Tüm yaralarını görüyor muyum?"

"Birkaç kez kaburgalarım vurdu. Ve sol mememe çok sert bir yumruk attı. Ama onun dışında-"

Gözleri alev alev yanmaya başladığında ve anlaşılmaz bir İrlandaca dizesi havaya karıştığında sözünü kesti.

"Bunları daha önce duyduğumdan emin değilim."

"Kafeste olduğu için şanslı sayalım. Bir bakayım."

Şimdi iç çekti. "Mira'ya göstermek zorunda kaldım bile. Çok utanç verici." Ama kadın tankı aşağı çekti. Ve tekrar İrlanda küfürlerine başladı.

Aşağı baktığında nedenini gördü.

"Epey morarmış." Sonra kızgınlık korkuya dönüştü. "Summerset'i bunun için buraya getiremezsin."

"Hayır, ama oturacaksın, sana bakmama izin ver."

"Bana zaman kaybettirdi," dedi Eve yatağın kenarına otururken. "Lansing bana Greenleaf davasında zaman kaybettirdi. Çok aptalca," diye ekledi ve gözlerini kapadı. "Çok aptalca."

"İşte şimdi, rahatlamaya çalış. Önce o güzel göğsüne dokunacağım. Bunun Nadine'imizle ne ilgisi olduğunu söyle."

O böyle yaptıkça, ağrılar ve sancılar neredeyse hiç hissedilmeyene kadar parmakladı, buzladı, parmakladı.

"Bu Nadine'le de ilgili değil," diye yorumladı Roarke, "ama onunla ilgili, her şey onunla ve kadınlara karşı gerçek bir sevgi ve kesinlikle saygı duymaksızın kendini üstün hissetme ve üstün olma ihtiyacıyla ilgili."

"Bu ve daha fazlası ve dürüst olmak gerekirse umurumda bile değil. Bana zaman kaybettirdi. Odak noktamı

Greenleaf. Ve o orospu çocuğu benim mememi Central'da dolaştırıyordu."

Şimdi Roarke onun şişmiş dudağını şefkatle öpmeden önce gülüyordu. "Ne olağanüstü bir görüntü ve daha da çirkin bir suç. Bir engelleyici al."

"Zaten bir tane
aldım." "Ne
zaman?"

"Tamam, bir süre önce." Adamın uzattığı küçük mavi hapi patlattı. "İşe dönmem gerekiyor."

"Ve öyle de olacak. Ama önce bir yemek yiyeceksin ve bir kadeh şarap içeceksin. Pizza olabilir."

"Olabilir mi?" Zekice, bir parmağını dudağına dokundurdu. "Acıyacak mı?"

"Olmamalı, hayır, siz pizza ve şarabınızı yudumlarken ben de size Steven Oglebee hakkında şimdiye kadar ne bulduğumu anlatayım."

"Şimdiden mi?"

"Sizden önce evdeydim, ne hikmetse, hem de epeyce. Şarap, yemek ve sana anlatacağım."

Ofisine doğru yürürlerken bir anlaşma daha diye düşündü. Pizza ve bilgi içerdiği için kendi açısından iyi bir anlaşma.

"Yemek yemeden önce neden on dakikanızı ayırıp panonuzu güncellemiyorsunuz?"

Durdu, tahtayı inceledi, onu inceledi. "Biliyor musun, arada sırada beni sonuna kadar anlaman sinir bozucu oluyor. Ama çoğu zaman, şimdi olduğu gibi? Bu oldukça harika."

On puanı aldı ve tahtası mevcut düşüncelerini ve bildiği verileri yansıttığında kendini daha rahat hissetti.

Sonra onunla birlikte açık balkon kapısının yanındaki masaya oturdu ve kırmızı bir kadeh kaldırdı.

"Öncelikle," diye söze başladı, "bugün çok yoğun olduğunuzu biliyorum, Oglebee'yi araya sıkıştırdığınız için çok teşekkürler."

"Teşekkürü kabul ediyorum, ama gerçek şu ki, orayı kurcalamak dolu ve zaman zaman zor bir güne güzel bir canlılık kattı."

"Paketlenmeyi anlıyorum çünkü sen sensin ve ben de seni anlıyorum.

Neden zor?"

Ne bulduğunu duymayı ne kadar çok istediğini bildiği halde sorduğu için büyük bir teşekkür diye düşündü. "Yunanistan'a gitmeden önce bazı boşlukların doldurulması ve sizin deyiminizle bazı anlaşmaların yapılması gerekiyordu."

"Orada ya da İrlanda'da fazla çalışmadınız."

"Biz çalışmadık," diye düzeltti. "Bizim zamanımızdı. Şimdi geri döndük." O da şarabını kaldırdı. "Ve yaptığımız şey olduğumuz şey. Ve bu bize yakışıyor."

Tabağına bir dilim pizza koydu. "Ve böylece. Steven Oglebee."

"Eğer temiz olsaydı, bunu hemen söylerdiniz."

"Yeterince doğru ve temiz olmaktan çok uzak. Ayrıca pek zeki olmadığını da söyleyebilirim. Bulduğum herhangi bir şeyin soruşturmanıza yardımcı olup olmayacağını size söyleyemem, ancak size bildirilmemiş önemli bir geliri olduğunu söyleyebilirim. Bunu saklıyor ama pek zeki olmadığı için pek de iyi saklamıyor. Korumak ve Hizmet Etmek adında bir güvenlik şirketi olduğu iddia edilen ince bir paravan altında gömülü bir hesabı var."

"Polis takıntısı var. Sadece erkek polis takıntısı." "Sahibi olarak Steve Justice adını kullanıyor. O huniler kısa bir müşteri listesinden para kazanıyor. Size isimleri vereceğim ama sahte olduklarını şimdiden söyleyebilirim. Nakit ve sadece nakit olarak işlem yapıyor ve ayda sekiz ila on beş bin arasında para çekiyor - tüm para yatırma işlemleri raporlama için asgari tutarın altında, tüm para çekme işlemleri de öyle. Cayman Adaları'nda paravan şirkete ait bir plaj mülkü var ve her dört ila altı haftada bir Justice adını kullanarak servisle oraya seyahat ediyor."

Roarke biraz şarap yudumladı. "Kabuğun altında adı olmayan müşteriler için para akladığı çok açık."

"Bu kadarı için arama emri çıkartabilirim."

"Ve bunu yaptığınızda, arama emrini alana kadar kullanamayacağınız bir şey yaptığımı göreceksiniz." Omuz silkti. "Merak ettim. Yasal işinde yaptığı bazı teslimatların

sadece fast food olmadığından şüpheleniyorum ama bunu öğrenmek sana kalmış. Sahip olduğu şey-

ve ben sadece yüzeydeki tozu biraz temizlemek zorunda kaldım- alt düzey mafya ile bağlantıları var, büyük olasılıkla babasının bağlantıları olanların çocukları.

"Basit bir düzenek," diye devam etti Roarke, "ve çok düşük seviyede. Elektronik, moda ya da mekanik parça, her neyse, bir sevkiyat yönlendiriliyor. Oglebee ürünleri komisyon karşılığında satıyor. Nakit. Basit, dediğim gibi, biraz özensiz, ama son on yılda bu sistemle bazı başarılar elde etti."

"Boktan bir dairesi, boktan bir işi var. Pahalı mobilyaları para karşılığı satın alır ya da bir sevkiyatın bir kısmını kendisi için alır. Kendine plajda bir yer tutuyor ve bunu para aklamak için kullanıyor. Ve bahse girerim ki, senin ve benim güzel kığımızla, kendini haklı hissediyor. Babası da aynısını yapmıştı. Oğlu da muhtemelen bunu işinin karşılığı olarak görüyor. Şerefsiz."

"Buna katılmıyorum. Ama dediğim gibi, bunların Greenleaf'in cinayetiyle nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmiyorum."

"Belki düşük seviyeli bir mafya saldırısı. Belki de. Verilen hizmetler için başka bir ödeme. Babası için gecikmiş bir intikam."

Bir dilim daha alırken düşündü. "Öldürme işini kendisi yapmak isterdi. İntihar kurgusu, onun da göreceği gibi, olayı güzel bir kapalı çembere getiriyor."

"Bir ama üzerinde çalışıyorsun."

"Evet. Ama neden sağlam bir mazeret bulmuyoruz? En azından bir şeyler yapabilecek kadar bağlantıları var. Pek akıllıca değil, tamam, ama bu çok aptalca. Bu cinayet planlanmıştı; neden planın önemli bir parçası atlansın?"

"Muhtemelen sorgulanacağını hiç düşünmemişti. İntihar, Eve. Bunu yeterli bir kılıf olarak görmüş olabilir."

"Evet, evet, ben de o açıdan bakacağım. Yine de aptalca. Bağlandığınız kötü karakterlerden birkaçının poker oynadığınıza ya da bir yerlerde dağıttığınıza yemin etmesini sağlamanız yeterli."

Roarke, "Bunu dümdüz ayırırsın," diye yorum yaptı. "Bağlantıda olduğu kişiler onun seviyesindeki biri için riske girmek istememiş olabilir. O sadece bir araç. İyi para

ödenmiş bir araç,

Ama onun gibi aynı amaca hizmet edebilecek pek çok kişi var."

"Arama emrini alacađım ve bulduklarınızla, bulacaklarımızla onu tutuklayacađız. Onu kutuya koyduđumda tuzađa dűřűrűn.

"Bu iyi bir bilgi ve daha fazlasını ortaya çıkarmak için iyi bir kaldıraç. řu anda onu Greenleaf konusunda en iyi ihtimalle yarı yarıya olarak gűrűyorum. Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Başka isimleriniz de var."

"Peabody ve ben yarın Feeney sayesinde listenin bir bařka bűlűműne daha ulařacađız. Ve geri kalanını da kazmaya devam edeceđiz."

"Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Sanırım yapabilirsin. Ne kadar çok kiřiyi elersek, geriye kalanlara o kadar sıkı odaklanabiliriz. Baxter ve Trueheart bir tane aldı. Yakında onlardan haber alırım. Peabody ve McNab birkaç tane aldı, ben de eve dűnerken ű tane aldım. Yarınki anma tűreni için zaman ayırmak istiyorum. Sadece saygı gűstermek için deđil, kimlerin geleceđini gűrmek için de."

"Ve listede bunu yapan herkes."

"İkinci kez bakmaya değer oldukları anlamına geliyor. Hareket ediyor," diye ekledi. "Cehennem kadar yavaş ama hareket ediyor. Dođru yere bakıyoruz," diye mırıldandı, tahtaya bakmak için kayarak. "Rastgele ya da dűřűncesizce değildi. Sođuk, hesaplanmış bir intikamdı ve sahte bir intihar takipçisiydi."

"Hűlű komřuları seviyorsun."

Oh evet, diye dűřűndű ve dalgınca řarabını yudumladı, adam onu sonuna kadar yakalamıřtı.

"Aklımdan çıkaramıyorum ve bu hiç mantıklı gelmiyor űnkű dođru yere baktıđımızı biliyorum. Baktıđım, çevirdiđim, dűndűrdűđűm hiçbir řey ikisini de Greenleaf'e, onun soruřturduđu űlű ya da gűzden dűřűműř bir polise bađlamıyor. Ama onlar olay yerindeydiler.

-Onun için műkemmел bir mazeret. İki için de bir sebep yok. Sıradan da olsa sađlam hayatlar yařayan iki insan gibi gűrűnűyorlar."

"Ve yine de."
"Henüz."

"Onlara tekrar bakmamı ister misiniz?"

"Baktınız ve orada hiçbir şey yok. Onları tahtada tutuyorum ama doğru yere baktığınızı biliyorum. Ve ikisi de o yerde değil."

"Bazı isimlerinizi alacağım. Belki anma töreninden önce o yerde olan kişiyi buluruz."

"Tamam." Ayağa kalkarken bile 'link'i sinyal verdi. "Baxter ya da Peabody olacak. Belki de birini çoktan bulmuşlardır."

Kimlik ekranında Baxter'ın adını gördü ve cevap verdi. "Elinde ne var?"

"Jessie Millan ve Curt Barrow'u ayarlıyoruz. Greenleaf'te değil, Dallas'ta. Her ikisi de söz konusu gece Doğu Washington'a çalıntı ilaç sevkiyatı yapmakla meşguldü. Onları sevkiyatın bir kısmıyla yakaladık - kaymağını yemişler - ve ödemededen geriye kalanla. Bir araba çalmışlar ve arabanın sahibi ikisini de teşhis etti. Uyuşturucuyu taşımak için kullanmışlar. Pazar gecesini dokuz gibi arabayı çalmışlar. Hala evlerinin önünde park halindeydi.

"Trueheart geçiş kameralarını inceledi ve cinayet saatinde güneye doğru gittiklerini tespit ettik. Onları yakaladık ama cinayetten değil."

Elenmenin önemli olduğunu kendine hatırlattı. Artı. "Hâlâ iyi bir baskın. Benim için yaz."

"Tamamdır."

"Listeden bir tane daha çıktı," dedi Eve kapattığında. "Peabody'nin daha şanslı olup olmadığını göreceğiz."

O yapmadı, bu yüzden Eve diğer isimleri olası kategoriye sokarken bile iki ismin daha üstünü çizdi.

Listenin uzun olabileceğini ama sonsuz olmadığını kendine hatırlatmak zorundaydı. Eninde sonunda birini bulacaklardı.

Roarke geri döndüğünde, "Senin için iki tane var," dedi. "Ve diğer ikisinin işe yaramamasının nedenleri."

"Görünüşe göre aynı oranı tutturduk." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Feeney bana bir tane gönderdi, üç tanesinin de üstünü çizmemi istedi. Listenin sonuna geliyoruz. Bağlantı orada,

Roarke. Kendimi bu konuda ikinci ve üçüncü kez sorguladım ve orada olduğunu biliyorum. Belki de görebileceğimizden daha derine gömülmüştür." "Bu gece dinlenmenin vakti geldi. Sana bir tane daha lazım.

tedavi."

"Kendimi iyi hissediyorum."

"Ve başka bir tedaviyle kendinizi daha iyi hissedecek, daha iyi uyuyacaksınız. Haydi, Teğmen, gece yarısına yaklaşıyoruz."

Denklemini biliyordu.

Tartışmak boşa harcanan zaman demekti.

Buna bir de ağrılar ve sinsi sancılar eklenmişti ve bunlar da dikkati dağıtıyordu.

Kedi onları yatak odasına götürdü. Böyle şeyleri hissedirdi.

"Otur," dedi Roarke ona. "Senin şu yüzünle başlayacağız."

Adam iyileştirici esasını çıkarırken oturdu. Ve o çalışırken gözlerinin odaklanmasını izledi.

"Hemşirecilik oynamaktan hiç sıkılmıyor musun?" "Daha çok, sende çürükler görmek beni rahatsız ediyor."

"Bu beni de rahatsız ediyor. Eğer Baxter Lansing'i hemen hapse attırmasaydı, Jenkinson ona bir şeyler yapmanın bir yolunu bulabilirdi. Sonra Peabody. Tanrım, beni gerçekten tehdit etti."

"Bizim Peabody mi?"

"Yüzüme bir engelleyici tutuyor ve eğer almazsam sana söyleyeceğini söylüyor. Sanki on iki yaşındaymışız ve beni ispiyonlayacakmış gibi-" Adam gülümsediğinde gözleri kısıldı. "Oh, bunu sevdin demek."

"Oldukça fazla, aslında."

"Şunu dene o zaman. Sahadayken Oglebee'nin mali durumu hakkında seni etiketleyeceğim ve yüzüme yumruk yediğimi görüp endişelenmemen için mesaj atmamı söyledi."

"İkimize de bakıyordu, değil mi?" İç çekmek zorunda kaldı. "Belki de."

Dudaklarını hafifçe onunkilere dokundurdu. "Jenkinson, Peabody ve diğerleri sadece polis değiller, sadece bir ekip

değiller. Sen

Kendine bir aile kurdun. Şimdi gerisini görelim. Gömleği çıkar."

Üzerine giydiği bol tişörtü kaldırmasına izin verdi, sonra gözlerindeki soğuk ışığı görünce yere baktı.

"Bu daha iyi. Değil mi? Daha iyi görünüyor. Göğüslerime bakmak için çok zaman harcadığımdan değil ama-"

"Mümkün olduğunca yapıyorum. Daha iyi, evet. Kanayan piç kuru. Ben olsam bu yüzden onu çürütmezdim. Sikini kökünden koparırdım."

İrlandalıların geldiğini fark etti ve kendini garip bir şekilde uygulanmış buldu.

"Daha da kötüleşti." Bir elini onun yanağına koydu. "Ve bunun bedelini çok daha uzun süre ödeyecek. Dün Peabody'nin peşinden gitti. Fiziksel olarak değil," dedi Roarke'ın bakışları yukarı fırladığında. "O kargaşada kayboldu ama Jenkinson yüzüne vurmadan önce ona saldırmaya başladı. Bunu yazmak istemedi. Muhtemelen ona yüklenmek gibi hissetti. Ama yazdı ve öyle değil. Rozet sahibi olmaya uygun değil."

Adam asayı kaburgalarında hafifçe aşağı yukarı gezdirirken kadın bir iç çekti.

"Angelo gezegende. Biliyordun," diye fark etti.

"Ben yaptım. Onu yürüyüşe çıkardığımda Webster onunla temasa geçti. O da kısa bir süre sonra benimle temasa geçerek zaman ayırdığını bildirdi. Sizi görmeye mi geldi?"

"Ben değilim, gerçekten. Webster. Unutmuşum." Adam asayı yerine koyduğunda bir kez daha iç geçirdi. Tanrı'ya şükür bu iş şimdilik bitmişti. "İçeri geldi, Greenleaf'le konuşmak istediği konu hakkında benimle konuşmak istedi." Gömleğini tekrar üzerine geçirdi. "Evraklarını teslim etti."

AutoChef'e doğru yürüdüğünde ona baktı. "Biliyor muydun?"

"Görmedim, hayır. Ama hiç şaşırmadım. O zaman Olympus'a mı taşınacak?"

"Planımız bu."

"Katılmıyor musun?"

"Bu benim için değil... Tamam, hayır, ben yapmadım. Tanrım, on altı, on yedi yıldır mı alışıyor? Rütbesi var ve yirmisine bu kadar yakın mı? İşini, New York'u ve lanet olası Dünya gezegenini terk mi ediyor? Ama- O da ne?"

"Bir yatıştırıcı. Son ağrılarını hafifletecek ve daha iyi uyuyacaksın."

"İstemiyorum-"

"Bu asanın üstünü kapatacak. Hem de duble ikolatalı." "Ver onu, Hemşire Nancy," diye mırıldandı.

Kızın ulaşamayacağı bir yere çekti. "Sanırım onu havuç ve ısıpanak karışımıyla değiştireceğim."

"Mememe yumruk yedim."

Ona uzattı. "Tamam o zaman. Webster. "Ama" demiştin."

"Doğru. Ama.. Nedenini, ne istediğini dinlediğimde, anladım. Ya da anlamaya başladım. Sonra Angelo içeri girdi ve sonuna kadar anladım. Her şey demek olan birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, sadece orada bulunarak üzerinizdeki zor ve ağır yükü kaldırabilecek birine."

"Birbirlerini seviyorlar."

Emziği yuttu ve zengin çikolata sistemini gülümsetti.

"Her zaman yeterli olmuyor, değil mi? Ama bu çok güçlü bir başlangıç. Bu yüzden Olympus'a taşınacak ve polisleri rozetli zorbalar olarak değil, polis olarak eğitecek."

"Planı bu mu?"

"Artık öyle ve bu işte iyi olacak. Seni seviyorum." "Ben de seni."

"Bu yüzden bir anlaşma yapmamız gerekiyor."

"Öyle mi?" Soyunurken ona gülümsedi. "Peki bu ne tür bir anlaşma?"

"İkimiz de asla diğerine 'Hey, Dünya gezegenini terk etmeli ve gidip bir uzay kolonisinde, karakolunda veya istasyonunda yaşamalıyız' demiyoruz."

Yatağa girip onu kendine çekti. "Bunu kabul edebilirim, ama bir şartla."

"Nitelik nedir?"

"Bunu sadece Dünya gezegeni patlama, içe göçme veya yaşam formları için yaşanmaz hale gelme tehlikesiyle karşı karşıya kalırsa söylerim ve siz de bunu kabul edersiniz."

"Kulağa adil geliyor. Tamam, bir anlaşmamız var." "Gerçekten de öyle. Işıklar sönsün."

Elbette haklıydı. Asa ve emzik arasında neredeyse anında uykuya daldı.

Rüyaların onu bulduğu yerde.

Greenleaf öldüğü odada, masasında oturuyordu. Ancak duvardaki ekranın, rafların ve pencerenin yerine, etrafındaki duvarları polislerin fotoğrafları kaplamıştı.

Ölü olanlar, gözden düşmüş olanlar, kafesteki polisler.

Greenleaf ona, "Ben işimi yaptım," dedi. "Rozet sizi yasaların üstüne çıkarmaz, Teğmen. Rozet, kanunlara uymanız anlamına gelir. Hizmet et ve koru."

"Rozetin ne anlama geldiğini biliyorum, Kaptan."

"Öyle mi?" Etrafını saran yüzleri işaret etti. "Baktığın herkes sınırı geçmedi. Şunlar kim yaptı? Aynı yasa rozetlerini ellerinden aldı." "Sence hepsini yakaladım mı?"

"Asla hepsini yakalayamayız. IAB'nin başına geçtiğinizde, diğer polisleri almaya karar verdiğinizde bunu biliyordunuz."

"Ne anlama geldiğini biliyordum. Ne anlama geldiğinin arkasındayım." Duvarları işaret etti. "Bunlardan kaç tanesine baktın?"

Yüzleri taradı. "Çok fazla." "Ne buldun?"

"Şimdiye kadar mı? Gördüğünüz gibi işinizi, görevinizi yaptınız. Burada çok fazla kişi işi istismar etti. Çok fazla

rozetlerini lekelediler, onu kazanç için, şiddet için, güç için kullandılar."

"Sen şiddet ve zulümden geldin. Biliyorum çünkü biliyorsun," dedi kadın yanıt vermeyince. "Polis olmak için çalıştın, bazıları gibi şiddet ve zulüm döngüsünü sürdürmek yerine koruma ve hizmet etme yeminini yürekten kabul eden biri oldun. Başka türlüşünü de seçebilirdin."

"Hayır, yapamazdım."

Buzlu çay bardağını eline aldı ve içerken onu izledi. "Yasaların sınırlarını defalarca aşmış bir adamı seçtin."

Rüyada bile olsa, bunun bir rüya olduğunu bilse bile, kanının ısındığını hissetti.

Sert çocuk, diye düşündü. Hayatta ve ölümdede.

"Seçtiğim adam -eğer seçmek doğru kelimeyse- ölümler için adaletin sağlanmasına yardımcı olmak üzere zamanını ve yeteneklerini ortaya koyuyor. Ve bunun için kanını akıttı. Rozetler görmezden gelirken o şiddet ve zulümden geldi. Ve hala rozete en az benim kadar saygı duyuyor."

Greenleaf hafifçe omuz silkerek bardağı tekrar yerine koydu. "Sen şiddet yanlısı bir kadınsın."

"Olabilir. Evet."

"Ama bir kez olsun rozetinizi kişisel çıkarlarınız için, zarar vermek için, güç için kullanmadınız."

Şimdi omuz silkti. "Ona biraz yaslandığım biliniyor."

"Farklı bir konu. Ama cezasız bırakılan kirli bir rozet hepimizi lekeliyor. Eğer çok zorlarsam, bazıları çok zorladığımı söyleyebilir, buna kesinlikle inanıyordum."

"Şu anda baktıklarımın zorlanması gerekiyordu, hem de çok. Ama uzun kariyerinizde griye düşen başkaları da vardı Kaptan."

Gözleri tereddütsüz onunkileri tuttu. "Benim işimde gri diye bir şey yoktur ve olamaz. Siyah ya da beyaz, Teğmen. Doğru ya da yanlış. Mutlak. Ettiğim yemine inandım. Sonunda, bunun için öldüm."

Uzun bir iç çekişle duvarlara, tüm yüzlere baktı.

Öfkeyle, bir tür korkunç susuzlukla baktıklarını gördü.
Elini silahının üzerine koydu.

"Aklımdan çıkmıyorlar. Ben hatalı olduğum için değil, onlar hatalı olduğu için. Bana musallat oldular," diye tekrarladı. "Ve şimdi de senin peşini bırakmayacaklar."

Duvarlar erkeklere ve kadınlara, şekil alan hayaletlere ve Greenleaf'in üzerine kurtlar gibi çöken formlara dönüştü.

Ve onları durduramadı.

Şafak öncesinin loş ışığında bir sarsıntıyla uyandı. Roarke onun yüzünü okşarken kedi başını onun yanına çarptı.

"İşte şimdi, bir rüya. Ben buradayım."

Onu kollarının arasına aldı, kendine yakın tuttu. "Artık her şey yolunda."

"Ben iyiyim. Zor bir rüya. Kabus değil. Sonunda, sanırım, ama..." Gözlerini kapatarak başını onun omzuna koydu. "Ben iyiyim."

"Bana söyleyeceksin."

"Greenleaf masasında, baktığım tüm polisler - onun baktığı gibi - duvarlara asılmış fotoğraflar."

Gerisini ona anlattı.

"Geldiklerini biliyordu ve karşılık vermedi. Onlar onu korurken beni izledi. Onları durdurmaya çalışmamı izledi. Bir dahaki sefere benim için geleceklerdi ve ben onları durduracaktım. İndirebildiğim kadarını indirirdim."

Nefes verdi. "Ama uyandım."

"O zamanlar farklı türde bir polisti, değil mi? İşini masa başında yapan biriydi, tıpkı sizin onu gördüğünüz gibi. Ve siz, Komiser, işinizin büyük bir kısmını ayakta yapıyorsunuz. Acaba o fotoğraflardan biri onun ölümünden bir şekilde sorumlu olsa da, diğerlerinin birçoğunun vicdan azabı duymadan bunun gerçekleşmesine seyirci kalacağını düşünüyor musunuz?"

Onu öptü. "Ama sen değil. Sen durup izleyemezdin."

"Artık bana musallat olacaklarını söyledi."

"Peki bu orada mıydı?" Roarke bir parmağını çenesinde gezdirerek sordu.

"Hayır. Ama o Greenleaf'in değildi. O benim. Ve ben iyiyim. Bu bana düşünecek bir şey verdi. Şimdi de kahve hakkında düşünüyorum ve uyandığımda seni burada bulmak güzel. Şurada kediyle oturuyor olmanı tercih ederdim ama yeterince yakın."

"Kahveni içeceksin ve asayla bir tur daha atacaksın. O zaman ikimiz de şuraya oturalım."

On Beşinci Bölüm

Kendinden geçmesi gerektiği için duşa girdi. Suyun sıcaklığı ve yükselen buharla birlikte alnını fayanslara dayadı.

Duvarlardaki tüm o yüzler. Bütün o öfke dolu yüzler, kadınlara ve erkeklere dönüşüyor.

Korumaya ve hizmet etmeye yemin etmiş polisler.

Greenleaf'i paramparça etmişlerdi ama o karşılık vermemişti. Sadece kabullenmişti, sanki bunu da işin bir parçası olarak görüyordu.

Gri yok, diye düşündü. İşini, dünyasını siyah-beyaz olarak görüyordu. Merak etti, bu onun algısı mıydı, yoksa onun gerçekliği mi?

Fark eder miydi?

Rozeti aldığından, yemin ettiğiinden beri Lansing'le ve sayısız diğerleriyle savaştığı gibi o da savaşmıştı.

Şiddet yanlısı bir kadın olduğu için mi, yoksa bunu işinin bir parçası olarak gördüğü için mi? İkisinden de mi?

Fark eder miydi?

Her iki durumda da, acı ve kanlı sona kadar savaşmaya karar verdi.

Bu yüzden, rüyanın tortuları suyla birlikte akıp gidene kadar akışına bıraktı.

Ve bundan bir çıkış yolu göremediği için, Roarke çürükleriyle ilgilenirken o oturdu.

"Daha iyi," dedi b i r k e z daha dolaştıktan sonra ve parmağını çenesinde gezdirdi. "Önemli ölçüde daha iyi."

"Çürükler iyileşir; ölüm iyileşmez." "İşte bu bir açıklama."

"Karşılık verirsiniz, çürüklerle başa çıkarsınız ve işinizi yapmaya devam edersiniz. Yaptığın anlaşma bu. Ama o karşılık vermedi - rüyada yani." O da fark etti ki, her şeye rağmen akıp gitmemiştir. "Orada öylece oturdu ve kabul etti. Onu böyle mi görüyorum, yoksa o böyle biri miydi?"

"Karşılık verme şansı yoktu, değil mi? Gerçekte. Arkadan vurulduğu gibi."

"Hiç şansım yoktu," diye yavaşça tekrarladı. "Arkadan vuruldum. Görünüşe göre bilinçaltımı benden daha iyi anlıyorsun. Savaşmak için hiç şansı yoktu, son anda değil. Ama tüm kariyerini savaşarak geçirdi - kendi yöntemiyle, mutlak olarak. Çoğunlukla masa başında," diye düşündü. "Ve masa başında öldü. Bu bir ironi miydi yoksa planlama mı?"

Ayağa kalktı, ahududu renkli bornozuyla odanın içinde dolaşmaya başladı. "İroni bir çeşit tesadüftür - kasıtlı olmadığı sürece. Bu bir planlamaydı. Karısının gecesi dışarıda, masasında oturuyor, sırtı kapıya dönük. Manşetleri kontrol ederken, makaleleri okurken, bilgisayar oyunları oynarken, soğuk bir içecek içerken duvar ekranında top oyunu.

"Webster'ı bekliyor ama katil bunu bilmiyor." "Onu oraya koyabilecek komşunuza geri döndünüz, masasında oturuyordu."

"Evet, bu kullanışlı. Ama bu bir alışkanlık, yani Arnez onun sadece orada olduğunu bilen ya da buna güvenen tek kişi olmayacaktı. Masa başında -eğer görmek istediğin buysa- hüküm veriyordu."

"Pekala."

Biraz daha kahve doldurdu, sonra yanındaki koltuğu sıvazladı. "Gel otur şimdi. Yemek ye. Yemek beyni de besler."

"Masada ölmüş olması önemli mi?" diye merak etti oturmak için geri dönerken. "Ve bu saçma bir soru. Her şey önemlidir."

Roarke'ın kaldırdığı ısınan kapakların altında krepler vardı.

Tereyağı sürmeden önce onları zar zor fark etti.

onları şurupla.

"Kesin bir plan, bunu biliyordum ama eğer masa da işin içindeyse, bu planlamaya, nedene başka bir ağırlık katar. Bu önemli olacak. Belki şimdi değil ama eninde sonunda.

"Ondan hoşlanmadım."

"Buna mecbur değilsin Eve. Aktif olarak hoşlanmadığın bir kurban için duvara gittiğini görmedim mi?"

"Ondan hoşlanmıyordum," dedi tekrar. "Ama onu masasında yargılayan IAB başkanının ötesinde görmüyordum. Daha iyi biliyordum. Tanrım, kirli polislerin ne kadar zarar verebileceğini biliyorum, ama ondan hoşlanmadım, onun katı kuralcılığından hoşlanmadım. Yine de..."

"Siz de genellikle katı ve mutlak birisiniz."

"Burada oturmuş eski bir suçluyla krep yiyorum, ne kadar mutlak olabilirim ki?"

"Sadece şüpheleniliyor ve kesinlikle ıslah edilmiş."

Ona doğru kaydı, gülümsedi. "Eğer büyük bir beyin osuruğu geçirseydim ve senden çalmanı isteseydim... Hangisi iyi olurdu? Mona Lisa olmalı, çünkü herkes onu bilir. Dolabıma asmak için Mona Lisa'yı bana vermeni isteseydim, sen de-nerede o?"

"Louvre, sevgilim."

"Evet, orada. Ve dolabımda olurdu."

"Bir erkek aşkı için neler yapabilir," diye mırıldandı ve krep yedi. "Ne yazık ki, asla sormayacaksın."

"Hayır, ama bunu yapabilecek ve yaparsam yapacak biriyle kahvaltı ediyorum. Bu resim de neyin nesi? Sadece sırtan bir kadın."

"Ah, ama o muhteşem." Sesindeki İrlandalı hayranlıkla ısındı. "Onun ihtişamını tam olarak takdir edebilmek için onu bizzat görmeniz, gözlerinin sizinkilerle buluşmasını sağlamanız gerekir. Gülümseme değil, hayır, hiç değil, ama hem yardımsever hem de bilmiş bir gülümseme."

"Yani onu şahsen gördün ve gözleri seninkilerle buluştu."

"Yaptım."

"O yer -Louvre'un yeri- ne zaman açıldı ya da kapalıydı?"

Şimdi gülümsedi - o kadar yardımsever değil, ama çok bilerek. "Neden ikisi birden olmasın?"

"Ve yine, seninle krep yiyorum, bu yüzden mutlaka olduğum baktı. Ama Greenleaf sağlam bir şekilde yerinde kaldı. Onu pek sevmezdim ama onu, çalışmalarını, Feeney'nin deyişiyle kodunu incelediğinden beri ona saygı duymaya başladım."

Kahvesini içerken düşündü. "Benim hakkımda bir dosyası vardı. Bir polis azami güç kullandığında bu usuldendir ve ben de kullandım. IAB araştırır ve polis testten geçer. Ama peşimden hiç gelmedi."

"Belki de saygı karşılıklıydı."

"Belki." Ayağa kalkmadan önce şuruba bulanmış krepinin son lokmasını da bitirdi. "Anma törenine zaman ayırabilirim diye siyah giyiyorum ama üniforma giymeye zaman ayıramam."

Roarke ona, "Hafif olsun," diye tavsiyede bulundu. "Bugün buhar banyosu yapacağız."

"Sıcak severim."

"Ben de biliyorum," dedi kadın dolabına doğru yürürken.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktı -siyah pantolon, siyah atlet, siyah botlar ve kemer, elinde siyah ceket- ve her gün siyah giyebilse sabahları ne kadar hızlı ve kolay olabileceğini düşündü.

Silah kayışını taktı.

"Rüyada sana musallat olacaklarını söyledi. Ölü ve gözden düşmüş polisler."

Eve başını salladı. "Evet, öyle dedi." "Öyle mi?"

Rozetini aldı ve inceledi. "Hayır. Rüyalar tuhaftır ve bence o da öyle olduğunu düşünürdü. Ama hayır. Yüzbaşı ve benim hemfikir olduğumuz tek bir şey var. Yanlış polisler hepimizi lekeliyor. Eğer bir hata yaptıysa, o rüya duvarlarındaki polislerden herhangi birini çok zorladıysa, bu onun suçu."

Rozetini ve geri kalanını cebine koydu.

"Bunu hak edenleri alaşığı etti mi? Tıpkı onun gibi benim de peşime düşerlerdi ama bana musallat olmazlardı."

"Sadece yüzünde çürükler var."

"Kıçlarını tekmelemeden önce."

"Daha önce," dedi ve ona doğru yürüdü, ellerini omuzlarına koydu. "O zaman bana bir iyilik yap ve bugün polisime daha iyi bak."

"Diğer adamı görseydiniz, dün ona çok iyi baktığımı bilirdiniz."

Merak eder, diye düşündü aşağı inerken. Endişelenmemesini dilemek onu durduramazdı. Bu yüzden polisine elinden geldiğince iyi bakacaktı.

Peabody ile Suçla Mücadele eski Yüzbaşı Louis Noy'un kızı olan yirmi dört yaşındaki Taylor Noy'un evinde buluşacaktı.

Noy, elli yaşındayken, yirmi altı yıllık kariyerinde yolsuzluk yaptığı ortaya çıkan bir soruşturma sırasında beylik silahıyla canına kıymıştı.

Eve, kapıdan geçerken yirmi yılı aşkın süredir kötü işler yaptığını düşündü; cesaret ödülleri, parlak madalyalar ve terfilerle parlatılmıştı. Küçük, sıkı bir polis sendikasını yönetiyordu. Tanık tahrifatı, siyasi rüşvet, haraç.

Greenleaf'in, Noy'un tımar etmeye başladığı bir çaylağın yardımıyla ortaya çıkardığı bir sendika. Memur Kent Boxer'ın cesedi bir et dolabında kancaya asılı halde bulunmuştu. Boğazı kesilmeden önce işkence edilmiş ve dövülmüştü.

İki gün sonra, duvarlar yaklaşırken, Noy suçlamalarla yüzleşmek yerine çekilmeyi tercih etti.

Ailesi evlerini ve Noy'un yolsuzlukları sayesinde biriktirdiği diğer her şeyi kaybetti.

Beş ay kadar sonra, on dokuz yaşındaki oğlu Brice - NYÜ'de ceza hukuku okuyan- kendini astı.

Noy'un şu anda Long Island'da yaşayan karısı Ella bir önceki yıl yeniden evlenmişti.

Eve'in ilk durağı olan kızı Taylor'ın, Greenleaf'in evine çok yakın olan Lower West'te bir dairesi vardı ve Inside Sports, New York Bürosu'nda canlı yayın muhabiri olarak çalışıyordu.

Yirmi dört yaşında biri için oldukça güzel bir iş, diye düşündü Eve şehir merkezine giderken. Ama babanın kahraman bir polisten -barları olan bir polisten- gözden düşmüş ve ölmüş olması nasıl bir duyguydu? Ağabeyin de dahil olmak üzere her şeyini kaybetmek?

Güzel üst-orta sınıf hayatınızı yaşamak yerine, mücadele etmek zorundasınız. Artık güzel bir taş ev yok, özel okul yok.

Şimdi kendi anneniz tüm bunlardan sıyrılıyor, başka biriyle evleniyor, Long Island'da lüks bir mahalleye taşınıyor.

Bir şeyleri tetikleyebilir, tüm o yıllar, tüm o kayıplar için geri ödeme talep edebilir.

Konuşmaya değer.

Park yeri aradı, şans eseri gideceği yerden sadece bir buçuk blok ötede bir yer buldu.

Yürümeye başladığında Roarke'ın buhar banyosunda vurduğunu düşündü. Saat henüz sekiz olmamıştı ama hava sıcaklığı çoktan yükselmeye başlamıştı ve şehrin üzerinde durgun ve yoğun bir hava vardı.

Buzlu kahve satan bir kayar arabanın yanından geçti. Sanki biri çamurdan tuğlaları dondurmaya çalışmış gibi kokuyordu.

Gerçekten buzlu cart kahve içebileceği durumları düşündü ve hiçbirini bulamadı.

Taylor Noy'un binasının önünde durakladı. Eski bir kentsel tuğla bina, bakımlı, iyi güvenlikli.

Belki Greenleaf'in binasından on dakikalık hızlı bir yürüyüş. Yollarının kesişmesi çok olası.

Saate baktı, sonra Peabody'nin kaldırımında aceleyle yürüdüğünü gördü.

Kızıla çalan siyah saçlarını yüksek, kabarık bir kuyruk şeklinde toplamıştı.

Tanrım.

Pembe botlar, siyah pantolon (en azından bu da bir şeydi) ve soluk, uçuk yeşil bir gömlek ve ince, dökümlü ceket.

"Ne, bahçe partisine mi gidiyorsun?"

"Ne? Ceket mi? Hadi ama, bu mag-plus. Leonardo bazı kumaşlarımı düzenlememe yardım ediyordu ve bunu gördü, iki dakika içinde bu ceket tasarımını çizdi. Sonra da hemen orada yaptı."

Eve'in üzüntüsüne rağmen Peabody şık bir dönüş yaptı. "Leonardo giyiyorum!"

"Bunu hallettiğimize göre, şimdi de saç. Bahanen nedir?"

"Gerçekten sıcak mı?"

Bu noktaya itiraz edemeyeceği için Eve ana kapıya doğru yöneldi. "Dosyayı okudun mu?"

"Olumlu. Yüzbaşı Louis Noy. Cidden kötü polis. Taylor Noy ile konuşmak için buradayız, hayatta kalan tek çocuğu, çünkü ağabeyi babasının izinden gitti ve kendini feshetti. Oğlundan bir şey çıkmadı. Hâlâ yirmi yaşından küçük. Üzücü."

"Akademi için başvurusu vardı ve zaten kabul edilmişti, NYU'dan mezun olana kadar ertelenmişti."

Eve içeri girerken Peabody, "Evet, bunu gördüm," dedi.

"Noy, üzerine yuvarlanan çaylağı tımar ediyordu ve Boxer bu yüzden öldü. Oğlunu yetiştirmeye başlamamış olmasını kabullenmek zor. Her iki durumda da Taylor Noy babasını, kardeşini, evini, okulunu kaybetti ve şimdi annesi yeniden evlendi.

"O birinci katta," diye ekledi

Eve. "Mutlu günler. Merdiven yok."

Eve daire kapısına doğru yürüdü. Kapı kamerası, dahili telefon, sağlam kilitler.

Vuruldu.

Dahili telefondan gırtlaktan bir kadın sesi geldi. "Evet? Yardımcı olabilir miyim?"

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, NYPSD." Eve rozetini kameraya doğru tuttu. "Sizinle konuşmak istiyoruz, Bayan Noy."

Sesi artık şüpheyle renkleniyordu. "Ne hakkında?"

"Yüzbaşı Martin Greenleaf."

"Kimliğinizi doğrulayacağım."

"Buyurun."

Birkaç dakika sonra kilitler gümledi. Kapıyı açan kadın kısa, vücudu saran kırmızı bir elbise giymişti ve ayakları çıplaktı. Bal kahverengisi saçları mükemmel bukleler halinde neredeyse omuzlarına kadar dökülüyor ve çarpıcı bir yüzü çerçeveliyordu.

Elmas kenarlı elmacık kemikleri, şu anda elbiseyle aynı renge boyanmış dolgun, düzgün ağzıyla DNA piyangosunu kazanmıştı. Mükemmel teni, parlatılmış bronz rengi, koyu yeşil gözlerini daha da yeşil yapıyordu.

"Ben bir muhabirim," dedi, "bu yüzden muhabirlerin nasıl çalıştığını bilirim."

Senin olmadığından emin olmam gerekiyordu. İçeri gel."

Renkli ve dağınık bir yaşam alanına geri adım attı. "Dağınıklık için özür dilemiyorum çünkü hoşuma gidiyor. İşe gitmeden önce yaklaşık yirmi dakikam var, bu yüzden Kaptan Greenleaf'e olanları duyduğumu söyleyerek başlayacağım. Bunun için üzgünüm. Ailesi için üzgünüm. Bir babayı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Sizinle ilgili soruşturmayı o yönetti."

"Evet, yaptı. Lanet olsun. Otursana. Bu dokuz yıl önceydi," diye ekledi bir kanepeye çökerken. "Bunun Kaptan Greenleaf'e olanlarla ne ilgisi var?"

Taylor'ın seçtiği kanarya sarısı kanepesyle karşı karşıya olduğu için Eve, sarı kıvrımları olan şaşırtıcı derecede parlak mavi bir sandalyeye oturdu. Bu ona Jenkinson'ın kravatlarını düşündürdü.

"Neden bize Pazar akşamı saat sekiz ile on arasında nerede olduğunuzu söylemiyorsunuz?"

"Ben bir şüpheli miyim?" Gerçek bir şok gibi görünen şey yeşil gözlerini genişletti. "Cinayet şüphelisi mi? Babam yüzünden mi? Vay be. Vay be. Gerçekten geriye uzanıyorsun."

"Nerede olduğunuzu bilmekten memnuniyet duyarız."

"Bu kolay ve sizin için de doğrulaması kolay. Mets-ev sahibi maçı izliyordum. Sahaya 8-10'da çıktılar. Pirates'ı ikiye bir geçtiler."

Arkasına yaslanan Taylor bacak bacak üstüne attı.

"Önemli anlar. Korsanlar tek sayılarını beşinci devrenin başında iki sayılık solo vuruşla elde etti. Kato tek atışta topu dışarı attı. Hızlı top," diye ekledi. "Tam kalenin üzerindeydi ve Kato sopanın yağını üzerine aldı ve bam!

"Sekizinci dakikanın sonunda," diye devam etti, "Macron topa vurarak birinci oldu, sonra da vahşi bir atışla ikinci oldu. Blanski oyunda. Korsanlar Willes'i yedek olarak oyuna aldılar ama işe yaramadı. Blanski'nin ikilisi durumu 2-1 yaptı, Mets. Dokuzuncu devrede Parks, Pirates'ı bir, iki, üç. Dış atış, uçan top, bir şut -Blanski kısa mesafede, Rodrigo birinci mesafede- ve dokuz kırk beş civarında son çıkış. Sonraki yirmi dakikayı oyuncularla röportaj yaparak geçirdim. Canlı yayında. Canlı yayında."

Biraz gülümsedi. "Çok iyi bir oyun."

Aynı oyun, diye düşündü Eve, Greenleaf'in duvar ekranında oynarken.

"Yüzbaşı Greenleaf'i neden öldüreyim ki? Babamı," dedi Taylor, Eve konuşmadan önce. "Size babamdan bahsedeyim, Teğmen, Dedektif. O iyi bir babaydı. Hatta harika bir babaydı. Dikkatli, sevgi dolu, adil-sert ama adil. Maçlarımdan birini kaçırmak zorunda kaldığında -ilkbahar ve yaz beyzbol, sonbahar ve kış basketbol oynardım- kaydı alır ve izlerdi.

"Çok iyi bir çocukluk geçirdim. Mutlu, güvenli. Babama tapardım. O benim için bir kahramandı. Sonra öğrendim ki evimizin, ailemizin dışında -ki benim için her zaman bir kahraman olacaktı- hiç de öyle değilmiş. Hepsi bir yalandı. Hile yaptı, çaldı, manipüle etti."

Gözlerini kapattı. "Ve daha da kötüsü. İlk başta bize soruşturmadan, sorundan bahsetmedi. Geriye dönüp baktığımda, sanırım bunu atlatabileceğini düşündü. Yanlış bir şey olduğunu fark etmemiştim, on beş yaşındaydım, spor delisiydim,

Erkekler hakkında ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım ve bir moda butiğinde yarı zamanlı bir iş yapmak için izin aldığım için çok heyecanlıydım. Çünkü kıyafetleri seviyordum.

"O zaman..."

Derin bir nefes aldı, bakışlarını pencereye ve ötesindeki sokağa doğru kaydırıldı.

"Evde farklı bir şeyler vardı. Anneme söylemiş, bunu daha sonra öğrendim. Ben fark ettim ama Brice, o fark etti. Babam onu kayırıyordu. Bunu kin gütmeden söyleyebilirim," diye ekledi Eve'e dönüp bakarken.

"Brice altın çocuktur. Babamız gibi polis olacaktı. Tek istediği buydu, babamız gibi olmak. Ama olaydan hemen önce aralarında farklı bir şey vardı. Brice bu konuda konuşmazdı, benimle değil. Gerçekten sormadım çünkü hayatım devam ediyordu. Küçük bir işim, okulum, arkadaşlarım ve benden hoşlanan bir çocuk vardı.

"Belki de babamın dikkatinin dağınık olduğunu fark ettim. Antrenmanı ya da kaçırdığı maçı sormadı. Ama iki polisin onunla konuşmaya geldiği gece fark ettim. Dedektif Riley ve Dedektif Krotter. Buraya çok gelirlerdi. Barbeküler, tatiller, her neyse. Ama bu farklıydı ve ben bile bunu anlayabiliyordum."

"Nasıl farklı?"

"Şakalaşmak yok, çene çalmak yok. Sadece babamın ofisine girdiler ve kapıyı kapattılar. Brice dışarıda bir randevuydaydı. Annem onların odasındaydı. Ağlıyordu. O zaman ağladığını bilmiyordum ama korkunç şeyler olacağını biliyordu. Odama çıktım, müzik dinledim, benden hoşlanan bir çocukla konuştum. Bana çıkma teklif etti. Çok heyecanlanmıştım."

Bu onun yüzüne yavaş ve tatlı bir gülümseme getirdi.

"İlk randevum - yavaş bir başlangıçtı çünkü beyzbol, basketbol. Sadece pizza ve video vardı ama babama sormam gerekiyordu. Aşağı indim, kapısı hâlâ kapalıydı. Kapıyı çaldım. Kapıyı açtım çünkü bu çocuk beni dışarı çıkarmak istiyordu. Ve onu buldum."

Peabody, "Bu senin için korkunç bir şey olmalı," dedi.

"Mümkün olan her şekilde korkunçtu. İşte oradaydı, benim kahramanım, masasında oturuyordu, eve geldiğinde her zaman, her zaman emniyete aldığı silahı yerdeydi. Uyumadığını bildiğim halde kendime uyuduğunu söyledim. Çığlık atarken kendime uyuduğunu söylemeye devam ettim."

"Greenleaf ve IAB hakkındaki soruşturmayı ne zaman öğrendiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse tam olarak bilmiyorum. Birçoğu bulanık. Brice kızgındı, teselli edilemezdi. Annem güçlü olmak için mücadele etti. Etrafımızdaki her şey yıkıldı, tüm yaptıkları. Brice hepsinin yalan olduğunu söyledi. Buna inandım. İnanmak zorundaydım."

Durakladı, başını salladı. "Ama değildi. Gerçektir. "Evi kaybettik, okul değiştirmek zorunda kaldım - ki On beş benim için sadece başka bir trajediydi. Anneme bu yüzden çok üzüldüm, suçu ona yükledim. Bundan utanıyorum. Sonra, tam tekrar net görmeye ve hissetmeye başlamışken, Brice.

"Onu annem buldu, ailemize bir hediye daha."

Taylor, Eve'in rahatlık arayışından çok sıradan gördüğü bir hareketle bacaklarını altına doğru kıvrırdı.

"Evde yaşıyordu. Kısmi bir bursu vardı ve annemin onu üniversitede tutmak için aradaki boşluğu dolduracak kadar para topladığını biliyorum. Daha sonra derslere gitmeyi bıraktığını ve notlarını yükseltmek için mücadele ettiğini öğrendik. Küçük bir dairemiz vardı, ben annemle aynı odayı paylaşıyordum. Brice'ın kendine ait küçük bir yatak odası vardı. Annem onu sabah buldu. Annem içeri girdiğinde Brice saatlerdir ortalıkta yoktu."

"Altı aydan kısa bir süre içinde babanı ve kardeşini kaybettin." "Bu doğru." Taylor Eve'e başıyla onay verdi.

"Eğer suçladığımı düşünüyorsan

Greenleaf'i suçlayamazsın, daha fazla yanılamazsın. Hepsi babamın suçu. Hepsinin. Her bir parçası. Babamı sevdim ve seviyorum, ama o adam, o polis, neydi? Bizi utanç, keder ve umutsuzluk içinde bıraktı. Bunun için onu affetmiyorum."

Gözlerini tekrar kapattı; açtıklarında yeşil renk berrak ve sert bir şekilde parlıyordu. "Bunun için onu asla

affetmeyeceğim. Biliyorum.

Kendi oğlundan biraz daha büyük olan o genç subayı o öldürmedi. Ama sorumluydu. Sanırım bununla yaşayamazdı. Ama bunu asla bilemeyeceğim, değil mi?"

"Peki ya annen?" Eve sordu.

"Brice'ın ve Brice yüzünden bir süre benim aksime, annem Greenleaf'i hiç suçlamadı. Bilmiyordu Teğmen. Babam çok yetenekliydi. Tüm mali işlerimizle o ilgilenirdi ve tüm kontrol ondaydı. İşleri böyle yürütürdü.

"Bunu öğrendiğinde yıkıldı. Sonuçlarıyla yüzleşseydi onun yanında dururdu. Onu seviyordu ve paramparça olsa bile onun yanında dururdu. Onun da soruşturulduğunu ve suçsuz bulunduğunu bilmelisiniz. Şimdi mutlu, hem de çok mutlu. Neredeyse bir yıl önce evlendi. Mutlular. Cal harika bir adam, dürüst bir adam. Lütfen onu bu işe bulaştırmayın. Hayatında hiç kimseyi incitmedi."

"Kardeşin biliyor muydu?" Eve merak etti.

"Bunu ben de asla bilemeyeceğim. Size sadece babamıza taptığını ve ne olduğunu ve nedenini kabullenmeyi reddettiğini söyleyebilirim. On dokuz yaşındaydı, Teğmen. On dokuz yaşındaydı ve babasının günahlarıyla yaşayamazdı. Annem ve ben dokuz yıldır yaşıyoruz. Bu kadar yeter."

Eve ayağa kalkarken, "Zaman ayırdığınız ve işbirliği yaptığınız için teşekkür ederiz," dedi. "Kayıplarınız için üzgünüm."

On Altıncı Bölüm

Caddede, bir çamurluk kazası trafiği Gordion düğümüne bağlamıştı. Birkaç droid bu işle ilgilendiği için Eve yoluna devam etti.

"Satın aldım," dedi Peabody. "Hepsini. Hâlâ babasıyla sorunları var, muhtemelen hep de olacak ama daha çok babasının ne olduğunu ve ne yaptığını bildiği ve kabul ettiği için."

"Hâlâ mazereti kontrol ediyoruz. Inside Sports'u ve Pazar gecesi Mets maçını açın."

Eve, eğer ironinin de bir rolü varsa, Greenleaf'in öldüğünde ekranda oynadığı oyunun aynısı, diye tekrar düşündü.

"Orada olduğundan ve yaşadığından emin olun. Roarke zaten mali kayıtlarını kontrol etti ve onun ya da annesinin bir vurgun yaptığını gösteren herhangi bir para çekme işlemi tespit etmedi. Ama üvey babaya bir göz atalım. Tüm kutuları kontrol edin."

"Yapabilirim. Ama sen de satın aldın."

"Evet, aldım. Ama masasında öldü."

"Noy?"

"Noy, tıpkı Greenleaf gibi. Masasında, servis silahı yerde. Evinde. Bu bir ayna. Belki de. O gece onunla konuşmaya gelen iki dedektif hala kafeslerde. Dokuz yıl sonra o kafeslerden bir suikast için çıktıklarına dair kanıt yok. Noy'un bölümündeki diğer iki polis, Memur Boxer'a işkence etmek ve öldürmek suçundan gezegen dışında müebbet hapis cezasına çarptırıldı."

Eve arabaya bindi, bir süre oturdu.

"Diğer üçü şu anda dışarıda ama yer değiştirmiş durumda. Herhangi bir seyahat, mali durumlarında herhangi

bir şey, herhangi bir kanıt bulamadım.

Bunun içinde. Biri kendini öldürdü, yani babası da bugünün listesinde.
-Tek ailesi." "Sırada

o mu var?"

"Hayır. Ondan önce iki kişi daha programlandı. Biri sonra." Trafik durduğu, kornalar çaldığı ve küfürler havada uçuştığı için Eve dikey konuma geçti, yayılan düğümün üzerinden geçti, köşeyi hızla döndü, sonra da caddedeki dur-kalk trafiğine daldı.

Peabody tavuk sopasını iki eliyle kavradı.

"Kahve," diye boğuk bir sesle konuştu. "Kahve için zaman var mı?" "Ne zaman yok ki? İlk beşe girdikten sonra Eve dönüp bunları yaz. Bir sonraki gruba bakacağız - artık çok fazla değil. Greenleaf'in anma töreninden önce kaç tanesini yetiştirebileceğimizi göreceğiz."

"Evet, tabii, tamam." Peabody kahvesini yudumlarken yanaklarına yeniden renk geldi.

Sonraki ikisinden haber yok; ilki dul bir kadın ve on üç yaşındaki oğlu, diğeri ise hayatta kalan erkek kardeşi.

Peabody, "Dul kadın gibi hayatına devam etmek zorunda değildi," diye yorum yaptı. "Kardeşini zaten hiç sevmemişti. Ayrıca kendi ailesi var, iki çocuğu var. Yedi yıl sonra intikam için bunu riske atacağını sanmıyorum."

"Ve kardeşi kendini evindeki masasında değil, arabasında öldürdü. Bu küçük bir ayrıntı ama benim için çok önemli."

Sabah listesinin sondan ikinci sırasında, Aşağı Doğu Yakası'na ve merhum Memur Divya Jain'in babası Onkar Jain'in sahibi ve işletmecisi olduğu markete gittiler.

Morgun listesine de girmişti. Greenleaf cesedi görmek için giriş yapmıştı.

Eve neredeyse marketin önündeki yükleme alanını tuttu ve Görevde ışığını yaktı.

Dışarıdaki vitrinde rengarenk ve mis kokulu çiçekler ve meyveler sergileniyordu. İçeride zemin pırıl pırıl parlıyor, raflarda stoklar özenle düzenleniyordu. Kar beyazı tezgahta

dürtüleri cezbedecek satın alma noktası ürünleri ve her ikisi de insanlı iki ödeme istasyonu.

Bir tarafta on altı yaşlarında bir kız çalışıyordu, parlak siyah saçları sırtından aşağıya doğru örülmüş ve parlak pembe bir uçla bitiyordu.

İkinci istasyondaki adamın Onkar Jain olduğunu kimlik fotoğrafından tanıdı. Kapüşonlu gözler, derin yüz kırışıklıkları, özenle kesilmiş siyah saçlar.

Kızdan biraz daha uzun boyluydu, sert beyaz gömleğinin ve ütülü siyah pantolonunun altında korkuluk gibi bir yapısı vardı.

Eve öne çıkmadan önce onun bir müşteriyle işini bitirmesini bekledi. Adam onu gülümseyerek karşıladı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, sesi derin ve hafif aksanlıydı.

"Bay Jain, Teğmen Dallas, Dedektif Peabody." Rozetini ihtiyatlı bir şekilde avuçladı. "NYPD. Sizinle konuşmak istiyoruz."

Gülümsemesi kayboldu; yüzü bomboş kaldı. Dikkatlice boş. "Bir sorun mu var?"

Eve cevap veremedi kız ona kendi ana dillerinde bir şeyler mırıldandı. Adam başıyla onaylarken bakışları Eve'in üzerinde gezindi. Sonra kızın yanağını okşadı. "Birkaç dakikaya geliyorum."

Dükkanın arka tarafını işaret etti ve yolu gösterdi. Geri dönüşüm makinesinin sadece çalışmakla kalmayıp yakın zamanda temizlenmiş gibi görüldüğü kısa bir sokağa adım atmadan önce arka kapıdaki alarmı devre dışı bırakmak için bir kaydırma kartı kullandı.

"Yeğenim sizi tanıdı. Videoyu görmüş. Ben görmedim. Yüzbaşı Martin Greenleaf cinayeti hakkında beni sorgulamaya geldiniz."

"Ölümünü araştırıyoruz ve soruşturma yapıyoruz. Yüzbaşı Greenleaf, kızınız 2052 yılında Suçla Mücadele'deki yolsuzluğa karıştığında İç İşleri'nden sorumluydu."

"Ona hiç şans vermedi. Yirmi üç yaşındaydı. Bu utançla yaşamaktansa kendi canına kıydı."

"Yüzbaşı Greenleaf'e kızdınız mı?"

"Kızgınlık mı? Hissettiklerim için küçük bir kelime. Bu ülkeye on sekiz yaşında, bir hayat kurmak için geldim. Kendime bir yer edinmek için çok çalıştım. Eşimi kötü seçtiğimi söyleyebilirim ama Divya'ya sahiptim. Annesi bizi terk ettiğinde Divya'ya sahiptim. İyi, tatlı, sevgi dolu bir kız, insanları korumak, şehrimizi güvende tutmak için polis olmak isteyen çocuğum. Üniformayı giydiği güne lanet ediyorum.

"Ona baskı yapan, gözünü korkutan ve onu yoldan çıkaran şeytan Louis Noy'u lanetliyorum."

"Yüzbaşı Greenleaf kızınızın adını Noy'un sendikasının bir parçası olarak verdi."

"Başka bir polisi öldürdüklerini öğrendiğinde yaşadığı çaresizliği bana anlattı. Genç bir polisi. Amiri Noy ona iyi iş çıkardıklarını söylediğinde ona inandığını söyledi. Ama onu takip etmek için kuralları ve yasaları çiğnemiş. Utanç içindeydi, kederliydi. Öldürdükleri genç adamı tanıyordu ve onun ölümü kalbine çok ağır gelmişti. Ona Yüzbaşı Greenleaf'e gidip bildiği her şeyi anlatacağımızı söyledim. Merhamet için yalvaracaktık."

"Yaptın mı?"

"O gece ben dua ederken canına kıydı. Benden af dileyen bir mektup yazdı. Merhameti hak etmediğini söyledi. Kederim içinde yüzbaşıya gittim ve onun adını diğerlerinden ayırmasını, ona bu son saygıyı göstermesini istedim. Ama yapmadı."

"Yapamazdı, Bay Jain." Peabody'nin sesini sempati kaplamıştı. "Dosyalarla oynayamazdı."

"O benim tek çocuğumdu. Diğerleri hapse girdi ama yaşıyorlar. Noy yaşamadı ama ben onun yaşamasını diledim. Gün be gün, yıl be yıl acı çektiğini bilmek istedim."

"Ya Greenleaf?"

"Ona hiç şans vermedi. Hayatta ya da ölümdede."

"Pazar akşamı saat sekiz ile on arasında nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

İçini çekti, kederli gözleriyle Havva'nın gözlerine baktı. "Ben can almam. Hayat değerlidir. En değerli hediye. Benim

Kızı keder içinde kendi kızını aldı, bir şekilde bunun bir başkasını almanın kefareti olacağına inanıyordu. O gençti."

Tekrar iç çekti.

"Pazar günleri sekize kadar açık kalırız. Kapanışta ben, yanımda çalışan Jamid'le birlikte temizlik yapıyorum. Pazar günü derinlemesine temizlik ve stok yenileme yapıyoruz. Çalışırken Jamid'in müzik dinlemesine izin veriyorum. Benim için müzik değil ama o müzikle iyi çalışıyor. Dokuzda ya da dokuza yakın bir saatte işimiz bitiyordu."

"Güvenlik kameralarınız var."

"Evet, insanlar her zaman ihtiyaç duyduklarını değil, ki bu affedilebilir bir durumdur, istediklerini alırlar. Ama bu bir döngü. Yetmiş iki saat, yani Pazar günü için değil."

"Dokuzdan sonra, pazardan ayrıldığınızda mı?"

"Üst katta oturuyorum ama yürüyüşe çıktım. Komşum Bayan Lu, küçük köpeği Cyril'i gezdirdi. Cyril'i çok severim. Küçük bir köpek besleyemeyecek kadar çok çalışıyorum ama onunla ve küçük köpeği Cyril ile yürüdüm, sonra da eve gittim."

"Bize Jamid'in ve komşunuzun irtibat bilgilerini vererseniz çok yardımcı oluruz."

"Prosedür böyle. Divya, 'Baba, prosedür böyle' derdi."

"Evet," dedi Eve ve sadece acıma hissetti. "Prosedür böyle."

Peabody arabada emniyet kemerini sert bir klik sesiyle yerine oturttu. "Noy kolay yolu seçti. Hapse atılmalı. Greenleaf'i Bay Jain öldürmedi."

"Neden, mazeretinin kontrol edilmesi dışında mı?" "O çok nazik biri ve cinayet kızını utandırır. sevdi."

"Bu, artı o bir kural takipçisi. Bir tane daha." Eve tereddüt etti, sonra yükleme alanından çıktı. "Bunu biliyordum."

"Ölü polis mi?"

"Ansel Hobbs. Akademi'de beraberdik. Bir keresinde onunla yatmıştım."

"Oh. Tamam. Oh."

"İki tarafta da önemli bir şey yok. Mezun olduğumuzda. Bir çeşit 'çok içki, vur patlasın çal oynasın' olayı. Ondan sonra onu pek görmedim, Feeney beni işe aldıktan sonra da

daha az gördüm.

Cinayet masası. Dedektif olduktan hemen sonra Mavi Hat'ta onunla karşılaştım. Kaşınmaya başladım."

Peabody'nin gözleri büyüdü. "Onunla tekrar seks mi yaptın?"

"Hayır! O tür bir kaşıntı değil. Onda bir gariplik vardı. O zamanlar bunun hakkında pek düşünmemiştim ama şimdi... Dosyalara göre çoktan kirlenmiş olmalıydı. Birkaç yıl sonra, ücret karşılığında kanıtları değiştirirken yakalandığında şaşırmadım."

Bir dönüş yaptı ve başka bir yükleme alanına yerleşti.

"Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde kendini öldürdü. Konuşacağımız kadınla nişanlıydı."

"Cela Spaceck," Peabody hatırlandı gelen ve Dosya. "Otuz dört yaşında, bekar. Lisanslı terapist."

"Doğru. Mezuniyet, bol içki, vuruşma derken, bu sefer liderliği sen al."

"Elbette, ama bu bir çatışma gibi görünmüyor."

"Olmayabilir. Ama sınırların içinde kalıyoruz. Burası onun yeri, dışarıda çalışıyor."

Şirin kasaba evinin sahanlığında bir saksı beyaz çiçek ve pencerelerinde mahremiyet perdeleri vardı.

En üst düzey güvenlik kameraları, avuç içi plakası, güvenlik kaydırması. Eve zile bastı.

Bir insan sesi cevap verdi. "Bayan Spaceck'in ofisi. Size yardımcı olabilir miyim?"

"NYPD, Teğmen Dallas, Dedektif Peabody." "Ciddi misin sen?"

Cevap olarak Eve rozetini kaldırdı. Kapı zil çaldı, kilitler açıldı.

İçeride, pırıl pırıl zeminli kısa bir koridor, zevkli ve lüks bir yaşam alanına açılıyordu. Ya da öyle görünecek şekilde tasarlamışlardı. Krem rengi takım elbiseli ve başı siyah örgülerle dolu bir kadın, eğri bacaklı masasından kalkarak aceleyle odanın diğer tarafına geçti.

"Affedersiniz! Nadine Furst'un iki kitabını da okuduğuma inanmadım." Peabody'ye elini uzattı. "Karakterinizin ukalalığına bayıldım! Sizinle tanışmak bir zevk."

İkisini de." Eve'in elini sırayla sıktı. "Bugün size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Bayan Spaceck ile görüşmek istiyoruz."

"Şu anda bir hastayla birlikte ama kısa bir süre sonra işi bitecek. Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Biz iyiyiz. Burada uzun zamandır mı çalışıyorsun?"

"Cela - Bayan Spaceck - muayenehanesini açtığından beri. Üç yıl oldu. Lütfen, oturun."

Tavuskuşu mavisi bir kanepenin iki ucuna yerleştiler. İnci grisi duvarları sessiz, huzur verici suluboyalar süslüyordu. Hava lavantayla sarmalanmış limon çiçekleri gibi kokuyordu.

"Videoyu ben de izledim ve mükemmeldi. Açıkçası, Oscar ödülü falan. Ama kitabı cidden çok sevdim. Ve devamı! Yeniden dehşete düştüm. Demek istediğim, her şeyi geri getirdi. Söylentilere göre Bayan Furst şimdiden üçüncüsünü yazıyormuş."

"Söylenti bu," dedi Eve ve bu konuyu burada bırakmayı umdu.

Umutları suya düşecekti ama koridorun karşısındaki kapı açıldı.

Dışarı çıkan adam elli yaşlarında görünüyordu ve soluk mavi gözlerinde yakın zamanda ağladığına dair işaretler vardı. Tereddüt etti, Eve ve Peabody'ye endişeyle baktı, sonra boğazını temizledi.

"Bayan Spaceck her zamanki gibi gelecek hafta dedi."

"Görüşürüz o zaman. Günün geri kalanında iyi eğlenceler." "Deneyeceğim."

Aceleyle çıktı.

"Bana bir dakika ver."

Resepsiyonist kapıya doğru yürüdü ve kafasını içeri soktu. Bir dakika sonra geri döndü.

"Hemen içeri girebilirsiniz. Bayan Spaceck'in bir sonraki randevusuna sadece on beş dakika kaldığını söylemeliyim."

"Mümkün olduğunca kısa tutacağız."

Eve, iyi büyüklükte bir salon diyebileceği bir yere adım attı. Masa yoktu, ama iki güzel deri sandalye

bal ve derin yastıklı bakır tonlarında bir kanepe.

Masalar, lambalar, su tutan cam kapaklı bir buzdolabı. Mini bir klima, yeşeren bitkiler. Ve moka rengi tenli, saçları sandalyelerinin renginde, çenesine kadar keskin ve küt kesilmiş bir kadın. Kolsuz siyah elbisesiyle uzun boylu ve kıvrımlı duruyordu ve buzdağı mavisi gözleriyle Eve ve Peabody'yi değerlendiriyordu.

"Lynn'in yıldızı parladı."

"Biz polisiz Bayan Spaceck," dedi Peabody kasvetli bir sesle. "Yıldız değil. Bizi bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Tabii ki. Ama bu bir hastayla ilgiliyse, arama iznine ihtiyacınız olacak. Ve eğer arama izniniz varsa, avukatımla irtibata geçmem gerekiyor."

"Yüzbaşı Martin Greenleaf hakkında."

Gözleri kibirliden şaşkınlığa dönüştü. "Kim olduğundan emin değilim."

"Ansel Hobbs kendi kendini feshettiğinde Yüzbaşı Greenleaf İç İşleri'nin başındaydı."

"Oh." Uzun bir nefesten sonra. "Oh. Bunu bildiğimden emin değilim." "Yüzbaşı Greenleaf Pazar gecesi öldürüldü."

"Anlıyorum. Hayır, aslında bilmiyorum. Oturun lütfen. Size kahve, çay, su ve yaklaşık on beş dakika verebilirim. Yaklaşık sekiz yıldır ölü olan bir adamı araştıran tanımadığım bir adamın cinayeti hakkında neden benimle konuşmak istiyorsunuz?"

"Koltuğu ve on beşliği alacağız." Cela buzdolabına gidip kendine su alırken Peabody hızlıca konuştu. "Sen ve Memur Hobbs nişanlıydınız."

"Ansel olduğuna inandığım adamla nişanlıyım." Cela sandalyelerden birine oturdu ve su tüpünü kırdı. "Sonra bana defalarca yalan söylediğini, korumaya yemin ettiği yasaları çiğnediğini ve ona olan inancımın alay ettiğini öğrendim."

"Sizinle soruşturma hakkında, Yüzbaşı Greenleaf hakkında konuştu mu?"

"Bana başının belada olduğunu ve nedenini söyledi. Benden toparlanmamı, hayatım da dahil olmak üzere her

şeyi toplayıp kaçmamı istedi.

onunla. Yaklaşık bir yıldır çıkıyorduk, birkaç haftadır nişanlıydık ve birlikte yaşamaya yeni başlamıştık."

Suyu yudumladı.

"O isimden bahsedip bahsetmediğini size söyleyemem, hatırlamıyorum. Şaşkındım, öfkeliydim, bana anlattıklarına inanamıyordum. Rüşvet almış, kanıt yerleştirmiş, üzerinde oynamış, raporları değiştirmişti; hepsi para içindi. Paranın bana istediğim hayatı vermek için olduğunu iddia etmeye çalıştı ve bu açıkçası saçmalıktı. Şehri terk etmemiz gerektiğini yoksa tutuklanacağını söyledi. İşini kaybedecekti, muhtemelen hapse girecekti ama kaçmak ve yeni bir hayata başlamak için yeterince parası vardı.

"Yalanlar üzerine," dedi. "Reddettim. Çok öfkeliydim. Hayatım boyunca hayal ettiğim her şeyin -birlikte geçirdiğimiz hayatın- paramparça olduğunu gördüm. Ona korkunç şeyler söyledim."

Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra uzun bir yudum aldı. "Korkunç şeyler ve onlardan pişmanım. Yaşadığım şok ve öfkeyle ona hiçbir destek sunmadım. Ne olursa olsun onun, sevdiğimi söylediğim adamın yanında olacağıma dair hiçbir söz vermedim. Yalvardı, ağladı ama ben kımıldamadım. Ve sonra onu terk ettim. Geceyi bir arkadaşım ile geçirdim.

"Ertesi sabah eşyalarımı almak için geri döndüğümde onu buldum, hala yüksek, yüksek atıma binmiştim. Korkunç şeyler söyledim, çıkıp gittim. Ve o kaçmadı. Kendi canına kıydı."

Suyu bir kenara koydu. "Beni mahvetti. Aylarca gün boyunca uyurgezerlik yaptım, geceleri uyuyamadım. Sonra kendim ve Ansel hakkında daha çok şey bilseydim, daha çok şey anlasaydım ona yardım edebileceğime karar verdim. Böylece okula geri döndüm, çalıştım ve lisansımı aldım. Üç yıl önce, dinleyecek birine, yardım edecek birine ihtiyaç duyan insanlarla görüşmeye başladım."

Derin bir nefes aldı. "Ve aslında şimdi neden burada olduğunu anlıyorum. Nerede olduğumu ve ne yaptığımı bilmek istiyorsun -Pazar gecesi mi demiştin?"

"Akşam sekiz ile on arasında."

"Bu çok uygunsuz," diye mırıldandı. "Pazar günü bir arkadaşım ile denize açıldım ve yediden önce evde tek başıyım. Genelde Pazar akşamları hastalarımı gözden geçirir, gelecek hafta için planlar yaparım."

"Birini gördünüz mü ya da biriyle konuştunuz mu?"

"Annemler, ama eve geldikten hemen sonra, yani sekizden çok önce. Biraz makarna yaptım, bir kadeh şarap içtim, sonra saat ona kadar çalıştım. Biraz yoga yaptım ve saat on bir gibi yattım. O gece eve geldiğime dair güvenlik kayıtları elimdeydi ve bir daha dışarı çıkmadığımı gösteriyordu. Bu ve sözüm mü? Hepsi bu."

"Bunun bir kopyasını verirseniz çok yardımcı olursunuz."

"Elbette." Ayağa kalktı. "Lynn şimdi sana getirecek. Ansel'in kendi seçimlerinden sorumlu olduğunu söylemek istiyorum. Bunların altında yatan nedenler olabilirdi ama bunlar onun seçimleriydi. Peki ya öldürülen adam? O bunlardan sorumlu değildi."

"Hobbs'un ailesi vardı," dedi Eve.

"Evet. Anne babası boşanmış, bir de üvey kız kardeşi var. Yakın değillerdi. Dediğim gibi, bir yıldır çıkıyorduk, düşünümüzü planlamaya başlamıştık ve onlarla tanışmamıştım. Hâlâ da tanışmadım. Muhtemelen bunun altında yatan bir neden var."

Muhtemelen, diye düşündü Eve, ama ne olursa olsun, Cela Spaceck'in cinayet planladığını görmemişti.

Kopyaya eriştiler. Eve bunun Spaceck'in ifadesini destekleyeceğini biliyordu ama her ayrıntı önemliydi.

Eve, yazın buhar banyosuna geri döndüklerinde Peabody'ye, "Anne babayı ve üvey kız kardeşi bir kez daha kontrol et," dedi. "Eksiksiz olacağız."

"Sanırım onu seviyordu. O da seviyor."

Eve'in görüşü "Yeterli değil" oldu. "İçeri girip bunları yazacağız. Greenleaf'in anma töreninden önce bir parti daha hazırlayabiliriz."

"Doğru. Önden ben gittiğime göre, belki de ben sürmeliyim."

Eve hayır demekle uğraşmadı. "İki hızınız var," dedi direksiyona geçerken. "Yüz ve on-

Aynı yaşa yaklaşan sedan bir arabadaki yaşlı bir kadın ya da spor bir arabayı çalan on altı yaşındaki bir çocuk."

"Bu hiç de doğru değil. Belki de yeterince pratik yapmadığım içindir."

"Bir ara bir araç talep etmek için bir neden bul, sonra bana haber ver ki sen alıştırmaya yaparken ben yollardan uzak durabileyim. Bu arada, mazeretleri kontrol et ve son ikisini yaz."

"Pazar günü için Spaceck'in güvenliğini tarıyorum. Saat 10:00 sularında ayrılıyor. Gerçekten hoş görünüyor, rahat ve şık."

"Gerçekten mi? Tanrım, ne giyiyor?"

"Tamam, tamam, sadece söylüyorum. Gün boyunca hareket yok, giriş çıkış yok. Geri dönüyor, saat 18:50'de içeri giriyor ve ... Bekle, saat 18:00'de tekrar dışarı çıkıyor. Verandadaki çiçekleri sulayıp geri dönüyor. Ön ya da arka kameralarda Greenleaf'in TOD'unun ötesinde bir hareket yok."

Eve, "Yaz bunu," dedi ve arabayı garaja çekti.

"Fezleke demişken, Oglebee'yi dolandırıcılık, hırsızlık ve benzeri suçlardan içeri atacak mıyız?"

"Tatmin edici, özellikle de elimizde cinayetle ilgili bir şüpheli ya da şüpheli bulunmadığı için. Ama zaman alıcı. Bu işi devrediyorum. Bırakın bu zahmeti ve tatmini başkası yaşasın."

Asansöre doğru yürürlerken Peabody, "Güzel bir baskın olurdu," diye düşündü. "Ama anlıyorum."

Asansör şu anda boş olsa da, muhtemelen her ikisini de içeren su birikintisinden taze idrar ve eski ter gibi kokuyordu.

"Biri sidik çekmiş." Böyle diyen Eve hemen arkasını döndü ve merdivenleri tercih etti. Peabody onun bağlantısını çalıştırdığında "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bakım'a bildiriyorum."

"Ah. Bu gerçekten çok hoş. Bu on yıl içinde bir ara bununla ilgilenebilirler."

"Orada bir temas kurdum."

"Ne zamandan beri?" Eve kayma moduna geçti.

"Sen tatildeyken. Otomatlardan biri arızalandı-"

"Büyük sürpriz."

"Ve her yere kahve kustum. Ortalığı temizlerken Hazel'la - adı buydu- sohbet ettik. Büyük bir Mavis hayranı. Ona Mavis'in yeni stüdyosunda yaptığı bir provanın diskini aldım."

Peabody kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktı. "Hazel da işin içinde olduğunu söylüyor."

"Ona rüşvet verdin. Tebrikler."

"Ben bunu daha çok bir karşılık olarak görüyorum."

Cinayet masasına vardıklarında Eve, Webster'ın mavi elbiseler içinde bir bankta oturduğunu gördü. Ayağa kalktı.

"Kurtlarınız ininize girmeme izin vermedi."

"Devam et ve başla, Peabody. şimdi gelebilirsin," dedi Webster'a. "Seni haberdar edeceğimi söylemiştim."

"Biliyorum, ama o zamandan beri senden haber almadım... Yüzün daha iyi görünüyor."

Jenkinson'la bir bakış alışverişinde bulundu ve başını salladı. "Peabody ve ben bu sabah beş görüşme gerçekleştirdiğimiz sahadan yeni geldik. D n de görüşmeler yaptık ve olası şüphelileri eliyoruz."

Ofisine vardıklarında ona döndü. "İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun Webster.  zerinde  alışıyoruz. A ılar üzerinde çalışıyoruz. şu anda elimizde somut bir şey yok. Angelo nerede?"

"Ailesiyle birlikte. Resmi anma töreninden önce özel bir şey yapacaklar. Bir aile olayı."

"Orada olmalısın."

"Ben gidiyorum. Onlara bir şeyler verebileceğimi umuyordum." **"Verebilirsin.** Soruşturma devam ediyor ve aktif. Bu

Çok aktıfsın, Webster. Feeney  alışıyor ve McNab'i de işin içine kattı. Baxter ve Trueheart d n vardiyadan sonra bir röportaj ve ardından aynı konuda bir rapor hazırladı. Roarke'un

kendi zamanında mali kontroller yapıyor, bunlardan biri ilgisiz suçlamalarla tutuklanmasına yol açacak.

"Bu sabah beş kişiyi daha eledik. Peabody mazeretleri kontrol ediyor, ama bu sadece temiz tutmak için."

Hiç şikâyet etmeden kışını ısırın sandalyesine çöktü. "Çalışmanı sorgulamıyorum, Dallas. Sadece karısına ve çocuklarına tutunacak bir şeyler vermek istiyorum. Özellikle de bugün."

"Az önce size tutunabilecekleri bir şey verdim. Onlara bunu verin ve size söylediğim şeyi onlara vermeyin. Anlaşıldı mı?"

"Sende bir şey var."

"İçgüdülerim ve deneyimlerim bana sağlam bir teori olduğunu söylüyor. Ama bu bir teori. Sahte intihar, onu masasında aşağı çekmek. Bence bu bir ayna, o yüzden bu yansıma üzerinde çalışıyorum. Bunu planlayan kişinin o aynayı istediğini ve bu nedenle Greenleaf'in masasına oturup beylik silahını alan ve kullanan birini indirdiği ya da indirme sürecinde olduğu biriyle bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Şüpheli alanını daraltıyor ama yine de geniş bir alan."

"Bu iyi," dedi Webster sessizce. "Bu iyi, sağlam bir teori."

"Karısına ve çocuklarına bu teoriyi anlatmak, özellikle de bugün, onları üzmemekten başka bir işe yaramıyor."

"Haklısın ve yapmayacağım." Ama yüzü kederden arınmıştı. "Bunu benimle paylaştığın için minnettarım." Ayağa kalktı. "Bunu Darcia ile paylaşmak isterim. Polis polise."

"Sorun değil."

"Kimse göze çarpmıyor mu?" "Henüz yok."

"P e k â l â ." Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Tamam. Anma törenine katılacak mısınız?" "Gelmeyi planlıyorum."

"Güzel. Anma töreninden sonra kızının evinde o n u n için bir tür cenaze töreni düzenliyorlar. Hoş karşılanırsınız."

"Sanırım davada benim çalışmamı tercih ederler."

"Evet, öyle. Teşekkürler."

O gittiğinde, parmaklarını gözlerine bastırdı, ardında bıraktığı kederi uzaklaştırmaya çalıştı.

Önce panosunu güncelledi, ardından sabahki çalışmasını yazmak için o t u r d u .

Mira için bir not ekledi.

Ayna teorisi bana uyuyor. Yani Noy davası öne çıkıyor. İntihar, masa başında, servis silahı sandalyenin yanında yerde - aynı pozisyonda ya da mesafede değil, sandalyenin yanında yerde. Ceset bir aile üyesi tarafından bulunmuş. Bu vakada genç (o zamanki) kızı. Kız temiz. Karısına ve şimdiki kocasına daha derinlemesine bakacak olsak da, bu en iyi ihtimalle zayıf bir ihtimal. Ama Greenleaf'in uzun kariyerinde bir vaka bunu yansıtıyorsa, bir başkası da mutlaka olacaktır.

Bu size uygulanabilir gibi geliyor mu?

Mektubu gönderdiği sırada Peabody'nin sesi koridordan geldi.

"Sadece mazeret kontrolünü söylemek istedim. Noy'a gelince? Dul kadın ve yeni kocası, Pazar gecesi Oyster Bay'de bir akşam yemeğine katıldılar - varış saat yedi, ayrılış saat on buçuk civarı. Orada çok fazla zeka var. Ayrıca, yeni adam temiz çıktı. Sabıkası yok. Önceki bir evlilik, neredeyse on iki yıl önce boşanmayla sonuçlanmış. Bir çocuğu var, kız. Mali müşavir, kendi şirketini yönetiyor. Kötü bir şey görünmüyor. Belki Roarke daha derine bakabilir ama ben onun hakkında bir şey bulamadım."

"Tamam. Sıkıca sarması için Roarke'a verebilirim."

Eve başka ayak sesleri duyunca Peabody başını çevirdi. "Hey, Feeney."

"Hey." Eve'in kapısında durakladı. "Bir dakikan var mı?"

"Elbette."

Her zamankinden daha asalak görünüyordu. Peabody de bunu görmüş olmalıydı ki geri çekildi ve onları yalnız bıraktı.

On Yedinci Bölüm

"Senin için iki tane daha var."

Ayağa kalktı, elleri bol kahverengi takım elbisesinin ceplerindeydi. Eve'in gözüne, içinde uyumuş gibi görünmüyordu çünkü pek uyumuş gibi görünmüyordu.

"Teşekkürler. Bu sabah beş tanesini atlattık."

Başını salladı, sıska penceresine doğru yürüdü. "Bir şey var mı?" "Louis Noy'u tanıyor muydunuz? Yüzbaşı, Suçla Mücadele."

"Bu hala bir leke bırakıyor. Suç karşıtıymış, kırımın kenarı. Tüm kariyerini rüşvet alarak, kanıt yerleştirerek ya da yüküne göre kanıtları ortadan kaldırarak geçirdi. Bağlantılı mı?"

"Bulabildiğim bir şey yok, ama göze çarpan tek şey bu."

Adam başını sallayıp pencereden dışarı bakarken kadın teorisini ortaya attı.

"Bunu ekleyeceğiz, bir filtre ekleyeceğiz ve ne çıkaracağımıza bakacağız."

"Tamam." Kalktı, ikisi için de kahve programladı. Burada bir şey var, diye düşündü. Kendi zamanında halledecekti.

"Sana getirdiğim iki kişi mi? Birini tanıyordum. Onunla takılırdım. Dindar bir piçti, ya da öyle gösteriyordu. Meğer teğmenliğe kadar yükselirken, sokak LC'lerini soyuyormuş, birçoğuyla yatıyormuş ama pay alıyormuş, torbacıları soyuyormuş, oradan pay alıyormuş. Her neyse, yakalandı ve kendini dışarı attı. O zamana kadar iki eski karısı ve birkaç çocuğu olmuş.

"Bunu almak istiyorum, o röportajları yapmak istiyorum. O orospu çocuğunu tanıyordum."

"Tamam."

"Yeni filtreye uymuyor ama-"

"Hâlâ üstünü örtmemiz gerekiyor."

"Evet, bunu örtbas etmeliyim." Eve'in sık sık yaptığı gibi Feeney de bir gözü cinayet panosunda, küçük alanda volta atıyordu.

Ellerini buruşuk takım elbisesinin ceplerine soktu. "Greenleaf'i pek sevmezdim. Her zaman kışında bir sopa vardı."

"Ben de yapmadım, aynı sebepten."

Feeney başını salladı, elleri cebinde, gözleri tahtadaydı.

"Çoğu zaman İAB'ye düşman gözüyle bakıyorsunuz," dedi.

"Polislerin yapması gereken bir iş var, değil mi? Kimin ikinci bir tahmine, mikroskopla ne yapılması gerektiğine bakmaya ihtiyacı var ki? Sokaklarda değiller, kapıdan geçmiyorlar. Bunu yaşamıyorlar."

"Hayır, değiller."

"Ve İAB'ye giren bazıları, bir polisin sırtına hedef koyuyorlar çünkü o gücü istiyorlar, sanki sizin üzerinizde tutmak gibi. Ama... İşin aslı şu ki, bekçi köpeklerine ihtiyacınız var çünkü bazıları çuvallıyor. Belki hata yaparlar ve bu insani bir şeydir ve Tanrı aşkına, polisler de insandır. Ama belki de bu bir hata değildir, belki de bazı orospu çocukları rozeti bahane ederek bizim durdurmak için kullanmamız gereken şeyi yapıyordur."

"Birini dövmek için bir bahane, avuçlarını yağlamak için bir bahane."

Sonra ona döndü.

"Başka bir polisin, yanlış bir polisin peşinden gitmenin nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Oberman'ın peşine düştün, her türlü pisliği yaptın ve onun kışını tekmeledin. Ve hala bazıları bunun için sana yan gözle bakacak."

"Hayatının geri kalanını hapiste geçirecek ve ben burada oturuyorum. Yandan bakışlarla yaşayabilirim."

"Evet, o da var. Seninle gurur duydum, ne yaptın, nasıl yaptın, neden yaptın."

"Sen de bunun bir parçasıydın," diye hatırlattı ona. "Sen, EDD, ortağım, destek ekibim."

"Bu senin operasyonundu, hem de en başından beri. Her neyse," dedi ve tekrar başka tarafa baktı. "Polisler için bu zavallı bahanelere bakmaya başlıyorsun, çok fazlalar. Bir tanesinin çok fazla olduğunu düşünmeye başlıyorsun, ama evlat, gelmeye devam ediyorlar. İnsanı hasta ediyor. Seni kızdırıyor ve üstüne üstlük hasta ediyor.

"Bir de Greenleaf'in bunu her gün nasıl yaptığını düşünün. Bir değil, bir avuç değil, düzinelerce kötü polis. Evet, belki sert bir çizgi çizdi ve belki ben bazılarına bakıp çok sert düşünüyorum ama bu onun işiydi. Bunu her gün yaptı ve bununla yaşadı. Beni hasta eden ve sinirlendiren şeyi yıllarca her gün yaptı. Çöpü dışarı çıkardı, Dallas, ve birinin bunu yapması gerekiyordu."

Kalktı, kapısını kapattı.

"Dün gece onunla ilgili bir rüya gördüm." "Greenleaf mi?"

"Ve şu anda baktığımız tüm polisler, onun baktığı tüm polisler. Sonunda, ona musallat olduklarını ve şimdi de bana musallat olacaklarını söyledi. Düşündüm, gerçekten düşündüm, bu saçmalık. Bana musallat olmadılar ve olmayacaklar. Ama haklıydı. Ya da rüya haklıydı. Sanırım ona ve şimdi de bana musallat oldular. Kastettiğini düşündüğüm şekilde değil. Oberman gibi polisler ve bunlar ne yaptı?"

Bir elini tahtasına doğru savurdu. "Düzinelerce ve düzinelerce, bir rozeti istedikleri her şeyi yapmak için ücretsiz bir izinmiş gibi kullanarak yaptıkları, rozeti lekeleyenler, yaptıklarını haklı çıkarmak için yasaları çarpıtanlar? Beni rahatsız eden de bu. Beni kızdıran. Midemi bulandırıyor.

"Bugün onun anma törenine gittiğimde, bu sadece saygılarımı sunmak için olmayacak, hatta işimi yapmak ve benim için bir şey ya da birinin ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için bile olmayacak. Bunu kabul etmek için gideceğim. Rozetini onurlandırdı ve bunun bedelini her gün ödedi. Bana da aynısını yapmayı öğrettin."

"Sana bunu öğretmek zorunda değildim. Sende bunu görmemiş olsaydım, seni işe almazdım."

"İkimiz için de işe yaradı. Bugün bir şeyler yedin mi?" diye sordu ve sonra bir sarsıntıyla sesinin Roarke gibi çıktığını fark etti.

"Hayır. Bunu yapacak kadar çalışmadım."

Klimanın karşısına geçti. "Hamburgere ne dersin?" "Bunun için midem olduğunu sanmıyorum, evlat."

"Birini paylaşacağız. Oturun. Duvardaki polislerden birini tanıyorum," dedi hamburgeri ve yanında patates kızartmasını programlarken onun dikkatini dağıtmak için.

"Öyle mi? Kim?"

"Hobbs, Ansel. Akademi'den."

Şişkin gözlerini kısarak oturdu. "Evet, evet. Onu ezip geçtim. Bana vurmasaydı aynı zamanda sen de ölmüş olacaktın."

"Bu konuda anlaşılmış gibi görünmüyor."

Hamburgeri masanın üzerine koyarken yuvarladı. Midesinin bunu kaldıracağını da sanmıyordu ama kokusu muhteşemdi.

Cebindeki çakıyı düşündü, sonra bir çekmece açtı ve bir savaş bıçağı çıkardı. Ve Feeney'i gülümsetti.

"O etiketi masanda mı saklıyorsun?"

"Asla bilemezsin, değil mi?"

Hamburgeri düzgünce ikiye böldü. Feeney'i tanıdığı için geri döndü, onun için bir tüp kremalı soda, kendisi için de bir Pepsi sipariş etti.

Masanın köşesine oturdu, yarısını aldı. "İyi polisler kötülerden daha fazladır, Feeney."

"Lanet olası A. İkimizde de onlardan bir bölüm var. Webster'ın evraklarını teslim ettiği söyleniyor."

"O yaptı." Bir kızartmanın tadına baktı, dudağı acımadığında gerçekten sevindiğini hissetti. "Angelo'ya bayılıyor. Olympus'a taşınıyor, oradaki Akademi'de çalışıp yeni polisleri eğitecek."

Feeney bir ağız dolusu hamburger yerken homurdandı. "Lanet olası evrende yeterince para yok - ve buna tüm

Roarke beni orada bir kayanın üzerinde yaşamaya ikna edebilir."

"Bunu duydum. Ayrıca, New York'un iyi ve sağlam polisleri ihtiyacı var."

Kremalı sodasını aldı. "İşe." "İşe," diye kabul etti ve tüplere vurdu.

Gittiğinde daha iyi görünüyordu ve bunu kayıp iş zamanına karşı tarttığında, birkaç yüz mil farkla kazandı.

Dahası, bütün gün onu aşağı çeken şeyin ne olduğunu anlamıştı. Aynı lanet şey, diye düşündü.

Aynı lanet, pis şey.

Peabody kapı aralığından içeri daldı. "Yapmalıyız-" Bir tazi gibi havayı kokladı. "Burger!"

"Burger, tekil. Feeney'nin yemek yemesi gerekiyordu." "Oh. Pekala."

Ve kahretsin, diye düşündü.

"İstersen bir tane al."

"Hayır, ama seçeneğimi bilseydim, Otomat'tan aldığım Cobb salatası olduğu iddia edilen şeyi boğazıma dizmezdim. Eğer hüzünlü bir kıyafet giymek istiyorsan, üstümüzü değiştirmeliyiz diyecektim."

"Doğru."

Daha fazla zaman kaybı, diye düşündü, değişiyor, sonra tekrar değişiyor. Ama ...

Bana musallat oluyorlar, demişti.

"Bunu yapacağız. Feeney'den birkaç tane daha var. Saygılarımızı sunacağız, geri döneceğiz, tekrar değişeceğiz ve onlara vuracağız."

Peabody soyunma odasına varana kadar bekledi ve "O iyi mi?" diye sordu. Feeney? Geldiğinde kötü görünüyordu."

"O şimdi iyi." "Burgerler bunu yapar." "Evet, yaparlar."

Eve üniforma pantolonunu çekti. Onu geçmişe götürdüklerini fark etti. Çok eskiye.

"Listeden birini tanıyordu. Herhangi bir geçmişiniz varsa bu sizi çok etkileyebilir."

"Ve yapmadığında bile." Peabody üniforma ceketinin düğmelerini ilikledi. "McNab ve ben dün gece bunun hakkında konuştuk. Aralarında çürük yumurtalar, elmalar ya da her ne halt derseniz deyin, ama gerçekten baktığınızda, Greenleaf'in kariyeri boyunca neleri kapsadığına baktığınızda? Çok çarpıcı."

Sert, parlak üniforma ayakkabılarını giymek için oturdu. "Oberman eski spor salonundaki soyunma odasına geldiğinde o duş kabini içinde çıplak ve dehşet içinde nasıl durduğumu düşündüm. Sanki sadece bir işmiş gibi öldürmekten bahsediyordu. Sanırım onun için öyleydi."

"Sen ayağa kalkmasaydın, rozetini hâlâ ona iş yapmak için kullanıyor olacaktı. O aptal saç kuyruğuyla ne halt ediyorsun?"

Peabody çevirmeyi bitirdi ve sabitledi. "Kapağım düz dursun diye düzeltiyorum."

Ve tam da bunu yaptığında Eve'e eski Peabody gibi göründü.

"Hadi gidelim."

Anma törenini açık havada, kızının evinin yakınındaki yeşil bir alanda yapmayı seçmişlerdi. Eve'e göre bu iyi bir şeydi çünkü yaklaşık iki yüz kişi katılmıştı.

Whitney ve diğer rütbeliler de dahil olmak üzere çok sayıda polis olduğunu fark etti. Şef Tibble ve eşini, Whitney ve eşini, Morris'i, Callendar'ı ve Mira'yı gördü.

Webster ve Darcia aileyle birlikte oturdu. Cömert çiçek sergilerinin arasında Greenleaf'in çeşitli fotoğrafları duruyordu. En büyüğü bir şövale üzerinde duruyordu ve Greenleaf'i kendi mavi elbisesi ve parlayan kaptanlık çıtalari içinde gösteriyordu.

Eve, hayatının çoğunu polis olarak geçirdiği için bunun uygun olduğunu düşündü.

İnsanlar konuştu ve o da kalabalığı tararken yarım kulakla methiyeleri dinledi.

Elva Arnez ve Denzel Robards'ı kolayca seçti. Kadın ince siyah bir elbise giymiş ve güneşin vuruşuna karşı siyah güneşlikler takmıştı. Adam siyah bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Adam belli aralıklarla kravatını çektiştirirken ya da omuzlarını takım elbise ceketinin kısıtlamasına karşı yuvarlarken, buna alışık olmadığına karar verdi.

Dul kadının arkadaşları, eğer varsa eşleriyle birlikte Maine'den gelen bir kişi de dahil olmak üzere ailenin hemen arkasında oturuyordu.

Görüştüğü başka kimseyi görmedi. Tahtasına koyduğu başka kimseyi.

Dul kadın, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken bile omuzları dik bir şekilde oturuyordu.

Yüzlerinden emirle geldikleri anlaşılan polisler gördü. Ama onun yolundan yürümemişlerdi, diye düşündü. Şimdi yürümüşü.

Her ihtimale karşı tanımadığı yüzleri not etti. Her ihtimale karşı, o yüzler daha sonra ortaya çıkarsa diye.

Ama şimdilik sadece kelimeler ve ağlamak vardı. Ve izlemek.

Törenin sonunda insanlar aileye başsağlığı dilemek için ayağa kalktı. Tibble'ın dul kadının iki elini birden tuttuğunu ve sessizce konuşmak için eğildiğini gördü.

Arnez'in koyu renk gözlüklerinin altından gözlerini ovuşturduğunu gördü ve Robards onu rahatlatmak için bir kolunu ona doladı.

Peabody, "Çok sayıda polis geldi," diye yorum yaptı. "Büyük bir kısmı emirle geldi." "Oh.

Öyle mi dersin?"

"Evet, sanırım," dedi Eve, hâlâ izliyordu.

"Santiago ve Trueheart geride kaldılar çünkü ikisi de o iş başındayken görevde değildi ve bir şey olursa diye birinin geride kalması gerekiyordu. Jenkinson, Baxter'dan ve bazı üniformalılardan da geride kalmalarını istedi. Ama sen kimseye gelmesini emretmedin ve yedek kulübesindeki herkes bunu yaptı."

"Bu doğru. Ekibimizde kapıdan birlikte geçmeyeceğin biri var mı Peabody? Seni yüzde yüz destekleyeceğine güvenmeyeceğin biri?"

Peabody hemen, "Hayır," dedi. "Al bakalım. Hadi işe koyulalım."

Merkez'de üniformasını değiştirdi, ardından yeni filtreyi kullanarak listeden iki muhtemel isim daha çıkardı ve Feeney'nin iki ismiyle birlikte dört oldu.

Çalışma odasında, Baxter'ın masasına gitti. "Anlaşıldı mı?"

"Adamım ve ben soğuk bir şeyler arıyoruz, çünkü bugün cinayetlerin biraz ara verdiği bir gün gibi görünüyor. Yeterince açıktayız."

"Görüşmem gereken dört kişi daha var. Sen ve Trueheart bu ikisini alın." Verileri ona uzattı. "Diğerleri Peabody ve bende."

"Hey, ortak," diye seslendi Trueheart'a. "At bineceğiz."

"Peabody," dedi Eve.

"Sürmeye hazırım. Nereye?"

"Tribeca, West Village." "West Village. Sokak sanatı!"

"Alışveriş yapmayacağız."

Peabody yetişmek için acele etti. "Gözlerim var ve gördüklerinde ne istediğimi anlayacaklar. McNab'in ne istediğini biliyorlar çünkü bunu konuşmuştuk. Sadece iki görüşme mi?"

"Şimdilik." Asansör neredeyse boş olarak açıldığında Eve riske girdi. "Listede şu anda parametrelere uyan çok fazla kişi yok. Eğer isabet kaydedemezsek, listeyi genişletmemiz gerekecek."

"Durmuş gibi hissettirdiğini biliyorum ama eleme yapmak alanı daraltıyor."

Öyleyse neden tekerleklerini döndürüyormuş gibi hissediyordu? Eve düşündü. "Yarın bu yönde bir avuç dolusu yolumuz kalacak. Eğer dibe vurursak, yön değiştirmemiz gerekir."

Ve Merkez'e döndüklerinde, Eve o tekerleklerin hâlâ döndüğünü hissetti.

"Belki Baxter ve Trueheart bir şey bulmuştur."
Peabody'nin kolunun altında bir Village sokak manzarası tuvali vardı.

"Bir şey elde eden tek kişi sendin."

"Ve bunu takdir ediyorum. Sadece beş dakikamı aldı."

Öyle olduğu için Eve bu konuda şikayet etmemeye karar verdi.

Kadın çalışma odasına girdiğinde Roarke, Jenkinson'ın masasının köşesinde oturuyordu ve görünüşe göre elektrik yeşili üzerinde dolaşan gökkuşağı rengindeki minik dinozorlardan etkilenmemiştir.

"Ve işte patron," diye duyurdu Jenkinson.

Eve, Peabody'ye "Listeyi tekrar gözden geçir," dedi ve ofisini işaret etti. "Başka bir hediye alacak mıyım?" diye sordu Roarke'a.

"Maalesef hayır. Sadece eskisini bağlamak için birkaç yarım kalmış iş var. Ve saat geç olduğu için, polisimin işleri tamamlamasının ne kadar sürebileceğini görmek istedim."

"Hiçbir şeyi tamamlamıyorum ve hiçbir yere varamıyorum." Ellerini saçlarında gezdirdikten sonra masasına çöktü.

"Ah. Kahve."

"Evet, evet, kahve. Feeney ile konuştum ve sonunda sen oldum."

"Zimbabwe'yi satın mı aldın?" "Hayır. Sen aldın mı?"

"Bugün değil, ama ben olsaydım düşüneceğin bir şey gibi görünüyor."

Sadece başını salladı. "Onu bir hamburger yemeye zorladım. Yarısını," diye düzeltti. "Yemesini sağlamak için diğer yarısını da ben yemek zorunda kaldım. Çok yorgun ve bitkin görünüyordu. Tüm bu kirli polisler. Her gün onlara bakmak. Çok etkiliyor."

Kahveyi masasına koymadan önce bir elini kızın saçlarında gezdirdi. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Dublin'deyken tek bildiğin buydu. Pis polisler."

"Ve şimdi onların tam tersini biliyorum. Henüz her şey yoluna girmediği için hayal kırıklığına uğramışsın."

"Çünkü öyle olmalı. Eğer doğru yönde ilerliyorsam, olmalı."

Geri ödeme ve bunun ayrıntıları. Evde, evde

Masasında, servis silahı yerde, intihar. Bir o tarafa, bir bu tarafa çeviriyorum, ama nereden bakarsam bakayım, eğer birisi onun ölmesini istediye, daha kolay, daha basit, daha doğrudan yollar bulabilirdi, yani ayrıntılar önemli. Ama-

"Kimse uymuyor. Henüz."

"Bu filtreleri kullanarak çok daha fazlasını bulamazsınız. Eğer alanı sadece ölümler, gözden düşenler, işine son verilenler olarak genişletirsem..." Başını tekrar salladı, kahve içti. "Doğru gelmiyor. Ama o zaman sormak zorundayım, önsezilerimden kurtulamadığım için mi bu kadar daralıyorum?"

"Bu bir önsezi mi, yoksa çıkarım mı?"

Nefesini tıslayarak çıkardı. "Bazen o kadar da farklı değiller."

"Tecrübelerime göre, önsezilerinizin sağlam bir çıkarım temeli vardır."

"Önsezilerime göre doğru yön burası ve ben bir şeyi atlamışım." Ayağa kalktı. "Katil beylik silahını nereden bulmuş? Feeney bunun üzerinde çalışıyor ve şu ana kadar bir şey bulamadı. Bunu bulursak, bir adım daha yaklaşmış oluruz."

"Seçenekler neler?"

"Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun, ama tamam. Çalın - ki bu rapor edilmeli ve kaydedilmelidir. Başka bir polis ya da erişimi olan biri onu envanterden ya da Kanıt'tan çıkarır ve bunu örtbas etmeyi başarır. Karaborsa, sokak anlaşması. Elimizde silah var, yani modeli, bu modelin verildiği ve kullanıldığı yıllar ve bu model on beş yıldır hizmet dışı."

"Hizmet dışı bırakıldığında ne olacak?"

"Yok edildi, eritildi ve bu da kaydedildi. Belli ki bu kaydedilmemiştir. Ama kimlik numarası gitmiştir. Laboratuvar onu çıkaramaz."

"Bu konuda başka ne biliyorsun?"

"Pazar gecesinden önce birçok kez ateşlendi. Temizlenmiştir. Üzerinde Greenleaf'in parmak izleri var, ama çok net ve

o açıda kendi üzerinde kullandığını kanıtlamak için yanlış konumlandırılmış."

Bir parmağını kaldırdı. "Bekle. Orada başka bir olası filtre var. Kahretsin, bunu kaçırmışım. Kahretsin. O modelin verildiği dönemde listedeki işte kim vardı? Modeli hesaba kattım ve kayıtları kontrol ettim. Ama kayıtlarla oynanabilir ve zaten kirliyseniz çok da zor değil. Kimlik numarasına dikkat ederseniz, elinizde bir parça olur.

"Kaçırdım."

"Görünüşe göre onu yakalamışsın," diye düzeltti Roarke.

"Yeterince hızlı değil. Bunun ne işe yaradığını bilmiyorum. ama bu başka bir ayrıntı."

Durakladı, tahtasını inceledi. "Parça sende. İntikamını aldığın kişinin kullandığı parça değil ama onlarınki. Kullandıkları, sonra da sakladıkları bir silah. Teslim etmemişler ya da etmişler ama kayıtlara geçtikten sonra tekrar kaldırmışlar. Sonrasında yok edildi olarak işaretlenmeliydi. Bir rüşvet bunu halledebilir ya da dikkat dağıtabilir. Bir tehdit."

Yeni bir koku, diye düşündü. Onunla birlikte sürecekti.

"O zaman bir aile üyesine ya da yakın bir arkadaşına, sevgiliye geri döner mi? Sadece intikam peşinde koşan biri değil, aynı zamanda intikamını aldığı kişinin kişisel eşyalarına erişimi olan biri."

"Ben de öyle anladım. Tam yerine oturuyor. Yanlış yöne bakmıyoruz, lanet olsun. Uyuyor. Tüm parçalar bu şekilde, bu profile uyuyor.

"Bekle."

Bağlantısını kaptı. "Feeney, bir filtre daha ekle." Roarke kahvesini yudumlarken Feeney filtreden geçirdi. Feeney, hızlı, hassas. Ve onu çalışırken izlemenin her zaman bir zevk olduğunu düşündüm.

Evet, şimdi yeni bir koku yakalamıştı, diye karar verdi ve ondan yayılan yorgunluk ve hayal kırıklığı yerini enerji ve odaklanmaya bırakmıştı.

"Bu çok iyi bir aç," dedi Feeney ona. "Bunu görmeliydik."

"Şimdi görüyoruz."

"Evet, öyle. Tüm partiyi tüm filtrelerden geçireceğiz. Hiçbir şeyin kaçmadığından emin olacağız. İyi yakaladın, evlat."

Kapattıktan sonra bir süre daha durdu, gözleri tahtadaydı. "Mazeretler, bir sürü var ve tutuyorlar. Ve sağlam bir mazereti olmayanlar büyük bir vızıltı çıkarmazlar. Hiç."

Ellerini ceplerine soktu. "Oraya tekrar bakmam gerek zaten. Mali durum, patlayan bir şey yok. Ama bir iyilik istediyseniz, bir vuruş için ödeme yapmanız gerekmez. Eğer senin gibi geri ödemeye yatırım yapan biri varsa. Bağlantısı olmayan biri, en azından belli olmaz."

Evet, gerçekten de, diye düşündü Roarke, taze bir koku yakalamıştı.

"İhtiyacım var-" Sözüünü kesti, birinin geldiğini duyunca döndü. Baxter içeri girdi.

"Roarke, iyi
görünüyorsun." "Sizin
gibi, Dedektif."

"Elimden geleni yaparım. Bunun için ciddi teşekkürler." İnce Kalkan'ı göstermek için keskin takım elbisesinin ceketini açtı. "Beni sağlam bir sarsıntıdan kurtardı."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Yani, LT, konuştuğumuz iki kişi hakkında bir şey yok. Biri çocuğunun okul müsameresinde ön sıradaydı ve kontrol edildi. Diğeri Calypso'da büyük bir randevudaymış. Greenleaf'in TOD'unun hemen önünde evlenme teklif etmek için lüks restoranı kullanmış. Bu da doğru. Ve o da evet dedi."

"Yeni aç, yeni filtre." Feeney için yaptığı gibi net ve kesin bir şekilde üzerinden geçti.

"Bu iyiydi."

"Peabody'ye söyle ve eğer uzak durursan, onunla birlikte çalış." "Tamamdır."

"Son görüşmeleri yazmam, sonra da bu konuyu tekrar araştırmaya başlamam gerekiyor."

"Yolundan çekileceğim," diye ekledi Roarke.

"Yoluma çıkmak bu yeni açığı ortaya çıkardı, bu yüzden teşekkürler."

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana. Eğer yazınızı hazırladıktan sonra vardiya bitimine yakın ayrılıp evde kazı yapmak isterseniz daha fazla yardımcı olabilirim. Kendimi eğlendirebilir, sonra da sizinle birlikte eve gidip bu konuda yardımcı olabilirim."

"Peki ya Zimbabwe?"

"Hâlâ orada olacak."

"Aslında, bir dizi mali tablo var. Peabody onları yönetti, ama-"

"Ve işte benim eğlencemi sağladınız. Onları bana gönderin, ben de bir yer bulup siz işinizi bitirene kadar kendimi eğlendireyim."

"Anlaştık gibi. Cidden, teşekkürler. Sana söylenmek çarkların dönmesini engelledi."

"Yapmalarını istemez miydin?"

"Çamura saplandıklarında değil." Göstermek için işaret parmaklarını döndürdü.

"Ah. Peki o zaman." Onun omuzlarını tuttu. Açık kapıya bakmasına rağmen kimsenin geldiğini duymadı. Onu öptü.

"Burayı temizlemem için bana bir saat verin. Size verileri göndereceğim ve işim bittiğinde sizi etiketleyeceğim."

O gittikten sonra taze kahve aldı ve oturdu. Tahtasına son bir kez uzun uzun baktı.

"Bence oradasın. İçimden bir ses orada olduğunu söylüyor. Ama eğer değilseniz, olacaksınız."

Rapora ve görüşmelerin ayrıntılarına odaklanması gerektiğinden, yeni bakış açısını bir kenara bıraktı. Zamanı gelecekti, hem de yakında.

İlk görüşmenin yarısında iletişim cihazı sinyal verdi.

Merkez, Dallas, Teğmen Eve. 210 Beach Sokağı'na rapor verin.

"Bu Carlie Greenleaf'in adresi."

Olumlu. Erkek kurban, Greenleaf, Benjamin, binada boynundan asılı halde bulundu, şu anda bilinci kapalı, Saint Anne's Hastanesine nakledildi. Webster tarafından arandım, Dedektif Donald, derhal sevk edilmenizi rica ediyorum.

"Anlaşıldı. Yola çıkıyorum. Orospu çocuğu!" Sıçradı, dışarı fırladı. "Orospu çocuğu. Peabody, benimle gel, hemen!"

Santiago'nun masasında Roarke'u gördü. Carmichael'inki boş olduğu için cinayetin pek de ara vermediğine karar verdi.

Asansöre doğru yürürken Roarke ona ulaştı.

"Elimizde bir filtre daha var," dedi ikisine de. "Ben Greenleaf'in babasının anma töreninden hemen sonra kız kardeşinin evinde kendini asmaya çalıştığını ve bunu onun için birilerinin yaptığını kabul etmediğimiz sürece."

"Öldü mü?" Peabody asansörü iterlerken sordu.

"Henüz değil. Hastanede, bilinci kapalı. Noy, bu Noy'a uyuyor. Oğlu kendini asmış. Uyuyor. Çalış Peabody, bunu da ekle. Bakalım kaç kişiye daha uyacak. Çünkü buna uyduğu kesin.

"Lanet olsun." Asansör tekrar durduğunda, daha fazla polis bindi, o da kaymak için itti.

"Noy gibi biri ve onun rütbesi? Görevden alınmış hizmet silahıyla kaçabilirdi. Bir yolunu bulurdu, hem de kolayca. Masasında, silahı yerde. Oğlu birkaç ay sonra kendini astı. O kadar beklemeler ama taklit ediyorlar."

"Eğer başarırsa," dedi Peabody PPC'sini çalıştırırken, "katilin kimliğini tespit edebilir."

"Eğer," diye tekrarladı Eve ve bir sonraki süzölüşe atladı.

On Sekizinci Bölüm

Peabody, Roarke'tan önce arabanın arkasına bindi.

"Odayı kullanabilirim," dedi ona. "Birkaç çocuk intiharı yaşıyorum."

"Sadece asma. Ayna detayları." "Tamam, bu durumu değiştirir."

"Bu bir bağlantı." Eve ışıklara ve sirene bastı ve hızla garajdan çıktı. "Noy'a ya da onun gibi birine ve Greenleaf'e. Anma törenine gelen ve sonrasında eve giden biri. Kendini Greenleaf ailesinin içine sokmuş biri. Onları tanıyor olmalı, daha önce apartmanda, kızın evinde bulunmuş olmalı. Bu işin yürümesi için düzeni bilmesi gerekiyordu."

Kırmızı ışıktaki hızla geçti ve sireni ciddiye almayan bir arazi aracının etrafında sertçe döndü.

Roarke, "Neden Feeney'e bu son gelişmeyi bildirmiyorum," diye önerdi. "Araştırmasına bunu da ekleyebilir."

"Bunu yap. Polisler hemen olay yerinde," diye mırıldandı. "Webster ve Angelo kesin, ve muhtemelen diğerleri. Bu çok cesurca."

"Buna bir de zalimliği ekleyin, babasının anıldığı gün oğlunu öldürmeye çalışın ve belki de başarın."

Eve, Roarke'a bir bakış attı. "Zalimlik de konunun bir parçası."

Kasabadaki evin önünde fren yaptı, bir kruvazörün yanına çift park etti. Kapıda bir ritim droidi duruyordu.

Kayıt cihazını çalıştırdı.

"Teğmen. Efendim, Dedektif Webster içeride ve olay yeri güvenli. Kapı bende. Meslektaşım arka tarafta. İki üniformalı memur dedektife yardım ediyor."

"Kapıda kal."

İçeride daha fazla insan bulmayı umuyordu. Yaklaşık bir düzine insan oturuyor ya da yaşam alanında dolaşıyordu; aralarında anma töreninde gördüğü birkaç polis de vardı.

Nöbetçi üniformalı ona döndü. "Efendim."

"Webster."

"Arkada, Komiser. Ortağım üst katta, olay yerinin güvenliğini sağlıyor."

Roarke Eve'e bir saha kiti uzattı.

"Peabody, ifadeleri almaya başla. Ben olay yerinden başlayacağım. Roarke, bana bir iyilik yap ve Webster'a burada olduğumuzu söyle."

Üst kata çıktı ve kapıda duran b i r üniforma buldu.

"Rapor."

"Efendim. 9-1-1, 16:48'de MT'ler ve polis müdahalesi için geldi. Ortağım ve ben 16:42'de MT'lerle birlikte geldik. Polis droidleri cevap verdi. Bloğun hemen aşağısındaydılar. Dedektif Webster onlara ön ve arka kapıları almalarını emretti. Ev sahibinin kardeşi Benjamin Greenleaf olarak teşhis edilen kurban bu odanın içinde yerde baygın yatıyordu. Dedektif Webster, zabıtalara, kurbanı bulduğunda nefes almadığı için başarılı bir şekilde kalp masajı yaptığını ve Şef Angelo'nun yardımıyla onu kestiğini söyledi. Adli tabipler onu Saint Anne's'e nakletmişler. Hâlâ baygındı, LT."

Eliyle arkasını işaret etti. "İlmik orada, devrilmiş sandalye de."

Webster merdivenlerden çıkarken arkasına baktı, Darcia ve Roarke da onun arkasındaydı.

"Ben hallederim, Memur Bey. Droidleri kapılarda tutacağız. Siz ve ortağınız Saint Anne'a gidin ve kurbanı güvende tutun."

"Evet, efendim."

"Kahretsin. Roarke, bu memurları içeri tıktım."

"Ben hallederim." Aşağı inmeye başlamadan önce Webster'ın omzuna bir el koydu.

"Bunun dışında kalmam gerektiğini söyleme. Ben biliyorum. Onu buldum. Beth onu yukarı çıkarken görmüş, üzgün görüldüğünü söyledi. Yukarı çıkıp onunla konuşmamı istedi. Birkaç dakikamı aldı."

Ellerini yüzünde gezdirdi. "Lanet olası birkaç dakika, tıpkı Martin'le olduğu gibi."

"Don." Darcia onun elini tuttu. "Sen daha iyi bilirsin."

"Yukarı geldim. Nereye gittiğini tam olarak bilmiyordum. Onu aradım. Cevap vermedi. Neredeyse aşağı iniyordum. Tanrım, neredeyse aşağı iniyordum. Biraz yalnız kalsın diye düşündüm. Ama buradaki tüm kapılar açıktı, bu kapı hariç. Ben de açtım ve onu gördüm."

"Ne gördün?"

"Tamam." Nefes aldı, nefes verdi. "Ben'i bir ip te asılı gördüm, o ip te. Devrilmiş sandalyeyi gördüm. Bağırdım, içeri koştum, bacaklarından tuttum, yukarı ittim. Darcia içeri girdi."

"Merdivenlerin dibindeydim," dedi. "Bulaşıkları topladığım küçük salondan yeni gelmiştim. Don'un bağırıldığını duydum, onları yere bıraktım ve yukarı koştum."

"İpi kesti. Cebimde bir çakı vardı. Onu çıkardı. Halat pencerenin yanındaki kancaya bağlıydı - oradan indirdikleri salıncaklı sandalyeyi görebilirsiniz. Sandalyenin üzerine çıktı ve ipi kesti."

"Devrilen sandalye mi?"

"Hayır." Darcia başını salladı. "Küçük masanın yanındaki. Ortamı gereğinden fazla rahatsız etmek istemedim."

"Boynundaki ipi çıkardım, kalp masajına başladım çünkü nefes almıyordu. Darcia."

"Aileden bazıları ayağa kalktı, onları durdurdum, sonra Don'un haber verebilmesi için kalp masajını devraldım."

"Nefes almasını sağladık," diye devam etti Webster.

"MT'ler, üniformalılar ve droidler hızla buraya geldi. MT'ler stabilize etti"

Ben, onu naklettir. Ritim droidlerine dış kapıları almalarını, üniformalılara da buradaki olay yerinde ve alt kattaki akıl hastanesinde durmalarını emrettim. Aileyi bıraktım, Dallas. Luke ve Shawn küçük çocukları evlerine götürdüler. Geri kalanlar da hastanede."

"Pekala."

"Ben bunu asla yapmazdı. Asla yapmaz. Peki ya burası? Etrafına bir bak. Burası çocukların oyun odası, onların oyun odası. Onların odası. O asla-"

"Biliyorum Webster. İntihara teşebbüs değil, cinayete teşebbüs. Cenaze törenine gelenler nerede?"

"Çoğu kişi gitmişti. Darcia ve ben enkazı temizliyorduk, diğerlerinin ipucunu anlamasını umuyorduk. Beth bitkin düşmüştü. Carrie mutfaktaydı, Mina da öyle. Ben'i kontrol etmeye gitmeden önce bulaşıkları yıkadım."

"Kimin kanı?" Eve yerdeki damlaları ve halının üzerindeki lekeleri işaret etti."

"Onun. Kafasının arkasına darbe."

"Burada olduğunu bildiğiniz kişilerin bir listesini çıkarmanızı istiyorum."

"Tamam."

"Git ailenle ol. Burada yapabileceğin başka bir şey yok."

"Biri ona arkadan vurmuş. Kafasının arkasında kan var. Arkadan vurmuşlar, sonra da boynuna ilmiği geçirecek kadar yukarı kaldırmışlar. İki kişi olmalı. Ağır sıklet değil ama iki kişi olmalı. Onu yukarı çekmek, tutmak, ilmiği sabitlemek. Bu birden fazla kişi demek."

Yüzünü tekrar ovaladı. "Ve sana bilmediğin hiçbir şey söylemiyorum."

"Şunu dene. Neden buraya gelsin ki?"

"Bilmiyorum." Webster ellerini indirdi. "Bilmiyorum işte. Beth üzgün görüldüğünü söyledi. Yukarı çıkarken 'link'ini cebine geri koyduğu için onu üzen bir mesaj ya da arama almış olabileceğini düşünmüş."

"Olay yerini buldum, Webster. İşimiz bittiğinde gelip hastanede ifade alacağız."

"Şimdi gel." Darcia Webster'ın elini tuttu. "Ailenin sana orada ihtiyacı var. Bize ihtiyaç duyulan yere gideriz."

Darcia onu götürürken Eve saha çantasından Seal-It'i çıkardı. Roarke merdivenlerden geri çıkmaya başladığında ona fırlattı. "Sen de mühürlesen iyi olur. Üst kata, bu odaya geldi. Çocukların oyun odası. Muhtemelen bir çağrı ya da mesaj aldı ve onu buraya çeken de bu oldu. Bunu ayarlamak zorundaydım çünkü Webster onun sadece birkaç dakika arkasındaydı."

Durduğu yerden olay yerini tekrar taradı. "Kurbanın kimliği Greenleaf, Benjamin, ağabeyi ve şu anda Saint Anne's Hastanesi'nde tedavi görmektedir."

Odaya girip tekrar kan izini işaret etti. "Kurban odaya girdi. Kan sıçraması vurulduğunu gösteriyor. Arkadan darbe almış. Odaya girer girmez vurulmuş."

Roarke, "Bu da sahte bir intiharı zorlaştırıyor," diye belirtti.

"Bu sefer bu konuda endişelenmediler. İntihar kaptana yapışmadı, bu yüzden patladı. Mesele ne? Oğlu öldürmek, asarak öldürmek ve bu Noy'u yansıtıyor. Belki diğerleri, göreceğiz, ama Noy."

Kiti için kandan örnekler aldı ve pencereye geçmeden önce işaretledi.

"Dedektif Webster'ın Şef Angelo tarafından da doğrulanan ifadesine göre, kurbanı yukarı çıkıp içeri girdikten en fazla on dakika sonra asılı halde bulmuştur."

İpi ve Darcia'nın onu kestiği yeri incelemek için çömeldi.

Başka bir sandalyeyi çekerek hâlâ kancaya bağlı olan kısa ipi inceledi. "Güçlü bir düğüm. İki yeni kesik. Biri Webster'ın çakısıyla kurbanı indirmek için kesilmiş. Görünüşe göre diğer uç daha uzun bir ipten kesilmiş."

halat uzunluğu. Eğer yleyse, laboratuvar doğrulayacaktır. Bu zensiz bir ilmik.

-Etkili ama zensiz. Güçlü kordon ve kullanılan uzunluk? Bunu şu fil büyüklüğündeki el çantalarından birine, iyi büyüklükte bir evrak çantasına, postacı çantasına kolayca saklayabilirsiniz. Kanca çok kullanışlı," diye devam etti. "Ama burada olduğunu bilmeniz gerekirdi."

"ocukların eğlenmesi için düzenlenmiş bir oda." Roarke odayı taradı. "Oyun istasyonu, sandalyeler, dayak yemeye dayanıklı bir kanepeler. Renkli duvarlar, el işi masası ve malzemeleri, vesaire."

Eve'e baktı. "Buradaki onca oda arasından bunu seçmişler. Masumiyetin yok edilmesi, aileye bir duygusal darbe daha. Çocuklar bir daha burada nasıl oynayabilir ki?"

"Kesinlikle. Kasıtlı bir seçim. Ve bugünden önce yaptıkları bir seçim. Webster haklı. Bunu tek bir kişinin yapması imkansız. Halat sadece o kancaya bağlıydı. Güçlü bir kanca, sağlam bir ağırlık taşıyacak şekilde tasarlanmıştı. Ama ipin gevşekliği yeterince uzun değildi, böylece biri o yüzükoyun yatarken ilmeği boynuna geçirebilir, sonra onu yukarı çekmek için uzunluğu kullanabilir, gevşekliği başka bir yerde sabitleyebilirdi."

Ayağa kalktı. "Angelo başını tuttu, sandalyeyi hareket ettirmedi. Dosyalarda bir ayna bulacağımıza bahse girerim - nasıl yerleştirildiği, hatta kullanılan ipin türü. Belki de ilmikteki özensizliğe kadar."

Bir ift rafa doğru yürüdü ve bir Küçükler Ligi kupasını indirdi. "ocuk geçen sezon MVP seçildi, aferin ona."

"Tanrı aşkına, bunun için bir çocuğun dln m kullanıyorlar?"

"Ve zerindeki kanı silme zahmetine girmemiş." Poşetlemiş, mhrlemiş, etiketlemiş. "Vakti yoktu ya da umursamadı. Muhtemelen ikisi de. Hızlı hareket etmek zorundaydı, çok riskliydi. Risk almaktan hoşlanıyorlar mı? Ama kimse st kata çıkmadan çıkıp gitmelisin."

Kapıya geri döndü, inceledi. "İçeride kilit yok. Kapıyı buradan kilitleyemedim. Aşağıya geri dönmeliyim, yoksa..."

Dışarı çıkarken telsizini çıkardı ve sprgecilerle temasa geçti. Ve oda oda dolaştı. Buldu.

"İşte yol." Ana yatak odasındaki Fransız kapılara doğru yürüdü. "Evi biliyorsanız akıllıca bir yol. "Küçük teras, çok büyük olmayan veranda alanına inen basamaklar. Dışarı çık, aşağı in."

O da öyle yaptı.

"Üzerinde kapı kilitleri ve güvenlik var ama bir çıkış yolu da var." "Eğer özensiz davranırsanız, güvenlik kayıtları hikayeyi anlatabilirdi.

orada da."

"Buna güvenmiyorum ama kontrol etmemiz gerek. Güvenlik merkezini bulmaya ne dersin? Üst kata bir geçiş daha istiyorum."

Yukarı çıktı ve hızlı bir yürüyüşle olay yerinin kapısına ulaşmasının ne kadar sürdüğünü ölçtü. Seksen altı saniye. Temkinli bir yürüyüşle bile iki dakikanın altında. Koşarken ya da koşarken, çok daha az.

Vedalaşın, diye düşündü. Eğer aileye evi tanıyacak kadar yakınsanız, vedalaşmanız, gidiyormuş gibi görünmeniz gerekirdi.

İnsanların gittiğini fark etmesini istiyorsun.

O zaman yukarı çık.

Ya da ...

Kapıyı ve Fransız kapılarını zaten açtın, eğer kilitliyseler. Bu yoldan geri dön, yukarı çık, oyun odasına gir ve kapıyı kapat.

Halatı çekin, kancaya sabitleyin.

Hedefe mesaj atın. Mesaj, aramaktan daha akıllıcadır - konuşma yok. Bekle.

Biriniz kupa ile kapının arkasında. İçeri giriyor, vur.

Ona baygın halde ihtiyacın var; mücadele yok, gürültü yok, zaman kaybı yok.

Kapıyı kapatın, onu sürükleyin. Biri onu tutar, diğeri sandalyeye çıkar, ilmiği bağlar. Sandalyeyi ters çevirin. Aynayı çıkarın ve ana yatak odasına gidin.

Kurban boğulup ölürken dışarı çıktı.

Aşağı inerken, eninde sonunda birileri gelir, diye düşündü. Ama bir adamın boğulması ne kadar sürer?

Özensiz ilmik ona yarım şans verdi ama on dakika bile mi? Beyin hücrelerinin ölmeye başlaması için çok daha az.

İşin bittiğinden emin olmalısınız.

Ancak kederli bir kadın oğlu için endişelenir ve bir arkadaşı onu kontrol etmeye gider.

Kaybettin.

Peabody ona, "İfadeleri almayı yeni bitirdim," dedi. "Hâlâ burada olanların çoğu Bayan Greenleaf'in arkadaşları, daha önce konuştuklarımız -Arnez hariç- ve Maine'den gelen kişi. Eşleri, kızın birkaç arkadaşı ve onların yemek işine yardım eden arkadaşları ve birkaç IAB polisi."

"Upshot?"

"Bazıları mutfak alanında, bulaşıklarla uğraşüyor, yiyecekleri kaldırıyordu, geri kalanlar ise yaşam alanında. Tüm isimler ve yerler bende var. İki polis tam ayrılmak üzereyken üst kata koşmuşlar, kargaşayı duymuşlar ve yukarı koşmuşlar. Darlie Tanaka kurbanın yukarı çıktığını fark etmiş ama bir şey düşünmemiş. Sadece biraz sessizliğe ihtiyacı olduğunu düşünmüş.

"Peabody sözlerine şöyle devam etti: "Ondan önce kimse yukarı çıktığını fark etmedi. "Anja Abbott, Bayan Greenleaf'in yanında oturuyordu ve onun Webster'dan oğlunu kontrol etmesini istediğini duydu. Webster'ın yukarı çıktığını görmüş ve bunun beş dakika sonra olduğunu düşünüyor. Emin olamıyor ama yaklaşık beş dakika. Hâlâ burada olan herkes sayıldı, Dallas. Bu süre zarfında kimse yalnız değildi."

Roarke içeri girdi. "Güvenlik sistemi, kameralar, alarmlar kapatıldı."

"Kapatmak mı?"

"Elle, on beş-kırk beşte."

"Kapanmadan önce elimizde ne olduğunu görmek istiyorum."

"Olabileceğini düşündüm. PPC'nize bir kopyasını gönderdim. Ya da güvenlik odasındaki monitörden bakabiliriz."

"Odayı alalım."

"Merkez bodrumda."

"Peabody, süpürgeciler her an burada olabilir. Başlasınlar. Bodrum nerede?"

Roarke önden gitti. "Güzelce tamamlanmış," diye yorumladı. "Bir tür medya odası. Bana sanki genç olanlar orada toplanmış gibi geldi. Başka bir aile alanı. Bulaşıklar hâlâ etrafa saçılmış."

Eve, sıradan bir aile alanı olduğunu fark etti ve evet, dağınık tabaklar, geri dönüştürücüye girmemiş boş tüpler. Yarıları boş olanlar, neredeyse boş bir kase cips.

Güvenlik merkezini, açıkça etiketlenmiş küvetlerin tatil süslerini, sezon dışı giysileri ve plaj malzemelerini tuttuğu bir depoda kurmuşlardı.

"Çalışır durumdaydı." Roarke yayını yedi yüz saate ayarladı, ileri sardı, kurban ve ailesi o sabah geldiğinde yavaşlattı, sonra küçük kardeş ve ailesi geldiğinde tekrar yavaşlattı. Webster ve Angelo'yla tekrar.

Webster'ın gidişini izledi - onunla konuşmak için Merkez'e geldiği zamanla eşleşiyordu. Geri dönüşünü, içeri girişini izledi.

Sonra aile birlikte ayrıldı.

Aile dönene kadar kimse içeri girmede.

Sonra diğerleri, çiftler halinde, gruplar halinde.

Bunlardan ilki on dört buçuk civarında ayrıldı. Kalkışlar bir damla gibi başladı, sonra bir saat sonra besleme kesilene kadar daha istikrarlı bir akış oldu.

"Hepsi bu," dedi Roarke. "Tüm sistem kapatıldı."

"Akıllıca," diye mırıldandı Eve. "Gidiyorum diyebilirsiniz, sarılırsınız, gözyaşlarını silersiniz, sonra ya gitmezsiniz ya da geri dönersiniz ve yalanını yakalayacak bir kamera olmaz. Süpürgeleri buraya getireceğiz,

Hem de çok. Bu kadar özensiz olmazlar ama her şeyin üzerinden geçeceğiz.

"Süpürgecilerle konuşmam, sonra da hastaneye gitmem gerekiyor. Ailenin ve umarım kurbanın ifadelerini almam gerekiyor."

"Seninle kalacağım."

Üst kata çıktıklarında ona baktı. "Arnez'in 'hadi dışarı çıkıp şarap içelim ve çene çalalım' grubundan orada olmayan tek kişi olması yanlış mı?"

"Şey, 'bir iki kadeh içelim ve saçmalayalım' grubunun bir üyesiyken, içimizden birinin diğerlerinden daha erken araması alışılmadık bir durum değildi."

"Ama bunlar suçlular, namuslu vatandaşlar değil."

Kızın poposuna hızlıca bir şaplak attı. "Her halükarda, ilk ayrılan biri olmalı."

Peabody, "Süpürücüler üst katta," dedi. "Droidleri kapıların üzerinde bırakmak ister misin?"

"Aile dönene kadar onları yerinde bırakalım."

Yukarı çıktı, süpürgecilerle konuştu. Dışarı çıktıklarında Roarke'a direksiyonu işaret etti. "Sen al. Güvenlik sistemini kapatmak için bir kod bilmen gerekiyor mu?"

"O değil. Basit bir düğme ve yanlışlıkla kapatmamanız için açıkça işaretlenmiş."

"Bu da bunu bilerek yapmayı kullanışlı kılıyor." Peabody'ye Arnez'in gidişiyle ilgili Roarke'a sorduğu sorunun aynısını sordu.

"Pek sanmıyorum. Çoğundan daha genç ve uzun bir geçmişi yok. Bin altı yüz civarında bırakmışlar," diye ekledi.

"Sen mi sordun?"

"Bilmek isteyeceğinizi biliyordum. Cassidy Bryer'a göre o zamanlar. Sıradan bir soru sordum: Sanırım Bayan Arnez ve Bay Robards cenazeye gelemedi. O da hayır, buradaydılar dedi. Dört gibi gitmişler, belki dördü çeyrek geçe, diye tahmin ediyor."

"Sistem kapandıktan on beş ila otuz dakika sonra. Ve bundan otuz ila kırk dakika sonra Ben Greenleaf kafasına darbe almış ve bir ipte sallanıyor. Bu çok kullanışlı."

Sinirlenerek Feeney ile temasa geçti. "Kibrit var mı?"

"Çizginin aşağısında değil, hayır. Bazı intihar girişimleri var ama hiçbirisi asılarak olmadı. Bunu başaran birkaç kişi var ama asılarak değil."

"Noy olacak."

"Greenleaf'in çocuğu hala hayatta mı?"

"Öğrenmek için hastaneye gidiyoruz."

"Bana her iki şekilde de haber ver. Küreğim bu işte çok sıkışmış durumda."

"Seni etiketleyeceğim. Teşekkürler. Noy olacak," dedi Eve, 'link'ini cebine koyarken. "Olmaması için çok iyi bir uyum."

"İkinizi bırakıp park edeceğim ve sizi bulacağım."

Eve, Roarke'a dalgın dalgın başını sallayarak hastane girişinde indi.

"Noy'un dosyasını tekrar gözden geçireceğiz, her santimini. O öldüğünde pek çok kişi de ölmüştü; belki bir bağlantı vardır. Kızıyla, karısıyla ve yeni kocasıyla tekrar konuşuyoruz. Arkadaşları, komşuları, arkadaşlarının komşuları. Oğlu, arkadaşları, birlikte okula gittiği insanlar, yattığı insanlar, yatmadığı insanlar."

Ana masada durdu ve rozetini gösterdi. "Benjamin Greenleaf, saat beşten kısa bir süre sonra kabul edildi, başından yaralanma, boğulma."

"Bir dakika."

Eve tekrar Peabody'ye döndü. "Oğlu özel okula gitti, sonra da NYU'ya. Orayı kazıyoruz."

"Hasta Greenleaf yoğun bakımda, sekizinci kat, doğuda. Sadece aile."

Eve rozetini tekrar havaya kaldırdı.

"Ve evet, elbette. Kimliklerinizi taramam gerekiyor."

Taramadan sonra, Eve asansör bankasına yöneldi.

"Eğer gerçekten Arnez'e bakıyorsan-"

"Devlet okulu." Eve beklerken topuktan topuğa, parmaktan topuğa yuvarlandı. "Üniversitenin çoğunu uzaktan okudu ama NYU'da işletme okudu. Oradan mezun oldu. Ama ikisi de Aşağı Batı'da büyümüş. Aynı mahallede değil ama genel olarak aynı bölgede."

"Aşağı yukarı aynı yaşlarda olurlardı."

"Bu doğru." İnsanlar asansörden inerken Eve kendini tuttu. Asansöre bindi ve sekiz doğuyu aradı. Roarke'a mesaj attı, böylece masayı atlayabilecekti.

"Belki de birbirlerini tanıyorlardı," diye kabul etti Peabody. "Ama tanıyor olsalardı, oğlunun yaptıkları için Noy'u suçlamaz mıydı? Eğer birilerini suçlayacaksa ve onları paraya çevirmek için dokuz yıl bekleyecek kadar suçlayacaksa?"

"Mantıksal olarak, elbette. Katiller her zaman mantığa uymazlar, değil mi? Biz bağlantıyı buluruz. Her kimse, her neyse, onu buluruz."

Asansörden indi ve oradaki masada da aynı rutini uygulayacağını düşündü. Ama Webster masanın önünde volta attı.

Adamın gözlerinin altında gölgeler olduğunu düşündü.

"Dallas. Başaracak."

"Bu iyi haber."

"Bu harika bir haber Webster." Peabody elini onun koluna koydu. "Gerçekten harika bir haber."

"Birkaç kez girip çıktı ama... Beyin hasarı olabileceğinden endişeleniyorlar... oksijen eksikliği. Bazı testler yapıyorlar. Beyin sarsıntısı geçiriyor ve boğazı- Başaracak," diye tekrarladı Webster. "Sadece neyle karşı karşıya olduğunu görmek için beklememiz gerekiyor."

"Bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Hayır, ama Mina'nın elini sıktı. Bir dakikalığına yanına geldiğinde, onunla konuştuğunda elini sıktığını söyledi. Mina, onun-bizim-herkesin burada olduğunu bilmesini sağlamış."

Durakladı, parmaklarını gözlerine bastırdı. "Bir şey bulabildiniz mi?"

"Güvenlik sistemi on beş kırk beşte manuel olarak kaynağından kapatıldı."

"Aileden hiç kimse bunu yapmazdı."

"Görünüşe göre gençlerden bazıları orada takılıyor."

"Elbette. Bulaşıkları ve çöpleri toplamak için aşağıda bir tur atacaktım. Hiçbiri güvenliğe dokunmayacaktı Dallas. Ben'in peşinden kim gittiyse o olmalı. Tanrım, zamanlamaya bak!"

"Öyleyim. Yaptım."

"Özür dilerim." Bir elini kaldırdı. "Özür dilerim. Biraz gerginim." "Onunla konuşabilecek miyim?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Testler yapılırken bizi kovdular." Arkasına baktı. "Aile bekleme odasında. Luke ve Shawn da. Çocukları dadıları aldı, küçük olanları. Ben'in çocukları ve Charlie'nin en büyük iki çocuğu burada."

"Onlarla başlayacağız."

Eve bir hastane bekleme odasından daha iç karartıcı bir şey düşünemiyordu - tabii bir hastane odası değilse.

Çoğu birbirine sokuldu. Kayınbirader volta attı ama Webster Eve ve Peabody'yi içeri götürdüğünde durdu.

Ben'in karısı Mina, yanında duran çocukların ellerini tuttu.

"Böyle zor bir zamanda rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye başladı Eve. "Biri babamı öldürmeye çalıştı." Mina'nın yanındaki kız

gözleri yaşarırken ağzından kaçırdı. "Büyükbabamı çoktan öldürdüler. Bu konuda ne yapıyorsun?"

"Bebeğim." Mina onu kendine çekti. "Hayır. Şimdi yapma."

"Korkuyorum." Yüzünü annesinin omzuna bastırdı. "Korkuyorum."

"Ben de korkardım." Peabody öne çıktı, çömeldi. "Ama Webster bize doktorların babanın iyileşeceğini söylediğini anlattı."

"Kesin olarak bilmiyorlar."

"Ve bu korkutucu. Bu korkunç şeyleri kimin yaptığını bulmak için gerçekten çok uğraşıyoruz. Belki siz yardımcı olabilirsiniz."

"Nasıl?"

"Öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz. Belki de alt katta, aile odasında ya da bodrumdaydınız?"

"Evet." Kız burnunu çekti ve başını annesinin omzuna koydu. "Yani? Birçoğumuz öyleydik."

"Belki bazı insanlar sizinle konuşmak ya da ayrılacaklarsa vedalaşmak için gelmişlerdir."

"Sanırım, evet. Don yaptı ve Darcia yaptı - daha fazla fiş getirdiler. Carlie Teyze, Luke Amca - onlar daha çok ortalığı dağıtmayalım diye bizi kontrol ediyorlardı."

Kırmızı çerçeveli gözlerini devirdi.

"Sanki." "Doğru."

"Cassidy birkaç dakikalığına aşağı indi." Bunu söyleyen büyükannesinin yanında oturan genç çocuktı. "Win de bazen dedemi denize götüren yaşlı adam. Birkaç kez onlarla birlikte gittik."

"Dedektif Dickinson, büyükbabamla birlikte çalışıyordu." Diğer çocuklardan biri sesini yükseltti. "Ve onun gibi bir tane daha, ama çok yaşlıydı."

"Küçükler Ligi koçum," diye hatırladı Carlie'nin kızı. Olive Metcalf olmalı, diye düşündü Eve. En değerli oyuncu. "Koç Mike. Bir ara buraya geldi." Gözyaşlarına boğuldu uzakta. "Büyükbabamı gerçekten severdi. Ve komşu adam-ah -"

"Denzel," dedi kardeşi. "Bir keresinde babamın arabasını tamir etmişti." Birkaç tane daha saydılsa da Eve şunları not etti

Denzel, zihinsel olarak daire içine aldı.

"Bayan Greenleaf," diye söze başladı ve Beth'e doğru bir adım attı.

Sonra bir doktor odaya geldiğinde herkes aynı anda ayağa kalktı.

"Uyanık ve tepki veriyor." Bunu gülümseyerek söyledi ve Eve odadaki gerilimin kırmızı bölgeden çıktığını hissetti.

Ama herkes ilerlemeye başlayınca iki elini birden havaya kaldırdı. "Durun bakalım. Hepinizin içeri doluşmasına izin veremem. Hâlâ test sonuçlarını bekliyoruz ama adını, karısını ve

Çocukların isimleri, tarih, doğum tarihi. Kafası karışmış, başı çok ağrıyor ve boğazı acıyor.

"Ama o sert bir adam." Ben'in çocuklarına göz kırptı. "Annenizin içeri girip onu görmesine izin vereceğim."

"Lütfen." Ben'in kızı doktora yalvaran bir bakış gönderdi. "Sessiz olacağım. Onunla konuşmayacağım bile. Sadece onu görmek istiyorum. Sadece-"

"Yardıma olur," dedi Mina. "Çocuklarını görmesi ona yardımcı olur. Size söz veriyorum. Kalbini ve ruhunu. Yardımcı olacaktır."

"Beş dakika." Doktor çocuklara parmağını salladı. "Ve içeride parti yapmak yok."

"Teşekkür ederim." Mina tekrar kayınvalidesine baktı. "I-"

"Hayır." Beth başını salladı. "Sen git. Şimdi git. Biz de herkes beklesin."

"Hemşire sizi içeri alacak. Beş dakika," diye tekrarladı ve sonra diğerlerine döndü.

"Onlara beşi vereceğiz. Sonra gizlilik perdelerini açacağız. Hepiniz onu camdan görebilirsiniz. Nasıl olduğunu göreceğiz. Eğer çok yorgun değilse, birkaç dakikalığına içeri girebilirsin anne."

"Teşekkür ederim."

"Doktor. Teğmen Dallas, NYPSD. Bay Greenleaf ile mümkün olan en kısa sürede konuşmamız çok önemli."

Ona Roarke'ın kenarda beklediği yeri işaret etti.

"Anlıyorum, Teğmen. Bana güvenin. Yapmanız gereken bir iş var ve hastama bunu her kim yaptıysa durdurulması gerekiyor. Ama o zayıf, hala kafası karışık. Ve çok şanslı. Birkaç dakika daha, iki, üç, belki en fazla dört? Belki onu geri getirebilirdik ama beyninde ciddi hasar olurdu. Şu anki hali - şanslı hali- hala birkaç standart soruya cevap vermesine yetiyor."

"Anlıyorum, Doktor..."

"Ricardi."

"Dr. Ricardi. Anlıyorum, bu konuda bana güvenin. Ama yapmam gereken bir iş var. Bunu ona her kim yaptıysa daha birkaç gün önce babasını öldürdü."

"Ona benim sıramı ver." Beth ayağa kalktı, sonra kızına yaslandı. "Sıralarımızdan herhangi biri. Bu daha önemli. Burada olduğumuzu biliyor. Burada olacağımızı biliyor."

"Bunu biz babamızın yasını tutmak için evimde toplanmışken yaptılar." Carlie'nin sesi buz gibi kesildi. "Bırak Ben'le konuşsun. Sonra da siz işinizi yapın, Teğmen. O piçi bulun."

"Ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim."

Ricardi, "Bakalım ne yapacak," diye uyardı. "Karısı ve çocuklarıyla yaptığı bu kısa ziyaretten sonra dinlenmeye ihtiyacı olabilir."

"Bekleyeceğiz," dedi Eve. "Ne kadar sürerse. Biz beklerken Bayan Greenleaf, sizin de bazı soruları yanıtlamanız gerekiyor."

"Gel otur. O işini yapıyor," dedi Beth, Carlie itiraz edemeden kızına.

"Haklısın. Gel otur."

On Dokuzuncu Bölüm

"Peabody, aileyle konuş." Eve başıyla bekleme odasını işaret etti. "Şu anda ihtiyaç duydukları ses tonuyla daha iyisin. Belki içlerinden biri o anda fark etmediği bir şey görmüş ya da duymuştur."

"Ben hallederim." Peabody bekleme odasına geri dönerken Eve, Roarke'ın yanına gitti.

"Onunla görüşene kadar ne kadar beklememiz gerektiğini bilmiyorum. Görüşme yaptığımızda, sağlık görevlileri bizi önyüklemeden önce sadece beş dakikamız olacak."

"Beş kişiden en iyi şekilde yararlanacaksın."

"Niyet ediyorum. Bu arada..." Bekleme odasına doğru bir bakış attı. "Eğer yapıyorsanız, yaptığınız şeyi yapabilir misiniz?"

"Çok fazla şey yapıyorum."

"O zaman iş için bir yer bulma şeyini yap. Belki Feeney ile koordine olursun. Noy'la bir bağlantı olacak

-Olmaması için çok spesifik. Ama başka bir şey daha çıkarsa, ona hemen ihtiyacımız var."

"Bunu yapabilirim."

"Ben burada kalacağım, aileyi şimdilik Peabody'ye bırakacağım ve Noy ile onunla birlikte batan polisler hakkındaki verileri tekrar gözden geçireceğim. Kurbanla konuştuktan sonra seni etiketleyeceğim."

Eve sadece duvara yaslandı ve başladı.

Mina iki çocuğunu geri götürdüğünde henüz yüzeye yeni çıkmıştı. Hepsi ağlıyordu.

Mina Eve'in yanında durdu, önce kızının sonra da oğlunun başına bir öpücük kondurdu. "İçeri gir, büyükannenin yanında ol. Ben hemen geliyorum."

İkisini de bekleme alanına doğru itti, sonra Eve'e döndü.

"Beni tanıyordu, çocuklarını tanıyordu. Don ve Darcia onun hayatını kurtardılar ve bence daha da fazlası onu ciddi bir beyin hasarından kurtardılar. Tüm test sonuçları gelmedi ama kocamı tanıyorum. Hem zihnen hem de bedenen iyileşecek."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çok sevindim."

"Bence öylesin ve belki de sadece işinde sana yardımcı olabileceği için değil." Koridordan aşağıya baktı, kuruyan gözyaşlarını yüzünden sildi. "Doktor biraz dinlenmesi gerektiğini söyledi ve konuşmak çok zor çünkü..."

Bir elini boğazına götürürken dudakları titredi.

"Bizi görmesi ona yardımcı oldu. Bunu hissettim. Buna inanıyorum. Annesini, erkek ve kız kardeşlerini görmeye ihtiyacı var."

"Anlaşıldı."

"Ama Beth'e katılıyorum. Doktor başka birini görebileceğini söylediğinde önce onunla konuşacaksın. İki kez evimize geldiler. İyi bir adamın hayatını aldılar ve bir başkasını almaya çalıştılar. Eğer Don olmasaydı, çocuklarım babalarının isimlerini söylediği ve onlara gülümsediği için rahatlama gözyaşları dökmek yerine şimdi babalarının yasını tutuyor olacaktı."

"Önce onunla konuş. Sonra da gidip kocamı öldürmeye çalışan o piçi bul."

"Bayan Greenleaf, kocanız saldırıya uğradığında nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Mutfakta, sanırım. Mutfaktan çıkıyordum. Bağırmalar duydum, dışarı koştum ve Luke ile Jed'in üst kata koştuğunu gördüm. Diğerleri de o tarafa doğru koştu. Ben'in yukarı çıktığını görmedim. Görseydim bir şey düşünür müydüm bilmiyorum."

"Bağırmaları duymadan kısa bir süre önce ya da sonra birisinin ayrıldığını gördünüz mü?"

"Hayır." Gözlerini kapadı, düşünmek için bir an daha bekledi. "Hayır," diye tekrarladı ve yavaşça başını salladı.

"Çoğu

çoktan gitmişti. Mutfağa gitmeden önce sayım yaptım çünkü yiyeceklerin bir kısmını kaldıracaktık. Kibarlık olsun diye kalanlara yetecek kadar bıraktım."

Tekrar gözlerini kapattı. "Alt kattaki çocukları gördüm. -Benim, Carlie'nin, Luke'un, diğer kuzenlerin, birkaç okul ve takım arkadaşının. Alt katta on dört kişi. Aile de dahil olmak üzere üst katta yaklaşık yirmi kişi."

Başını sallayarak gözlerini tekrar açtı. "Evet, yaklaşık o kadar."

"Tamam. Bu çok yardımcı oldu. Eğer birisi kocanızı tehdit etseydi-"

"Bana söylediler," dedi Mina hemen. "Onu tehdit eden şey, beni ve çocuklarımızı da tehdit ediyor. Bana söylediler."

"Pekâlâ. Aklınıza bir şey gelirse, ne kadar alakasız görünürse görünsün, lütfen benimle irtibata geçin."

"İnan bana, yapacağım."

Mina bekleme alanına gitti; Eve işine geri döndü.

Doktorun koridorda yürümesi yirmi dakika daha sürdü. "Sana Ben'le beş dakika vereceğim."

"Pekala."

"Önce aileyle konuşmam gerek."

"Onlara iyi haberler vereceksin. Bu belli oluyor," diye ekledi Ricardi'nin kaşları kalktığında.

"Güzel. Öyle olduğunu bildiğime sevindim. Sanırım ikimizin de mesleğinde sertleşmek kolaydır. Ben asla sertleşmek istemem."

Onun yanından geçti. "Greenleaf ailesi, test sonuçları geldi. Ve bunların hepsi iyi haber."

Eve sevinç seslerini ve hıçkırıklarını dinledi.

"Hâlâ biraz kafası karışık ve çok yorgun ama akli başında ve hepinizi istedi. Polis onunla konuştuktan sonra, birkaç dakika içinde küçük gruplar halinde içeri girmenize izin vereceğim."

Sadece. O zaman hepinize eve gidip biraz dinlenmenizi önereceğim - çünkü Ben'in ihtiyacı olan şey bu. Dinlenmek."

Mina, "Bu gece onunla kalmak istiyorum," dedi ve Charlie'ye doğru baktı.

"Çocuklar bizde, merak etmeyin."

"Bunu ayarlayabilirim," diye söze başladı Ricardi. "Ama-"

"Birkaçımız burada kamp kuracağız." Charlie, Luke'la el ele tutuştu. "Vardiyalarımız değişecek ama birkaçımız burada olacak. Aile böyle çalışır."

"Neden şaşırmadım? Teğmen, Dedektif? Onlardan sonra, en fazla iki ya da üç kişilik gruplar. Her biri beş dakika. Bunu hesaplayın.

Ricardi, Peabody ile birlikte koridorda yürürken Eve'e, "O şanslı bir adam," dedi. "Ailenin güçlü desteği onun iyileşmesinde büyük rol oynayacak; fiziksel ve zihinsel olarak. Fiziksel olarak çok iyi durumda olmasının bir zararı yok ama orada bir iki dakika daha asılı kalsaydı bu bile ciddi komplikasyonlardan kaçınmasına yardımcı olmazdı."

Geniş cam kapıların önünde durakladı. Eve camların ardından Ben'i gördü, çok solgundu, bu yüzden boğazındaki çiğ morluk şiddetli bir tezat oluşturuyordu. Dar yatakta beyaz çarşafın üzerinde hareketsiz yatıyordu, gözleri kapalıydı.

Çeşitli kablolar onu bipleyen monitörlere, yanıp sönen ekrana ve bir hastane odasını zihninde bir hastane bekleme alanından bile daha kötü yapan tüm süslemelere bağladı.

Ricardi ona "Beklenen bazı kafa karışıklıkları ve hafıza boşlukları var" dedi. "Gırtlığı ciddi şekilde zedelenmiş, bu yüzden sesini mümkün olduğunca dinlendirmesi gerekiyor. Onu aşırı strese sokmak ya da zorlamak istemiyorum."

"Bir travma kurbanıyla ilk kez görüşmüyoruz."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Beş dakika. Zamanın doldu."

Eve içeri girdi, Peabody'ye yatağın bir tarafını işaret ederken kendisi de diğer tarafını tuttu.

"Ben." Onun da morarmış gözleri açılana kadar bekledi. "Teğmen Dallas, Dedektif Peabody."

"Seni hatırlıyorum." Sesi sanki sözcükler bir törpünün arasından sıkıştırılmış g i b i çiğ çıkıyordu.

"Evet ya da hayır diye cevap verebiliyorsanız, başınızı sallayın ya da sallayın. Bunu sana kimin yaptığını gördün mü?"

Başını iki yana salladı.

"Seni tehdit eden oldu mu?" Bir el sıkışma daha.

"Belirli bir zamanda, belirli bir odaya, üst kata çıkmak için bir nedeniniz var mıydı?"

Morarmış gözleri odağını kaybetti, bulanıklaştı ve onun sisin içinden düşünmeye çalıştığını gördü.

"Yukarı çıktığını hatırlıyor musun?"

Bir elini kaldırdı, ileri geri salladı. Sayılır, sonucuna vardı.

"Peki ya çocukların odasına, oyun odasına?" Aynı cevap.

"Orada ya da yakınında birini gördünüz mü?"

Hayır.

"Üzgünüm, bu sefer evet ya da hayırdan daha fazlasına ihtiyacım olacak. Neden yukarı çıktınız? Bir arama mı, mesaj mı? Annen telsizini çıkardığını ve yukarı çıkarken yerine koyduğunu söyledi. Ve üzgün görünüyormuşsun."

"I-" Gözlerini kapattı. "Özür dilerim. Düşünmek zor." "Yukarı çıkmadan önce ne yapıyordun?"

"Ben... Ben bir içki almaya gidiyordum. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Uzun, zor bir gündü, neredeyse bitmek üzereydi. Ve... Dory bana mesaj attı. Evet, bu doğru. Hatırlıyorum."

"Kızın sana mesaj mı attı?"

Başını salladı. "Tam olarak hatırlayamıyorum... Bana baba dedi, sadece bugünlerde üzgün olduğunda ya da bir şey istediğinde böyle diyor. Lütfen baba, bir şey söyleme. Çocuk Bölgesi'ne gel, biz oraya Çocuk Bölgesi diyoruz. Hatırlayamıyorum... Çok fazla insan var. Üzücü. Lütfen, anneme söyleme. Anneme söyleme."

Gözlerini tekrar açtı. "Alt katta, aile odasında diğer çocuklarla birlikte olduğunu sanıyordum. O ve babam... Yakınlar."

Bir elini kaldırdı, başparmağını parmağına bastırdı. "Daha on iki yaşında, hiç kaybetmedi... hiç kimseyi kaybetmedi."

"Kimseye söylemedin ve yukarı mı çıktın?"

Başını salladı. "Sanırım. Ondan sonra bulanık değil, daha ürkek bir hal aldı. Yukarı çıktım. Kapı kapalıydı. Mahremiyet. Onun gibi değil, çok üzgün, sinirli. Babasına ihtiyacı var. İçeri girdim. Karanlık mı? Sanırım ... güneş koruyucuları takıldı. Oyun ekranlarındaki parlamayı kesmek için taktırdım. Ve ... burada uyandım. Bana ne olduğunu söylemiyorlar. Kimse bana anlatmayacak."

Eve'in elini tuttu. "Ne oldu?"

Adamın tutuşundaki aciliyeti hissetti, makinelerin hızlı bip seslerinde bunu duydu.

Ricardi geldi.

"Şimdilik hepsi bu kadar. Ben-"

"Ne olduğunu bilmesi gerekiyor," dedi Peabody. "Hastanede uyandı ve nedenini bilmiyor. Siz ne hissederdiniz?"

Doktor, Eve'in yattığı tarafa doğru yürüdü. "Ben. Sakin olmanı istiyorum. Ailenin seni, senin de onları görmeye ihtiyacın var. Bu yüzden sakın olmalısın."

Eve'e baktı, başını salladı.

"Sana mesaj atan kızın değil, babanı öldüren kişiydi. Sana tuzak kurdular, seni üst kata çıkardılar, bayılttılar ve asmaya çalıştılar."

Boğazına uzandı. "Asın beni."

"Annen seni yukarı çıkarken gördü, üzgün ve endişeli olduğunu gördü. Don Webster'dan seni kontrol etmesini istedi. O da seni bulmuş. O ve Darcia Angelo seni yere yatırdı, kalp masajı yaptı, sağlık görevlilerini çağırdı. Yani sadece hayatta değilsin, aynı zamanda buradaki doktor da - ki saçmalamıyor gibi görünüyor- iyi olacağını söylüyor."

"Öylesin ve eğer uslu durursan seni bir alt birime göndereceğim, sonra da kırk sekiz saat içinde seni tamamen dışarı atacağım. O yüzden uslu dur."

Ben'in gözleri doldu ama gözyaşlarının arasından öfke fışkırıyordu.

"Kız kardeşimin evinde, Kid Zone'da, babamın cenazesinde. Küçük kızımı kullandılar."

Eve gözlerinin içine bakabilmek için ona doğru eğildi. "Yaptıkları yanlarına kalmayacak." Doğruldu. "Ben'in bağlantısına ihtiyacım var."

"Karısı onun kişisel eşyalarını alacak. Şimdi gerçekten dinlenmeye ihtiyacı var."

Başını sallayarak geri çekildi. "Yaptıkları yanlarına kalmayacak," diye tekrarladıktan sonra dışarı çıktı.

"Onun ya da çocuğun 'link'ini bulma şansımız nedir?" Peabody merak etti.

"Sıfır, ama takip ediyoruz. Roarke'u etiketler misin? Bu işi burada bitirdiğimizi bilsin. Bayan Greenleaf-Mina," Eve bekleme alanında kalifiye oldu. "Kocanız hastaneye yatırıldığında üzerinde bulunan eşyaları görebilir miyim?"

"Evet, acile gittiğimizde bana verdiler." Çantasını açtı ve plastik bir torba çıkardı.

Eve bir cüzdan, gümüş bir para klipsi, bir mendil, anahtarlar gördü.

"Bağlantısı nerede?"

"Ah... burada değil. Üzerinde olmamalıydı."

Ama vardı, diye düşündü Eve ve kızına döndü. "Bağlantınızı görebilir miyim?"

Omuzlarını kamburlaştırırken çocuğun gözleri doldu. "Dikkatsiz değildim. Yemin ederim anne, yemin ederim!"

Mina konuşmadan Eve çömeldi. "Sende olmadığını ne zaman fark ettin?"

"Bilmiyorum. Sanırım buraya geldiğimizde arkadaşımı etiketleyip ona babamın yaralandığını söyleyecektim. Ve o aptal çantada değildi. Aptal bir çanta taşımak zorundaydım çünkü annem saygı için bu dandik elbiseyi giymem gerektiğini söyledi ve hiç cebi yoktu. Anne-"

"Sorun değil, Dory," dedi Mina ona, Eve'i izlerken. "Sadece sorulara cevap ver. Her şey yolunda."

"En son ne zaman kullandınız?"

Dory bir nefes verdi. "Bilmiyorum. Ben, evet, Olive'i etiketledim. Kuzenim Olive'e hep birlikte aşıya inip takılacağımızı söyledim."

"Onu aşıya yanında mı götürdün?"

"Evet, çantanın içinde çünkü aptal cepler yok."

"Çantayı üzerinde mi tuttun?"

"Tanrım, hayır."

"Dory."

"Hayır, hanımefendi," diye düzeltti Dory.

"Aşıya indiğinde içinde 'link' olan çantayı nereye koydun?"

"Barın üstünde. Aptal çantanın içinde olduğunu biliyorum, ama sonra yoktu. Onu öylece kaybetmedim anne. Yemin ederim kaybetmedim!"

"Her şey yolunda." Bunu kanıtlamak için Mina bir kolunu ona doladı.

"Çantanın içine bakabilir miyim?"

Dory gözlerini devirdi ama masadan küçük bir çanta almak için ayağa kalktı ve Eve'e uzattı.

Eve'in içinde peçeteler, bir anahtarlık, parlak kırmızı bir cüzdan, sakız vardı ama 'link' yoktu.

"Neye benziyor, 'bağlantın'?"

"Bir 'link' gibi," dedi ve sonra annesinin uzun, sert bakışlarından çekindi. "Özür dilerim. Bu iki yıl önceki Zipcom. Ağabeyime aitti ve dikkatsiz olmadığımı kanıtlayana kadar yenisini alamam. Ama değildim ve-"

"Bir güvenlik çantası aldık, çünkü olabilir," diye araya girdi Mina. "Mets renkleri, Mets logosu."

Eve başını salladı. "Mets taraftarı mısınız?" "Kontrol et!"

"Ben de öyle. Dikkatsiz değildi," dedi Eve doğrulurken.

"Evet, bunu anlıyorum. Bu senin hatan değil, bebeğim." "Her iki bağlantının da numaralarına ihtiyacım var," dedi Eve.

"Ama neden..." Dory sözlerini yarıda kesti, gözleri **a s ı k**, ağzı bir **k a r ı ş a ç ı k** oturan ağabeyine baktı. Sonra odayı dolaştı.

"Biri benim bağlantımı aldı ve babama zarar vermek için kullandı. Ben aptal değilim! Neden benim bağlantımı önemsesin ki..."

Annesinin kolundan kurtulduktan sonra ayağa kalktı, Eve'e bakarken gözlerinde ateş vardı. "Umarım onları bulduğunda canlarını yakarsın."

"Dory." Sonra Mina içini çekti. "Ben de öyle."

Onları suçlamak zor, diye düşündü Eve yanlarından ayrılırken. Roarke asansörde onlara katıldı.

"Elimde birkaç 'bağlantı kodu' var," dedi ona. "İzini sürmeyi deneyebilirsin. Eğer akıllılarsa, onları atmış ya da yok etmişlerdir. Onları saklamış olsalar bile -hikâyeler, yeniden satışlar- muhtemelen kapatmışlardır, içlerindeki şeyi çıkarmışlardır."

"Evet, elbette, o şey. Peki neden bu 'bağlantıları' takip ediyorum?"

"Biri kurbanın, diğeri de çocuğunun. Bunu kullandılar, onu yukarı çıkarmak için ondan sahte bir mesaj gönderdiler. Feeney'den bir şey var mı?"

"Zaten şüphelendiğiniz gibi, hiçbir şey Noy kadar düzgün bir şekilde uymuyor."

"Öyle olmalı. Peabody, kızı ve dul eşiyle bağlantı kur. En kısa zamanda resmi bir görüşme istiyorum. Bir şeyler biliyorlar. Bildiklerini bilmiyor olabilirler ama biliyorlar."

Dışarı çıktığında ilk kez gerçekten temiz bir nefes aldı. Yazın buhar banyosunu hastane havasına tercih etti.

"Arabayı uzaktan kumanda edeceğim. Biraz uzun bir yol."

Eve başını Roarke'a doğru salladı. "Yürümek iyidir. Düşünmem gerek."

Peabody, "Doğruca kızının e-postasına," diye duyurdu. "Bir mesaj bıraktım. Şimdi annesininkini deniyorum. Aynı şey."

"Yeni kocayı dene. Çocuğun bağlantısına nasıl ulaşacağını biliyordu, babayı üst kata çıkarmak için nasıl bir ses tonu kullanacağını biliyordu. Çocuğun bodrumda olduğunu biliyordu. Yine de riskli. Lanet olası aptal risk."

"V-mail, Dallas."

"Hiçbiri 'link'lerine cevap vermiyor. Orosu çocuğu." Kendi telefonunu çıkardı. "Webster, sana üç kimlik gönderiyorum."

atışlar. Anma töreninde, evde onlardan herhangi birini görüp görmediğinizi bilmek istiyorum."

Roarke onu sola doğru yönlendirirken kaşlarını çattı. "Ben Greenleaf asıldıktan birkaç saat sonra hiçbirisi 'link'lerine cevap vermiyor mu?"

Roarke ona, "O 'bağlantıları' da takip edebilirim," dedi.

"Bu olumsuz, Dallas. Darcia da aynısını söyledi," diye cevap verdi Webster. "Onları Carlie'ye, Jed'e ve Shawn'a gösterdim. Luke Ben'in yanında, annesiyle birlikte, ama hiçbirimiz onları görmediyse-"

"Tamam. Dallas, dışarı. Takip et onları," dedi

Roarke'a. DLE'sinin kilidini açtı. "Direksiyona geç.

İlk kod?"

Taylor Noy'un adresini girdikten sonra Roarke arkasına yaslandı.

"İşte bu çok basitti. İnsanlar gerçekten de cihazlarını çoğu zaman olduğundan daha iyi korumalı. O Vegas'ta."

"Vegas'ta ne işi var? Verilerinde kumar oynadığına dair hiçbir belirti yok."

Annesinin şifrelerini sıraladı.

"Annesi de öyle, tam olarak aynı yerde, yani... Ah, Get Hitched düğün mekânı."

"Tanrı aşkına." Ona son numarayı verdi.

"Ve üvey babası da katılıyor. Ya da onun 'bağlantısı."

Peabody, "Belki Taylor Noy Vegas'a kaçmaya karar vermiştir," dedi. Ya da ... bir kızı vardır. Bir kızı olduğunu hatırlıyorum."

"Kontrol et."

"Kontrol etmekten bahsediyorsun, kontrol etmek gibi değil. Bana bir saniye verin. İşte burada, Sasha, yaşı otuz üç, birlikte yaşadığı kişi Milli Yarsborough, yaşı otuz altı, beş yıldır birlikteler. Bağlantılarını bulacağım."

"Gerek yok," dedi Roarke çalışırken. "Get Hitched kayıtlarına göre, Sasha ve Milli şu anda evleniyor olmalılar. Bu romantizm."

"Siktir, siktir, siktir! Peabody, bir mesaj daha bırak, üvey babayı ve lanet olası yeni evlileri de ekle. İletişim

Dallas, en kısa zamanda. Tamamlamak için, Roarke, seyahatlerini kontrol et. Vegas'a ne zaman gittiklerini öğrenelim."

"Çoktan hallettim, Komiser. Beşi de özel bir mekikle Long Island'dan Vegas'a doğru yola çıktılar. Öğlen yola çıktılar. Ah, görüyorum ki benim otellerimden birine yerleşmişler ve baba kartına mutlu çift için balayı süiti yazmış. Başka bir süit, iki yatak odası da onun kartında. Benim yerim olduğu için doğrulamam kolay."

"Gerek yok. Bir şekilde bağlantılılar ama şüpheli değiller. Onlarla konuşmam gerek. Araştırmam lazım. Peabody, seni eve bırakıyorum. Noy verilerinin üzerinden geç, her santimini. Ben de aynısını yapacağım. Üzerinde iki çift göz olacak."

"Merkezi olsun. Resmimi alıp, McNab'i yakalayabilirim. Üzerinde üç çift gözümüz olacak."

Roarke dönüp Peabody'ye baktı. "Sanat eseri mi aldın?"

"Koleksiyonumuz için sokak sanatının ilki. Bir tür galeri yapmaktan bahsettiğimizi hatırlıyor musunuz?"

Akıl sağlığını korumak için Eve onları dinlemedi.

Peabody'yi bıraktıktan sonra bir süre daha oturdu. "Gidip Arnez ve Robards'ı Ben Greenleaf ile vurmak, tepkilerini ölçmek istiyorum. Ama eğer haklıysam, buna hazırlıklı olacaksınız."

"Yaşadığını değil, öldüğünü ve iyileşme yolunda olduğunu duymaya hazırlıklı olun."

"Evet, öyleyse neden hazırlandıkları şeye inanmalarına izin vermeyelim? Bırakalım kazandıklarını düşünsünler, bırakalım saklansınlar. Eğer bunun bir parçasıysa."

"Sizce onlar -ya da alternatif olarak başka biri- tekrar dener mi?"

"İşimi şansa bırakmayacağım." Arnez'in yüzüne vurma isteğini bastırdı ve eve doğru yola koyuldu. "Ben'in üzerinde korumalar var, kız kardeşinin evinde, erkek kardeşinin evinde bir birim var ve eğer bunu kapatmazsam eve gittiğinde annenin dairesine de bir tane ekleyeceğim."

"Yapacağını sanıyorsun, bunu görebiliyorum. O dairesine dönmeden önce kapatacağını sanıyorsun."

"Noy'un kızı ve dul karısının bildiklerini bilmedikleri her şeyi ortaya çıkaracağım."

Bir elini direksiyona vurdu.

"Çünkü öyle. Bağlantı orada.

Orada bir şey var, onu bulana kadar aramaya devam edersiniz."

"O mutlu olaya kadar, neden Noy dosyasına da bakmıyorum? Üzerinde dört çift göz var."

Standart bir günlük vardiyanın sonunu işaret eden sıkışık trafikte itiş kakış ilerlerken bunu düşündü.

"Şunu deneyelim. Sen dulu al, Peabody kızı alsın. McNab için içindeyse, üvey babayı alır. Ben ölü oğlu alacağım. Bu Noy'u zorlamaya ek olarak. Olabildiğince derine indiğimizde, onunla birlikte batan polisler geç, onları ayırırız."

"Verimli zaman yönetimi."

"Olabilir. Dul kadın ve kızıyla konuşmak daha etkili olur. Şimdi."

Peabody'yi strateji konusunda bilgilendirmek için bilek ünitesini kullandı.

Başka bir hırıltı üzerine Eve parmaklarını direksiyona vurdu. Boynunun arkasındaki gerginliği gidermeye çalıştı.

Şansımız yok.

"Neden bizi buradan oraya götürecek bir şey bulmadınız?"

"Poofs?"

"Bilirsiniz, sanki buradaymışız gibi. Orada olmak istiyoruz. Bir düğmeye ya da başka bir şeye basıyoruz ve oradayız."

Meraklanan Roarke ona doğru kaydı. "Sadece biz mi, yoksa tüm araba bizimle birlikte mi?"

"Bir aracı sokağın ortasında öylece bırakamazsınız. Haydi."

"Ne düşünüyordum ki? Yani biz insanlar, canlıyız -et, kan, su, kemik, kimyasallar, organlar-

bir yerden başka bir yere, cansız ve tamamen farklı malzemelerden oluşan bir araçla birlikte zaman ve mekan."

"Evet, o."

Parmağıyla kızın omzuna dokundu. "Siz, Teğmen, asla düğmeye basmazsınız."

Hiçbir yere gitmediği için ona uzun uzun baktı. "Neden gitmeyeyim ki? Şu anda evde, komuta merkezimde olabilirdim."

"Arabanda mı?"

"Hayır. Sen arabayı garaja sok."

"Anlıyorum. Ne kadar da zekiyim. Yine de düğmeye basmayacaksınız."

Trafiğe dudak büktü. "Şu anda yapardım."

"Yapamazsın, sevgili Eve, çünkü ya olursa diye düşünmeye başlarsın. Ya bu garip, puflama yolculuğu boyunca senin organların, kemiklerin, her ne varsa benimkilerle karışırsa? Sonunda üç kolun ya da benim göğüs kafesim olabilir."

"Ya da sikini."

"Kesinlikle özlerdim. Ya da bu arızayı.

-moleküllerinizin arabaninkilerle birleşmesine neden oldu. Artık bacaklarınız yerine lastikleriniz, belki de kışınız yerine direksiyonunuz var. Ya da program ayaklarınızı gözden kaçırdı. Şimdi komuta merkezinde ayaksız oturuyorsunuz ve ayaklarınız Altıncı Cadde'de sıkışmış durumda."

"Şimdi kabuslar göreceğim."

"Sormuştun."

"Evet, sordum. Şu sevdiğin videolarda yapıyorlar. Uzay videolarında. Her zaman yıldız gemisinden gezegene, her nereye gidiyorlarsa oraya gidiyorlar. Ve oralarda her zaman solunabilir hava ve gözlerinizi yuvalarında kızartmayan sıcaklıklar vardır. Bu hiç mantıklı değil. Yine de pufluyorlar."

"Işın," diye düzeltti, "puf değil, ışın. Bu yüzden buna bilim kurgu deniyor, sevgilim. Ama madem ilgileniyorsun, araştıracağım."

"Gerçekten mi?"

Ona gülümsedi. "Bu kavram bilimin nesiller boyu üzerinde çalıştığı bir şey. Ama bu keşkeler çok derin."

Hırıltıda bir boşluk gördü ve oradan içeri girdi.

o.

"Bende bir tane var. Ya sen pufluyorsan ve başka biri aynı anda aynı yöne doğru pufluyor ve çarpışıyor musunuz?"

Ellerini birbirine vurdu.

"Şimdi tamamen yabancı biriyle birlikte sıkışıp kaldın.

"Ben olsam düğmeye basmazdım," diye karar verdi. "Ama bu trafiğin cehennemden gelen bir kaltak olmadığı anlamına gelmez."

"Yine de Bu verilen Biz zaman için var Bu büyüleyici bir sohbet."

"Her zaman bir terslik vardır." Kadın ona tekrar baktı.

"Düğmeye basar mısın?"

"Kendimi nadiren o kadar aceleci buluyorum ve moleküllemleri oldukları gibi ve oldukları yerde seviyorum."

"Ve çünkü aletini kaybedebilirsin." "Bu endişelerimin başında gelir." Sonunda kapılara ulaştı.

"İnsan vücudu kan, kemik ve diğer şeylerden oluştuğuna göre, nasıl oluyor da puf-ışını yaptıklarında, olmayan kıyafetleri de onlarla birlikte puf oluyor? Oraya vardıklarında neden çıplak olmuyorlar?"

"Bu bir gizem," diye sözlerini tamamladı Roarke. "Ama şimdi, bir dahaki sefere Star Trek külliyatından birini izlediğimizde, hepsini çıplak hayal edeceğim."

"Eminim bunu yapan bir porno film vardır."

Şimdi güldü. "Onu da araştıracağım."

Yirminci Bölüm

İçeri girdiklerinde Summerset onları bekledi. "Birlikte ve kansız. Güzel bir gün."

Kedi bacaklarının arasındaki kurdeleye doğru ilerlerken Eve, "Herkes için değil," dedi. "Süpürgecileri kontrol etmek istiyorum," diye ekledi ve merdivenlere yöneldi.

"Yüzbaşı Greenleaf'in oğlunun babasının cenaze töreninde öldürülmeye teşebbüs edilmesi." Roarke karısının ve kedinin merdivenlerden tırıs tırıs çıkışını izledi. "Bu ona ağır geliyor."

"Evet, bunu görebiliyorum. Morluklar güzelce azalıyor ama çenesi hâlâ biraz şiş. Değnekle bir kez daha geçse iyi olur."

Roarke başını salladı. "En azından kimse suratına yumruk atmadı, yani dediğin gibi iyi bir gündü. Sen ve Ivanna baleye gitmiyor musunuz?"

"Geliyoruz. Yaklaşık bir saat içinde." "İyi eğlenceler."

"Yapacağız. Karamelize balla kaplanmış çok güzel bir levrek var. Hoşunuza gidecektir."

"Öyleyse yaparız."

Üst katta Eve'i komuta merkezinde değil, panosunda buldu. Güncellerken 'link'inden konuşuyordu.

Süpürgeciler, diye düşündü ve bir şarap seçmek için diğer tarafa geçti. Levreği düşünerek bir Vermentino şarabı açtı.

"Ben kahve alacağım," dedi Eve ona. "Şarap için hazır değilim."

"Evet. Bunu ofisime götüreceğim. Dul kadınla ilgileniyorum. Neden bir saat içinde yemek yiyeceğimizi söylemiyoruz?"

"Tabii, her neyse."

Ona doğru yürüdü, çenesindeki sığ çukura dokundu. Bir asa daha, evet, diye düşündü ama bundan bahsetmedi. "Oğlu öleli neredeyse on yıl oldu. Bir saat içinde ne bulacağını bulacaksın."

"Eğer Noy'un kızı ya da dul eşi bana geri dönerse-"

"Ayarlayacağız, değil mi? Şimdilik bir saat."

Komuta merkezinde kahve programladı.

Brice Noy, diye düşündü. Yaşasaydı yirmi sekiz yaşında olacaktı. Elva Arnez ile aynı yaşta. Tesadüf mü?

Saçmalık.

Orada bir şey var.

Araştırmaya başladığında onun iyi bir öğrenci olduğu sonucuna vardı. Özel okulunda en başından beri başarılı olmuştu. Babasının rüşvet ve gasp yoluyla parasını ödediği özel okul.

Oğlu biliyor muydu? Belki. Belki de biliyordu. Ama kızı bilmediğini iddia ediyordu ve inandırıcı gelmişti.

Kız kardeşi gibi bir atlet değil, bir marangozdu.

Onur topluluğu, münazara kulübü, öğrenci konseyi, sınıf başkanı.

Okul fotoğraflarını karıştırdı.

Yakışıklı bir çocuktı, gözüne çocukların sadece dişleri varmış gibi görüldüğü o garip yıllarda bile.

Okul dosyalarında herhangi bir disiplin cezası bulamamış. Lise mezuniyetinde okul birincisi olmuştu. Kepli ve cüppeli fotoğrafı Hollywood oyuncu seçmelerine benziyordu.

Tam bir Amerikan çocuğu, bir yerlere gidiyor.

A kısa istihdam Tarih. Çoğunlukla gönüllü iş, yaz işi. Evsiz barınakları, aşevleri.

Mezuniyetinden sonraki yaz babasının karakolunda ücretli stajyer, sivil irtibat g ö r e v l i s i .

Hayır suçlu değil Şaşırtıcı, göz önünde bulundurarak onun Gerekirse babam bununla ilgilenirdi. Hiçbir belirti yok

ya da alkol bağımlılığına yönelik sorunlar ya da tedaviler.

Mükemmel evlat mı?

Bunu bir kenara bıraktı ve aynı dönemde Elva Arnez'e başladı.

Devlet okulu. İyi bir öğrenci. Atletizm yok, kulüp yok. Okuldan kaçtığı için birkaç kez ceza almış. Uygun olur olmaz okul/iş programına kaydolmuş ve iyi notlarını korumuş.

Hatta onları biraz geliştirdim.

Program için diskalifiye edici bir unsur olan okuldan kaçma bayrakları artık yok.

Ve Brice Noy'la -ya da kız kardeşiyle, annesiyle, babasıyla- yolunun nasıl ya da nerede kesiştiğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Henüz değil.

Sınıfının ortalarında mezun oldu ve NYU'nun işletme okuluna girdi. Uzaktan eğitim seçeneği. Brice Noy devam ederken NYU'da bazı dersler almış ama başka ortak alan yok.

Ve kampüsün büyüklüğü, çalışma alanları onları farklı dünyalara yerleştirmeye devam etti. Kız için Gould Plaza, erkek için Washington Square South.

O, katılımcı, katıldı. Bir kardeşlik, başka bir münazara kulübü, üniversitenin onur topluluğu, bir öğrenci mentorluk programı

-Ve ilk yılını sınıfının ilk yüzde beşi içinde tamamladı.

Evet, diye düşündü. Verilere göre, önünde parlak bir gelecek olan genç bir adam.

Arnez hiçbir şeye katılmadı, öncelikle uzaktan derslere takıldı ve tam zamanlıya yakın çalıştı. Ve işletme derslerinde başarılı oldu.

İkisi de evde yaşıyordu. Kız yurt hayatını karşılayamazdı. O karşılayabilirdi, ama neden? Kız kardeşine göre güzel bir ev, mutlu bir aile. Derslere, üniversite aktivitelerine kolay ulaşım ve her akşam evde pişen güzel bir akşam yemeği.

Eskiden olduğu gibi şimdi de hayatlarını görüyordu.

O, görünürde iyi ve parlak bir ailenin iyi ve parlak oğlu. Zeki, sosyal, babasının izinden gitmeye çalışan. Şimdiden bir

Akademi'de onun için ayrılmış bir yer. Ve hiç şüphesiz, Eve'in zihninde, babasının bölümünde bekleyen bir yer.

Ve o, daha fazlasını isteyen bekâr bir ebeveynin çalışkan, hırslı kızı. O daha fazlasını isterken ne kulüpler ne de katılımlar vardı.

Eve okul fotoğraflarını da karıştırdı.

Güzel bir kızdı ve genç kızlığa adım attığında bundan en iyi şekilde yararlanmayı öğrenmişti.

Dürtüsel olarak, ikisinin de lise son sınıf fotoğraflarını bölünmüş ekranda getirdi.

Roarke içeri girerken, "Oldukça çekici genç bir çift," diye yorum yaptı.

"Evet. Ne yazık ki onları birbirine bağlayan pek bir şey bulamadım. Birbirlerine on beş dakikalık yürüme mesafesinde yaşıyorlardı ama farklı sosyal ve ekonomik katmanlarda yer alıyorlardı. Farklı okullar, farklı ilgi alanları. NYU onları bir araya getiriyor ama getirmiyor. Çoğunlukla uzakta ve eğer şahsen katıldıysa, binası onunkinin yakınında bile değil."

"Bir konser," diye önerdi Roarke, "bir spor etkinliği, bir kulüp." "Evet, mümkün. Sorun şu ki o çalışıyor, perakende işinde ve perakende sektöründe, lise veya üniversite öğrenciniz-"

Roarke sözlerini, "Hafta sonları ve genellikle akşamları," diye bitirdi.

"Evet. O ciddi bir öğrenci, bağlantılar ve ilişkiler kurmaya önem veren biri. En azından kariyer açısından statüsünü yükseltmek istiyor. Güzel kıyafetlerden hoşlanıyor, güzel kıyafetler içinde iyi görünüyor, onları elde etmek için çalışıyor. Erkek düz çizgi, kadın yanal hareketler. İkisinin de bir hedefi var. Onunki babası gibi bir polis olmak - ya onun gibi," diye niteledi, "ya da babasının olduğunu düşündüğü türden bir polis. Ki bu bir yalan.

"Seçtiği alanda ilerliyor. Yönetmek istiyor ve şık bir dükkân işletmek istiyor. Belki kendi dükkânını açmak istiyordur ama sanmıyorum."

"Hayır mı?"

"Sen sahip olursan, kancaya takılırsın. Bir şeyler ters giderse, kancaya takılırsın. Yönetiyor musun? Sorumluluk

sende ama

Kancada. İşini iyi yaparsan, ki eminim yapıyordur, biraz gücün olur, ama sonra eve maaş çekiyle gidersin. Robards'a bakın, o da aynı. İşini yap, maaşını al."

"Milyarların yaptığı gibi."

"Evet, milyarların yaptığı gibi. Dul kadınla ilgili bir şey var mı?"

"Benim görüşüm, çok ağır bir darbe aldıktan sonra -çok ağır iki darbe- kızını büyütmek ve bir hayat kurmak için elinden gelen her şeyi yapan sevimli bir kadın olduğu yönünde. Şimdi biraz şarap iç, sana nedenini yemekte anlatırım."

"Belki Peabody ya da McNab bir şey vurmuştur."

"Ve eğer ve ne zaman, ilk temas kuran sen olacaksın, değil mi?"

Şarabı onun yanına koydu ve mutfağa doğru yürüdü.

Etrafında döndü, uyku koltuğunda yayıldığı yerden ona b a k a n kediye baktı.

"Taylor Noy neden lanet olası e-postalarını kontrol etmedi?"

"Vegas'ta kız kardeşinin düğününü kutladığı için olabilir."

"Kediye soruyordum," diye mırıldandı Eve.

"Zeki bir kedi olduğu için size aynı cevabı vereceğinden şüphem yok."

Şarabını aldı, tahtasını bir kez döndürdü, sonra açık teras kapılarında durmak için yürüdü.

Havanın iyi geldiğine karar verdi. Ağır ama iyi.

"Arnez ile kızı arasında güçlü bir bağ göremiyorum -ki güçlü olması da gerekiyor-. Çocukken, gençken yaş farkı büyüktür. Kızı da spora odaklanmış. Ortak bir nokta yok."

Kadın geri döndüğünde, adam masaya iki tabak, bir sepet eklemek ve şarap koymuştu.

"Levrek," dedi ona, "ızgara ananas, habanero ve biraz dilimlenmiş avokado salatası üzerinde bal kabuklu. Güzel bir yaz yemeği - Summerset tavsiye edilir."

"Tamam."

Renkli görünüyordu, diye düşündü. İçinde ıspanak da yoktu, kim şikayet edebilirdi ki?

Roarke onun karşısına oturduğunda, "Dul kadın," diye söze başladı. "Ella Noy, sağlam bir üst-orta sınıf terbiyesi almış, doğma büyüme New Yorklu. Brooklyn. Ebeveynleri hâlâ evli -birbirleriyle. İkisi için de ilk ve tek evlilik. Bir kardeş, ağabey, golf profesyoneli, Güney Carolina'da, ebeveynlerin kışladığı yerde."

Şarabını kaldırdı. "Çocukluğu, ilk okul yılları ve benzeri şeyler hakkında bilgi edinmek ister misiniz?"

"Geçerli olmadığı sürece hayır."

"Neden olduğunu anlamıyorum. Ben olsam normal kelimesini kullanırdım. Sosyoloji okumuş, sosyal hizmetlere devam etmiş, Manhattan'a taşınmış. Aşağı Batı'ya. Yirmili yaşlarının ortasında bir hukuk öğrencisiyle nişanlanmış, baroya girmek üzereymiş. Nişanlanmadan önce, ailesine akşam yemeğine götürmek üzere bir şişe şarap almak için durduğu bir içki dükkanındaki soygunda defalarca bıçaklanarak öldürüldü."

"Noy cevap verdi."

Roarke, "Dedektif Noy birinciliği aldı," diye onayladı. "Nişanlının katilini yakaladı, hâlâ içeride - başka bir insana o çoklu delikleri açtığında on sekiz yaşındaydı. Katipte de hayatta kalan bir çift var."

"Üç yıl sonra Noy ile evlendiler. Oğullarının doğumuyla birlikte profesyonel bir ebeveyn oldu ve Noy'un ölümüne kadar da öyle kaldı."

Eve biraz balık yedi, iyi olmamasına şaşırdı. Çok güzeldi.

"Bu yüzden kariyerinden vazgeçti."

"Başka bir kariyer seçti," dedi Roarke. "Anneliğe ve gönüllü çalışmaya odaklandı. Evsizler barınakları, çocuk savunuculuğu, çocukları okula başladıktan sonra onlar için bağış toplama. Her iki çocuğu da okul çağına geldiğinde gönüllü çalışmalarını arttırdı. Görünüşe göre, Eve, tüm verilere göre, oldukça suçsuz, üretken ve geri vermeye çalıştığı bir hayat sürmüştü."

"Pekâlâ. Ananası ızgarada pişirmek ve balığın üzerine bal sürmek kimin aklına geldi?"

"Söyleyemem. Zekice, değil mi?" "Oldukça iyi."

"Kadının ya da Noy'un evlilik yeminlerini bozduklarını gösteren hiçbir şey yok," diye devam etti. Öte yandan, Noy bir yalancı ve dolandırıcıydı ve bu konuda izlerini iyi kapatmış olabilir. Ayrıca Noy'un yolsuzluğuna katıldığını gösteren hiçbir şey yok ve aslında intiharından sonra yapılan oldukça kapsamlı bir soruşturmada hiçbir şey bulunamadı. Aynı bir hesap tutmuş ve aldığı parayı aklamış. Yine de evini ve aylar sonra da oğlunu kaybetti."

"Bazı sert darbeler aldığını anlıyorum. Bağlantıları arıyorum."

"Bir tane bulamadım. Tabii ki Greenleaf'le bariz bir bağlantısı var ama aslında Greenleaf kadını savundu. Kadın kendini toparladı, yirmi yıl iş gücünden uzak kaldıktan sonra işine geri döndü."

"Kolay olmamıştır," diye itiraf etti Eve.

"Olamazdı, hayır. Ailesi kendi ayakları üzerinde durana kadar ona maddi yardımda bulunmuş. Hayatı boyunca sevdiği üç kişiyi şiddet yüzünden kaybetmiş, ikisi de kendi yüzünden."

"Bir intihar yardım hattında gönüllü olarak çalışıyor," diye ekledi Roarke. "Görünüşe göre şimdiki kocasıyla bir bağış toplama etkinliğinde tanışmış; kendisi bağış toplayan, kocası da bağış yapan biriymiş. Şimdi yeniden gönüllü çalışmalarına odaklanabiliyor ve bunu da yapıyor."

"Peki, kim onu, Noy'u, oğlunu, kızını Noy'un intiharını taklit etmek için Greenleaf'i öldürmeyi planlayacak ve Ben Greenleaf'e aynısını yapmaya çalışacak kadar sevdi?"

"Aşk mı o zaman?"

"Aşk, saplantı, sadakat, zorunluluk." Eliyle şarabını işaret etti. "Aşkla başlıyoruz. Belki Noy'un bir yan parçası vardı, belki uzun süreli. Ya da karısının hasretini çeken biri. Sonra başka biriyle evlendi - tetikleyici olabilir. Seni kimin sevdiğini göstereceğim. Senin için öldüreceğim."

Şarabı bıraktı, biraz daha balık yedi.

"Ya da oğluna aşık ya da takıntılı biri. Brice Noy, hemen hemen her yönden mükemmel."

"Öyle miydi?"

"Başarılı bir öğrenci, okul birincisi, sınıf başkanı. Ayrıca evsiz barınaklarında gönüllü olarak çalışmış. Yarın eski öğretmenlerinden ve sınıf arkadaşlarından bazılarını bulmaya çalışacağım. Belki birileri ona babasına taptığı gibi tapıyordur."

"Orada kız kardeşimi zorlamadım, ilk turda değil. Şimdi zorlayacağım. Ne zaman lanet bağlantısına cevap verirse."

Masadan iterek uzaklaştı. "Onu tekrar deneyeceğim."

"Öyle yap. O zaman neden kedi kendini rezil etmeden önce şu tabaklarla ilgilenmiyoruz? Yürüyüşe çıkacağız."

"Yürüyüş mü?"

"Hava biraz soğudu. Biraz yürüyelim, sonra yeniden odaklanırsınız."

"Hala v-mail. Bayan Noy, Teğmen Dallas. Lütfen bu mesajı alır almaz benimle temasa geçin. Bazı önemli takip sorularım var."

"Bulaşıklar," dedi Roarke, 'link'i cebine geri soktuğunda. "Ve bir yaz akşamı yürüyüşü."

"O zaman yeniden odaklan. Tamam. Tamam."

Bir yürüyüş asla zarar vermezdi - bir tür volta atmak gibiydi, ama bir yöne doğru.

Bulaşıkları hallettikten sonra Roarke, "Göle doğru yürürken silahına ihtiyacın olacağını sanmıyorum," dedi.

"Doğru."

Ceketini çoktan çıkarmıştı, tıpkı onun yaptığı gibi, şimdi de silah kayışını çözdü.

"Şimdi gel." Onun eline uzandı. "Zihinleri temizleyeceğiz, en azından biraz. Bakalım sonra ne olacak. Taylor Noy sana geri dönerse 'bağlantın' yanında."

Aşağı inmeye başladıklarında, "Düğün şimdiye kadar bitmiş olmalı," dedi. "Bir bando kiralamış olsalar bile, bitmiş olmalı."

"Bir bando takımı, öyle mi?"

"Ya da opera şarkıcıları ya da ters takla atan insanlar."

"Akrobatlar mı?"

"Şunlar."

"Davullar, trompetler, ters taklalar ve şişman kadının şarkı söylemesinden sonra bir kutlama yapacaklarını umuyorum. Akşam yemeği, kadeh kaldırmalar ve burası Vegas olduğu için biraz kumar, belki de bir gösteri. Onlarla yüz yüze konuşmayı tercih ederdim, değil mi?"

"Onlarla konuşmayı tercih ederim ama evet, yüz yüze ilk tercihim."

"Ve bunun en azından yarına kadar gerçekleşmesi pek olası değil. Gerekirse sizi Vegas'a kolayca götürebilirim."

"Kahretsin."

Dışarı çıktı, havayı içine çekti.

"Evet, belki. O zaman Peabody şöyle derdi: 'Oooh, Vegas!' Sonra beni atlatmanın bir yolunu bulur ve zorlukla kazandığı paranın bir kısmını Galahad'ın kedi ödülleri yuttuğu gibi yutan o aptal makinelerden birinde kaybeder. Ve bu, mağazalarda el işi odası ya da ev ofisi için mükemmel olacak yarım düzine şey gördükten sonra oluyor."

Roarke bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Huysuz olduğunda çok güzelsin."

"Çocuklar huysuz. Çok kızgınım." Ama başını onun omzuna doğru eğdi. "Çamur yüzünden."

"Çamur mu?"

"Tekerleklerim çamura saplanıp duruyor. Ve biliyorum, bunun çoğunun Arnez ve Robards'a takılıp kalmamdan kaynaklandığını biliyorum. Ve hiçbir şey birbirine bağlanmıyor. Bunu her kim yaptıysa, Noy'a ya da tüm aileye bir yatırımı, güçlü, kişisel bir yatırımı vardı. Muhtemelen onunla birlikte ölen polislerden birine, ama o zaman neden Noy'un ölümüne, oğlununkine ayna tutuyor? Bu mümkün. Ama şu ana kadar orada da bir şey yok."

Yaz kokularının yayıldığı bahçede ona rehberlik etti.

"Pekala o zaman. Neden Arnez ve Robards'a takıldın? Özellikle?"

"Özellikle mi? Kilitli olmayan yatak odası penceresi. Oradaydı, fırsat kucağındaydı. Sadece binada yaşamakla kalmamışlar, aynı zamanda bir ilişki geliştirmişler, bu yüzden Greenleaf'lerin rutinlerini, alışkanlıklarını, temel zaman çizelgelerini biliyorlardı. Pencere büyük bir sorun."

"Çamura saplanma noktası. Bu güçlü bir nokta," diye izin verdi Roarke.

"Ama," dedi, "günler önce, haftalar önce kilitlenmemiş olabilir. O gece dışarıdan açılmış olabilir. Sonuncusu hariç hepsinde birinin fark edip yeniden kitleme riski var. Eğer kilidi TOD'dan bir saat kadar önce açarsanız bu risk çok daha düşük olur."

"Ve? Bunu duyabiliyorum. Siz söylemiyorsunuz ama ben polisimi tanıyorum ve duyabiliyorum."

"Ve." Nefesini tıslayarak çıkardı. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama bir bakış vardı. Arnez ve Elizabeth Greenleaf cinayet gecesi daireye döndüklerinde. Webster kapıyı açtığı anda Arnez'in bir bakışı vardı."

"Ne tür bir bakış?"

"Heyecan. Kapı açıldığında sadece bir anlığına. Sadece bir..." Eve parmaklarını şıklattı. "Ama oradaydı, gözlerinde. Onu gördüm. Sonra kafa karışıklığı geldi, sonra hesaplama. Boom, boom, boom," dedi, parmaklarını tekrar şıklatarak. "Onu gördüm ve düşündüm: O da bu işin içinde."

"Ben görmedim ama ben daha çok karıma bakıyordum. Sen neden bakmıyordun?"

"İçinde olmayacaktı. Webster. Aptal değil, saf değil. Onun hakkında, evlilikleri hakkında, aile hakkında söylediği her şey. O bu işin içinde olmayacaktı. Ama yanında biri var. Bu da kim? Ve neden bu kadar heyecanlı?"

"Eğer gördüyseniz, oradaydı."

"Heyecan, kafa karışıklığı, hesaplama. Hepsi nefes alıp vermek için gereken sürede orada ve gitti. Ve."

Yüzen beyaz zambakların, genç ağlayan ağacın ve eteklerindeki çiçeklerin olduğu gölete ulaştılar. Ama kadın banka oturmadı. Yürüdü.

"Ve, ve, ve. Ertesi sabah onlarla konuştuğumuzda her şey çok acıklıydı. Kızın berbat bir gece geçirdiğini, çok üzgün olduğunu anlattı. Biraz gergin ama üstünü iyi örtüyor."

Polisini tanıyordu, o yüzden ona göre oynadı.

"İnsanlar tanıdıkları birinin öldürülmesinin ardından ve kapıda polisler varken genellikle gergin olurlar. Bundan daha fazlası var."

"Evet, daha fazla. Dışarı çıkıyor, gözleri ıslak ama kırmızı değil, şiş değil. Bana duygusal çalkantılar yaşayan biri gibi gelmedi ama öyle davranıyor. Adam koruyucu, şefkatli. Onun için her şey onunla ilgili."

"Onun için her şey onunla ilgili," diye tekrarladı Eve. "Aile fotoğrafları yok. Hiç yok. İnsanlar hep aile, arkadaş fotoğrafları koyuyor. Tamam, babası öldü, annesiyle de yakın değil. Ama babasıyla yakın. Ve kız kardeşleri var. Onların eğitim masraflarına, evli kız kardeşinin düğün masraflarına yardım etmiş. Annesini maddi olarak destekliyor. Çalışmaya başladığından beri aynı işi yapıyor. Doğuştan gelen bir sadakat var. Ama fotoğraf yok. Çünkü onları istemiyor."

"Peki neden?"

"Çünkü her şey onunla ilgili. Çift olarak onlar bile değil, o. Artık senin ailen benim. Ben bir numarayım. Ve o da buna ayak uyduran tiplerden. Bekar bir anne ve iki kız kardeş tarafından büyütülmüş. Hayatındaki kadınları korumak onun görevi. O planlayıcı, o ise kalkan. Greenleaf'i onun için öldürdü."

Yumruk yaptığı ellerini ceplerine soktu. "Biliyorum amına koyayım. Kilidini açtığı pencereden içeri girdi. Greenleaf'i öldürdü, silahı bıraktı ve notu ona söylediği şekilde yazdı. Sonra tekrar dışarı çıktı, muhtemelen ona mesaj attı - zararsız bir şeydi ama temizdi. Sonra kocasını öldürttüğü kadınla oturdu,

şarap içti, güldü. Onun içinde var, Roarke. Bunu görebiliyorum."

"Çok fazla çamur var."

"Birkaç aksaklık dışında işe yarayabilirdi. Webster. Bu büyük bir aksaklık. Polisler zaten olay yerinde olduğu için yatak odasına giremez, pencereyi yeniden kilitleyemez. Webster olmadan, karısıyla birlikte içeri girer, belki onu mutfağa yönlendirir. Belki karısı Greenleaf'e seslenir, ama o ofisinde, endişelenecek bir şey yok. Biraz kahveye ne dersin? Çok isterim, ama önce işemem lazım. Ya da bu çizgide bir şey. Yatak odasına gir, akıllıysan bir bez kullan, pencereyi yeniden kilitle ve tamamdır."

"Birkaç aksaklık olduğunu söylemiştin."

"Sweepers, Morris, ben. Greenleaf'in silahtaki parmak izleri intiharla uyuşmuyor. Sersemletici yaralar da uyuşmuyor. Şimdi de sen. Not uyuşmuyor. Sevgiyi, aileyi dışarıda bırakıyor. Tıpkı onun yaptığı gibi."

"Onlara kafayı takmış olmanıza şaşmamalı."

"Bunu onlar yaptı. Cinayet ve cinayete teşebbüs. Bunu biliyorum." "Hiç şüphe yok ki buna hakkınız var." Kadın kaşlarını çatınca

ellerini tuttu.

"İçgüdülerinizin yanılmaz olduğunu söylemeyeceğim, ama çok yakın. Oldukça korkunç gözlem yeteneklerin var. Ne gördüysen onu gördün, ne hissettiysen onu hissettin. Yine de, her açığı takip ettin, mümkün olan tüm zemini kapladın. Şimdi de vardığınız sonuca vardınız. Hiç şüphesiz buna hakkınız var."

Ve sadece bu bile omuzlarındaki taş yığını gerginliği çözdü.

"Bunu yaptıklarını biliyorum. Ama nedenini bilmiyorum. Nedenini bulamıyorum. Derin kişisel bağlantı nerede? Çünkü orada olmalı."

"Onu bulacaksın. Bulacağız. Beni ikna ettiniz."

"Dibe vurduğun yer her neyse oraya kadar indim."

"Ana kaya mı?"

"Bu kadarı yeterli. Noy'larla konuşmam gerek. Belki Mira'ya bir kez daha danışırım."

"Ki bu hiç acıtmaz. Yarın," dedi onu bekleyerek. "Sence yine öldürmeye çalışırlar mı, başka birini?"

"Yapacaklarını düşünmek için bir neden yok, yapmayacaklarına inanmak için de her neden var. Bu özel bir intikam, bir ayna. Ayrıca, Ben Greenleaf'i kaçırdılar. Bunu henüz bilmiyor olabilirler ama birileri onlara söyleyecektir. Bir şey olsa, onun için tekrar denerlerdi. Şimdi değil," diye niteledi. "Daha sonra."

"Kaçacaklar mı?"

"Neden? Onlara göre, yaptıkları yanlarına kâr kaldı. Greenleaf'le ilgili mazereti bir deri bir kemik kaldı. Bağlantı Robards değil, Arnez. Her şey onunla ilgili. Ve bağlantı ya derinlerde ya da zayıf -onun dışında herkes için. Ya da ikisi birden," diye mırıldandı. "Zayıf, zar zor var, değil mi? Onun dışında herkes için."

"Onu kutuya koymam gerek."

"Ah, işte oldu. Yürüyüş sana iyi geldi. Ana kayayı delmenin bir yolunu buluyorsun."

"Belki de. Yürüyüş işe yaradı ve bunu enine boyuna konuşmak zarar vermedi. Kanıtları takip etmelisiniz, sadece..." Parmaklarını bir kez daha şıklattı. "Birinin gözlerine bak. Ama hepsini bir araya getirmek? Kendime bir matkap almalıyım."

Ona gülümsedi. "Yarın. Hava karardı," diye ekledi.

"Gece de öyle olacak."

"Evet, evet. Işıklar güzel görünüyor. Ağaçları, çiçekleri ve evi aydınlatıyorlar. Her şeyi. Yaz daha uzun sürmeli."

"Hazır buradayken bundan faydalanmalıyız." Onu içeri çekti.

Öpücüğe karşılık verdi, bedenini öpücüğün sıcaklığına ve sessizliğine bıraktı. Sonra adamın çevik elleri kemerini çözdü.

"Haydi!" Bir kahkaha atarak onu dürttü. "Buraya mı?"

"Burayı seviyorum." Ellerini onun üzerinde gezdirdi. "Güzel bir yaz akşamı, hatta biraz da ay var. Güllerin, zambakların ve senin kokun. Şimdilik polisimi bir kenara bırak, sevgili Eve."

"Sevgili Eve'in genellikle seninle çimlerin üzerinde çıplak yuvarlanmaz."

"O değil, hayır. Ama yine de, bu ilk kez olmazdı, değil mi?"

Evin uzaklığını hesapladı ve Summerset'in dürbünü yoksa yeterince özel olduklarını hesapladı.

Kemerine uzandı. "Takım elbise pantolonunda çimen lekesi olmasını istemezsin."

"Riske girelim."

Onu yere yatırdı.

Çimen, yumuşak, yaylı, onu yastıkladı ve gömleğini çekiştirdiğinde teninde bir şekilde erotik bir his uyandırdı.

Ve uzun, zor bir gün daha onun altında, bedeninin, ellerinin, ağzının altında eriyip gitti. Bu yüzden ona sarıldı, aynı hediyeği ona vermek istedi.

Bir yaz gecesi, ışıkla serpiştirilmiş karanlık, çiçek ve yeşil kokusu. Ve o.

Hafifçe, kızın morarmış göğsüne bir öpücük kondurdu.

"Daha iyi," dedi ona. "Yeterince unuttum bile."

"Ben yapmadım." Bir asa gelecek, diye düşündü. Ama şimdilik, nazıkçe. Yavaşça, onun her parçası onun için çok değerliydi ve ona gösterebilirdi.

Ellerinin tembel vuruşlarıyla çene çizgisi boyunca yumuşak öpücükler, uyandırmaktan çok rahatlatmak için tasarlanmıştı. Dudakların ve dillerin yavaş, derin bir buluşması, sonra zevkin aralarında fısıldaması için dışarı ve dışarı çekilmesi.

Tatlı. Güçlü savaşçısının tatlıya ihtiyacı olduğu zamanlar vardı. Tıpkı onun gibi.

İç çekerek gömleğini çıkardı, ellerini adamın sırt kaslarında, omuzlarında gezdirdi. O güzel

ışıkların parıltısı, gözleri buluştu. Onunla birlikte olduğunu düşündü, tam da ihtiyacı olduğu gibi.

Kalp atışları onunkiyle eşleşiyor, nefesi onunkiyle birleşiyordu. Ve gözlerinde, hissettiği her şeyin bir yansıması. Hem sessiz hem de şiddetli bir aşk.

Dudaklarını onun alına, yanaklarına dokundurdu, elleri yavaş ve emin bir şekilde onu soydu.

Ona baktığını düşündü. Ondan önce hiç kimse onunla ilgilenmemişti. Böyle sevebileceği, böyle sevilebileceği bilgisi içinde kabardı.

Onu içine aldı, bu birleşmeyi bir sonraki nefesi kadar çok istedi. Daha fazlasını. Aidiyet, birleşme, onu zirveye taşıırken zaferin hızlı dilimi. Ve serbest kalmanın rahatlatıcı merhemini.

"Bir kez daha," diye mırıldandı. "Bir kez daha, ayın altında."

Bir kez daha, dilimi, yatıştırıcıyı ve tatlıyı birlikte aldılar.

Çimenlerin üzerinde, ayın altında -ve onun altında-, havası çiçeklerle ve yaz sonu sıcakıyla dolu bir göletin kenarında çırılçıplak yatıyordu.

Bu onu şaşırtmıştı. Bunun her zaman böyle olacağını düşündü.

"Yere düşmemesi için silahımı çıkarmamı önermişsiniz."

"Tahmin etmiş olabilirim."

"Şimdi hepimiz terliyiz ve kesin kıcımda çimen lekeleri var." Dudaklarını onun omzuna bastırdı. "Buna değer."

"Daha fazlası. Hadi yüzelim."

"O gölette yüzmeyeceğim."

"Havuzumuzun olması ne kadar uygun değil mi? Hadi orada yüzelim, sonra da bir iki saatliğine şu ana kayayı delmeye bakarız."

"Bunu yapabiliriz." Onu uyandırmak için birkaç tur attıktan sonra sondaj.

Adam yuvarlanıp gittiğinde gömleğini buldu ve giymeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Giyiniyorum."

"Yüzmek için tekrar soyunman gerekecek." Gömleğini çıkarıp attı, dağılan giysilerini toplamaya başladı.

"Eve ve havuza kadar çıplak yürümeyeceğim."

"Neden olmasın? Burası tamamen özel bir yer." "Summerset."

"Ivanna ile balede." "Evde değil mi?"

"O değil. O ve Ivanna Ateş Kuşu'nun tadını çıkarıyorlar. Sonrasında geç bir akşam yemeği yiyecekler."

"Ev Summerset'siz mi? Neden öyle söylemedin?" Bir sevinç çığlığı atarak ayağa fırladı ve çıplak bir şekilde eve doğru koştu.

Yirmi Birinci Bölüm

Yüzdüler ve kadın bir tişört giymeden önce adam onu tekrar asa yapmayı başardı. Adam komuta merkezinin yardımcısıyken, onu sabaha kadar kapatmaya ikna ettiği gece yarısına kadar talim yaptılar.

Saat dördü biraz geçe 'link'i sinyal verip onu uyandırdı.

"Işıklar yüzde onda," dedi Roarke. Ayağa kalktı, neredeyse giyinmiş, yatağın yanında. "Kötü bir fırtınada uyuyorsun ama bu seni uyandırıyor."

Şimşek çaktı ve ardından gelen gök gürültüsü patlamasında ekranda -sonunda- Taylor Noy'u gördü.

"Blok videosu. Dallas."

"Hey!" Taylor onunkini engellememişti. Bir kulağının üzerinde büyük beyaz bir çiçek vardı, bir omzundan ince pembe bir askı düşüyordu ve çok sarhoş olduğu belliydi.

"Bayan Noy-"

"Sadece bağlantımı açtım. Hepimiz kapattık, çünkü kız kardeşim evlendi. Vegas'ta, bebeğim! Bir sürü şampanya içtim."

"Tamam. Bayan Noy-"

"Oldukça sarhoşum ve barbut oynayarak 1600 dolar kazandım. Nasıl barbut atılır bilmiyorum ama bunu yaparak 1600 dolar kazandım."

"Tebrikler."

"Bu adamı ö p t ü m - doksan yaşında olmalıydı - tam ağzından. Dilleri de olabilirdi, emin olamıyorum."

Bu. O benim iyi şans tılsımımdı, ne olmuş yani, değil mi? Nasılsın?"

"Sizinle ve annenizle mümkün olan en kısa sürede konuşmam çok önemli."

"Annem mi?" Taylor yatağın üzerine düştü. Eve'in gözüne altın ve kırmızı süslemeleriyle EDD'ye rakip olan yatak başlığı ilişti. "O da çok şampanya içerdi. Herkes içti! Çok eğlendik! Sasha evlendi."

"Sana gelebilirim. Las Vegas'ta mı kalıyorsun?"

"Ah. İstiyorum. Yapamam. Yarın eve gelmeliyiz. Sasha ve Milli hariç. Onlar balayındalar. Vegas'ta, bebeğim!"

"Yarın saat kaçta New York'ta olacaksın?" "Um... um. Saat 2'de mi? Evet, doğru. Neden?"

"Seninle ve annenle konuşmam çok önemli." Eve Dünya'nın lanet olası dönüşünü hatırladı. "New York saatiyle iki mi?"

"Evet. Saat ikide, West Islip servis istasyonunda. Üvey babamın bizi alacak bir arabası var. Onları bırakacak, sonra da beni eve götürecektir. Bu konuda çok tatlı. Cal çok tatlı biri. Sasha ve Milli'ye balayı süiti ayırttı. Kendi küçük kalp şeklinde havuzu var ve-"

"Bayan Noy... Söylediklerimi anlayacak ve hatırlayacak kadar ayık mısınız?"

"Elbette. Sarhoşum ama aptal gibi sarhoş değilim. Belki biraz," diye itiraf etti. "Yüzde yüz sarhoş gibi ve mesela on -Belki yüzde on beş aptal sarhoş."

"Bunu yazmanı istiyorum. Bunu yazabilir misin?" "Bunun için bir uygulamam var." İkinci ışıltılı pembe kayış yer değiştirdiğinde aşağı kaydı. "Hey, işte orada!"

"Ne zaman sen kara-yazma Bu aşağı-ne zaman sen benimle iletişime geçin."

"Ne zaman Biz arazi, etiket- on beş yüzde yapamam büyü

Şu an teğmenim. Dallas'ı işaretle. Tamam, anladım."

"Ve arabayı annenin evine götür, orada kal."

"Annemlerde kal." Şimdi kaşlarını çattı. "Orada kal... Nasıl olur?"

"Seninle ve annenle konuşmak istiyorum. Size gelebilirim. Böylesi daha kolay olacak. Bunu yapacak mısın?"

"Tabii, neden olmasın? Seninle temasa geçerim, annene git. Ben hallederim! Sanırım şimdi kusmam gerek, yarın görüşürüz!"

Eve oturmuş, bağlantısındaki boş ekrana bakıyordu.

Roarke ona, "Sabah onunla her zaman bağlantı kurabilirsin, orada saatin üç saat erken olduğunu unutma," diye hatırlattı. "Akşamdan kalmaya biraz acıyın ve medeni olun. Bizim saatimizle öğlene kadar bekle."

Bir başka gök gürültüsü üzerine Eve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Dört saatlik uykudan sonra nasıl böyle görünebiliyorsun? Daha az mı?"

"Temiz
yaşam." "Ne
zamandan
beri?"

Onu öpmek için yatağın etrafına geldi. "Uyumaya devam et. Kolaylıkla iki saat daha kazanabilirsiniz."

Onu tekrar öptü, sonra onu ve kediye yanında bıraktı.

"Uyumaya devam et," diye mırıldandı ve tekrar uyumak için arkasına yaslandı.

gök gürlerken Taylor ile konuşmaya devam etti. "Bütün bunlardan sonra ve bu gürültüde kim uyuyabilir ki?"

Görünüşe göre yapabiliyordu, çünkü bir sonraki bildiği şey saatin altı-on beş olduğuydu ve Roarke elinde stok raporları ve tabletiyle kahve içiyordu.

"Daha iyi hissediyor
musun?" diye sordu ona.

"Kahveden sonra iyi
olacağım."

Önce bir duş aldı, sonra da doğruca dolabına gitti.

"Hâlâ Ağustos ayındayız," dedi Roarke ona, "ama fırtına sıcaklığı biraz düşürdü ve bu yüzden daha taze olacak."

"Harika."

İki gün üst üste tamamen siyah giyemeyeceğini bildiğinden, haki pantolon ve içinden lacivert geçen taba

renge bir ceket aldı, bu da lacivert bir atleti kapmasını kolaylaştırdı.

Roarke kahvaltı için ne seçtiyse onun yanına geldi.

Oturup biraz daha kahve doldururken ona "İyi seçim," dedi.

"Güzel seçim," diye yineledi kadın, adam pastırmanın, kabarık çırpılmış yumurtanın ve altın rengi mücverin üstündeki kubbeleri kaldırdığında. "Öğleden önce biraz daha sondaj yapmak ve Mira'ya danışmak istiyorum."

"İyi odaklandınız, değil mi Teğmen?"

"Onlar. Arnez ve Robards yüzünden bu lanet çamurdan kurtuldum. Tek yapmam gereken nedenini bulmak ve bunu kanıtlamak. Onları kutuya sokmalıyım."

Roarke her zaman umutlu olan Galahad'a uyarı parmağını doğrulturken o da yemeğini yedi.

"Onun üzerinde yuvarlanmayacak. Mecbur kalırsa tek başına yapar. Ama ağızından yeterince kaçırabilir. O bir katil değil." "Ama yine de öldürdü."

"Bahse girerim o parlak zırhlı şövalyeler, genç kızı korumak için birinin kafasını kestiklerinde katil olduklarını düşünmemişlerdir. İşler böyle yürüyecekse bu şekilde oynayabilirim. Ama bana nedeni lazım."

"Ve umarım Noy'un dul eşi ve kızı bunu size verebilir."

"İşte orada. Belki de Noy'a karşı bir şeyler hissediyordu, yaşlı erkeklere gidiyordu."

"Bu oldukça büyük bir yaş farkı olurdu."

"Evet, ama olur böyle şeyler. Güçlüydü ve bu baştan çıkarıcı olabilir. Daha çok oğlu için bir şey. Taylor o zamanlar özel bir kız arkadaşı olmadığını söyledi ama belki de bunu gizli tuttular. Ya da Taylor onu özel biri olarak görmüyordu ama o görüyordu."

Omuz silkti, biraz daha yedi. "Ben bulurum."

"Bunu yaptığınızda bana haber vererseniz memnun olurum. Kendimi yatırım yapmış buluyorum."

"Başından beri çok fazla zaman harcadın, bu yüzden evet, sana haber vereceğim."

Ayağa kalktı ve silah kayışını taktı. "Başlamak istiyorum. Brice Noy'un eski öğretmenlerinden, sınıf arkadaşlarından bazılarını buldum -ya da belki de bulmuşumdur-. Yolumun üzerindeki birkaç kişiyle temas kurmaya çalışacağım."

"Arnez ve Robards neye başladıklarını ya da ne kadar sert düşeceklerini bilmiyorlar. Size şans dilemek isterdim ama şansın bununla bir ilgisi yok." Onu öpmek için ayağa kalktı. "Beni etiketleyin ve bu arada polisime göz kulak olun."

"Bir üniversite profesörü ve eski bir lise münazara kulübü üyesiyle konuşmayı umuyorum. Bana yumruk atacıklarını sanmıyorum ama atarlarsa engellerim."

Cebindeki düğmeyle oynayarak onun gidişini izledi. Ve eve yaralanmadan ve kanı akmadan dönmesini umdum.

Eve dışarı çıktı, arabasına bindi ve potansiyel iki görüşmeciyi evde yakalayacak kadar erken yola çıktığını hesapladı.

Profesör Elaine Gleason Yukarı Batı Yakası'nda, geniş pencereleri olan eski, pembe tuğlalı bir binada yaşıyordu. Sivri kulaklı, kare çeneli kahverengi bir köpekle bir köpek gezdiricisi geçiyordu. Köpek sanki şehrin sahibiymiş gibi kasıla kasıla yürüyordu. Küçük bir tank büyüklüğünde benekli bir köpek ona doğru dörtnala koşarken, gezdiricisi de ona yetişmek için koşuyordu.

Eve çirkin bir savaş bekliyordu.

Tank Dog durdu ve Pointy-Ears'ı diliyle öpücöklere boğdu. Pointy-Ears bunları hakkı olarak kabul ederken, ilgili yürüyüşçüler gülümsedi ve cıvıladı.

Eve, binanın girişine doğru yürürken köpeklerin kendisi için bir gizem olarak kaldığını düşündü.

İçeride, merdivenlerden üçüncü kata çıktı. Gleason apartmanının ziline bir adam cevap verdi. Ellili yaşlarının ortasında, mavi bir gömlek ve yıpranmış bir kot pantolon giymiş olan bu adamın kafasında kırılmış kahverengi saçlar ve kapüşonlu kahverengi gözler vardı.

"Günaydın." Sesi Eve'e sahnede spot ışıkları altında şiir okuyan birini düşündürdü. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Teğmen Dallas, NYPsD." Rozetini uzattı. "Profesör Gleason ile konuşmak istiyorum."

Ona gülümsedi. "Hangisi?"

"Profesör Elaine Gleason."

"Ah, suç ortağımı istiyorsunuz. Muhtemelen polise suç hakkında şaka yapmamalıyım. Elaine!" O şiir gibi sesini yükseltti. "Polis kapıda. İçeri gelin, Komiser. Bir sorun mu var?"

"Hayır, efendim. Profesör Gleason ile birkaç yıl önce ders verdiği biri hakkında konuşmak istiyorum."

"Oturun. Muhtemelen kulaklık takıyordur. Gidip onu getireyim."

Geçtiği kapının iki yanında raflar vardı. Raflar kitaplarla doluydu - onlarca ve düzinelerce gerçek kitap.

Roarke buna bayılırdı.

Çok sayıda oturma yeri olan mobilyalar eski görünüyordu. Eski antika değil, sadece mekana iyi yerleşmiş ve iyi kullanılmış.

Burada konuşmalar oluyor, diye düşündü, düzenlemeyi incelerken. Bir sürü konuşma.

Kitapların, rahat mobilyaların arasında çerçeveli fotoğraflar vardı. Hem de bir sürü.

Elaine Gleason kocasıyla birlikte dışarı çıktı. Bol bir pamuklu pantolon ve bol bir tişört giymişti ve kahverengi saçlarını dağınık bir kuyruk şeklinde arkaya atmıştı.

"Özür dilerim, ben- Oh Pete aşkına, Henry! Bana Eve Dallas olduğunu söylememiştin." Elini uzatarak çıplak ayaklarıyla öne doğru yürüdü. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Henry, Teğmen Dallas. İcove Gündemi."

Boş boş baktı, sonra gözlerini kırıştırdı. "Ah, evet, elbette. Ben bir araya getirmedim."

"New York Üniversitesi'nde ceza hukuku dersi veriyorum, dolayısıyla doğal olarak bazı davalarınızı takip ettim. Ayrıca bir öğrenci kitap kulübü yönetiyorum - Suç ve Ceza. Geçen yıl Nadine Furst'un kitabını okumuştuk. Güz dönemindeki ilk okumamız için yeni kitabını planladım. Sizi konuk konuşmacı olarak çağırmayı çok isterim."

"Ah-"

"Bu konuda daha sonra başının etini yerim. Lütfen, otur."

"Kahve yapayım mı?"

"Ben iyi." Eve söyledi Henry. "I olmaz tutmak sen Uzun.

Profesör Gleason."

"Yap o Elaine- Profesör olabilir olmak kafa karıştırıcı."

"Elaine-"

"Henry ve ben çocuklarımızla birlikte Kuzey Carolina sahillerinde geçirdiğimiz iki haftadan yeni döndük. Bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum ve Yüzbaşı Martin Greenleaf cinayetini okudum. Bu konuda önceliklisiniz, değil mi?"

"Evet."

"Sanırım bu konuyla ilgili ve bana Brice Noy hakkında soru sormak istiyorsunuz."

"Biliyorum." Eve bunun işleri hızlandırdığını düşündü. "Onu hatırlıyorsun."

"Evet. Mükemmel bir öğrenci. Zeki, araştırmacı. On yıla yakın bir süre sonra onu sadece bu yönüyle hatırlamayabilirdim. Ama babasının düşüşü ve intiharı, sonra Brice'ınki. Evet, onu çok iyi hatırlıyorum. Ondan bahsettiğimi hatırlıyor musun, Henry?"

"Artık biliyorum."

"Babasının ölümünden sonra asla eskisi gibi olmadı. Öfkeli, düşünceli. Dersleri kaçırmaya başladı."

"Onunla bir kez danışmanlık almak hakkında konuştum. Bana hazır olmadığını söylercesine düşüneceğini söyledi. Babası dışında herkesi suçladı."

"Kaptan Greenleaf?"

"Okuduğumda ismi bu yüzden tanıdım. Brice onunla danışmanlık hakkında konuştuğumda ondan bahsetti. Ama kısa bir süre için kendini toparladı. Derslere devamlılığı ve notları düzeldi. Bu bir görev gibi görünüyordu - sadece bursunu korumak için değil, bir şeyler kanıtlamak için."

Ellerini kaldırdı. "Sonra kendi canına kıydı. On dokuz yaşındaydı, değil mi? Ya da yirmi."

"On dokuz. Yakın arkadaşları, özellikle de belirli bir kız arkadaşı olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Arkadaşlar, evet. Trajediden önce çok sayıda arkadaşı olduğunu söyleyebilirim. Sosyal biriydi, çok cana yakındı. Kardeşlik kardeşleri, kitap kulübü, diğer ilgi alanları. Belirli bir kıza gelince, hatırladığım yok. Bana öyle geliyor ki kendini bir kıza bağlamamıştı."

Eve 'link'ini çıkarıp Arnez'in fotoğrafını gösterdi. "Onu hatırlıyor musun?"

Elaine uzun ve dikkatli bir bakış attı. "Çarpıcı biri, kolay unutulacak bir yüz değil. Hayır, üzgünüm, onu hatırlamıyorum."

Robards'a doğru kaydı.

"Hayır. Bana tanıdık gelmiyor."

"Kendini toparladığını söylemişsiniz. İntiharından önce olan ya da değişen herhangi bir olay hatırlıyor musunuz?"

"Maalesef bilmiyorum. Notlarını yükseltmeye kararlı görünüyordu ama eskisi gibi sosyal ve ilgili bir öğrenci değildi. Mesafeli diyebilirim. Odaklanmış ama mesafeli."

"Pekâlâ. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." "Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim."

"Bana onun hakkında daha net bir resim verdin. Bu her zaman yardımcı olur."

Bir sonrakine geçti.

Münazara kulübündeki arkadaşı onu hatırlıyordu ama profesör gibi belirli bir kız yoktu. Arnez ya da Robards'ı da tanıımıyordu.

Saate baktı, Taylor ve annesi inmeden önce beklemesi gereken saatler olduğu için kendini sinirli buldu.

Şansını denedi ve Merkez'e ulaştığında kendi ofisi yerine Mira'nın ofisine gitti.

Ejderha kapıda durdu.

Dudaklarını büzdü. "İyileşmiş görünüyorsunuz, Teğmen." "Evet, iyiyim. On dakikaya ihtiyacım var."

"Dr. Mira'nın bir programı olduğundan sürekli olarak habersiz görünüyorsunuz."

"Etrafımızda cinayet ve kargaşa yaşandığından sürekli olarak habersiz görünüyorsunuz."

"Hiç de değil," dedi yönetici eşit bir şekilde. "Kargaşaya gelince, doktor şu anda eski dedektif Lansing ile mahkeme kararıyla psikiyatrik değerlendirmesini konuşuyor."

"Ne zaman olursa olsun onluğu alacağım."

"Bu Lansing ve onun size ve Dedektif Baxter'a saldırısıyla mı ilgili?"

Yalan söyleyebilir, diye düşündü Eve, ama ejderhaların yalanları anladığını hissediyordu. "Hayır, doğrudan değil. Greenleaf soruşturmasıyla ilgili. Bakın, yerde yatan bir kaptan ve morgda değil de hastanede olduğu için şanslı olan bir oğlu var. Beş dakika sürer."

"Dr. Mira'ya haber veririm."

Bununla sıkışıp kalan Eve, Homicide'a doğru kaymaya başladı. En azından Jenkinson'ın kravatu tarafından patlatılmadı.

"Birini yakaladılar," dedi Baxter ona. "Yaklaşık yarım saat önce. Yardım istersen Trueheart ve ben hâlâ buradayız."

"Ofisim," dedi. "Peabody."

"Hepimiz oraya sığacak mıyız?"

Baxter'ın sorusunu duymazdan gelerek yoluna devam etti. Önce kahve geldi.

Üç kişi içeri girdiğinde klimayı işaret etti.

"Çabuk olun. Baş şüpheliler." Arnez ve Robards'ın resimlerini tahtasına yapıştırdı. Onlar kahve içerken, o da hazırladı.

"Farklı okullar." Baxter omuz silkti. "Farklı okullara giden bir sürü tatlı genç kızla çıktım. Peki ya sen?"

Trueheart omuz silkmekten çok omuzlarını kamburlaştırdı. "Pek sayılmaz. Lisedeyken pek kimseyle çıkmadım."

"Geç çiçek açanlar hala çiçek açar. Kızlarla tanışmanın bir sürü başka yolu var."

"Ne gibi?" Eve sordu.

"Toplum merkezleri, sinemalar, oyun salonları, pizzacılar. Devam edebilirim."

"Lütfen yapmayın. Sadece tanışmadılar. Ona, aileye, babasına yatırım yaptı. Ya biri ya da hepsi

Üç. Şimdiye kadar onları birbirine bağlamadık. Ama bağlantı var, bağlantı var."

Trueheart, "Kaptan Greenleaf'i öldürmesi ve oğlunu almaya çalışması için oldukça güçlü olması gerekir," diye yorum yaptı.

"Bu doğru. Ve yaklaşık bir yıl içinde Greenleaf'lerle güçlü bir bağlantı kurmayı başardı. Kendini nasıl tanıtacağını biliyor diyeceğim. Peabody ve ben bu öğleden sonra Noy'un kızıyla yeniden görüşeceğiz ve annesiyle de röportaj yapacağız. Bu arada Brice Noy'un birkaç öğretmenin ve öğrenci arkadaşının isimlerini ve bağlantılarını aldım."

"Biraz alabiliriz," dedi Baxter ona.

"Bu sabah gelirken iki kişinin üstünü çizdim. İkisi de onu sosyal, zeki, ilgi çekici ve meşgul olarak tanımladı. Belirli bir kız yok, ciddi bir ilişkisi yok. Ve ikisi de Arnez ya da Robards'ı tanı mıyordu."

Tekrar tahtaya baktı. "Birisi bulacak. Onunla ilgili resmi doldurmaya devam edeceğiz, intiharını neyin tetiklediğini bilen var mı öğreneceğiz. Ve onlara Arnez ve Robards'ı gösterelim.

"Birini yakalarsan," diye ekledi, "kalanı bize geri ver. Size isimleri göndereceğim."

"Anladık. Bilgine, Loo," diye ekledi Baxter, "Mira bu sabah Lansing'in psikolojik değerlendirmesini yapıyor."

"Duydum. Sen nasıl duydun?"

"Jenkinson."

Elbette, diye düşündü Eve. "Oradan uzak duralım."

"Memnuniyetle." Baxter Trueheart'ın omzuna vurdu. "Hadi gidelim, kardeşim."

"Listede hiç kız öğrenci var mı?" Peabody onlar gittikten sonra sordu.

"Evet, biraz."

"Oradan başlamalıyız. Bir kız, kendi yakınlaştığı ya da yakınlaşmak istediği bir erkeğe yakınlaşıyorsa, başka bir kız fark etme olasılığı daha yüksektir."

"Bu bir puan. Bana beş ver, sonra biz de bineriz."

Listeyi böldü, kendisinin ve Peabody'ninkinde kadınlara ağırlık verdi. Saati kontrol etti. Roarke'a göre Taylor Noy'a bir hatırlatma göndermek için hâlâ çok erkendi.

Sabahı eleyerek geçirdi ve belki de kalçasında afyonla kaplanmış gibi başparmağını emen bir bebeği olan bir kadından bir tane aldı.

"Belki hayırdan iyidir."

Arabaya döndüğünde Eve başını salladı. "Bir ihtimal mahkemede hiçbir şey ifade etmez. Bir olasılık bize geçerli bir sebep vermez. Geri dönüp bunları yazacağız. Bu hatırlatmayı Taylor Noy'a şimdi gönderebilirim."

Peabody, "Vegas'ta evlenmek istemezdim," diye yorum yaptı. "Yani, eğlenceli olabilir ama ben büyük bir olay istiyorum. Senin yaşadığın gibi."

"Sanırım bu büyük bir patlamaydı."

"Ve çok, çok güzel. Bunu yapmaya karar verdiğimizde, harika bir elbise, milyonlarca çiçek ve herkesin orada olmasını istiyorum. Belki Carmichael şarkı söyler."

"Boruları var." Eve başını çevirdi. "Sen-"

"Hayır. Hayır, henüz değil. Yani, Büyük Ev Projemiz var, Mavis'in İki Numarası'ndan sonra yerleşiyoruz. Her neyse, şu anda bulunduğumuz yeri seviyorum. İkimiz de seviyoruz. O yüzden orada kalabiliriz.

"Ve her neyse, belki de bir destek alıyorum. Arnez'i gerçekten tanıdığını düşünüyor gibiydi. Sadece tam olarak teşhis edemedi."

"Ve Arnez'in avukatı, zekâmızın onu çalıştığı mağazalardan birinde alışveriş yaparken tanımış olabileceğini söylediğinde, sıfıra geri döndük."

Ofisinde Taylor Noy'a bir hatırlatma gönderdi ve yanıt olarak bir başparmak yukarı emoji aldı. Röportajları yazmaya başladı ve tanıdık topuklu ayakkabı tıkırtısını duydu.

Mira kapıya varmadan önce ayağa kalktı. "Bana gelmeni beklemiyordum."

Mira kapıyı kapattı. "Biraz zaman istedim. Lansing ile yaptığım görüşme hakkında size özel bir şey söyleyemem. Ben sadece

daha ciddi bir şekilde yaralanmadığınız için çok memnun olduğumu söylemek istiyorum."

"Pekala."

Mira ona donuk donuk baktı. "Çok memnun oldum Eve." "Anladım. Biraz çay ister misin?"

"Teşekkürler, ama gerçekten sadece birkaç dakikam var. Benimle soruşturma hakkında konuşmak istemişsiniz."

"Bu ikisi." Tahtaya vurdu. "Greenleaf'i öldürdüler ve oğlunu almaya çalıştılar. Şu anda neden yaptıklarını söyleyemem. Ama neden bildiğimi söyleyebilirim. Bunu yaptığımda, bu konuda delikler açabilir ya da vardığım sonuçların geçerli olup olmadığını söyleyebilirsiniz."

"Belki o çayı içerim. Hayır, ben alırım. Anlat bana." Eve her şeyi dikkatlice, madde madde sıraladı.

"Bu Noy intiharlarının bir aynası. Baba için bir silah, oğul içinse bir ip -ve aynı türden bir ip-."

Dört olayla ilgili yan yana çekilmiş olay yeri fotoğraflarını gösterdi.

"Birinin bu detayları bilmesi gerekiyordu. Her iki Noy olayına da erişimi olmalı ya da bilen birinden bilgi almış olmalı."

Mira başını salladı. "Katılıyorum."

"Kaptanın evindeki pencereyi ve kızının evindeki güvenliği nerede ve nasıl devre dışı bırakacaklarını bilmeleri gerekiyordu. Çocuğun 'link'ini kaldırmak için evin içinde olmak zorundaydılar. Oyun odasını kullandı. Ben'in orada bir yatak odası yoktu - onun yeri değildi - ama çocuklarıyla ve kardeşleriyle o odada vakit geçirirdi."

Tahtasına tekrar vurdu. "Bu ikisi uygun. Her iki konuta da erişim, her iki konut ve aile rutinleri hakkında bilgi. Güven oluşturmuşlar. Çocuğun alt katta olduğunu ve babanın mesaja yanıt olarak yukarı çıkacağını biliyorlardı. Aşağı inmeden çıkış yolunu biliyorlardı."

Eve tıslayarak nefes verdi. "Ve bunu onun yüzünde gördüm. Kaptanın evine gittiğinde gördüm."

"İyi bir dava oluşturdun."

"Bunun önemli bir parçası eksik. Onu bulacağım."

Mira panoya doğru yürüdü. "Göz kamaştırıcı." "Herkes öyle diyor."

"Ortada bir baba yok, bekar bir anne ev dışında çalışıyor ve bu işte ilerlemek için okula geri dönüyor. Uzun çalışma saatleri. Kardeş yok, sınırlı bir aile hayatı."

"Aile fotoğrafı yok. Hiç yok."

"Mmm. Öyle demiştin. Sonra, görünüşe göre mutlu, sevgi dolu bir ailesi olan yakışıklı çocuk. Çekici olurdu. Hırslı bir kadın, hedeflerine ulaşmak için çalışmaya istekli. Yakışıklı çocuk, aile, başka bir hırs olabilir. Eğer haklıysanız, bu hedefe ulaşmak için ne kadar çalıştığını, ancak bunun elinden alındığını bilmek ilginç olurdu."

Mira çay fincanını yere bıraktı. "Bu geçerli bir teori ve her ne kadar boşluklar ve çözülmemiş uçlar olsa da bu teoride delikler açmayacağım. Ama o temel parçaya ihtiyacınız var."

"Ben bakarım."

Eve'e döndü. "Yüzünüze bakılırsa, Roarke'ın size uygun bir tedavi uyguladığını varsayıyorum."

"Evet." Eve içgüdüsel olarak bir elini göğsünün üzerine koydu. "Her yerde. Her şey yolunda."

"Bu şekilde devam edelim. Geri dönmek zorundayım. Noy'un dul eşi ve kızıyla görüştükten sonra ne bulduğunuzu bana bildirin. Louis ve Brice Noy'un intiharlarını yansıtmak için gereken ayrıntıları kesinlikle biliyorlar."

Mira gittiğinde Eve iki saatten az zaman kaldığını düşündü. Görüşmeleri yazıp Long Island'a gitmek için yeterli zaman.

Kadın çalışma odasına gittiğinde, Baxter masasında oturuyordu.

"Vuruş yok, LT-bir çeşit belki emin değilim."

"Jenkinson ve Reineke?"

"Görüşme A'ya birini çekti."

"Pekâlâ. Sahadayız. Benimle gel Peabody."

"Bir helikopter alabileceğini düşünüyordum." Umut yaşadı. "Yol zamanından tasarruf et."

"Onu sürmek için zamanımız var."

Bir umut öldü; bir başkası doğdu.

"Belki biraz zaman alacağı için size Büyük Ev Projesi'ndeki ilerlemelerden bahsetmek için beş dakikanızı ayırabilirim."

"Az önce oradaydım."

"İşler gerçekten yolunda gidiyor."

Biraz zaman alacağı için Eve onun saçmalamasına izin vermeye karar verdi. Yarım kulakla dinleyip işin özünü anlayabilirdi. Ve işin özünü kavrarken, West Islip'te başarısız olurlarsa ne yapacağını düşünebilirdi.

Queens'e gidip Robards'ı yalnız yakalayın. Koruyucu içgüdülerini, onlara takılıp düşene kadar çek. Arama emri çıkartmak için yeterli miktara ihtiyacı vardı. O dairede Arnez'i Noy'a bağlayacak bir şey bulacaktı. Derin kişisel bağlar, hatıralar sakladın.

"Ne düşünüyorsun?" Peabody ona sordu.

Eve kendine GHP'yi hatırlattı. "Sanırım bit pazarlarında bir şeyler bulmaya devam edersen, kendi pazarını açmak zorunda kalacaksın."

"Çok fazla alan var." Peabody bu düşünce üzerine iç çekti.

Eve birkaç kez helikoptere olan itirazını gözden geçirdi, ancak her şeyi göz önünde bulundurarak iyi zaman geçirdiler.

Süslü evler, diye not etti, çoğu güzel su manzaralı. Bu manzaranın tadını çıkaran pek çok golf kulübü tipi olduğunu hayal etti. Özel servis tipleri.

Bir polisle evli olmaktan çok farklı, hatta rüşvet ve haraçtan bolca pay almış biriyle.

Uzun asfalt yola girdiğinde, eski dulun şimdiki evinin gösterişli olduğunu düşündü. Ağırbaşlı, süslü, tamamen beyaz, pencerelerde siyah panjurlar, çift siyah kapılar. Uzun, yapraklı ağaçların bulunduğu düz, yeşil bir çimenliğin üzerinde duruyordu.

Ve söyleyebildiği kadarıyla, suya doğru uzanan daha düz bir çimenliğe sırtını dayamıştı.

"Bizimkini daha

çok seviyorum."

"Ne?"

"Düşünüyordum da, bu gerçekten güzel bir ev, geleneksel, bakımlı. Ama bizimkini daha çok sevdim. Daha kişilikli. Mutfacı nasıl acaba?"

"Peabody."

"Sormayacağım."

Arabadan indiklerinde bile, şık siyah bir limuzin yanaştı.

Taylor arkadan fırladı. "Bizi burada yendiniz."

"Trafikte şansım yaver gitti."

"Öncelikle, dün gece sarhoşken yaptığım gevezelikler için özür dilerim. Oldukça sert bir kutlama yaptık."

"Anlaşılır bir şekilde."

"Vegas'a hiç gitmedim, ne yolculuk ama! Hiç kumar oynamadım. O 1600 doları barbutta kazandım, Tanrı bilir nasıl. Sonra bugün yola çıkmadan önce düşündüm ki, lanet olsun, yüz dolarını şu kumar makinesine koyacağım. Ve beş bin dolar kazandım!"

Başını geriye attı ve gökyüzüne doğru güldü.

"Buna inanabiliyor musun? Sanırım tüm şansımı kullandım, bu yüzden bir daha asla kumar oynamayacağım."

"Anne, bu Teğmen Dallas ve Dedektif-özür dilerim, unuttum."

"Peabody."

"Annem, Ella Rosen, kocası, Cal."

Uzun boylu, atletik olarak zayıf bir yapısı, yakışıklı, ham kemikli bir yüzü vardı. Koyu renk saçlarının şakaklarında gri dokunuşlar vardı.

"Umarım sizi fazla bekletmemişizdir." Cal elini uzattı.

"Daha yeni geldim."

"Hadi içeri girelim." Cal bir elini Ella'nın koluna koydu ve rahatlatmak istercesine ovuşturdu.

"Size ne söyleyebileceğimi bilmiyorum," diye başladı Ella. "Kaptan Greenleaf'i yıllardır görmedim ya da onunla konuşmadım ve o zaman bile..."

"Fazla vaktinizi almamaya çalışacağız."

Eve, yüksek tavanlı, geniş ve havadar bir yaşam alanına açılan geniş ve havadar girişten içeri adımını attı.

Koyu gri sıvalı şömine iki kat yükseliyordu.

Mobilyalar rüya gibi maviler ve yeşiller içindeydi -belki de, diye düşündü Eve, ağaçları ve suyu yansıtmak için. Zevkli, mermer zeminlere kadar.

"Lütfen oturun. Size içecek bir şeyler getireyim mi?" Cal teklif etti.

"Biz iyiyiz, teşekkürler."

"Kalmamın bir sakıncası var mı? Ella biraz gergin."

"Sorun değil. Gergin olmanıza gerek yok, Bayan. Rosen."

"Bu bir sorgulama değil anne." Üçü bir kanepeye otururken Taylor onun elini tuttu. "Sadece konuşuyoruz."

Peabody, "Geçmişten bahsetmek zor," diye araya girdi. "Bunu yapmak zorunda kaldığımız için üzgünüm."

"Anlıyorum. Yüzbaşı Greenleaf için çok üzgünüm, ailesi için üzgünüm. Onu asla suçlamadım. Nasıl suçlayabilirim ki?"

"Bayan Rosen, Kaptan'ın cinayetine karıştığınıza inanmıyoruz. Yakında duyacaksınız. Birisi dün öğleden sonra oğlunu öldürmeye çalıştı. Büyük oğlunu."

"Aman Tanrım. Bu korkunç bir şey. Akıl almaz bir şey." "Asılarak."

Kadının beti benzi attı ve kocasının elini tutarken eli titredi. "Brice gibi."

"Evet. Birinin Kaptan Noy'un intiharını taklit ettiğini ve ardından oğlunuzun intiharını taklit etmeye çalıştığını düşünüyoruz."

"Ama bunu kim yapar ki? Bu delilik. Lou'nun emrindeki insanlardan biri mi? Onlardan hiçbirisiyle temasım olmadı. Lou'nun yaptığı şey... belki de ben aptaldım."

Cal ona, "Kes şunu," dedi.

"En ufak bir fikrim bile yoktu, ta ki... O gece bana ne yaptığını, yapmakta olduğunu ve neler olabileceğini anlatana kadar. Bunu haklı çıkarmaya çalıştı. Bunu benim için, çocuklarımız için yapmıştı. Ailemiz için."

Acılar, eski acılar gözlerini gölgeledi. "Lou kendini ailemize adamıştı, yani belki bu kısmen doğrudu. Ama aynı zamanda kısmen de yalandı. Kendimi kaybettim. Ona bakamadım bile. Ve birkaç gece sonra... Tanrım, Taylor onu buldu. Benim küçük kızım. Çığlık sesini asla unutmayacağım."

Keskin bir nefes aldı. "Ve onu bu şoka maruz bıraktığı için asla affetmeyeceğim. Son seçimi için evimizi kullandığı için."

"Bunu atlattık, anne." Taylor nazikçe annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Bunu atlattık ve iyiyiz."

"Bayan Rosen, dosyaya göre evde kilitli üç silah daha bulmuşlar. Başka bir yerde daha olup olmadığını biliyor musunuz?"

Ella başını salladı, içini çekti. "Onlara sahip olduğunu bilmiyordum. Ayrı hesaplardan, kasadaki paradan haberim yoktu. Lou hakkında bu kadar çok şey bilmiyordum."

"Peki ya Brice?"

"Oğlumu tanıyordum. O da babasının yaptıklarından benim kadar habersizdi. Ama ... Lou'nun yaptığı için yanlış olduğunu kabullenemiyordu. Babasına tapardı. Onun yaptıklarını kabullenemedi, bu yüzden başkaları suçlandı. Ama o gitti, Komiser. Dokuz yıl önce gitti."

Bölüm Yirmi İki

"Babası, siz ve kız kardeşi dışında kime yakındı?"

"Brice'ın çok fazla arkadaşı vardı. Onları çok kolay edindi. Sonra, kendini onlardan ya da çoğundan kopardı. Çok kızgındı."

"Kız arkadaş mı?"

Biraz gülümsedi. "Onda da bir sürü vardı. Babası ona demiş ki: Bir kız hakkında ciddileşme. Onlardan zevk almalısın -saygı duy ama zevk al. Önünde eğitimin ve kariyerin var. Kendini kanıtla, sonra doğru kızla ciddi olmayı düşün."

"O her zaman babasının sözünü dinlerdi."

"Birileriyle çıkmayı severdi," dedi Taylor. "Yakışıklı biriyle -ki yakışıklıları bulabiliyordu- çıkıyordu ama hiçbirisiyle birkaç kereden fazla çıkmıyordu. Her şeyi ciddiye aldığını söylemek istiyorum. Notlarını, yönünü."

"O yaptı." Ella odanın diğer ucuna baktı ve Eve'in daha önce fark ettiği gibi, bir grup fotoğrafın arasında kayıp oğlu da vardı.

"Lou ve ben onunla çok gurur duyuyorduk."

"Belki de ciddiye almadığı halde ciddiye almak isteyen biri."

"Brice nasıl oynayacağını biliyordu. Bunu ben bile görebiliyordum." Taylor omuz silkti. "Olayı hafif tuttu çünkü öyle olmasını istiyordu. Bir kızın ona takılıp kalmasına izin vermemeye dikkat ederdi."

"Şey... Ellie." Taylor gülünce Ella başını salladı. "Ona büyük bir aşk besliyordu."

"Sanırım, belki. Ama bunu teşvik etmedi."

"Ellie?" Eve ping sesini duydu.

"Onun başıboşlarından biri - ya da öyle başladı. Bana Noel hediyesi alırken onunla tanışmış. Sohbet etmeye başladılar. Ella, Ellie. Lou arada bir bana Ellie diye seslenirdi ve görünüşe göre bu bir sohbet başlatıcısıydı. Brice sonunda onu eve yemeğe getirdi."

"Çok fazla," diye ekledi Taylor.

"Evet, ama arkadaşça bir şekilde. O ve baban gerçekten çok iyi anlaşıyorlardı. Tatlı bir kızdı ve sanırım yalnızdı. Hatırladığım kadarıyla tek çocuktu, evde babası yoktu ve annesi uzun saatler çalışıyordu. Sanırım bir süre için ailenin fahri bir üyesi gibiydi."

"Bana ilk yaz işimi ayarladı. Buna minnettarım. Ama o ve Brice arasında hiçbir zaman bir şey olmadı. Gerçekten başka birini düşünemiyorum-"

Eve 'link'ini kaldırdığında sözünü kesti. "Bu kadını tanıyor musun?"

"Evet. Bu o. Bu Ellie. Değil mi anne?" "Evet. Evet, ama anlamıyorum. I..."

"Tam adını biliyor musun?" "Ah..."

"Arnez," diye ekledi Taylor ve gözleri buz kesti. "Sanırım Elsa ya da Elva'ydı ama soyadı Arnez'di. O yaz onunla yarı zamanlı çalışmıştım." Göğsünün üzerinde isim etiketinin olması gereken yere dokundu. "Ellie Arnez. Bunu o mu yaptı?"

"O şüpheli bir kişi. Onu en son ne zaman gördünüz ya da konuştunuz?"

"Cal."

"Sana biraz su getireceğim. Tamam, tatlım. Sen burada Taylor'la otur."

"Ben de biraz kullanabilirim, Cal. Teşekkürler. Bir süre irtibatı koparmadı," diye devam etti Taylor. "Çoğu kişi gibi biz de bunu takdir ettik."

Brice'ın arkadaşları geri adım attı ya da çoğuyla ilişkisini kesti. Çok çirkindi."

"O aylar boyunca Brice'ın yanından ayrılmadı. Bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm. Konuşabileceği biri vardı. Öldüğünde yıkılmıştı. Aslında bu onu teselli etmeme yardımcı oldu. Zaman geçse de irtibatı koparmadı. Uğradı ya da beni 'link'ten aradı. Brice ve onun ne yaptığı hakkında konuşurduk. Okul, iş. Anneler Günü'nde bana hep çiçek gönderirdi. Şimdi düşünüyorum da, geçen yıl hariç."

"Yeniden evlendiniz ve buraya taşındınız."

"Evet. Evet. Aylardır ondan haber almadım. Sanırım neredeyse bir yıldır."

"Düğününüze geldi mi?" Peabody merak etti. "Oh, hayır.

Hem Cal'in hem de onun ikinci kez

Ben. Burada, evde küçük bir tören yaptık, sadece ailemiz ve en yakın birkaç arkadaşımız vardı. Onu davet etmedim. Dürüst olmak gerekirse davet etmeyi düşünmezdim."

Eve onlara Robards'ın fotoğrafını gösterdi.

"Hayır, onu tanıyamadım. Taylor, sen tanıyor musun?"

"Hayır. Ellie ve ben Brice'la ya da onun babamızla olduğu gibi anlaşımadık. Daha büyüktü ve sporla ilgilenmiyordu. Brice evde olmasa bile gelip babamla oturup konuşmasını tuhaf buluyordum. Bunu Brice'a söyledim, o da onu rahat bırakmamı söyledi. Evde ne kadar zor günler geçirdiğini. Ama her zaman çok güzel kıyafetleri vardı. Brice'ı mezuniyet balosuna davet etmişti."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandı Ella. "Onu aldı tabii ki." "Ve ben bunun garip olduğunu söylediğimde, bana onun hiç arkadaşı yok, gerçekten yok. Zavallı arkadaşsız, babasız kız. O zamanlar bunu görememiştim."

Yüzü sert ve sabit olan Taylor, Eve'e baktı. "Onu o zaman görmedim. Onu şimdi görüyorum.

"Babam bazen ona para verirdi." Ella ona döndü. "Öyle mi yapardı?"

"Bir kez gördüm ve nedenini sorduğumda babam bazen biraz daha fazlasına ihtiyacın olduğunu söyledi. Ve söylememeliyim ki

sana ya da Brice'a hiçbir şey söylemedim. Ben de yapmadım."

"Kaptan Noy hakkındaki soruşturma ortaya çıktığında nasıl tepki verdi?"

"Öfke," dedi Ella hemen. "Tanrım, bütün bunları gerçekten unutmuşum. Teşekkürler Cal." Hâlâ solgun ama daha kararlı olan Ella, Cal'ın uzattığı suyu aldı ve yavaşça yudumladı. "Kanıtları -biz bilmiyorduk- kim dönüştürdüyse ona duyulan öfke, IAB'ye ve özellikle de Kaptan Greenleaf'e duyulan öfke."

"Özellikle kaptandan bahsetti mi?"

"Evet. Evet. Durmadan. Bunu onunla tartışmak istemedim. Hepimizi ayakta tutmak için çok uğraşıyordum ve Tanrım, bu çok acı vericiydi. Bunu kimseyle tartışmak istemedim."

Ella bir elini kocasının yanağına koydu. "Şimdi fark ediyorum ki seninle bu konu hakkında hiç konuşmamışım. Geride kalmasını istedim, ben de geride bıraktım."

"Arkanda."

"Öyle olduğunu düşünmüştüm. Ama Ellie... Lou'nun ölümünden sonraki haftalarda Brice ile bir araya geldi ve birlikte öfkeleniler. Bunu durdurmalıydım. Durdurmalıydım. Ama ben
_"

"Paramparça oldum anne," diye bitirdi Taylor. "Sen paramparça olmuştun.

Ben de öyleydim."

"Sen de öyleydin," diye mırıldandı, sonra Eve'e baktı.

"Oğlunuzun ölümünden sonra verdiği tepki?"

"Keder, paylaşılacak çok fazla keder. Çok gençti, çok ezilmişti."

"Babamı suçlamadı," dedi Taylor.

"Hayır, Lou'yu suçlamadı. Suçlanması gerekenler onun yanında durmayan insanlardı. IAB, Yüzbaşı Greenleaf ve diğer herkes. O da paramparça olmuştu, Teğmen. Lou onun için bir kahramandı ve Brice... Bunu yapabileceğine gerçekten inanmıyorsunuz, hem de bunca zaman sonra."

"Onunla konuşacağız. Bu arada, sizinle temasa geçerse, lütfen burada konuştuklarımızı ona anlatmayın. Ve benimle irtibata geçin."

"Lou'ya tapardı," dedi Ella. "Pek çok kişi severdi."

Dışarıda Eve doğruca arabaya doğru yürüdü. "Gitmemiz gerek."

"Haklıydın. Son brifingden sonra haklı olman gerektiğini biliyordum ama... Haklıydın."

"Müthiş. Baxter'ı etiketleyin. Hâlâ temizlerse Queens'e **gitmelerini** istiyorum."

"Yapabiliriz-"

"Queens'in nerede olduğunu biliyorum Peabody. Arnez'in peşinden gidiyoruz. Biz arama emrini alana kadar Robards'ı takip etmesini söyle."

Kontrol panelinden APA Reo'yla bağlantı kurdu. "İzne ihtiyacım var."

Reo mavi gözlerini kırıştırdı ve yumuşak Güneyli ses tonuyla cevap verdi. "Şaşkın yüzümün buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Bırak da bulayım."

"Hızlı, Reo."

"Koleksiyonumda şok olmuş bir yüz de var. Bu Greenleaf vakası mı?"

"Elva Arnez, Denzel Robards-üst kat komşuları."

Peabody, Baxter'a bilgi verirken Eve dosyayı inceledi.

"Nereye varmak istediğini anlıyorum," diye araya girdi Reo. "Ama-"

"Daha bitirmedim. Az önce Noy'un dul eşi ve kızıyla görüştük. Arnez'i teşhis ettiler - sıkı bir aile dostu, Noy ve özellikle oğluyla yakın bir ilişkisi var. Greenleaf'in bağlantılarını biliyordu, özellikle Noy ve oğlunun öldüğü sırada Greenleaf'in peşindeydi. Ama geçen yıl Greenleaf ve ailesiyle çok samimi olmuş. Noy'u tanıdığından hiç bahsetmedi. Görüşme sırasında da bize bundan hiç bahsetmedi."

Reo bir elini kaldırdı. "Dokuz yıl sonra, doğru mu? Arnez'in hayatına devam etmek istediğini söyleyebiliriz. Bundan bahsetmedi çünkü komşular ve onlardan hoşlandığını fark etti. Malum nedenlerden dolayı sana da söylemedi."

"Ben öyle demiyorum. Söylüyor musun?"

Reo elini kabarık sarı saçlarının arasından geçirdi. "Hayır. Resmin bütününe baktığınızda öyle değil."

"Bana tutuklama emri çıkartın. Birinci cinayet, cinayete teşebbüs, cinayet için komplo. Daireleri, o binadaki ya da diğerlerindeki depolar, kadının ve adamın iş yerleri için arama izni istiyorum. Annesinin evini de ekleyin. Orada saklandıkları bir delik olabilir."

Reo'nun dudakları titreyerek bir nefes verdi. "Ben de bugün işten zamanında çıkabileceğimi düşünüyordum. Patronla konuşacağım, bir yargıçla konuşacağım. Merkezde görüşürüz."

Eve, "Hızlı," diye tekrarladı ve telefonu kapattı.

Peabody ona, "Baxter ve Trueheart Queens'e doğru yola çıktılar," dedi.

"Güzel. Şimdi Mira'yı etiketle, onu bilgilendir." O da Roarke'ü etiketledi.

Yöneticisi Caro ekrana geldi. Mükemmel beyaz saçları sakın ve hoş bir yüzü taçlandırıyor. "Teğmen. Roarke bir toplantıda ve onunla temasa geçip geçmediğinizi öğrenmemi istedi."

"Tamam. Sadece onları getireceğimi söyle. O bilir." "Tabii ki. Sizinle irtibata geçmesini ister misiniz?"

"Hayır. Meşgul olacağım. Teşekkürler."

Eve düşündü, sonra düşündü: Lansing'i siktir et. Ve Nadine'i etiketledi.

Elbette yakasız kırmızı ceketıyla kameralar hazır. "Greenleaf davasını çözmek üzereyim. Ayrıntı yok Nadine, o yüzden sorma. Sadece hazır ol."

"Ben asla değilim."

"Bunu bir hediye olarak kabul edin, Lansing sayesinde."

Nadine cevap veremedi kapandı.

"Onun için endişeleniyor musun? Lansing için mi?"

Peabody ona sordu.

"Endişeliyim, hayır; kızgıyım, evet. Ve bir süre orada kalacağım."

Işıklara ve sirenlere çarptı, dikey konuma geçti ve bir trafik şeridinin üzerinde yükseldi.

Peabody aynı anda hem dua ettiği hem de nefesini tuttuğu için Manhattan'a varana kadar bir daha konuşmadı.

"Bir helikopterin çok daha hızlı olacağından emin değilim. Baxter ve Trueheart garajdalar. Robards orada."

"Arama emri için bekletiyorlar." Işıkları ve sireni kapattı. Gösterge paneli gelen sinyali verirken, "Bu kadar olsa iyi olur," diye ekledi.

"Öyle. Reo geliyor."

"Robards'ın tutuklama emrini Baxter'a gönderin, onu almalarını söyleyin. Garajda ve annesinin evinde arama ekiplerine ihtiyacım var. Üniformalı Carmichael bunu ayarlasın."

"Daireleri mi?"

"Üniformalılar bizimle onun giyim mağazasında buluşsun. Onu tutukladıktan sonra içeri alabilirler. Biz daireyi alacağız. Bu ona oturup düşünmesi için biraz zaman verir."

"Avukat tutacak."

"Evet. Bu beni endişelendirmiyor." Çünkü artık o önemli parçaya sahipti. Nedenini biliyordu.

Park yeri aramaya zahmet etmedi, dükkânın önünde iki katına çıkardı.

Süslü bir dükkân, diye düşündü Eve, saf beyaz taş, pırıl pırıl cam. Camın arkasında sahte insanlar sonbahar kıyafetleri, derin, parlak renkler, uzun, parlak botlar, uyluk boyunda salıncak ceketler içinde poz veriyorlardı.

İnsanlar neden Ağustos ayında kazak almak istedi?

Kapıyı açtığında hafif, müzikal bir trıl sesi duyuldu. İçerideki hava serindi ve yeni soyulmuş portakal gibi kokuyordu.

Sanatsal bir şekilde düzenlenmiş vitrinler parlatılmış, parlak, ışıltılı ve pürüzsüz olanları sergiliyordu.

Şık siyahlar giymiş, ince yapılı bir kızıl saçlı, çiçekli yazlık elbise giymiş bir kadının yanında duruyordu. Kalp şeklinde küçük, parlak bir çantayı tartışıyorlardı.

"Gerekli eşyaları koymak için mükemmel boyutta," dedi kızıl saçlı kadın. "Kokteyl elbisesi ya da resmi bir elbise ile çarpıcı bir vurgu. Ve tabii ki klasik Delago emniyet tokası ve özel kırmızı ipek astarı."

Eve ve Peabody'ye baktı, onları tarttı. Selamlama gülümsemesi birkaç derece yükseldi. "Hanımlar. Hemen geliyorum."

"Bunu benim için tezgahın arkasına koy." Müşteri çantayı tezgâhtara uzattı. "Biraz daha göz atmak istiyorum."

"A c e l e etmeyin. İyi günler," dedi Eve'e. "İ Botlarına bayılıyorum. Carlotta'nın, değil mi?"

"Hayır, onlar benim botlarım." Arnez'i uyarmak istemediği için rozetini çıkarmadı. "Müdürle konuşmamız gerekiyor. Bayan Arnez."

"Oh, bir sorun mu var?"

"Evet, var. Arnez."

"Evet, tabii ki, bir müşteriyle birlikte giyinme bölümünde. Onu çağırayım." Döndü ve müşterisinin -kulaklarını diktiği belli olan- gece mavisini bir elbise tuttuğunu gördü; elbisenin bedeni ile eteği arasındaki üç inçlik boşluk ince, dikey gümüş çubuklarla birbirine bağlanmıştı.

"Sizin için bir soyunma odası hazırlayayım mı, Bayan Adolfo?"

"Evet, öyle yap." Elbiseyi uzattı. "Önce biraz daha göz atacağım."

Görevli soyunma bölümüne doğru yürürken Eve, neler olduğunu görmek için, diye düşündü. Dayan kardeşim, birazdan bir gösteri olacak.

Kızıl saçlı Eve'e, "Bayan Arnez birazdan sizinle ilgilenecek," diye bilgi verdi. "Sizin için iki numaralı soyunma odam var Bayan Adolfo. Bunu sizin için koyayım mı?"

"Mmm." Adolfo yanık turuncu kadife bir tuniğin üzerinden geçti, sonra ayakkabıların sergilendiği yere doğru yürüdü.

Arnez, beyaz, vücudu saran bir elbiseyle eşleştirilmiş gök yüksekliğindeki gümüş sandaletleriyle dışarı çıktı. "Oh, Teğmen Dallas. Çok özür dilerim ama bir müşterim var. Birkaç dakika daha beklemenizin sakıncası yoksa-"

"Aslında, biliyorum. Elva Arnez, tutuklusunuz-"

Tarayıcının tuttuğu ayakkabılar yere çarptı. "Ne!

Bu çılgınlık!"

"Suçlamalar arasında birinci dereceden cinayet, cinayete teşebbüs, ağır saldırı, cinayet için komplo var. Peabody?"

Peabody, "Sessiz kalma hakkına sahipsin," diye söze başlarken Eve yanına geldi ve Arnez'in ellerini arkaya doğru çekti,

hızlı, beklenen mücadeleden sonra, onu kelepçeledi.

"Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz?" Peabody ona sordu.

"Bunların hiçbirini anlamıyorum! Cinayet! Ben kimseyi öldürmedim."

"Ortağım, siz anlayana kadar Revize Edilmiş Miranda'yı çok yavaş bir şekilde tekrar okuyabilir."

Eve'e attığı bakış saf bir zehirdi. "Haklarımı anlıyorum. Bunun gülünç olduğunu anlıyorum. Avukatımı istiyorum."

"Merkeze vardığınızda onunla irtibata geçebilirsiniz. İyi zamanlama," diye ekledi iki kadın üniformalı içeri girerken.

"Peabody, Bayan Arnez'in kişisel eşyalarını topla ve memurların taşınması için poşetlere koy. Onu devriye arabasına bindirin ve bekleyin," dedi memurlara. "Sonra bu şahsa ve kişisel eşyalarına Merkez'e kadar eşlik edin. Onu tüm suçlamalardan tutuklayın. Avukatıyla ya da yasal temsilcisiyle irtibata geçmesine izin verin."

Arnez'in yüzü utançtan kızardı. Üniformalılar onu kapıya doğru yürütürken öfke gözlerini yaktı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin." Kelimeleri Eve'e fırlattı. "İnan bana."

"Bunu her duyduğumda bir dolarım olsaydı, muhtemelen o aptal kalp çantayı satın alabilirdim."

Peabody ona, "Bir Delago gece çantası yirmi bin dolara satılabilir," dedi.

"Çık dışarı." Üniformalılar Arnez'i dışarı çıkarırken Eve sadece başını salladı. "Bunun için ödeyeceğin parayla alabilirdim ama neden alayım ki? Rozetimi bile zor taşır."

Ağzı hâlâ açık olan tezgâhtara ve hevesli gözlerle onu izleyen müşteriye durumu açıklığa kavuşturmak için elini kaldırdı.

"Cüzdanı, el çantası ya da evrak çantası var mı?"

Kızıl saçlı gözlerini kırıştırdı. "Bir el çantası, arkada." "Gidip onu alalım," dedi Peabody.

Müşteri Eve'i inceledi. "Büyüleyiciydi. Benim ilk tutuklanmam. Belli ki seninki değil."

"Hayır. Cidden 'link'ini bile sığdıramayacağın bir çantaya 20 bin dolar mı vereceksin?"

"Bunun için bir minim var. Ve Delago çantalarına karşı bir zaafım var."

Peabody, birkaç yüz Delago'yu yutabilecek bir el çantasıyla çıktı.

"Ne yapmalıyım?" diye sordu katip Eve. "Şimdi ne yapacağım?"

"Ben olsam başka bir yönetici bulurdum."

Eve kaldırımında polis aracının uzaklaşmasını izledi. "Bu tatmin ediciydi. Bakalım McNab zıplayabilecek mi? E'leri al. Tabii Feeney kendisi yapmak istemiyorsa. Hadi gidip daireyi fırlatalım."

Korna seslerini, kendisine d o ğ r u sallanan yumrukları ve ardından gelen yaratıcı küfürleri duymazdan geldi.

"Feeney istiyor."

"İsteyebileceğini düşündüm."

Apartmanın yakınındaki bir yükleme alanına girdi.

"Bağlantıları sakladıklarına inanamıyorum-Ben Greenleaf'in ve kızının."

Eve içeri girerken omuz silkti. "Belki. Belki de değildir. Ama onu Noy'la ilişkilendireceğimizi hiç düşünmedi ve bu olmadan, hiçbir neden yok. Kullandıkları ipin uzunluğu daha uzun bir ipten geliyordu. Boyutuna göre kesildiğini görebilirsiniz. Bunu bulduk, laboratuvar eşleştirdi, işte teşebbüs. Bağlantılara ihtiyacımız yok."

Merdivenlerden çıktılar, içeri girdiler. Mühürlendiler.

"Dallas, Teğmen Eve, Peabody, Dedektif Delia,"

"Arnez, Elva ve Robards, Denzel'in evine arama ve el koyma izni için giriyoruz."

Eve farklı çiçekler olduğunu fark etti. Taze ve günler öncekilerden farklıydı.

"Mutfak alanında bir eşya dolabı olup olmadığına bakın. İpin saklanabileceği en olası yer orası. Ben yatak odasından başlayacağım."

Eve geri yürüdü.

Büyük yatak, koyu mavi yastıklı yatak başı, soluk tonda hafif bir yaygı. Ve gerekli yastık dağı.

Önce dolabı aldı.

Onun kıyafetleri. Hepsi onun. Kendininkileri nerede saklıyordu? Eve merak etti.

Onunki her santimini dolduruyordu, ayakkabılar ve çantalar için de bir bölüm ayrılmıştı. Bir sürü var.

Eve, koca koca çantaların arasında birkaç küçük parıltı olduğunu fark etti. Arnez'in çalışan (artık eski) indiriminden kendine bir Delago alıp almadığını merak etti.

Ama dikkati uzun çubuğun üzerindeki rafta duran büyük bir kutuya odaklandı. Üzerinde minik pembe ve kırmızı kalpler olan, kumaş kaplı bir kutuydu bu.

Uzanarak aşağı indirdi, biraz ağırlığı vardı. Dolaptan çıkardı ve yatağın üzerine koydu. Kilidi olmadığını fark etti ama yine de onun dolabıydı. Onun alanı.

Açtı ve iç çekti.

"Çok kolay," diye mırıldandı. "Neredeyse tatmin edici değil. Neredeyse."

"İpi aldım!" Peabody mühürlü ellerinde düzgünce sarılmış bir halatla içeri girdi. "Bu aynı ip, Dallas. Bir ucunda yeni bir kesik var. Dolapta duruyordu."

"Bunlar da öyleydi. Dolabında. Sadece onun dolabında. Onunki için başka bir yer olmalı." Eve bazı fotoğrafları kaldırdı. "Birileri hayatına devam etmemiş."

"Bu Arnez ile Brice Noy. Vay anasını, bir sürü resim var. Noy ailesiyle, Noy'la, Brice'la mezuniyet balosu. Mag elbisesi!"

"Evet, bu önemli. Her şey bölümler halinde. Brice ya da o ve Brice bunda, aile bunda, Greenleaf -bazılarının pencereden çekildiğini görebilirsiniz. Yangın merdiveni, pencere kilidi."

"Hepsi burada. Hatıralar için bir bölüm. Bu bilek korsajına benziyor, balo fotoğrafında taktığı gibi. Onu saklamış. Eski bir 'link.'"

"Üzerinde Brice'tan Brice'a eski yazılar ve etiketler olduğuna bahse var mısınız?"

"Bir Delago gece çantam olsaydı bahse girerdim. Tanrım, Dallas, onu üşüttük."

"Tam soğuk değil ama yakın. Bu Feeney olmalı."

Peabody cevap vermeye giderken, Eve 'bağlantıyı' denedi. Şifreli ama pil ömrü vardı. Bu yüzden yakın zamanda şarj edildi.

Feeney içeri girdiğinde döndü. "Bu model kaç yaşında?"

"Bir bakalım." Kaşlarını çatı. "On, belki on iki yıl."

"Doğru. İçindekileri almam gerek. Onun 'link'i Kanıt'ta olacak, Robards'ınki de öyle. Yaşam alanının dışında küçük bir oda var. Ofis düzeni. Comp. Başka E'ler bulursak sana haber veririm."

Feeney fotoğraflara baktı. "Noy ve ailesiyle arası oldukça iyiydi."

"Evet, öyleydi."

"Greenleaf'i işini yaptığı için öldürdüler. Görevi başında öldü, Dallas."

"Evet, yaptı. Ve bunun bedelini ödeyecekler. Peabody, Robards'ın eşyalarını bul. Muhtemelen ofisteki dolabı kullanıyordur. Ben burada bitiririm."

Eve ellerini kalçalarında birleştirdi ve etrafına bakındı.

"Sandığının yarısı kadar bile akıllı değilsin, Elva. Bakalım başka neler saklıyorsun?"

Eve ararken, Peabody aceleyle geri döndü. "Şuna bakın!"

Elinde iki kanıt torbası vardı, her birinde bir 'bağlantı' vardı. Biri Ben'in kızınıninkiyle eşleşti.

Katillerin aptallığı nadiren şaşırtır. Bu da şaşırttı. "Tanrım, onları saklamışlar."

"O yaptı zaten. Onları devre dışı bıraktı, bu yüzden takip etmenin bir yolu yok. Aslında bir e-adam değil ama becerikli. Eminim onları parçalar için kullanabileceğini ya da silip etkinleştirebileceğini düşünmüştür. Dallas, dolabındaki bir rafta çerçeveli resimleri var. Bu biraz üzücü,

Gerçekten de onları orada tutmak zorundaydı. Ailesiyle, iş arkadaşlarıyla, Arnez'le birlikte çekilmiş fotoğrafları."

Peabody yatağa doğru adım attı. "Hey, bu onun balo elbisesi."

"Söyle bana, böyle bir elbiseyi on yıl boyunca saklayabilir mi?"

"Bu harika bir elbise ama bir genç kız için. Giydiği ve sahip olduğu her şey artık öyle. Bunu hiçbir yerde giymez."

"Fotoğrafta taktığı mücevherleri de saklamış. Bir göz atın. Şimdi bu küpeleri, bu kolyeyi mi takacak?"

"Çok tatlılar ve hayır, o tatlı giymiyor. Neredeydiler?"

"Şifonyerin bir mücevher çekmecesini var. Bunların kendi bölmeleri vardı. Poşete koy, olur mu? Robards'ı yeterince üşüttük, ama eminim ki onun için suçu üstlenir, o da buna izin verir. Onu yakalamak için mi? Brice Noy'u kullanırız. Hadi gidip onu alalım."

Feeney'e iki tablet götürdü. "Bir şey var mı?" diye sordu.

"Eski yazılar ve etiketler istediniz, bende var. Bir sürü var, dokuz ila on bir yıl arasında değişiyor. Hepsini okumadım - dediğim gibi, bir sürü. Ama Greenleaf'i kullanarak hızlı bir arama yaptım. Birkaç kazanan buldum."

Ona 'link'i uzattı.

Brice'dan Arnez'e:

Orospu çocuğu Greenleaf o bayıltıcıyı babamın boğazına da dayayabilirdi. Onu öldürdü, Ellie. Onu öldürdü.

Arnez'den Brice'a:

Bunu ödeyecek. Ona ödeteceğiz, yemin ederim. Ne olursa olsun, ne kadar sürerse sürsün. O zaman ailesi nasıl bir his olduğunu anlayacak.

"Dahası da var ama onu kutuya koymadan önce bunu görmelisin. Tarihleri kontrol ettim, bu çocuğun kendini astığı gece.

O piç Greenleaf'i görmeye gittim. Akademi'deki yerimi elimden aldılar. Düzeltmesi için ona yalvarmaya gittim. Ona yalvardım. Tek istediğim babam gibi bir polis olmaktı. Polis olmalıyım, onun adını temize çıkarmalıyım. Her şeyi doğru yaptım ama o hiçbir şey yapamayacağını söyledi. Bunun ona bağlı olmadığını. Okulu bitirip yeniden başvurmam gerektiğini. Başvurduğumda benim için nasıl iyi şeyler söyleyeceğini. Siktiğimin yalancısı. Her şey mahvoldu, her şey. Artık hiçbir şeyim yok.

Ben varım. Her zaman, her zaman. Bu yanına kalmayacak. Ve babanın adını temize çıkaracağız, Brice. Temizleyeceğiz! O piç Greenleaf her şeyi mahvetti ve biz de onu mahvedeceğiz. Onu pişman edeceğiz. Hepsini pişman edeceğiz. Seni seviyorum.

Gitmek zorundayım. Yoruldum. Çok yorgunum.

Senin için buradayım. Her zaman yanında olacağım.

Ama Brice cevap vermedi.

Bağlantı ekranından Feeney'ye baktı. "İndirin onu," dedi.

Bulduklarını arabaya taşıdılar.

"Arama ekiplerini kontrol et, Peabody. Onlardan birinin işi biterse, bizim yapamadığımızı yapmaları için onları buraya çek. Elimizde yeterince var. Başka bir şey krema olur."

Peabody mesaj atarken, "Bunca zaman bu onun içine işlemiş," dedi. "Bu yüzden Robards gibi hükmedebileceğini ve manipüle edebileceğini bildiği birini buldu. Hedefiyle aynı binada bir yer bulana kadar. Tüm bunları planlarken, onlarla arkadaş olurken sinirlenmiş.

"Elbise dükkânındaki ekibin işi bitti. Daireye taşınacaklar."

"Eskiden bir yara iltihaplandığında onu dağlamazlar mıydı? Onun kışını yakacağız, Peabody."

"Zavallı çocuk," diye mırıldandı Peabody. "Brice Noy. Yardıma ihtiyacı vardı. O durumu daha da kötüleştirdi. Öyle yapmak istemedi ama yaptı. Akademi'deki yer mi? Greenleaf bu konuda hiçbir şey yapamazdı."

"Hayır."

"Bu konuya hiç değinmedi bile, yerini kaybettiği için onu ne teselli etti ne de sempati duydu. Tek konuşabildiği intikamdı."

"Çünkü onun için önemli olan tek şey buydu," dedi Eve garaja girerken. "O zaman da önemli olan buydu, şimdi de önemli olan bu."

Central'da kayarken Reo'ya mesaj attı.

Ofisime, en kısa zamanda.

Yolda. Kadın avukat tutmuş, adam tutmamış.

Çok iyi bir taneye ihtiyacı olacak.

"Önce onu alıyoruz, Peabody. Onu sorguya al, ben de Reo'ya bilgi vereyim. Mira'ya da haber vereyim. Ve Whitney'e. Yüzbaşı Greenleaf cephede öldü. O da orada olmak isteyecektir."

Doğruca ofisine gitti çünkü öfkesi çok büyüktü ve bastırılması ve yeniden kanalize edilmesi gerekiyordu.

İhtiyaçtan çok alışkanlıktan dolayı kahve aldı, öfkeden volta atarken içti.

Reo, koyu kırmızı takım elbisesiyle içeri girdi. "Otur," dedi Eve ona.

"Kahveni istiyorum."

"Otur," diye tekrarladı Eve. "Ben kahve getireyim." Masasının üzerindeki kutulara başıyla işaret etti. "Bir göz atabilmeniz için bunların mühürlerini açacağım ve sizin için çalıştıracağım."

Reo oturdu, kahvesini içti, dinledi, baktı.

"Halat elimde."

"Laboratuvara gidiyor, ama eşleşecek." "Ve iki 'link'. Dolabından demiştiniz." "Bu doğru."

"Onun işi bitti. Onunla bir anlaşma yapabilirim - gezegende bir hayat- eğer onu bırakırsa."

"Yapmayacak. Yapacağı şey hepsinin kendisine ait olduğunu iddia etmek olacak." "Ve sahip olduğunuz her şeyle bunu satın almamızı mı bekliyorsunuz?"

"Onu ele vermeyecek. Onu ayrıntılar konusunda sıkıştırabilirim ve sıkıştıracağım da, ama dönmeyecek. İkisi için de anlaşmanın bir anlamı yok Reo." "Ona bir teklifte bulunmaya niyetli değildim," dedi Reo. "Onu ikna et, Dallas."

Onu yakala, biz de ikisini de içeri tıkalım. Savcılık, polis katillerine karşı çok karamsar bir bakış açısına sahip."

Peabody kapıya geldiğinde, "Görüşme B'de," dedi.

"Ağlıyordu. Belli oluyor."

"Güzel. İki dakika."

Yirmi Üçüncü Bölüm

İhtiyacı olan şeyleri topladıktan sonra Eve, Peabody ile B Görüşmesi'nin dışında buluştu.

Eve, "Onu sen al," dedi ve Peabody'ye kanıt kutusunu ve dosyaları uzattı.

"Ne? Ben mi? Ben mi? Oh, onu yumuşatmamı, iyi, şefkatli polisi oynamamı istiyorsun, böylece sertçe girebilirsin."

"Hayır. Onu almanı istiyorum, sert, yumuşak, nasıl alman gerekiyorsa."

Eve kapıyı açtı. Robards kırmızı çerçeveli gözlerle masadan başını kaldırdı.

"Kayıtlara geçsin. Dallas, Teğmen Eve ve Peabody, Dedektif Delia, Robards, Denzel ile H-6759, FA-12829, CM-4921 sayılı dava dosyaları ve ilgili suçlamalar hakkında görüşmeye giriyor."

Eve oturdu.

"Haklarınız size okundu mu, Bay Robards?" Peabody sordu.

"Neler olduğunu bilmiyorum. I-"

"Lütfen soruya cevap verin." Kırbacı keskin bir şekilde şaklattı.

"Evet, bunu yaptılar, ama-"

"Bu konulardaki hak ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz?"

"Bunu anlıyorum ama başka bir şey anlamıyorum. Elva ile konuşmam lazım. Kimse onunla konuşmama izin vermiyor."

"Bunu daha sonra ayarlayabiliriz." Peabody hızlı ve işine bağlı bir polis seçti. "Şu anda bizimle konuşmanız gerekiyor."

Peabody bir dosya açtı. "Elva Arnez'i ne zamandır tanıyorsunuz?"

"On dokuz ay. Ve iki hafta," diye ekledi.

"Peki bu kadar süre içinde sizi Yüzbaşı Greenleaf ve oğlu Benjamin Greenleaf'i öldürmeye nasıl ikna etti?"

"O-nasıl-" Dudaklarını birbirine bastırdı. Dirseklerine sarıldı. "Bu çılgınlık! Bu tam bir saçmalık. O asla ama asla böyle bir şey yapmaz. Elva güzel bir ruhtur, hassas bir kalbi vardır."

Peabody ellerini dosyanın üzerinde kavuşturdu. "Onu bu insanları öldürmeye ikna ettiğinizi mi iddia ediyorsunuz?"

"Biz kimseyi öldürmedik! Nasıl, neden böyle bir şey söylediğinizi bilmiyorum," diye düzeltti. Martin ve Ben ile arkadaşlık."

"Bu durumu daha da kötüleştiriyor, değil mi Teğmen? Daha da kötüsü, bu iki pisliğin dostluğu, kendilerine evlerini açan bir aileyi öldürmek için kullanmaları."

"Öyle. Ne düşünüyorsun, Dedektif? Gezegen dışında art arda iki yaşam süresi mi? Aslında üçle de sonuçlanabilir."

"Bence üçü. Her iki durumda da ikisi de kafesten çıkamayacak. Gezegen dışı bir kafesten."

"Biz hiçbir şey yapmadık! Bizim yaptığımızı düşünmeniz tamamen saçmalık."

Sarsıldığı her halinden belli olan adam, açıklama yapmak istercesine öne doğru eğildi.

"Tanrım, Martin öldüğünde Elva orada bile değildi. Bunu biliyorsun. İntihar olduğu halde cinayet demeye çalışıyorsun. Çünkü o da senin gibi bir polisti. İntihar etti derseniz Beth sigorta parasını alamaz. Olanlar için üzgünüz ama-"

Peabody'nin ayağa kalkmasıyla sarsılarak sözünü kesti. "Saçmalık!" Olay yeri çıktıklarını masanın üzerine fırlattı. Adam yüzünü buruşturup başka tarafa baktı.

"Ne? Yaptığın işe bakmaya çekiniyor musun? Arkadaşım dediğin adamın cesedine bakamıyor musun? Ne yaptığımızı bilmediğimizi mi sanıyorsun? Gerçekten senin yarım yamalak düzenini yutacak kadar aptal olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Sol şakağından aşağı bir damla ter süzüldü ve bakışları ölülerin fotoğrafları dışında her yere sıçradı.

"Gerçekten mi? O zaman o yalancı kışına anlatayım. Senin Elva, arkadaşının dairesindeki yatak odasının kilidini açtı. Ve sana her şeyin yolunda olduğunu söylediğinde -bağlantılarını aldık, pislik- yangın merdiveninden aşağı indin, pencereden içeri girdin. Hoş karşılandığın daireye girdin, arkadaşının boğazına bir şok tabancası dayadın ve onu soğukkanlılıkla öldürdün."

"Bu çılgınlık." Terlemeye devam ederken, sanki sert bir kış rüzgârının içinde oturuyormuş gibi titremeye başladı. "Bunu asla kanıtlayamazsın çünkü bu çılgınlık. Martin kendini öldürdü. Bu üzücü, ama bu-"

"Elva'nın size söylediği gibi parmaklarını silahın üzerine koyup düşürdünüz. Ama siz temel bilim ve adli tıp hakkında hiçbir şey bilmeyen aptallarsınız. Silahın üzerindeki şu iki parmak izinin ne kadar net olduğuna bakın."

Peabody parmağını olay yeri fotoğrafının üzerine soktu.

"Silahı tuttuğunu gösteren parmak izi yok, silahı kontrol ettiğini ya da yükseğe ayarladığını gösteren parmak izi yok. Ne yani, sersemleticiyi kullanmadan önce temizlediğine inanacağımızı mı sanıyorsun?"

"Yapmış olmalı. O-"

"Saçmalık. Sadece iki parmak izi mi, silahın üzerinde bu kadar net ve bozulmamış? Kendi kendini sonlandıran bir silahta bu kadar net ve bozulmamış olması fiziksel olarak imkansız."

"Ne olduğunu anlamıyorum-"

"Tabii ki anlamıyorsun, orada durup onun çırpınışını izlemene rağmen anlamıyorsun. Bu yüzden her şeyi berbat ettin."

"Nasıl hissettirdi?" diye sordu. "O bayıltıcıyı boğazına saptamak, sertçe saptamak, vücudu kasılırken orada tutmak nasıl bir histi? Sen onun ölümünü izlerken. Nasıl bir histi?"

Gözyaşları yağmur gibi akarak masanın üzerine düştü. "Hayır. Ben yapmadım."

"Evet, sen yaptın. O bayıltıcıyı o kadar sert soktun ki, sondalar deriyi yırtacak şekilde orada tuttun. O birkaç saniye size de hızlı geldi mi?"

Gözlerini sıkarak kapatan Robards başını salladı.

"Ve vücudu sarsılmayı bıraktığında, tıpkı Elva'nın sana söylediği gibi, parmaklarını silaha bastırarak o iki net, mükemmel parmak izini aldın. Sana yazmanı söylediği şeyi yazdın. Sonra yukarı çıktın ve tıpkı sana söylediği gibi ona bittiğini işaret ettin. Dedektif Webster'ın geleceğini bilmiyordun, cesedini bu kadar çabuk bulacağımızı bilmiyordun. Birbirinizi zar zor kaçırdınız."

Masanın etrafında döndü, onun arkasında durdu. "Bunun bile bir önemi olmazdı çünkü sen aptalsın."

"Ve zalim," diye mırıldandı Eve.

"Ah evet, zalimi unutamam. Onu onlarca yıldır seven kadının bulması için orada bıraktın. Senin için yemek pişiren, seni aile yemeklerine, tatillere davet eden kadını. Ona zarar vermek istedin."

Yüzünden terle karışık gözyaşları akıyordu. "Beth'i asla incitmek istemedim!"

"Ama yapmak zorundaydın, değil mi? Elva'ya istediğini vermek için Beth'i incitmek zorundaydın. Yani, başka ne seçeneğin vardı ki? Ama bu bile yeterli değildi. Yüzbaşının anma töreninde durdun, kederliymiş gibi davrandın. Senin duyguların yok. Ve kızının evinde, oğlunu öldürmeye çalışmak için bir çocuğu kullandın."

"Hayır. Hayır. Bunu bilmiyorsun. Sadece bir şeyler uyduruyorsun. Polisler böyle yapar."

Peabody mutfak dolabından aldığı ipin fotoğrafını fırlattı. "Bunu sizin dairenizde bulduk."

"Sadece biraz ip."

"Ben Greenleaf'i asmaya çalıştığında kullandığın ipten kesilmiş."

"Değil."

"Evet, öyle. Laboratuvarımız doğruladı." Henüz değil, diye düşündü Peabody, ama doğrulayacaklardı. "Peki ya bunlar? Dolabında bunlar vardı."

İki 'link'i masanın üzerine koydu.

"I..."

"Nereden aldın onları?"

"Onları yeni buldum. Onları buldum."

"Gerçekten, bunu Dory Greenleaf'in küçük çantasında, teyzesinin evinin aile odasındaki barın üzerinde mi buldunuz? Ya bunu? Bunu da boynuna ilmiği geçirmeden önce babasının cebinde mi buldunuz?"

"Hayır, hayır, ben... onları sokakta buldum." "Ne zaman?"

"Dün, sanırım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye çıkıştı. "Sence?"

"Dün!" Gözlerinde dehşet, bağırdı. "Onları dün buldum."

"Dün ne zaman? Sokağın tam olarak neresinde?"

"I..."

"Çabuk! Öldürmeye çalıştığın adama ve kızına ait olan iki engelli bağlantı. Nerede, ne zaman, nasıl?"

"Bilmiyorum! Elva ile konuşmak istiyorum!"

"Elva'yla konuşmayacaksın. Belki, sadece belki, o gezegen dışında kadınlar nezarethanesindeyken ve sen de erkekler nezarethanesindeyken, birbirinize aşk mektupları yazmanıza izin verirler."

"O hapse girmeyecek. Bunu ona yapamazsın. Yapmayacaksın!"

"Oh, evet. Evet, öyle. Evet, yapabiliriz ve evet, yapacağız. Her şeyi planladı, sana ne yapacağını söyledi ve sen de aşık bir köpek yavrusu gibi itaat ettin. Bunu bir kadın için yaptın."

seni sevmiyor. Neredeyse on yıl önce ölen çocuğu hâlâ seviyor."

"Bu bir yalan!" Öfke gözyaşlarını yaktı ve birbirine kenetlediği elleri masaya vurdu. "Sen bir yalancısın, bütün polisler yalancı olduğu gibi. Biz evleneceğiz. Bir aile kuracağız."

"Gezegen dışındaki mahkumlar arasında eş ziyareti yok. Bize nasıl gittiğini anlat Denzel. Belki sen gezegende yatarsın, böylece annen ve kız kardeşlerin ziyaret edebilir. O aşağı iniyor, bunu değiştirmenin yolu yok."

"O değil! O hiçbir şey yapmadı. Hepsini ben yaptım. Martin'i ben öldürdüm, sen örtbas ediyorsun. Onun hayatını mahvetmek için yaptığı her şeyi örtbas ediyorsun. Ben'i ben astım. Hepsini ben yaptım. Onun bununla hiçbir ilgisi yoktu. Haberi bile yoktu."

"Bu doğru mu? Pencereyi nasıl açtın? Yüz seksen beş kiloluk baygın bir adamı asmak için yukarı kaldırmayı nasıl başardınız? Servis silahını nereden buldun?"

Gözyaşları hâlâ akıyordu ama dudaklarını büktü. "Ne yaptıysam yaptım. Başka bir şey söylemeyeceğim. Martin'i öldürdüm ve Ben'i öldürmeye çalıştım. Elva bunun bir parçası değildi."

"Seni sevmeyen bir kadının suçunu üstleneceksin. Seni kirli işlerini yapmak için kullanan bir kadın için."

"Beni seviyor. Ben onu kurtardım. Söyleyeceklerim bu kadar." "Beyaz şarj cihazın gerçekten yorgun görünüyor, Denzel. Röportaj Son."

Başını masaya koyup ağlarken dışarı çıktılar.

"İyi iş, adi Peabody."

Peabody ensesini ovuşturdu. "Onun için üzölmeye başladım ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Ondan yapmasını beklediğin şey buydu."

"Evet. Detayları daha sonra konuşuruz, çünkü hiçbiri tutmayacak. Onu geri çektirin; kızı yukarı çıkarın. Cidden, iyi işti."

"Teşekkürler."

Reo, Mira ile birlikte Gözlem'den çıktı.

"Aşk için bir aptal," dedi.

"Ve onunla birlikte bir katil."

"Bunların hiçbirini o planlamadı." Mira, bir otomat makinesinin içinden deliklere bakarken Eve ile birlikte yürüdü. "O bir takipçi. Ve pişmanlık duyuyor."

"Yapmayacak. Bu makineye güvenmiyorum. Ya da hiçbirine. Klimamdan soğuk bir içecek alacağım."

"İzin verin. Bana iki polis katiliyle ilgili sağlam bir dava veriyorsun. Ne olacak?" Reo sordu.

"Pepsi."

"Pişman olsun ya da olmasın" -Reo paraları taktı- "gezegen dışına çıkıyor ve asla çıkamayacak." Tüpü Eve'e uzattı.

"Teşekkürler."

"Peabody orada kıcını tekmeledi."

"Onun içinde var. Onun gibi biri olsa? Bu ona biraz pahalıya patlar."

Tüpü kırdı, derin derin içti. "Sen de," dedi Mira.

"Hayır, bana bir maliyeti yok. Sadece tüm bu karmaşadan bıktım. Çok anlamsız. Birçoğu öyle, ama bu? Hayatının neredeyse on yılını nasıl cinayet işleyeceğini, kirli bir polisin ve onu sevmeyen bir çocuğun intikamını nasıl alacağını planlayarak ve hesaplayarak geçirdi. Kendisi için cinayet işleyen o aptal herifi sevdiğinden daha fazla.

"Arnez için hazırlık yapmalıyım."

Ofisine doğru yürürken 'link'ini çıkardı. "Onları yakaladık," dedi Webster'a önsöz söylemeden. "Bir tutuklama mı yaptınız?"

"İki. Bir itiraf-yarısı saçmalık. İkincisini görüşmeye almak üzereyiz. Eğer gözlemlemek istiyorsanız, buraya gelin."

"Kim?"

"Greenleaf'lerin arkadaşları ve üst kat komşuları. Sana bilgi verecek zamanım yok Webster. Görüşme B, Gözlem.

Kendiniz dinleyin."

Onun sözünü kesti ve boğazını Pepsi ile soğuttu.

Kendini toparlamak için birkaç dakika ayırması gerektiğini düşündü. Sadece dengelemek için. Belki de her zamanki gibi Mira haklıydı. Belki de Robards'la yaptığı görüşme ona biraz pahalıya patlamıştı.

Ama daha çok onu çileden çıkarıyordu.

Arnez'e kızgın bir şekilde kutuya girebilirdi. Öfkesi yüzeyin altında kaldığı sürece. Bu iş onun duygularıyla değil, hukukla, adaletle ilgiliydi.

Kendini toparlamak, lanet olası Pepsi'yi içmek, penceresinin önünde durup New York'a bakmak için birkaç dakika ayırırdı.

Cadde trafiği tıkanı ve hava tramvayları süzülerek geçti. Sürücüler, yolcular iş gününün ardından evlerine gidiyordu. İş bitmemişti ama bittiğinde eve gidecekti. Ve her şeyi silkeleyip atacaktı.

Bir kez daha.

Onun geldiğini duymadı, hareket ettiğinde değil, her zaman olduğu gibi, kedi hırsızı gibi. Ama ofisine adım attığında onu hissetti.

Başını eğdi, o vahşi mavi gözlerini kadının yüzüne dikti. "Başından beri haklı olan ve iki tutuklama yapan bir kadına benzemiyorsun."

"Ben haklı olan ve iki tutuklama yapan bir kadıyım. Arnez ve avukatı görüşmeye geliyor. Robards'la işim bitti."

"Kaçırdığım için üzgünüm."

"Olma. O acınası, zavallı biri. O bir aptal." Tüpü fırlatmadan önce yere bıraktı.

"Onu Peabody'ye götürttüm. İyi iş çıkardı. Onu kırdı."

"Pekala."

"Hepsi oradaydı. Hepsi." Sinyal verdiğinde bilgisayarına doğru yürüdü. "Bu da dahil. Dairelerinin mutfak dolabında bulduğumuz iple ilgili laboratuvar raporu. Ben Greenleaf'i asmak için kullandıkları ipten kesilmiş. Dolabında onların - Ben'in ve çocuğunun- ipleri vardı. Ben Greenleaf'in değil."

yatak odası, çünkü o dolap tamamen onun. Giysilerini ve ailesinin fotoğraflarını sakladığı ev ofis dolabı çünkü onları görmek istemiyor.

"Peki Peabody onu kırdığında ne yapıyor? Gözyaşları yüzünden akarken? Arnez'in bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını, hiçbir bilgisi olmadığını iddia ediyor. Her şeyi kendi başına yapmış. Sadece o, parlak, kana bulanmış zırhıyla."

"Buna izin vermeyeceksin."

"Siktiğimin A'sı. Hepsi onun, tıpkı o dairenin de onun olduğu gibi. Onun istediği yerde, onun istediği şekilde yaşıyorlar. Kadın onları görmek zorunda kalmadığı sürece, adam eşyalarını alabilir. Onu uğruna öldürecek kadar seven bir adamı var ve bunu kullanıyor. Bunu fark ettiğine ve sömürdüğüne inansan iyi edersin. Ve onu öldürmek için, sonuçlarıyla yüzleşemeyen kirli, yozlaşmış bir polisin ve herkesi suçlayıp ölmeyi tercih eden bir çocuğun intikamını almak için kullanıyor."

Gözlerini kapattı. "Çocuk ölmek zorunda değildi. Ölmemeliydi. Ama kimse onun uçurumun kenarında olduğunu görmedi, onu seven ve ailesini bir arada tutmak için çok çabalayan annesi bile."

Öfke ve acıma dolu gözlerini açtı. "Ve Arnez, bunun ötesini göremediği için, intikam davuluyla onu diken üstünde tuttu. Çocuğun yöneldiği, tutunduğu kişi olma ihtiyacı.

"Çocuk onu sevmiyordu; öldürmek için kullandığı adam seviyordu. Fark etmezdi. Önemi yok. Onu seven adamın suçu üstlenmesine izin verirdi. Ben yapmayacağım."

Hiçbir şey söylemeden Roarke ona doğru bir adım attı ve kollarını ona doladı.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim."

"Olacaksın."

"Robards onu seviyor. 'Üzgünüm, aynı şeyleri hissetmiyorum' deyip yoluna devam etmek ya da onunla gerçek bir hayat kurmak yerine, istediğini elde etmek için onu kullanıyor. Neredeyse on yıldır istediği şeyi. Şimdi hayatının geri kalanını bir kafeste geçirecek."

"Onun da öyle olduğunu göreceksin. Haklı olduğundan ve onun kendisine karşı olan duygularını kullandığından ve sömürdüğünden hiç şüphem yok. Ama o seçti, Eve."

"O seçti." Başını sallayarak geri çekildi. "Onun hayatı, bildiği şekliyle, sona erdi. Şimdi sıra onda."

"Git onu indir, Teğmen."

Görüşme B'ye geri döndü. "Hazır mısın Peabody?"

"Hazır. Avukatı Marcelle Congera. Kısa bir araştırma yaptım ve ucuz bir avukat. Bazı kabahatlere bakmış - aleni sarhoşluk, huzuru bozma ve bir sürü hukuk davası. Ağır bir şey değil."

"Arnez'in parasını aldığından emin olalım." "Onu almamı istemiyorsun."

"Bu sefer olmaz. O benim."

Eve kapıyı açtı. "Kayıтта," diye başladı ve oturmadan önce kayıt için detayları okudu.

Arnez'i turuncu tulumun içinde görünce kendini beğenmiş bir heyecan duyduysa... önemsiz biri olabilirdi.

Avukat soluk mavi bir takım elbise giymişti. Eve'in tahminine göre kırk yaşlarındaydı, uzun ince bir boynu vardı, omuz hizasındaki siyah saçları keskin hatlı, onaylamayan yüzünden geriye doğru taranmıştı.

"Müvekkilimi iş yerinde küçük düşürdünüz, bu onun işine mal olabilecek bir hareketti ve bunu emekli bir polis memurunun ölümü üzerine bir günah keçisi bulmak için agresif bir girişimde bulunarak yaptınız. Bir hukuk davası açma niyetindeyiz."

"Oh, peki, bu durumda... Getir onu. Müvekkiliniz Omega'daki bir kafesten saçma sapan hukuk davasını takip edecek."

"Saçmalama." Congera ince dudaklarını büzdü. "Tüm suçlamaların düşürülmesini ve sahte tutuklama için bir dava daha açmayı planlıyorum."

"İstediğiniz tüm dilekçeleri verin ama ben olsam herhangi bir iş yapmadan önce sağlam bir avukatlık ücreti alırdım. Bayan Congera'nın müvekkilinin yasal temsilcisine karşı tam anlamıyla dürüst ve açık sözlü olmadığını hissediyorum Peabody -siz de böyle hissediyor musunuz?"

"Bu hissi paylaşıyorum."

"Örneğin," dedi Eve, "Bayan Congera'nın müvekkilinin Louis Noy ve ailesiyle - oğlu Brice da dahil olmak üzere - yakın bir bağlantısı olduğunu açıklayıp açıklamadığını merak ediyorum. Yüzbaşı Greenleaf'in öldürülmesinden sonra sorgulandığında aynı şeyi söylemediği kesin."

"Anlayamıyorum-"

"O zaman gözlerini düzelttir," diye önerdi Eve. "Yüzbaşı Greenleaf, Louis Noy'u - eski adıyla NYPSD'den Yüzbaşı Louis Noy'u - diğer şeylerin yanı sıra yolsuzluk, gasp, tanık ve delil karartma suçlarından soruşturdu."

"Bu pek-"

"Tam olarak bitmedi. Louis Noy masasında, evindeki ofisinde, beylik silahıyla kendini öldürdü. Brice Noy, on dokuz yaşında, kendini astı. Seni hatırladılar -Ellie- Ella ve Taylor Noy seni çok iyi hatırlıyorlardı. Bu bağlantıdan bahsetmemiş olman komik."

"Neden yapayım ki? Yıllar önceydi. Tanıdıklardı. Martin'in Kaptan Noy'u araştırdığını nereden bilebilirim ki? Neden umurumda olsun ki?"

"Tanıdıklar mı?" Balo fotoğrafını ve korunmuş korsajı çıkardı.

"Eşyalarımı, kişisel eşyalarımı karıştırmışlar." Öfke Arnez'in yanaklarında kıpkırmızı ve sıcak bir şekilde yükseldi. Gözleri alev alev parlıyordu.

"Usulüne uygun bir arama." Eve arama emrini masanın üzerine koydu. "Ve buraya bak. Balo elbisesini bile saklamışsın." Eve poşetlenmiş elbiseyi masanın üzerine bıraktı. "Ve işte bir şey daha." Mühürlü 'link'i çıkardı. "Hazine kutunda sakladığın bu eski modelin üzerindeki etiketler ve yazılar."

"Onlar benim kişisel malım. Benim kişisel malım üzerinde hiçbir hakkınız yok." Congera'nın üzerine yürüdü. "Düzelt şunu!"

"Usulüne uygun bir arama," diye tekrarladı Eve. "Brice Noy ile aranızdaki etiketler ve mesajlar. Babasının rezil olmasından sonra, intihardan sonra yoğun etiketler ve mesajlar. Binaya taşındığınızda Martin Greenleaf'in kim olduğunu biliyordunuz."

Congera biraz dengesiz görünüyordu ama kendini toparladı. "Yaklaşık on yıl öncesine ait hatıra eşyaları bir suçun kanıtı sayılmaz. Müvekkilimin Martin Greenleaf'in bir zamanlar soruşturduğu biriyle olan tanışıklığının bir suçun kanıtı olmasından daha fazla. Fazla ileri gittiniz, Komiser."

"Eşyalarımı karıştırmışlar." Arnez elini masaya vurdu. "Bir şeyler yap! İşinizi yapın."

"Bayan Arnez." Congera yatıştırmak istercesine kolunu okşadı. "Ellerinde arama emri vardı ama bu? Bunun hiçbir anlamı yok. Gençlik yıllarınızdan hatıralar. Ulaşıyorlar."

"Evet, o hazine kutusuna uzandık ve tüm bu fotoğrafları bulduk. Bir sürü. Hepsi Noy ailesine ait. Senden ve Noy ailesinden başka kimse yok. Başka arkadaş yok, başka aile yok, öğretmen yok, evcil hayvan yok, her neyse. Sadece siz ve tanıdıklarınız."

"Elinizdeki tek şey buysa, Komiser, görevden alma talebimi sunacağım."

Congera ayağa kalkmaya başladığında Eve, "Ben olsam çok aceleci davranmazdım," diye uyardı. "Daha güncel bir şey mi istiyorsun? Bakalım NYPSPD hazine kutumuzda neler varmış. Ne düşünüyorsun, Peabody?"

"Ah, evet." Eve fotoğrafları çıkardığında Peabody başıyla onayladı. "Bunlar altın değerinde."

"Size gerçek ipleri gösteremem, çünkü laboratuvarın Kanıt'a doğru yoldalar. Ama laboratuvar raporu burada. Şu ipi görüyor musunuz? Bu Ben Greenleaf'i kız kardeşinin evinde babalarının anma töreninde asmak için kullanılan ip. Peki ya bu?"

Eve ikisini de dürttü. "Bu, usulüne uygun olarak yaptığımız arama sırasında müvekkilinizin mutfak dolabında bulduğumuz ip. Laboratuvar raporunda gördüğünüz gibi, aynı ip ve her birinin ucundaki kesikler? Mükemmel eşleşme."

"O ipi daha önce hiç görmedim. Ben saldırıya uğradığında orada bile değildim."

"Elbette öyleydin, çünkü ona saldırdın. Peki ya bunlar?" Eve iki 'link'i çıkardı. "Bunu sen çıkardın"

Yeğenin beyzbol kupasıyla kafasına vurduktan sonra Ben'in cebinden çıktı. Peki ya bu? Kızının çantasından aldığı ve onu öldürebilmek için üst kata çekmek amacıyla, sanki ondan geliyormuş gibi mesaj atmak için kullandığın."

"Bunlar çirkin suçlamalar." Ancak Congera artık ikna olmuş görünmüyordu.

"O bağlantıları hiç görmedim. Belli ki onları onlar yerleştirmiş. Düzelt bunu! Ya bunu düzeltirsin ya da kovulursun!"

"Biz Louis Noy değiliz," diye tersledi Eve. "Kahraman haline getirdiğin kirli polis, baba yerine geçen. Ve sen de oradaydın. Güvenliği kapattınız, çocuğun 'link'ini çaldınız, üst kata çıkmadan önce vedalaştınız. Ben'e mesaj attın, onu arkadan bayılttın ve baygınken ilmeği boynuna geçirip onu asılı bıraktın. Ana yatak odasından, teras kapısından ve yan kapıdan dışarı çıktınız.

"Sorun mu?" Eve devam etti. "Webster, yine. Ben'i kontrol etmek için yukarı çıktı, onu buldu ve hayatını kurtardı."

"Ben saldırıya uğradığında Carlie'nin evinin yakınında bile değildim. Denzel buna yemin edecektir."

"Şey..." Eve omuz silkti. "Şansı vardı ama olmadı. Onunla zaten görüştük."

"O zaman yalan söylüyor! Kendini korumak için yalan söylüyor. Eğer bu korkunç şeyleri o yaptıysa, bu benim suçum değil."

"Eğer yalan söylüyorsa ve Ben'i öldürmeye çalıştıysa, birlikte olduğunuz halde bunu nasıl tek başına yapmış olabilir?"

Arnez söze girmeden önce gözlerini bir kez kırptırdı. "Anma töreninden ayrıldıktan sonra Denzel bana eve gitmemi, birkaç işi olduğunu söyledi. Başım çok ağrıyordu, ben de eve gidip bir uyku hapi aldım."

Eve, bir saniye bile tereddüt etmeden onu gömeceğini düşündü. Çünkü her şey onunla ilgili.

"Apartmanınızdaki güvenlik kameralarının neden eve yalnız geldiğinizi göstermediğini merak ediyorum. Ben saldırıya uğradıktan otuz dakika sonra neden Robards'la birlikte binaya girdiğinizi gösterdiklerini merak ediyorum."

"Kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıktım demek istedim." Gözlerini yere indirerek şakağını ovuşturdu. "Berbat birkaç gün geçirdim. Yürüyüşe çıktım ve Denzel bana yetişti. Sonra içeri girdim ve hapımı aldım."

"Yani, bir şekilde kendi başına geri döndü - eve geri döndü, Ben'i tuzağa düşürdü, onu dövdü, sonra kendi başına yüz seksen beş kiloluk bilinçsiz bir adamı yerden bir ayak yukarı çekmeyi başardı. Sonra oradan ayrıldı ve mucizevi bir şekilde tam zamanında size rastladı ve ikiniz birlikte apartmana girdiniz."

"Bunların hiçbirini o yaptı demiyorum. Ben yapmadım diyorum. Martin'i kesinlikle ben öldürmedim. Beth ve diğerleriyle birlikteydim."

"Martin Greenleaf'in öldürüldüğü gece güvenlik kameraları binadan ayrıldığını gösterdikten doksan sekiz saniye sonra Robards'a mesaj atmış olmanız bence ilginç. Temiz, mesaj attın. Bağlantılarınız da elimizde."

"Ne olmuş yani? Sadece bara gittiğimizi haber veriyordum."

"Doğru. Ve ayrıca ilginç, ölüm saatinden yaklaşık yedi dakika sonra Robards sana mesaj atmış. Tamamdır. Kalp emojisiyle cevap vermişsin."

"Ben... Ben ondan ortalığı toplamasını istemiştim. Dağınıklık bırakmıştı ve ben de sinirlenmiştim. Sadece bunu yaptığını bilmemi istedi."

"Açıkçası, müvekkilim Yüzbaşı Greenleaf öldürüldüğünde başka bir yerde olduğunu çoktan kanıtladı. Bu nedenle-"

"Pencerenin kilidini sen açtın. Beth'in alışkanlıklarını biliyorsun. Yatak odasına girdiğinde ayakkabılarıyla uğraşıyordu. Yangın çıkışına erişimi olan pencerenin kilidini aç. Her şeyin yolunda olduğunu mesaj at. Robards sana tamam diye mesaj attı."

"Bunların hiçbirini kanıtlayamazsınız. Bu çok saçma."

"Noy'un silahlarından birini kullandın. Onu sana koruma için mi verdi, belki de sana ara sıra para verdiği gibi? Onun gibi adamlar sadakat satın almayı sever. Seninkini de satın aldığı kesin."

"Hiçbir şey söylemeyin, Bayan Arnez. Teğmen, müvekkilimle görüşmek istiyorum."

"O seni hiç sevmedi. Brice seni hiç sevmedi."

Eve bunu sessizce söyledi ve eve çarptığını gördü.

"Çıkarıp bakmak ve seni düşünmek için senin fotoğraflarınla, hatıralarınla dolu bir kutu tutmadı. Seni eve getirdi çünkü senin için üzülüyordu-"

"Yalancı. Yalancı."

"İnsanları severdi, onlarla birlikte olmayı, onlara yardım etmeyi severdi. Kızları severdi. Senden diğer kızlardan hoşlandığı gibi hoşlanmıyordu - birçoğundan. Onlardan nefret etmiş olmalısın, seninle vakit geçirmek yerine birlikte vakit geçirdiği kızlardan."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Sanırım biliyorum. Seni baloya o götürmüştü." Eve bir elini elbisenin üzerine koydu. "Ve kız kardeşine seni götüreceğini çünkü hiç arkadaşın olmadığını söyledi. Acıma randevusu."

"Bu bir yalan." Tıslayarak söyledi. "Brice'ı tanımıyordun. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Onu tanımaya çalışıyordum, çok yakışıklı, çok zeki bir çocuktü. Nazik. Başında bir babanın olduğu mutlu bir aileden gelen bir çocuk. Onu istedin, o aileyi, o babayı istedin. Bu yüzden bir hedefiniz vardı. Hedefin Brice'tı."

"Teğmen," diye araya girdi Congera. "Bu tamamen spekülasyon."

"Kanıtlara dayalı sonuçlar. Bu hedefe ulaşmak için kendinizi onun ailesinin içine soktunuz ve belki de Noy'da sizde olmayan bir şey buldunuz. O baba figürü. Kendini Greenleaf ailesinin içine soktun çünkü bir amacın vardı. Yüzbaşı Greenleaf'i öldürmek, intihar gibi göstermek, kahramanını yansıtmak. Greenleaf'e borcunu öde. Henüz bitmedi. Oğlu öldür, sevdiğin çocuğu yansıt, hepsini geri öde."

"İyi bir adamı öldür, oğlunu öldürmeye çalış, hepsi seni hiç sevmemiş bir çocuğun anısına. O sadece senin için üzülüyordu."

"O beni sevdi! Hiçbir şey bilmiyorsun. Brice beni sevdi. Ruh ikiziydik. Evlenecektik, bir ailemiz olacaktı. O benim her şeyimdi."

Arkasına yaslanan Eve gülümsedi. "Kulağa bir tanıdıktan çok daha fazlası gibi geliyor."

"Bayan Arnez-Elva, lütfen başka bir şey söylemeyin. İzin verin
-."

Arnez, Congera'nın elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Bu yalanları söyleyerek paçayı kurtaramayacak. Martin Greenleaf tanıdığım en iyi adamı yok etti. Ailemi yok etti! Sevebileceğim tek kişiyi öldürdü. Peki ne için? Ne için mi? Kuralları, düzenlemeleri, doğru ve yanlış çizgisi için mi? Neden bir hayatı olsun ki? Neden mutlu bir ailesi olsun? Benimki nerede?"

"Noy'un damla silahlarından birini kullandın. Sana o mu verdi yoksa sen mi aldın?"

"Ben aldım. Neden bir şey almayayım ki? Karısı, kızı, tek yapabildikleri ağlamaktı. Louis'den utanıyorlardı. Utanıyorlardı. Onun için ayağa kalktım. Brice ve ben onun için ayağa kalkmıştık. Ben onun için o sümüklü veletten daha çok kıızıydım. Peki ya karısı? Aziz Ella mı? Onu ve kendi oğlunu unuttu mu? Başka biriyle evlendi. Tıpkı Greenleaf gibi cehenneme gidebilirler."

"Her şeyi planladınız, zamanlamayı, yöntemi. Denzel bu konuda yardımcı oldu mu?"

"Denzel başkasının garajında yağa bulanmış bir işten kurtulmanın yolunu planlayamaz. Ben babama ve sevdiğim adama adalet verdim."

Hepsi oradaydı, diye düşündü Eve, hepsi o çarpıcı yüzün içindeydi. Öfke, nefret, tüm o acı yıllar.

"Birinci adım, binada bir daire tut. İkinci adım, arkadaş olun. Bu da üçüncü adıma götürür, aileyi tanımak, sevgilerini ve güvenlerini kazanmak, rutinlerini öğrenmek. Ella Noy, Cal Rosen ile evlendiğinde çok sinirlenmiştin. Seni düğüne bile davet etmedi."

"Sanki ben gitmişim gibi. Aşk sonsuzdur. Kendini ve kocasının, oğlunun anısını küçük düşürdü. Onun için daha iyisini düşünmüştüm. Yanılmışım. Onları bir kenara attı. Ben atmadım."

"Denzel'i cinayet işlemeye nasıl ikna ettin?" "Cinayet değil. Adalet. Martin'in ne yaptığını anlıyor, Ailemi nasıl yok ettiğini. Benim için her şeyi yapar."

"Bayan Arnez'in avukatlığından çekiliyorum. Bayan Arnez, sessiz kalmanızı ve derhal başka bir avukata danışmanızı tavsiye ederim."

"Oh, siktir git. Tek bir işin vardı ve onu da yapamadın."

"Bayan Arnez'in eski avukatı Mülakattan Çıkıyor," Eve dedi. "Yasal temsil hakkınız var."

"Ve bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım. Çok daha iyisini. Yapılması gerekeni yaptım ve bunu açıklığa kavuşturacak bir avukat bulacağım. Louis ve Brice benimle gurur duyardı."

Bu melodiyi çalacağız, diye düşündü Eve.

"Eminim Louis Noy gurur duyardı, bu kadar iyi planladığın için gurur duyardı. İtiraz edilemez bir mazeretin olacağı bir gece seçtin," diye başladı Eve. "Ortağın Robards'a Yüzbaşı Greenleaf'in dairesine giriş izni vermek için yatak odasının penceresini açtın."

"Evet, evet, evet."

"Siz her şeyin yolunda olduğunu söylediğinizde Robards yangın merdivenindeki kilitli olmayan pencereden içeri girdi. Noy'un ölümünden sonra Noy'dan aldığınız silahı kullandı ve Martin Greenleaf'i öldürdü. Bıraktığı parçanın üzerine yüzbaşının parmak izlerini koyduktan sonra intihar notunu yazdı ve aynı pencereden çıktı."

Arnez, "Bu çok sıkıcı," diye karar verdi.

"Çok uzun sürmeyecek. Plandaki aksaklık. Dedektif Webster, kısa bir süre sonra geldi ve beni de işin içine soktu. Ve sen dul kadınla döndüğünde biz oradayız. Yatak odasına geri dönemezsin ve pencereyi kilitleyemezsin."

"Mükemmeldi. Mükemmel olmalıydı. Lanet kilidin bir önemi yoktu. Ben orada değildim."

"İntihar planı işe yaramadığı için Ben'in peşinden hemen gitmeniz gerektiğini düşündünüz. Bu doğru mu?"

"Neden bekleyelim ki? Şimdi de vakit kaybetmeyelim. Denzel güvenliği kapattı. Küçük veledin 'link'ini aldım, yukarı çıktıktan sonra mızımız mesajı gönderdim. Babam hemen geldi. Kafasına vurmak benim için zevkti. O pisliği asın, gidin."

Nasıl yapacağını buldun. Bu da işe yaramalıydı. Brice'ım gibi o da ölmüş olmalıydı."

"Halat, bağlantılar?"

"Gözetim. Şüpheli değildik, asla iki kez bakılmamalıydık. Beni Louis ve Brice'a nasıl bağladınız?"

"Biz polisiz. İşimizi yaparız."

"Yüzbaşı Louis Noy bir polisti ve seni bir böcek gibi ezerdi."

Eve şimdi gülümsedi. "Böyle düşünmekte bir sakınca yok.

Belki bu sayede gezegen dışı bir kafeste geçireceğin ilk birkaç on yılı atlatabilirsin." "İki iyi adam için adalet

sağladım. Babam ve benim

Aşık. Aşık olan hiç kimse beni mahkum edemez."

"İşte bir medya bülteni," dedi Eve ayağa kalkarken. "Noy ne iyi bir adamdı ne de senin babandı. Şahıs tüm suçlamaları itiraf etti. Onu alaşağı et Peabody. İsterse başka bir yasal temsil hakkına sahip. Görüşme bitmiştir."

Kapıya doğru yürürken Eve arkasına baktı. Evet, diye düşündü. Önemsiz biri olabilir.

"Bahse girerim Brice Noy sana hiç çakmamıştır. Acıma duygusuyla bile." Arnez ona ölü gözlerle baktı. "Seni bir gün öldüreceğim." "Devam et ve buna inan. Belki bu seni ilk birkaçından sonraki on yıllar boyunca."

Sonsöz

Sonra adım atma Dışarı, Eve yürüdü aşağı için Gözlem. İlk Whitney çıktı.

"İyi iş, Teğmen." "Teşekkür ederim, efendim."

"Çok iyi iş çıkardın," dedi uzaklaşırken.

Reo sadece başını salladı. "Bunu benim için kolaylaştırdığına eminim." "İkimiz için de kolaylaştırdı.

Biraz egosu var." "Kötü huylu narsistler genellikle böyle olur," diye yorumladı Mira. "'O

seni sevmedi.' Anahtarı kilide soktunuz ve o da bu sözlerin arkasında duramadı."

Darcia ayağa kalktı ve elini uzattı. "Teşekkür ederim." "İşim bu. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Biliyorum ve yine de teşekkür ederim."

"Bir dakikanızı alabilir miyim?" Webster Eve'e sordu, sonra Roarke'a baktı. "Onun ofisinde özel olarak bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Bu teğmene bağlı." "Elbette."

"Martin bunu nasıl gözden kaçırdı bilmiyorum," diye söze başladı. "Arnez'in içindeki şeyi nasıl gözden kaçırdı. Onunla tanıştığımda bunu görmemiştim. Gözlem'de de görmedim, sen iyice içine girene kadar. Ama sen gördün."

"O gece kapıyı açtığında gardını indirmişti. Bir şey gördüm. Kahve alacağım. İster misin?"

"Hayır, seni tutmayacağım. Senin için iyi olacaksa aileye söylemek isterim."

"Sorun değil. Webster, eğer sen orada olmasaydın, ben de orada olmazdım. Göremezdim. Sen orada olmasaydın, Ben ölmüş olacaktı. Bunu unutma."

"Evet. Pekala. Gidip aileme söyleyeceğim. Ben de sana veda etmek istiyorum. Bu iş bittikten sonra, önümüzdeki hafta Darcia ile birlikte Olympus'a döneceğim. Hayatıma onunla başlayacağım."

"İyi şanslar diyeceğim. Kibirli bir şekilde değil. Ciddiyim."

"Biliyorum. Bunun için kıcıma tekmeyi basma," dedi ve ona sarıldı. "Teşekkürler," diye mırıldandı, sonra çekildi. "Ve bunda ciddiym. New York emin ellerde, Teğmen."

O dışarı çıktığında pencereye gitti ve uzun bir nefes aldı. Ve Roarke içeri girdiğinde döndü.

"Webster ve Angelo önümüzdeki haftadan itibaren Olympus'ta mücadele edecekler."

"Darcia söyledi. Bence birlikte çok mutlu olacaklar."

"Öyle görünüyor."

Bir elini kızın saçlarının üzerinde gezdirdi. "Peki ya sen?"

"Röportaj'a kızgın girdim, kızgınlıktan başım ağrımaya başlamıştı. Ama içeride? Mira'nın dediği gibi anahtarı kilidin içinde nasıl çevireceğimi görebiliyordum. Sinirlenmeyi bıraktım ve sadece işimi yaptım."

Tekrar tahtaya baktı. "Neredeyse bitti. Sadece evrak işleriyle uğraşmam gerekiyor. Bu da bir iş."

"Sen bunu yazarken ben bekleyeceğim. Sonra eve gideriz, biraz şarap içeriz. Bu haftanın acısını çıkarırız."

Silkelen, diye düşündü. Planı buydu. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Her zaman ilgilenirim."

"Dawber davası sırasında hepimizin gittiği, hamburgerlerin olduğu şu bar var ya, onu düşünüyorum ve merak ediyorum. Feeney'nin tek derdi balık ve patates kızartması."

"Hatırlıyorum, evet."

"Bunu yapıp yapamayacağımızı merak ediyorum, oraya gidebiliriz, bizim yaptığımız gibi rahat kısımda. Yedek kulübesinde kim isterse, Feeney, McNab, Reo belki -sanırım ona hala içki borcum var. Eğer isterlerse Miras. Belki Morris'in peşine takılırız. Sanırım iyi polislerle ve onlarla çalışan insanlarla birkaç saat geçirmek ve birkaç bira içmek istiyorum. Sanırım bunu gerçekten kullanabilirim."

"İyi polislerle geçireceğim birkaç saatin de hoşuma gitmesi benim için bir mucize. Bunu ayarlayacağım."

"Teşekkürler." Kollarını ona doladı, başını omzuna yasladı. "Aşkın ne olduğunu biliyorum," diye mırıldandı, sonra geri çekilip yüzünü kavradı. "Ve bu onu öldürmeye iten şey değil. Bu aşk," dedi ve onu öptü.

"Öyle. Dün, bugün, yarın. Öyle."

"Bunu yazacağım, kapatacağım ve bir kenara koyacağım. Belki sen de hamburger, bira ve diğer şeylere katılmak isteyenleri toplarsın."

"Bunu yapacağım. Ve komutanınızı yankılayın. İyi iş, Teğmen."

"Bunu tek başıma yapmadım," dedi adam giderken. Yanında iyi polisler ve onlarla çalışan insanlar vardı.

Şimdi işini bitirmek için oturdu ve onu kaldırdı.

Yazarın Notu

Amerika Birleşik Devletleri'nde intihar oranları artmaya devam ediyor. Bu sadece bir hayatı kısa kesmekle kalmayan, aynı zamanda geride kederli sevdikler, arkadaşlar ve komşular bırakan bir trajedidir.

988 İntihar ve Kriz Yaşam Hattı her gün, tüm gün ücretsiz, gizli yardım sunmaktadır. Siz veya tanıdığınız biri risk altındaysa, lütfen 988'i arayın veya mesaj atın ve yardım etmek isteyen birine ulaşın.

J. D. Robb'un Başlıkları

Ölümde Çıplak
Ölümde Zafer
Ölümde
Ölümsüzlük
Ölümde Coşku
Ölümde Tören
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil
Ölümde Komplo
Ölümde Sadakat
Ölümde Tanık
Ölümde Yargı
Ölümde İhanet
Ölümde Baştan
Çıkarma Ölümde
Yeniden Birleşme
Ölümde Saflık
Ölümde Portre
Ölümde Taklit
Ölümde Bölünmüş
Ölümde Vizyonlar
Ölümde Hayatta
Kalan Ölümde
Köken
Ölümde Hafıza
Ölümde Doğum
Ölümde Masumiyet
Ölümde Yaratılış
Ölümde Yabancılar
Ölümde Kurtuluş
Ölümde Vaatler
Ölümde Akrabalar

Ölümdeki Fantezi
Ölümde Şımarıklık
Ölümde İhanet New
York'tan Dallas'a
Ölümde Şöhret
Ölümde Yanılsama
Ölümde
Hesaplanmış
Ölümde Nankör
Ölümde Gizlenmiş
Ölümde Şen
Ölümde Takıntı
Ölümde Adanmış
Ölümde Kardeşlik
Ölümde Çıracak
Ölümde Yankılar
Ölümde Sırlar
Ölümde Karanlık
Leverage in Death
Connections in
Death Vendetta in
Death Golden in
Death Shadows in
Death Faithless in
Death Forgotten in
Death
Ölümde Terk
Edilmek Ölümde
Çaresizlik Ölümde
Tekrar Ölümde
İntikam

Antolojiler

Sessiz Gece

(Susan Plunkett, Dee Holmes ve Claire Cross ile birlikte)

Bu Dünyanın Dışında

(Laurell K. Hamilton, Susan Krinard ve Maggie Shayne ile birlikte)

Hatırla Ne Zaman

(Nora Roberts ile)

Gecenin Bir Vakti

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Gecenin Ölüsü

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Süitinde

Üç Kişi 606

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölümde

Kayıp

(Patricia Gaffney, Mary Blayney ve Ruth Ryan Langan ile birlikte)

Diğer Taraf

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Zamanı

Huzursuz

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ayna, Ayna

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Tavşan Deliğinden Aşağı

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Yazar Hakkında

Bruce Wilder

J. D. Robb, aralarında fütüristik gerilim türündeki In Death serisinin de bulunduğu 230'dan fazla romanın New York Times çoksatan yazarının takma adıdır. Yazarın kitaplarının 500 milyondan fazla kopyası basılmıştır. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bunu satın aldığınız için teşekkürler
Martin's Yayın Grubu e-kitabı.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, organizasyonlar ve olaylar
Bu romanda tasvir edilenler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal
olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Press tarafından basılmıştır.
Martin's Yayın Grubu

ÖLÜMÜN INTIKAMI. Telif Hakkı © 2023 Nora Roberts. Tüm hakları saklıdır. Bilgi
için adres: St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı Ervin

Serrano'ya ait

Kapak resmi: doku © Pavel_D/Shutterstock.com; rozet © Ivan Baranov/
Shutterstock.com; şehir manzarası © Personal Belongings/Shutterstock.com;
pencere

© SvedOliver/Shutterstock.com

Kongre Kütüphanesi Yayın İçi Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-28409-9 (ciltli)
ISBN 978-1-250-28410-5 (e-kitap)

eISBN 9781250284105

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın
alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-
221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya
MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime
geçin.

Birinci Baskı: 2023

İçindekiler

Başlık Sayfası Telif
Hakkı Bildirimi
Epigraflar

Birinci Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm On Birinci
Bölüm On İkinci
Bölüm On Üçüncü
Bölüm On
Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm
On Dokuzuncu
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmibir Yirmi İkinci
Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm

Sonsöz

Yazarın Notu J. D.
Robb'un Başlıkları
Yazar Hakkında
Telif Hakkı

